

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

HEATHER LONG

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

Dangerous RENEGADE

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorununuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

TEHLİKELİ DÖNEK

82. CADDE VANDALLARI

ALTINCI KİTAP

OceanofPDF.com

HEATHER LONG

OceanofPDF.com

Telif Hakkı © 2022 Heather Long

tarafından Fotoğrafçı: Wander Aguiar

Model: Philippe Bélanger

Kapak Tasarımı: Crimson Phoenix Designs

Düzenleme: Leavens Editing

Redaksiyon Lunar Rose Editing Services

tarafından yapılmıştır: D. Jackson

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitap sadece kişisel kullanımınız için lisanslanmıştır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Bu kitap tekrar satılamaz veya başkalarına verilemez. Bu kitabı başka biriyle paylaşmak isterseniz, lütfen her alıcı için ek bir kopya satın alın. Bu kitabı okuyorsanız ve satın almadıysanız ya da sadece sizin kullanımınız için satın alınmadıysa, lütfen en sevdiğiniz kitap perakendecisine geri dönün ve kendi kopyanızı satın alın. Bu yazarın emeğine saygı gösterdiğiniz için teşekkür ederiz.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler, markalar, medya ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Yazar, bu kurgu eserde atıfta bulunulan çeşitli ürünlerin ticari marka statüsünü ve ticari marka sahiplerini kabul eder. izinsiz kullanılamaz. Bu ticari markaların yayınlanması/kullanılması ticari marka sahipleri tarafından yetkilendirilmemiş, onlarla ilişkilendirilmemiş veya desteklenmemiştir.

Tehlikeli Hain/Heather Long - 1. baskı.

OceanofPDF.com

İÇİNDEKİLER

Tehlikeli Hain Serisi
Şimdiye Kadar Önsöz

Önsöz

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

Bölüm 27

Bölüm 28

Bölüm 29

Bölüm 30

Bölüm 31

Bölüm 32

Bölüm 33

Bölüm 34

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)

[Bölüm 37](#)

[Bölüm 38](#)

[Bölüm 39](#)

[Bölüm 40](#)

[Bölüm 41](#)

[Bölüm 42](#)

[Bölüm 43](#)

[Bölüm 44](#)

[Bölüm 45](#)

[Bölüm 46](#)

[Bölüm 47](#)

[Bölüm 48](#)

[Acımasız Caşuş](#)

[Sonsöz](#)

[Heather Long Hakkında](#)

[Ayrıca Heather Long](#)

tarafından

[*OceanofPDF.com*](https://oceanofpdf.com)

TEHLİKELİ DÖNEK

Dilsiz ikiz.

Garip kardeş. Kırık
olan.

Yıllar boyunca bana pek çok isim takıldı. Hiçbirinin önemi yoktu. Aynam benden daha çok önemsiyordu. Ama bana asla daha değersizmişim gibi davranmadı. Hiçbiri yapmadı. Kardeşlerim Vandallardı. Her zaman anlamadılar ama asla yargılamadılar ve her zaman arkamı kolladılar.

Ben her zaman onlarınkini alırdım.

Starling bize gelene kadar onlar benim hayatımdı. Sessiz. Yaralı. Kırılmış. Bu kelimelerin yanı sıra inatçı, vahşi, imkânsız ve güzel de vardı. Onu yıllarca uzaktan incelemiştim ama yakınımda olması her şeyi değiştirdi.

Güven. Kabullenme. Anlayış.

Bütün eksik parçalarımı tamamladı. Diğer yarımın da ona ihtiyacı vardı. Hepimizin ihtiyacı vardı. Bize geri dönmek için savaştı, kalmak için savaşmaya devam ediyor ve bizim için daha çok savaşıyor.

O ait.

Benim adım Rome Cleary. Starling bizim. İsimlerimizi bilmediği zamanlarda bile hep bizim bir parçamız oldu. Her zaman kendimiz için geleceğiz.

*Gina için.
Seni
özledim.*

OceanofPDF.com

ŞİMDİYE KADARKİ SERİLER

82ND STREET
VANDALS

Vahşi Vandal
Gaddar Asi
Acımasız Hain
Kirli Şeytan
Acımasız
Savaşçı
Tehlikeli Hain Acımasız
Casus

OceanofPDF.com

ÖNSÖZ

Sevgili okuyucu,

82'nci Sokak Vandalları serisinin altıncı kitabına hoş geldiniz. Eğer ilk beş kitabı okumadıysanız, durun. Sakın geçmeyin. Birinci kitabı alın: Vahşi Vandal, ve oradan başlayın.

Ciddiyim.

Bu gerçekten sırayla okunması gereken bir seri.

Tamam, hoş geldin mesajıma geri dönüyorum. Dangerous Renegade, Brutal Fighter'da kaldığımız yerden devam ediyor. Anlık bir görüntüye mi ihtiyacınız var? Bir içki alın ve arkanıza yaslanın. 82. Sokak Vandalları'nda son kez:

Emersyn'i Pinetree'den eve getirdikten sonra Vandallar düşmanları ortadan kaldırmaya, ona iyileşmesi için zaman tanımaya ve her şeyi yoluna koymaya odaklanır. Ancak zor durumdaki Freddie yardım istediğinde, Em ile birlikte Vandallar pusuya düşürülür. Çapraz ateşe yakalanan Jasper bir kurşun yer ama hayatta kalır. Saldırının arkasında kimin olduğuna dair gerçekleri bir araya getirmeleri uzun sürmez, bu onları yeni bir yola sevk eder, biri 19D'leri ortadan kaldırmayı içerir ve diğeri de Kellan'ın kirli parasını hayır kurumları aracılığıyla yıkayan bir insan kaçakçısı olan biyolojik babasını içerir.

Bu da yetmezmiş gibi, 19D'lerin peşine düştükleri gece, bir grup Kulüp Evinde kalan Vandallara saldırır. Her yer darmadağın olur ama Emersyn (kitabın başlarında Kellan'dan aldığı bazı derslerden sonra) Liam'ın hayatını, ona saldıran adamı vurarak kurtarır. Adam ve Ezra da saldırıyı püskürtmek için yardıma gelirler. Kulüp binası enkaza dönmüştür ama herkes hayattadır ve düşmanlarından en az ikisi listeden çıkarılmıştır, kendilerine zaman kazandırdıklarını düşünürler.

Ve... son sahne.

En azından Brutal Fighter için. Bu, olan her şeyin bir taslağı, ancak çok fazla sayfa var, bu yüzden yeniden okumak sadece memnuniyetle karşılanmıyor, aynı zamanda teşvik ediliyor.

Elbette burası Tehlikeli Hain'in bizi ve Vandallarımızı bulduğu yer. Hem Roma'yı hem de Emersyn'i bulma kararlılıkları çok şiddetli. Düşmanlarından bazılarını alt etmiş olsalar da, dışarıda daha fazlası var. Cevaplardan çok soruları var ama aynı zamanda plan yapıyorlar.

Bu adamların savaşlarını kendilerine ve kendilerine zarar vermeye çalışanlara taşımaları uzun sürmeyecek. Benim için yolculuk da en az varış noktası kadar önemli. Bazen daha da önemli.

Hayatlarını sarsan sismik değişimler sona ermiş değil. Hem de hiç. Lütfen bunun karanlık bir aşk romanı olduğunu ve istismar, saldırı, şiddet ve bağımlılıkla ilgili kesinlikle tetikleyici anlar olduğunu unutmayın. Kendinize iyi bakın.

Ve şimdi, her zaman olduğu gibi, temizlik notları:

Daha önce hiç neden seçim ya da ters harem okumamış olanlarınız için, öncelikle bunu alıp bir şans verdiğiniz için teşekkür etmeme izin verin. İkincisi, kadın kahraman bu kitapta ya da başka bir kitapta hayatındaki erkekler arasında bir seçim yapmayacak. Bu sonuca ulaşması biraz zaman alabilir, ancak bu yolculuğu yönlendiren şey budur. Bu tür bir ilişkiyi çerçevelemenin birçok yolu var, şu anda neden seçim yapmak buna çok iyi uyuyor.

Ayrıca, bu bir serinin altıncı kitabı. Bu kitapların her birinin sonunda belirli bir mutlu son olmasa da, tüm seride bir mutlu son olacak, size söz veriyorum. Bu kitaplardan bazıları, büyük ölçüde hikayenin büyüklüğü nedeniyle uçurumlara sahip olacak, ancak mutlu sonun kazanılması gerekiyor.

xoxo

Heather

OceanofPDF.com

PROLOGUE

OceanofPDF.com

EMERSYN

T Depo kalabalıktı - uzun zamandır görmediğim kadar kalabalıktı. İçeride ve dışarıda park etmiş kamyonlar vardı. Fareler yük boşaltmak için hareket ediyordu.

Yüklenmeyi bekleyen istiflenmiş paletler vardı. Kapılar ardına kadar açıktı, soğuk hava içeri giriyordu ama güneş parlıyordu ve mükemmel bir gündü.

O gün fareler ölmüştü ve bu hepsinin etrafındaki atmosferi değiştirmişti. Liam onların cenaze masraflarını karşılamıştı. Ayrıca ailesi olan tek kişiye de para vermişti; bir kızı olduğu ve onun da hamile olduğu ortaya çıkmıştı.

Bu beni çok kötü hissettirdi. Dalıp gittiğimde Rome elimi çekerek beni şimdiki zamana geri döndürdü. Yeni aracına doğru başıyla işaret etti ve beni içine soktu. Hepsinin yeni arabaları varmış gibi görünüyordu ama bunun Liam'inkilerden biri olabileceğini de düşündüm. Bir SUV'du ve spor arabalarından biriyle aynı koyu maviydi.

"Nereye gittiğimizi biliyor muyum?"

Roma bir süre beni inceledi. "Bu bir sürpriz olabilir mi?" "Evet."

Başını salladı, sonra arabayı kenara çekip sürmeye başladık. Birbirimize yakın durmadık; hatta Jasper'ın tatil köyüne giderken yaptığı gibi o da otoyola çıktı. Liam'dan da bahsetmişti, belki de onunla buluşacaktık.

Bu eğlenceli olabilir.

Arabayı dolduran güneş aslında güzeldi ve gözlerimi kapatıp onu içime çektim. Yavaşladığımızda nerede olduğumuzu görmek için başımı kaldırdım. Şehirden uzakta bir çıkış seçmişti. Tam olarak

Bayan Stephanie'nin yaşadığı gibi banliyöler, Jasper ve benim gittiğimiz sahil değil.

Bir sürü vitrinin önünden geçtik. Birkaç tanesi gerçekten çok şirindi, eski bir filmin ana caddesinden fırlamış gibiydiler. Sonunda durduğumuzda, eski bir sirk ya da karnavala benzeyen bir girişten geçtik. Sanırım seyahat etmiyorlardı.

"Liam satın aldı," dedi Rome ve ben gözümü kırptım. "O ne?"

"Fuar alanını satın aldı." Boydan boya renklerle boyanmış uzun bir duvarı işaret etti. "Bana resim yapmam için para ödeyen ilk yer."

Ona ödeme yaptım.

"Bu senin mi?" Muhteşemdi. Duvar birkaç metre uzunluğunda olmalıydı. Her santimi insanlarla, balonlarla, ailelerle ve daha fazlasıyla boyanmıştı.

"Evet."

Sonra tekerlekler çatlamış siyah tavanın üzerinde gıcırdayınca gülümsemesi soldu. Etrafımızı saran yarım düzine araba onu frene basmaya zorlarken bakışlarını önce yukarıya, sonra da ileriye doğru çevirdi.

"Roma..."

Araçlardan inen insanlara bakarken kaşlarını çattı. Çoğunluğu erkekti, hepsi siyah takım elbise giymiş ve siyah kravat takmıştı. Hepsi güneş gözlüğü takıyordu ve tepeden tırnağa silahlıydı - ya da en azından silahlarını sallıyorlardı. Sanki bir filmde fırlamış gibiydi, ama biz tam ortasındaydık.

"Arabadan in O'Connell," diye bağırdı adamlardan biri. "Şimdi."

Arkamıza bakarak, şu anda silahlarını bize *doğrultmuş* olan eşit sayıdaki insana baktım. Öndeki adam silahını kaldırdı ve Roma'ya kilitlendi.

"Bana kendimi tekrar ettirme." Sesi belli belirsiz cesaret verici bir nota taşıyordu, yoğunluğu neredeyse uğursuzdu. Kaçmamızı mı istiyordu? Yoksa sadece bizi vurmak mı istiyordu?

Rome başını yana eğdi, bakışları konuşan adama sabitlenmişti. Mantıklı, yetkili olan oydu. Ya da en azından ben öyle sanıyordum. Damarlarıma buz gibi su doldu. Savaşık mı? Dışarı çıktık mı? Arabalarına çarpmaya çalıştık mı?

Aslında yanımda silahım yoktu. Kulüp binasında yanımda bulundurmıştım ama buraya getirmeyi düşünmemiştim. Kendime not, bir dahaki sefere bir tane getir. Bir daha asla silahsız bir yere gitmeyeceğim.

"Kal," dedi Roma, nefes almayı unuttuğum uzun bir anın ardından.
Kalmak mı?

Ne?

Ellerini kaldırdı, emniyet kemerinin kilidini açmak için birini indirmeden önce her iki avucunu da gösterdi. Sonra da kapıyı açtı. "Arabada kal," diye tekrarladı.

Dışarı çıkıp kapıyı kapattığında tüm itirazlarım dudaklarımda sönüp gitti. Kilitler otomatik olarak devreye girdi. Motor hâlâ çalışıyordu. Roma adama baktı.

"Arabadan çıktım."

"Ukalalık yapma." Adam dikkatini bana çevirdi. "Arabadan in."

Rome benim yerime "Hayır," diye cevap verdi. Arabada bir silah var mıydı? Liam'inkilerden biriydi, değil mi? Adamların hepsinin silahı vardı. Yine de Rome'u hiç silahlı görüp görmediğimden emin değildim. Bir bıçağım vardı. Ama o kadar iyi kullanamıyordum, ama onu almak için uzanmam gerekiyordu.

Şu anda taşınmak pek iyi bir fikir gibi görünmüyordu. Roma'nın vurulmasını kesinlikle istemiyordum.

"Bay O'Connell, bu bir pazarlık *değil*."

"Arabadan inmemi söylemişsiniz," dedi Rome, ses tonu sade olduğu kadar sıkıcıydı da. "Arabadan çıktım. Talimatlarınızda o yoktu." Bana doğru işaret etti.

En yakınındaki adam silahını savurdu ama Roma'ya isabet ettiremedi. Roma, zar zor anlayabildiğim bir hareketle salınımı yakaladı ve silahı adamın suratına çarptı. Arabaya ve yere kan sıçradı. Her şey bittiğinde silah Rome'un elindeydi ve adam yerde yatıyordu.

Ama silahı doğrultmadı ya da ateş etmedi, dikkatini "lider "e verirken bir aksesuar gibi parmaklarından birine asılı duruyordu.

Nabzım kulaklarımda çınlıyordu.

Adam aniden "Yapma," diye emretti ama kapıma yaklaşan adam durdu. Rome'un elindeki silah arabanın kaputunun üzerine doğrultulmuştu ve bahse girerim bize yaklaşan adama doğrultuyordu. "Bay O'Connell, makul olmaya hazırım. Burada önemli olan iletişim. Bu yüzden sizinle açık konuşmama izin verin. Bu işin bitmesinin sadece iki yolu var."

Onun duraksaması üzerine Rome, "Dinliyorum" dedi. Gerçi dudaklarının kıpırdadığını görmeseydim, o kadar hareketsiz olduğu ve silahı hâlâ kapımın yanındaki adama doğrulttuğu için bunun bir boru sesi olduğunu düşünebilirdim.

"Mükemmel. Bu açmaz iki yoldan biriyle sona erecek. Her ikisi de bize eşlik etmenizle sonuçlanacak. Bize nasıl eşlik edeceğiniz karar verilmesi gereken tek konu. Çünkü hepimizi aynı anda vurma becerisine sahip değilseniz, siz ve kız arkadaşınız işbirliği yapacak ve arabaya bineceksiniz. Ya da onun cesedini burada bırakırken senin yaralı bedenini arabaya yükleyeceğiz."

Sesi çok makul geliyordu.

"Korkarım ki sıkı bir programımız var. Müzakere bir seçenek değil. Peki, kararınız nedir?"

OceanofPDF.com

BÖLÜM 1

OceanofPDF.com

ROMA

S Parktan varış noktamız her neyse oraya giderken aracın içini ilence **d o l d u r d u**. Yetkili adam, Brixton, bizi Starling'in benimle oturmasına izin verdi ve ellerimizi bağlamadı. Göz bağları ve başımıza geçirilen torbalar pazarlığa açık değildi.

İkisi de umurumda değildi ama ona dokunmalarına izin vermektense Starling'in gözlerini bağladım ve çantayı kafasına geçirdim. Liam'ın planlanan gelişini geciktirmek bile bize fazla zaman kazandırmadı. Brixton'ın pazarlık fikri Starling'i vurmaktı.

Bu kabul edilemezdi. Bunu yaptıktan ve arabaya binmesine yardım ettikten sonra, aynısını bana yapmalarına izin verdim. Birlikte olacaktık ve onun eli benim elimdeydi.

Brixton sırtımdan ya da alaycı bir tavır takınmadan, "Kız arkadaşına hiçbir şey olmayacak," diye söz verdi. Aksine, kulağa ciddi bir yemin gibi geliyordu. "Sen işbirliği yap, ben de onun güvende olmasını sağlayayım."

Makul bir teklif. Bana Bay O'Connell demeye devam ettiler. Bazı nedenlerden dolayı, benim Liam olduğumu düşündüler. Onları bu fikirden vazgeçirmedim. Yanlış kimliğim Starling'e koruma sağlıyordu. Önemli olan tek şey buydu.

Fuar alanından dönüşümüz, oraya gidişimizden çok daha uzun sürdü. Dönüşleri kafamda haritalandırmaya çalıştım. Kilometreleri saydım. Otoyolun lastiklerin altında bıraktığı his ile banliyö yollarının şehir sokaklarında bıraktığı his arasında bir ritim vardı. Bir tempo ve anladığım bir his. Beton ve katranlı asfalta karşı daha pürüzlü asfalt.

Fuar alanından doğuya, Braxton Limanı'ndan uzağa gittiler. Otoyolda o kadar uzun süre kaldılar ki hız sınırını aştığımızda Braxton Limanı'ndan yüz mil kadar uzaklaşmış olacaktık.

Yolculuğumuz boyunca kuzeydoğuya yöneldik. Birkaç muhtemel varış noktası vardı. Hiçbiri gözüme çarpmadı. Endişe Vandal bölgesini tamamen terk etmekte. Yine de Vandallardan kaçmaya çalışmıyorlardı ve Kraliyetler kendi bölgelerini farklı şekilde işaretlemişlerdi.

Liam bir keresinde açıklamıştı. Daha dikkatli olmalıydım. Sadece onu doğrudan ilgilendiren şeylere odaklanmak, diğerlerini göz ardı ettiğim anlamına geliyordu.

detaylar önemsizdir.

Starling başparmağını avucumun içinde yavaş bir daire çizecek şekilde hareket ettirdi. Bu hareket, tekrarlayan doğasıyla beni rahatlattı. Sonra yavaş yavaş değişti.

Bir kelime heceledi. Dikkatimi vuruşlara, dairelere ve kesiklere yeniden yönelttim.

Sen iyi misin?

Bu soru karşısında yüzümde bir gülümseme belirdi. Boştaki elimle onun elini kapattım, böylece ellerini kendi ellerimin arasında tutabildim. Cevabımı heceleyerek söyledim.

Evet. Sen?

Evet.

Endişeliyim.

Yapma.

İletişim kurmak ilerlememizi takip etmekten alıkoyuyordu ama ona yanıt vermemek de bir seçenek değildi.

Kim onlar? Güzel bir soruydu. Cevabını bilmediğim bir soru.

Bilmiyorum.

Elini benimkinin üzerinde sıktı. Daha fazlasını teklif etmek istedim. Ama elimde sadece *Güven bana* vardı.

Ben buradayım. Yalnız değilim. Onun cevabı başımı kaldırmamı sağladı. Şoförümüz ve Brixton konuşmadı. Bizi görüp görmediklerini ya da duyup duymadıklarını bile bilmiyordum. Yine de yüksek sesle konuşmaktan kaçındım.

Yol bitmek bilmiyor gibiydi. Başka bir otoyoldaydık. Rotalarına geri dönmek için gereksiz dönüşler mi yapıyorlardı? Yoksa gerçekten de Braxton Limanı'ndan endişe verici bir hızla uzaklaşıyor muyduk?

Starling'in nabızı hızlandı ve parmakları benimkilerin üzerinde sıkılaştı. Elini sıktım ve kalp atışları tekrar yavaşlayana kadar başparmağımla avucunu ovmaya başladım. Derin nefeslerini sayarken dikkatimi başka yöne çevirerek rotamızı bulmaya çalıştım. Yine de işe yaramıyordu. Verdiği her tepki beni meşgul ediyordu ve yola, dönüşlere, hatta hıza bile odaklanamıyordum.

İçimde bir huzursuzluk, derimin altında kaşınan bir rahatsızlık belirdi. Onunla ilgilenmek daha önemliydi. Bunu oraya vardığımızda çözecektik. Zaman ilerliyor gibiydi. Starling yanımda kıpırdanmasa, ne kadar uzun sürdüğünü hayal ettiğimi düşünebilirdim.

Sonunda araba yavaşladı. Tamamen durana kadar bir dizi dönüş, durma ve kalkış daha oldu. Önümüzdeki kapılar açıldı.

ve sonra kapandı. Starling'in tırnakları avuçlarıma battı ve sonra yanımdaki kapı açıldı.

Ben.

O değil.

Gelen her neyse onunla yüzleşmek için döndüm, Starling'in eli sırtıma yaslanmak için hareket etti.

"Bay O'Connell," dedi Brixton, sakın tonlaması beni hiç sakinleştirmedim.

"Bundan sonra olacaklar konusunda size biraz açıklık getirebileceğimi düşündüm.

Dışarıdan gelen hava kesinlikle aracın içindekinden daha serindi. Hâlâ gözlerim kamaşıyordu, her ne açıklama yapmayı planlıyorsa onu bekledim.

"Yeteneklerinizin farkında olduğumuz için, yapacağınız herhangi bir eylemin kız arkadaşınıza karşı derhal misillemeyle sonuçlanacağını anlamanız ihtiyatlı olacaktır."

Tırnakları sırtıma battı.

"Biz harekete geçmeden önce iki ya da daha fazla kişiyi ortadan kaldırma şansınız varken," diye devam etti Brixton, kendi ölümünü böylesine soğuk bir hassasiyetle detaylandırmasını umursamıyor gibiydi. "Kız arkadaşına bir şok tasmacı takacağız."

Şok tasmacı mı?

Ellerimi esnetirken parmaklarım avuçlarıma içine kıvrıldı. Arkamızda bir kapı açıldı.

"Boynuna şok tasmacı takacak kişi benim adamım olacak. Bu tatsız bir iş olsa da, daha fazla tatsızlık yaşanmadan önce hepimizin tam bir anlayış içinde olması daha iyi, öyle değil mi?"

"Sorun yok," diye mırıldandı Starling. Arabaya bindiğimizden beri söylediği ilk sözlerdi. En ufak bir titreme bu sözlerin altını çiziyordu. En ufak bir korku belirtisi.

"Benim yapmamı ister misin?" Soruyu omzumun üzerinden sordum. Onu göremesem bile Brixton'la hâlâ "yüz yüzeydim". Ama eğer istemiyorsa *kimsenin* ona dokunmasına katlanmak zorunda kalmasını istemiyordum.

"İstemiyorsun," dedi sesi yumuşayarak. "Ben iyi olacağım." Sonra boğazını temizledi. "Sadece tasmacı takıyorlar, değil mi?"

"Doğru, hanımefendi. Bana güvenin, hiçbir özgürlük alınmayacak." "Başlığımı çıkar," diye emrettim. "Bir bakayım."

Sessizlik vardı ama arabanın kapısı arkamızda açık olsa bile Starling bana yaslanmaya devam etti.

"Pekâlâ," dedi Brixton ve sonra başlığı çekişirdi. Kayarak açıldı ve göz bağını çıkarmak için elimi yukarı ittim. Bir tür karanlık yeraltı garajındaydık. Işık gözlerimi kısmama neden olmuştu ama göremeyecek kadar değil. Adama bir bakış attıktan sonra koltukta iki büküm oldum.

Başındaki kapüşon yüz hatlarını benden gizliyordu. Aracın karşı tarafından bakışlarımı karşılamak için eğilen bir adam vardı. Elinde metal bir tasma vardı. Gördüğüm anda nefret ettim.

"Bunu yapmak zorunda değilsin," dedim ona. "Başka bir şey için pazarlık yapacağız."

"Korkarım Bay O'Connell, müzakere bir seçenek değil. Sizi yaralı olarak götürmeyi tercih etsem de, alternatif bu ve kız arkadaşınızın gitmesine hiç gerek yok."

Starling avucunu göğsüme bastırdı. Kendimi onun gözlerini özlerken buldum. "Bırak bana taksınlar," dedi. "Bunu yapmak zorunda değilsin."

"Başka kimsenin sana dokunmasını istemiyorsun." Bu bir soru değildi. "Ben de senin incinmeni istemiyorum. Diğerinden kurtuldum."

"Yalnız değil," diye hatırlattım ona.

"Biliyorum, değilim. Sen de değilsin."

"Bay O'Connell, bu etkileşim ne kadar değerli olsa da, sizi daha fazla şımartacak vaktimiz yok. Tasmayı siz mi takacaksınız yoksa biz mi?"

Arabanın dışındaki adama dönmek için kendini itti.

Hayır. Ona dokunamadı. Onu geri çektim ve elimi uzattım. "Ver onu bana."

Adam soğuk metali parmaklarıma bastırırken yumuşak iç çekişi beni sarstı. "Şuraya ve şuraya bağlanıyor" dedi ve ben de nefret dolu cihaza baktım.

Starling'i serbest bırakarak tasmağını sıkıca kavradım. "Test o."

"Affedersiniz?" Adam h o m u r d a n d ı , yüzündeki ifadede şaşkınlık vardı.

Arkama, muhtemelen Brixton'a bir göz attı. "Test et. Nasıl hissettireceğini bilmek istiyorum."

Eğer bunu onun üzerinde kullanacaklarsa, bilmem gerekiyordu. Şok, kolumda aşağı yukarı şiddetli karıncalanmalar yaratacak kadar sertti. Dişlerim birbirine öyle sert vurdu ki başım ağrıdı.

"Tatmin oldunuz mu?"

Brixton sordu. Hayır.

Bundan daha çok nefret ettim.

"Vaktimi boşa harcamaya devam ederseniz, Bay O'Connell, sizi betona salyalarınız akana kadar şoklayabilirim ve sonra onun için hiçbir şey yapamazsınız."

Onu ve arabanın diğer tarafındaki adamı öldürecek kadar hızlı değildim. Starling hâlâ buradaydı ve savunmasızdı. Aracın dışında bizi bekleyen kaç kişi olduğunu bilmiyordum.

"Özür dilerim," diye fısıldadım metali kapüşonun altından yukarı kaydırıp boğazını sararken. Sıkı oturmasına rağmen tam bir gerdanlık değildi ama bir kez yerine oturduğunda kilitlenmişti.

"Biliyorum," diye cevap verdi aynı sesle, sonra elimi kendi eliyle kapattı.

"Gidelim," diye talimat verdi Brixton. "Arabayı burada bırakıyoruz ve size içeride ihtiyaç var."

İçeride.

Nerede? Ve kim tarafından?

Starling'in elini elime alarak araçtan yavaşça çıktım. Sanki hâlâ tasmadan kaynaklanan şokla uğraşıyormuşum gibi ağırdan aldım. Omzum ve çenem, elektrik yükünün benden söküp aldığı kas spazmı yüzünden hâlâ ağrıyordu.

Yarım düzine kadar adam gevşek bir çember oluşturmuş, bir düzine kadar adam da onların arkasında duruyordu. Liam'ı şansa bırakmıyorlardı.

Aynam onları korkuttu. Güzel.

"Başlığa hala ihtiyacı var mı?"

"Şimdilik," dedi Brixton. "Ona rehberlik etmene izin vereceğim." Parmaklarını şıklattı ve bize en yakın iki adam geri çekildi.

Bu bir tavizdi. Başımla kabul ettiğimi belirttim. Bir kolumu ona doladığımda Starling elimi omzunda tuttu. Brixton önden giderken ben de onu tek açık çıkışa doğru takip ettim. Kapalı otopark yeraltında olmalıydı; dışarıdan bir parça ışık bile göremiyordum.

Çıktığımız SUV'ye ek olarak, park ettiğimiz yerin etrafında eşit büyüklükte yedi ya da sekiz araç daha vardı. Bana gerçekten hiç açık alan bırakmıyorlardı.

Kapıda, Brixton bir kart okuttu ve sonra bir kod girdi. Açılış numaraları görmeme izin vermedi. Etrafımızdaki adamlar silahlıydı ama mesafelerini koruyorlardı.

Kapılar bir asansöre açıldı. Bizimle birlikte sadece dört adam içeri girdi. Starling'i duvara yasladım ve önünde durdum. Mesafelerini korudular. Yolculuk bizi yukarı çıkardı, aşağı değil. Duvardaki işaretler yirmi dört katı ayrıntılı olarak gösteriyordu.

Kesinlikle bir şehir binası.

Asansör durana kadar sessizlik bizimle birlikte ilerledi. Kapılar açıldı. Brixton ve arabanın diğer tarafında duran adam dışarı çıktı, ama diğerleri orada kaldı.

Yani, sadece iki biz ve iki onlar. Bu olasılıkları daha çok sevdim.

Koridor sessizdi, sanat eseri ya da pencere yoktu. Dışarı adımımızı atar atmaz bir kamera bana baktı. Birden fazla. Brixton geniş bir koridora doğru ilerlerken toplam dört tane gördüm. Bir konuttan çok bir ofis binası gibiydi.

Ya da öyle görünüyordu. Koridorun sonunda bir çift muhafızla birlikte bir çift kapı bekliyordu.

İhtimaller tekrar onların lehine döndü.

Brixton önümüzdeki adamlara işaret etti. Biri döndü, bir kart kaydırды, sonra bir kod girerek ikisi de bizi bir daireye sokmak için kapıları açtı.

Bizi içeri kadar takip etmediler.

Brixton saatine bakarken, "Rahatına bakabilirsin," dedi. "Toplantımız iki saat içinde başlayacak. Hemen. O zaman seni almaya geleceğim."

Bununla birlikte döndü ama sonra durakladı ve arkamda Starling'le birlikte durduğum yere baktı.

"Oda izleniyor. Gözlerimiz ve kulaklarımız var. Rahatlamaya çalışın ama planlarımıza müdahale etmenize izin vermeyeceğimizi de bilin." Diğerlerine bir hareket yaparak uzaklaştı ve kapılar kapandı.

Kilitlerin kapanma sesi odanın içinde yankılandı. Starling'in başındaki kukulemayı çektim ve o da gözbağını sürükleyerek çıkardı. Bana bakarken gözleri kocaman ve ıslık ıslık.

"İki saatimiz var," dedim ona, "Hellspawn."

Ben bakışlarımı ona dikip beklerken kaşları hafifçe çatıldı. "Bunu pek sevmedim." Yutkundu. "Liam."

"Biliyorum." Parmaklarımı yakasında gezdirdim. Ben de bundan pek hoşlanmamıştım. "Neye ihtiyacın var?"

"Şu anda mı?"

Başımı salladım.

"İşemem lazım."

Dudaklarımda bir gülümseme belirdi. "O zaman bakalım banyo olarak ne varmış."

Açık alanda ilerlerken parmaklarımı birleştirerek odayı taradım. Ne kadar büyük olursa olsun, mobilyalar seyrek. Bir televizyon vardı, karanlıktı ve masanın üzerinde bir sabit telefon duruyordu. Pencereler bir duvar boyunca uzanıyordu ama panjurlar daha çok metalik kepenklere benziyordu ve kapalı durumdaydılar.

Muhtemelen açılmayacaklardı. Kameralar çeşitli köşelere stratejik olarak yerleştirilmişti, kırmızı ışıklar bizi ikinci bir büyük odaya açılan koridorda takip ediyordu. Oturma odasında olduğu gibi burada da seyrek mobilyalar vardı; büyük bir yatak ve bir tepe lambası. Bir masa lambası bile yoktu.

"Gerçekten de silah sahibi olmanızı istemiyorlar," diye mırıldandı

Starling. Öyle görünüyordu.

Banyoya açılan sürgülü bir kapı vardı. Burası daha büyüktü ve çift duş ile büyük bir küvet sunuyordu. İnceledim. Köşedeki kamera gözlerimi kısmama neden oldu. "Kapat şunu," dedim doğrudan kameraya. "Banyoyu kullanmak için seyirciye ihtiyacı yok."

Işık yanıp sönmedi ama bakmaya devam ettim. Tam bir dakika sürdü ve sonra kırmızı ışık söndü.

"Ben halledebilirdim," dedi yumuşak bir sesle.

"Umurumda değil," diye cevap verdim. Liam da buna tahammül edemezdi. Aynam ve ben bu konuda birbirimize benziyorduk. "Seni burada izlemelerine gerek yok."

Tasmayı fark edince, kısmen açık olan kapıda durmak için geri çekildim. Muhtemelen bizi hâlâ duyuyorlardı. Beni görmeleri daha iyiydi. Bakışlarımı Starling'inkilere kilitledim.

"Yalnız değil," diye mırıldandı ve ben de başımı salladım. Gerçi bu sefer gerçekten yalnız olmayı dilemişim.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

BÖLÜM 2

OceanofPDF.com

LIAM

L Roma'nın gece geç saatlerde izlemek istediği kötü bir B filmi gibi, görüntüler zihnimde tekrar tekrar oynadı.

Ceset yok. *Ceset* yok.

Araba kapıları

açılıyor.

Arabada kan var.

Telefonlar kaldı.

Çantası.

Kimlikler.

Nakit.

Silahlar.

Yolcu koltuğunun altında saklanan silah bile hâlâ yerindeydi. Diğer silah kayıptı.

Motor soğuk.

Soğuk değil.

Soğuk.

Biri onları almış.

Bir araba kapısı çarparak hayallerimi yıktı ve bakışlarımı Kellan ve Milo'nun bana doğru yürüdüğü yere çevirdim. Milo'nun gözlerindeki öfke, içimdeki buz gibi öfkeyi yansıtıyordu.

"Bir şey var mı?" Silahının haznesini boşaltması gerekiyormuş gibi üç heceyi de ateşledi.

"Karnaval alanını tarayan koca bir ekibim var." Onları Kellan'ı aradıktan hemen sonra çağırmıştım. Onlar daha hızlıydı. Gerçi adil olmak gerekirse, hızlı olmaları için para alıyorlardı. "Bir şey bulacaklarından şüpheliyim."

Kellan yorum yapmadı, sadece geri dönmeden önce aracın etrafında bir tur attı. "Kan mı?"

"Test ediliyor," dedim ona. "Fazla bir şey yok." Küçük de olsa bir teselli oldu.

"Neden burada değildin?" Milo, ağzında kötü bir tat bırakmış gibi her kelimeyi ısırarak sordu.

"Otoyolda kaza. SUV yanmış. Tesadüflere inanmadığım için, bunun bir dikkat dağıtma ya da geciktirme taktiği olduğunu tahmin ediyorum. Özellikle de yaralanan olmadığı için. Sürücü yürüyerek uzaklaştı."

Ve ortadan kayboldu.

Kellan, "Meşgulmüşsün," diye yorum yaptı ama Milo'nun aksine ses tonunu okumak mümkün değildi. Kel sakindi çünkü ona ihtiyacımız vardı. Sakin kalmaya devam edecekti çünkü o böyle işliyordu.

Anladım. Ben de bu şekilde işledim.

"Madem buradasınız, cipi geri götürün ve üzerinden geçin. Üzerinde iz bırakacak bir şey bulamadım ama biri onları buraya kadar takip etmiş." Talimat rahatsız ettiyse de Kellan buna tepki vermedi. Bunun yerine kaşlarını çatı.

"Roma bunu senden ne zaman aldı?"

"Dünden önceki gün." Başka bir arabası vardı ama bu "randevuyu" Emersyn ile zaten konuşmuştuk. Daha güvenli bir araca binmelerini istedim. "O zamandan beri kulüp binasında olmalıydı."

Kellan yavaşça, "Kimse oraya takip cihazı koymuyor," dedi ama kaşları çatıktı. "Tabii düşünmek istediğimden daha fazla sorunumuz yoksa."

Bu da zaten onları düşündüğü anlamına geliyordu.

"Bunu size bırakıyorum. Orada fareler hakkında kesin bir fikir verecek kadar zaman geçirmedim." Ben de olsam hepsini vurup baştan başlayalım derdim. Ama biz psikopat değildik.

Çoğu zaman.

Milo kederli bir iç geçirdi. "Farelerin bir amaca hizmet etmesi gerekiyor, ama eğer onlara güvenemezsek..."

"Mesele yapamam değil, yapmayacağım." Kellan sanki bakışlarıyla olan bitenin ayrıntılarını çözebilecekmiş gibi arabaya baktı. Eğer bu mümkün olsaydı, her şeyi bilirdim. "Bununla ilgileneceğiz. Zaten onlara daha yakından bakmamız gerekiyordu. Özellikle de tüm o fotoğraflardan sonra."

"Bu onun ailesi mi? Tesise geri dönmesi konusunda endişelenmemize gerek var mı?"

Hayır, Sharpe onu tekrar ele geçirirse, onu tesise götüreceğinden şüpheliydim. "Roma'yı almak için hiçbir nedeni olmaz. Aksine, ona ve bize bir ders olması için Roma'yı ortadan kaldırmak onun tercihi olacaktır."

Bu mide bulandırıcı düşünce damarlarımdaki buzun erimesini iki katına çıkardı. Eğer Sharpe ve kral aynıysa, o zaman evet, Roma'yı öldürmek ve onu almak bir oyun olurdu.

Eğer olmasalardı...?

"Onunla ilgili olduğunu düşünmüyorsun," dedi Kellan, bana odaklanırken bakışları keskinleşmişti.

"Onunla ilgili olduğunu varsayamam," diye düzelttim. Aynı zamanda... "Roma'yı almak bir mesajdı. Bu senin için değildi."

"Bunu varsayıyorsun."

Kral'ın girişimlerinden sonra mı? Başımı bir kez salladım. "Hayır. Roma'yı almak benim için bir mesajdı. Onu da almak mı? Bu onun yanlış zamanda yanlış yerde olmasının talihsiz bir yan ürünü olabilir."

"Kralı tek başına göremezsin," dedi Milo ve sesimizi alçak ve eşit tutmamıza rağmen bizi duyacak kimse yoktu.

"Yalnız gitmiyorum," dedim anahtarlarımı çıkarırken. "Ezra benimle orada buluşacak." Çünkü bu ikisi beni takip edemezdi. "Zaten tüm bunlarla hızlı ve gevşek oynuyoruz. Ama kral beni hizaya getirmek için Roma'yı aldıysa, ona uzun zaman önce verdiğim bir sözü tutmuş olacağım."

"Liam..." Kellan bir nefes verdikten sonra arabadan dönüp bakışlarımı karşıladı. "Eğer onları aldıysa, bunu tek başına yapmıyorsun demektir."

"Hellspawn'ı ve kardeşimi geri getireceğim," dedim ona. "Ve seni de haberdar edeceğim. Sen de aynısını yap."

Başını salladı ve çenesinde bir kas seğirdi. "Jasper ya da Freddie'ye henüz söylemedik."

"Bana beş saat ver. Belki de tamir etmeden önce onlara kötü bir şey söylemek zorunda kalmayız."

"Beş saat."

Bu konuda mutlu değildi. Gerçi Jasper hâlâ iyileşiyordu ve Freddie haftalardır diken üstündeydi. "Ben onları bulurum."

Eğer bütün şehri yakmak zorunda kalsaydım.

Ayrılırken ikisi de beni durdurmaya çalışmadı. Adamlarıma raporu bana göndermelerini söylemiştim. Adamlarım buradaki işlerini bitirince arabayı geri götüreceklerdi. Kellan'ı tanısaydım, her şeyi parçalara ayırırdı.

Güzel.

Ne gerekiyorsa.

Oradan çıkarken lastik yakmadım ama gaza da hafif basmadım. Onlara bilgi verecek ve bir ekip oluşturacak kadar uzun süre kalmıştım.

Telefonum çaldı ama ekranda yanıp sönen isim beni duraksattı. Hayır, şu anda annemle konuşamam. Onları her şeyden uzak tutmak

Bu artık ikinci doğamdı. Ama endişemi ya da ruh halimi gizleyebileceğimden emin değildim. Gizlemek de istemedim.

Aramayı reddederek, genel bir "toplantıdayım" mesajı gönderdim. Bu onu uzun süre tutmazdı. Beş saat. Rome ve Hellspawn'ı bulmak, sonra da onlara dokunmanın iyi bir fikir olduğunu düşünen pislikleri gömmek için beş saat.

Ellerimi direksiyona koydum ve hızımı limitin sadece dokuz üzerinde tuttum. Bir sonraki aramayı cevapladım.

"Buradayım," dedi Ezra. "Herhangi bir değişiklik var mı?" "Hayır."

Diğer adam iç çekti. "O'Connell, birbirimizi çok fazla görüyoruz. Sanki çıkıyormuşuz gibi."

Homurdandım. "Tipim değilsin."

"Hayır, senin tipin 1.80 boylarında, kaslı ve azimli biri."

"Evet, öyle. Ne demek istiyorsun?"

"Hiçbir şey." Ezra kıkırdadı ama telefon hattından çok az mizah akıyordu. "Ondan hiç haber almadım. Eğer bu toplantıyı kabul edecekse, bizim de yerimizi almamız gerekiyor."

"Neredeyse geldim. Beş dakika."

Cevabını beklemedim, telefonu kapattım. Ezra sürekli Braxton Limanı'na gelmek zorunda değildi. Aslında tamamen uzak dursa daha iyi olurdu. Bana bir iyilik yapmak için buradaydı.

Tıpkı bir hafta önce yaptığı gibi.

Adam.

Kahretsin, bir elimi göğsüme sürttüm. Kurşunların yeleğime çarptığı yerdeki morluklar hâlâ ağrıyordu. Bu hafta da çok güzel renklere dönüşmüşlerdi. Muhtemelen kemiğe kadar inen çürükler. Yumuşak doku tam bir baş belasıydı.

Adam ve Ezra bana yardım etmişlerdi ve ben onları bu pisliğin daha da derinlerine sürüklemek üzereydim. Yine de masum sayılmazlardı. Ortak bir düşmanı ortadan kaldırmakla ilgili hiçbir sorunları yoktu ve Adam, biz bu eli oynarken ölü taklidi yapmaya devam edecek kadar bana güveniyordu.

Şehre geri dönmek, yola çıkmaktan çok daha kısa sürdü. Tabii bu sefer biri beni takip etse bile umurumda değildi. Bu girişimi memnuniyetle karşıladım.

Sadece şiddet vaadi bile kanımın pompalanması için yeterliydi. Ezra, Audi'sinin yan tarafındaki boşluğa yanaştığımda doğruldu.

Dışarı çıktığımda acı soğuk hava yüzüme bir tokat gibi çarptı. Park yapısı, körfezden gelen rüzgârı tamamen dışarıda tutmuyordu.

Arabanın kaputunu açarken Ezra, "İyi zamanlama," demekten ziyade ağzından bir şeyler kaçırdı. Telefonunu kulağına dayamıştı. "Evet, efendim. Az önce geldi."

Telefonu ondan çekmemek için ellerimi büktüm.

"Şimdi yukarı çıkıyoruz." Bir süre durakladıktan sonra bana baktı. "Durum ne kadar ciddi?"

Elimi uzattım.

"Sizinle konuşmak istiyor, efendim." Bir gram bile kızgınlık ya da öfke duymadan *efendim demeyi* nasıl başardığı beni şaşırttı. Ezra aramızdaki en dengesiz, en az tahmin edilebilir olandı ve açıkçası sisteme Freddie kadar saygı duyuyordu.

Belki daha az.

Yine de, "saygılı" yaklaşımında yüzde yüz ciddi ve samimi görünüyordu.

En iyi günlerimde bile sesim böyle çıkmıyordu.

Sharpe'ın kralla ilişkisi hakkındaki şüphelerimiz göz önüne alındığında bu daha da etkileyiciydi. Tam olarak ikna olmamıştım ama Adam ve Ezra Sharpe'tan kraldan daha çok nefret ediyorlardı ve bunun mümkün olduğunu düşünmemiştim.

"Elbette," dedi Ezra, sonra gözlerini hafifçe devirerek telefonunu bana uzattı. "Onu ikna etmek için otuz saniyen olduğunu söyledi."

Pislik. O kadar uzun sürmesine gerek yoktu.

"Kardeşimi ve kız arkadaşımı sen mi aldın?" Bu hesaplanmış bir kumardı. Roma her zaman bir zayıf noktaydı ve onlara bunu asla kullanmamalarını öğretmiştim. Hellspawn bizim için yepyeni bir tehlike seviyesiydi ama onun için çok uzun süre beklemiştim.

Kimse onu benden alamazdı.

Eğer gitmek istemezse.

Gözlerindeki yumuşak bakış, beni istediğini söylediğinde gözlerinde parlayan kararlılık. Bu sözler ruhuma kazınmıştı.

Gitmesine izin vermiyordum.

"Kardeşinize bir şey mi oldu?" Sesinde çok az da olsa bir belirsizlik vardı. Tekrar kaybolmadan önce zar zor vardı. Ama daha önce hiç bu kadar titrek bir ses duymamıştım.

Söylememi beklediği şey bu değildi.

"Ofise çık. Ben aramayı başlatacağım," diye emretti kral arama kesilmeden önce.

Ezra'ya telefonunu geri verirken "Onları almadı," dedim.

Ezra kaşlarını kaldırarak bir süre beni inceledi ama bu oyun için zamanım yoktu. Bildiklerini öğrenmek için kralı sorgulamalı, sonra da oraya geri dönmeliydim.

Asansörle yukarı çıkarken sessizlik bizi kuşattı. Bu binaya en son geldiğimde kral bana Adam'ı öldürmemi emretmişti. Onu öldürmemi ve piskopos olarak yerini almamı. O zamandan beri birkaç görev yapmıştım ama kral neredeyse tamamen sessiz kalmıştı.

Çok sessiz.

Hellspawn'ı geri almakla meşguldüm. Bu, gözlerimi hedeften ayırmam anlamına geliyordu. Uzun süre takip edilmemesine izin veremezdik. Sonunda bir yere varmışken olmazdı.

Yine de onu ve Roma'yı geri almak için her şeyi bir kenara atabilirdim. Milo ve Kellan bilmeliydi. Biliyorlardı ve umursamıyor ya da yargılamıyorlardı. İş o seviyeye gelirse kraliyet ailesi ve kralla başka bir şekilde anlaşırdık.

Yine de...

Ezra benden yarım adım önce ofisin kapısına geldi ve kartını uzatmadan önce kapıyı inceledi. O bana dönüp bakarken bir elimi silahıma götürdüm. Kapıyı açmadan önce o da kendi silahını kavradı.

Ofis alanı boştu, tam kullanımdaymış gibi dekore edilmişti ama hayalet bir işletme gibi sessizdi.

"Odaları boşaltın," dedim ve Ezra başıyla onayladı. O sola gitti, ben sağa. Tuvaletler de dahil olmak üzere her yeri aradık.

Paranoyak çirkin bir kelimeydi. Aynı zamanda bizi hayatta tutuyordu.

Konferans odasındaki ekran zaten açıktı ve kral orada duruyordu, sırtı bize dönüktü ve gölgeler onu büyük ölçüde maskeliyordu.

"Bana ne olduğunu anlat," dedi önsöze gerek duymadan.

Ona kardeşim ve kız arkadaşımın bir günlüğüne buluşmakla ilgili küçük bir taslak verdim. Araç. Kan. Geride bırakılan eşyalar. Otoyoldaki yanmış SUV bile.

Hiçbir detayı atlamadım.

Kellan ve Vandallar'ı aramam dışında. Bu onu ilgilendirmiyordu.

"Benim de işin içinde olduğumu mu düşündünüz?" Kral yüzünü ekrana dönmedi.

Varsayım için özür dilemedim. "Bu bir soruydu. Ayrıca Roma'ya ilk kez hamle yapmıyorsunuz. Yine de bu konuda kendimi gayet açık ifade ettiğime inanıyorum, Majesteleri."

"Hmm."

Bu bir inkar değildi, ama aynı zamanda bir teyit de değildi.

"Adam'ın ortadan kaybolmasıyla birlikte," dedi Ezra, "bu başka birinin bir hamlesi olabilir. Belki de O'Connell'ı paketlediklerini düşünmüşlerdir."

Bu aklıma gelmişti. Yine de takip ettiğim şey kralın tepkisiydi.

"Belki de kız arkadaşındı," diye devam etti Ezra. "Son birkaç aydır Emersyn Sharpe'in etrafında dolaşan söylentiler onun kötü bir kalabalığa karışmış olabileceğini gösteriyor. Ya da biraz vahşileşmiş."

Yüzündeki sırıtış, onu yumruklamak için can atmama neden oldu. Bu bir oyundu. Kraldan nasıl bir tepki alacağını görmek için tasarlanmış bir oyundu.

"Emersyn Sharpe ile mi çıkıyorsun?" Ses tonunda bir iğrenme mi vardı? "Kiminle çıktığın ya da çıkmadığın seni ilgilendirmez."

"Eğer aletini ıslatman bizi herhangi bir şekilde tehlikeye atıyorsa, atar." Ona öylece baktım. Bu bir cevabı bile hak etmiyordu.

"Ancak kardeşiniz başka bir mesele. Ona yapılan bir saldırı size yapılmış bir saldırdır, bu da bana yapılmış bir saldırdır." Ses tonundaki ölü tarafsızlık değişti. "Birkaç aydır, oyuna girmeye çalışan yeni bir oyuncudan haberdarım..."

Yeni oyuncu mu?

"Sanırım sonunda bana karşı bir hamle yaptılar. Yapacağın şey bu..."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 3

OceanofPDF.com

T Mutfaktaki buzdolabının uğultusu ve klimanın hafif vızıltısı, evin sessizliğinde neredeyse çok yüksek görünüyordu. daire. Etimi kesen dikenli bir sessizlik. Bir televizyon vardı ama onu açmamıştık. Bir telefon vardı ama çevirmiyordu. Mutfakta ne çatal bıçak ne de tabak çanak vardı; en azından plastik olmayan hiçbir şey yoktu.

Kahve bile yoktu, ancak buzdolabında plastik ambalajlı yiyeceklerle birlikte buzlu kahve kutuları - Eiskaffee, bilmediğim bir marka - vardı. Hiçbirine dokunmadık. Banyodaki lavabodan ellerimi avuçlayarak biraz su içtim. Roma mekanın her yerini öyle bir dikkatle inceliyordu ki, gözleri kapalı bile tarif edebileceğinden emindim.

Beni pencerelerden uzak tuttu. Kameralardan hoşlanmaması ve onların farkında olması neredeyse tekinsizdi. Onun görüş açısını takip ettiğimde, duman alarmı kılığına girmiş ya da bir havalandırma deliğine gizlenmiş olanları bile gözden kaçırmak zordu. Diğerleri daha belirgindi ve biz hareket ettikçe bizi takip etme alışkanlıkları vardı.

Mekanik sesleri odanın sessizliğine bir jilet daha ekliyordu. Roma'ya yüzlerce soru sormak istiyordum ama o konuşmuyorsa benim de sessiz kalmam gerekiyordu. Benim yüzümden bu durumda olmasından nefret ediyordum. Her nasılsa, ben olmasaydım onu bu kadar kolay yakalayabileceklerini düşünmüyordum.

Sıcak parmaklar benimkilere dolandı ve başımı Roma'ya çevirdim. Bir an sonra, bizi daireye aldıklarında arkamızdan kapattıkları kapının kilitleri kırıldı. Roma beni oturduğumuz yerden ayağa kaldırdı ve arkasına oturttu. O elimi bırakırken ben de parmaklarımı sırtına bastırdım.

Ceketlerimizi çıkarmıştık, ama ondan yayılan sıcaklık etrafımızdaki havaya yayılıyor gibiydi. Kapılar içeri doğru itildi, üçüncü bir adam içeri girerken iki adam tarafından tutuldu. Elinde üç beyaz fincanlı kahve ile dolu kahverengi bir içecek taşıyıcısı vardı.

"Bay O'Connell," dedi içeri girerken. "Rahatsız ettiğim için bağışlayın ama bakıcılarınız ikinizin de bir şey yiyip içmediğinizi fark etti."

Kahveleri masaya koydu, sonra parmaklarını şıklattı. Ellerinde büyük tepsilerle bir çift adam daha içeri girdi. Izgara balık, tuzlu soğan ve limonlu tereyağı kokuları havayı doldurdu. Nefesimi yavaş ve ölçülü bir şekilde alıp vermeye zorlarken karnım sıkıştı.

Tepsiler de masanın üzerine yerleştirildi. Üzerlerindeki gümüş kubbeler kaldırılarak, üzerlerine yiyecek yığılmış siyah plastik tabaklar ortaya çıkarıldı. Evet. Görünüşe göre ızgara balık. Ağzımda tükürük oluşturmakta zorlanıyordum. Az önceki adam arabadan indiğinde ya da elinde silah varken olduğundan çok daha korkutucu görünüyordu.

Belki de takım elbisesinin pahalı kesimiydi. Koyu yeşil Gucci Signoria Yün Tiftik Takımdı. Tüylerimi diken diken etmişti. Bradley Amca ve arkadaşları bu tür takımlar giyerlerdi. Özel yapım ve erkek için tasarlanmış. Zenginlikleri aşırı şişirilmiş tavus kuşları gibi sergileniyordu. Bakışlarımı adamdan ayırdığımda içimden bir ürperti geçti.

Gözlerine bakıp Bradley Amca'yı görmek istemiyordum. Bana onları hatırlatan hiçbir şey görmek istemiyordum. Çok kibar görünmesi yeterince kötüydü. Neredeyse acımasızca kibar.

"Bu yemeğe itirazınız varsa, istediğiniz her şeyi getirebilirim." Adamın net telaffuzu bana İngilizce'nin ana dili olmadığını düşündürdü. Aksanı İngiliz değil, daha çok kıta Avrupası aksanıydı. Kesinlikle Fransız ya da Alman değildi. Belki Avusturyalıydı?

"Neden?" Rome sordu. "Ev sahibimizin" aksine Rome kibarlık yapmadı. Tek heceyi bir kurşun gibi ateşledi.

"Çünkü yemek yemeniz gerekiyor. Genç kadının da öyle. İkinizin de hastalanmasını ya da açlık veya susuzluk nedeniyle başınıza kötü bir şey gelmesini istemeyiz."

Roma hiçbir şey söylemedi. Kalbinin gümbürtüsü elimin altında sabit kaldı. Bu rahatlatıcı ritim, gerçekten sıkıntılı bazı gecelerde beni uyutmuştu. Şimdi de aynısını yapıyordu.

Adam uzun bir iç çekişle, "Yiyecek ve içeceklerin zehirli ya da herhangi bir şekilde uyuşturulmuş olmadığından emin olmak için ne yapabilirim?" dedi.

"Bizi bırakın, ben kendim alırım."

"Bu bir seçenek değil. Yapabileceğim bir şey söyle." Garip bir şekilde sesi neredeyse hayal kırıklığına uğramış gibiydi. Bu da beni en az konuşması kadar rahatsız etti.

"Git."

"Bay O'Connell... Lütfen makul olun."

"Neden?" Sesindeki merak dudağımı ısırma neden oldu. Çünkü bu gerçek bir merak değildi. Gerçek merak, o karanlık gecede bana adını ilk söylediğinde sorduğu soruydu. *Yardıma oldu mu?*

Hayır, şimdi sorduğu şey bana Liam'ı hatırlattı.

İt. Vur. İt. Vur.

"Çünkü sana ve kız arkadaşına göz kulak olmak hepimizin yararına."

Roma, Liam'ın beni kışkırtmak istediğinde kullandığı tonun neredeyse aynıyla, "Gitmemize izin vermen senin yararına," dedi. Bunu Roma'dan duymak sinir bozucuydu. Yine de ağabeyinin rolünü üstlenmeye kararlı görünüyordu.

"Bay O'Connell, bunu size daha önce açıklamıştım. Şimdiye kadar işbirliği yaptınız ve bunu takdir ediyoruz-"

"Neden burada olduğumuzu açıkla."

"Bunu da halledeceğiz," dedi adam, görünüşe göre rahatsız olmamıştı. "Yapmayacağımız şey, kendine zarar vermeye yol açan davranışları hoş görmektir."

Bu gerçekten garip bir ifadeydi.

Karşılık vermek yerine, Roma sadece ona baktı ve bekledi. Hem onun inceleyen bakışlarına hem de Liam'ın düpedüz meydan okuyan bakışlarına maruz kaldığım için, adamın sessiz kalacağına pek ihtimal vermiyordum. Evet, adının Brixton olduğunun farkındaydım. Ama şu ana kadar tüm sözlerini Bay O'Connell'a yöneltmişti.

Muhafızlar hâlâ oradaydı. Sadece açık kapılarda sabırla dursalar bile, oradaydılar. Farkındalık tenimi karıncalandırdı, kollarımdaki tüyler diken diken oldu. Roma beni arkasına almıştı, bu da ikiliyi sınırlı bir şekilde görmemi sağlıyordu.

Takım elbiseyi taşıyabilirdi. Diğer ikisi bizim "Brixton "dan daha kalın yapılıydı. Onlar da takım elbise giymiş olsalar da, o kadar "iyi" ve zarif değillerdi. Hayır, daha çok Jasper, Liam ve Vaughn karışımı bir tipe benziyorlardı. İri, sert ve acımasız.

Roma onları alabilirdi ama yaralanabilirdi ve ben de yardım edebilirdim ama ne kadar engel olurum? Bu fikri kafamda evirip çevirirken bile ev sahibimiz bir iç çekti. Bu ses beni rahatsız etti. Neredeyse ona "ev sahibimiz" demek kadar. Bir isme ihtiyacı vardı. "Brixton "dan daha fazlasına ihtiyacı vardı.

İsimler her şeyi daha iyi hale getirdi.

Sizi korkutan şeyin adını koyabildiğinizde, onun gücünün bir kısmını elinizden almış olursunuz. Ayrıca sana bir hedef de veriyordu. Liam'a ve Roma'ya

Bana zarar veren gardiyan. Artık öldüğünden oldukça emindim.

İsimler kesinlikle güçlü.

"Bay O'Connell..." Adam söze başladı ve ben de elimi Roma'nın omurgasına biraz daha sıkı bastırdım. Ona yaslanmadan önce parmağımla bana güvenmesini işaret ettim ve sonra diğer adamın bakışlarıyla buluşabilmek için döndüm.

"Kendini tanıtmakla başlayabilirsin," diye bilgilendirdim onu. "Biz bu iyiliğe karşılık veremezken Liam'a o kendini beğenmiş ses tonuyla hitap etmeye devam etmen kabalık."

Soğuk gözleri bana doğru kaydı. "Kim olduğum önemli değil."

Çenemi kaldırarak, "O zaman o kişiyle konuşmalıyız," diye önerdim. İçinde büyüdüğüm çevreden hoşlanmıyor olsam da onları çok iyi tanıyordum. "Görgüsüz ve kaba adam kaçırma eyleminizle zaten başımıza bela oldunuz ve günümüzü böldünüz. O bez torbanın kokusunu günlerce burnumda taşıyacağım."

Ben devam ederken Roma'nın sırtındaki bir kas gerildi. Beni değerlendiren soğuk gözler daha da donuklaşıyor gibiydi ama Brixton'ın dudaklarının seğirdiğine yemin edebilirdim.

"Seni eğlendiriyor muyum?" O eski alışkanlıklara geri dönmek hayal edebileceğimden daha kolaydı. Asla ama asla Lainey'nin dediği gibi size dikte etmelerine izin vermeyin. İşbirliğinizin hak etmedikleri bir lütuf olduğunun ve bunu hak etmeleri gerektiğinin farkında olduklarından emin olun.

"Bayan Sharpe, adınız buydu, değil mi?" Birisi araştırmasını iyi yapmıştı. "Evet," diye devam etti Brixton. "Bay O'Connell değerinizi onayladıktan sonra, kimliğinizi tespit ettiğimizden emin olduk."

"Senin için ne kadar özel."

"Pek sayılmaz. Yine de bu davalara faydalı olamıyorsanız, sizden başka bir yerde faydalanabileceğimize inanmak için sebepler var."

Roma şimdi kaskatı kesilmişti. "Onu rahat bırakın."

"Ben sadece onun sorularını yanıtlıyordum, Bay O'Connell. Size defalarca söylediğim gibi, bunu kolay yoldan da yapabiliriz, daha zor yoldan da." Elini cebine götürdüğünde Roma'dan bir adım geri çekildim. "Ne yazık ki, bir sokak oyunu oynamadığımızı anlamak için bu seçenekler konusunda eğitim almanız gerekiyor gibi görünüyor."

"Yapma-" Ama Roma'nın sözlerinin hiçbir etkisi olmadı. Tehditlerini yerine getirdiler ve tasmayla beni şok ettiler. Damarlarımda yanan ilk vahşi elektrik dalgasıyla dişlerim birbirine çarptı. Yeniden beyaz statik dünyasına yığıldım.

Küçükken bir keresinde yüzme havuzuna düşmüştüm. Hatıralarım silikti, yarı unutulmuş bir rüya gibiydi. Dünya çok büyüktü, müzik, güneş ışığı ve su vardı. Koşuyordum ve sonra düşüyordum.

Düşmek beni hiç korkutmazdı. Suyu indiğimde ve su başımın üzerine kapandığında bile gülüyordum. Parlak güneş parlarken bile, benimle birlikte suya dalan karanlık figür korkacak bir şey olmadığını vaat ediyordu.

Korkacak bir şey yok çünkü-

O oradaydı. Tam oradaydı. Beni kucakladı ve sudan çıkardı -hiç korkmamıştım- ellerimi birbirine vururken öksürüyor ve gülüyordum. Beni havuzun kenarına getirdi ve koşup tekrar suya atlamaya hazırdım.

"Kahretsin Ivy-"

Milo?

"Hellspawn?" Roma'nın sesi beni yukarı doğru sürükledi ve kollarını bana doladığında ürperdim. Neden beni çağırıyordu-

Brixton o kişisel olmayan ses tonuyla, "İkinizi de bir sonraki hareket tarzınızı düşünmeniz için yalnız bırakacağım," dedi. "Bu zor olmak zorunda değil, Bay O'Connell. Aslında böyle olmamasını tercih ederim. Ancak, ne kadar ciddi olduğumuzu da anlamanız gerekiyor."

Onu göremiyordum ama bu ses tonu sinirlerimi zımparalamış gibiydi. Buzlu suya düşmüş gibi titreyerek, adama orta parmağımı gösterebilmek için parmaklarımı açmaya çalıştım. Kapılar kapanmadan önce her şeyin nerede olduğunu tam olarak çözememiştim.

"Gözlerini aç," diye mırıldandı Rome, sesi çok daha alçak ve Liam'dan çok daha azdı. "Lütfen."

Açık değil miydi? Kahretsin. Göz kapaklarımı yukarı çektim ve tekrar ürperdim. Titrememi durduramıyordum. Dişlerimi sıkıttım için çenem bile ağrıyordu.

"Özür dilerim," dedim aşağı yukarı zıplayan titrek bir sesle. Donuyordum ama donmuyordum. "Bu şey berbat."

Her kelimedede biraz daha kolaylaştı.

Roma yüzümü avuçladı, sonra beni kaldırıp oturma odasından dışarı çıktı. Yatak odasında kapıyı tekmeleyerek kapattı ve bir dakika sonra beni yatağa yatırdı. Ortadan kayboldu ve bir burkulma sesi duyuldu.

Dirseklerimin üzerinde doğrulmayı başardığımda Roma'nın bir sandalyeyle kameralardan birine vurduğunu gördüm. Kamera yerde zıpladı. Sandalyeyi yere bıraktı, sonra da kamerayı alıp odadan kayboldu.

Nefesimi birbiri ardına zorlayarak doğrulmaya çalıştım ve Roma döndüğünde yatağın kenarına kadar gelebilmişim. Kapıyı kapattı ve yatağın yanına bir şişe su getirdi.

"Yapma." Bu bir emirden çok bir ricaydı ama kelimenin özünde çelik gibi bir şey vardı.

"Özür dilerim," diye fısıldadım ve yatağın yanında dizlerinin üzerine çökerken kaşlarını çatı. Titreyen bir elimle yanağına dokundum. Çenesindeki kirli sakallar avuç içimi tırmaladı. "Ben onu ittim, o da beni itti."

"Bir daha ıkınma," dedi Roma, gözleri sabitti. Kendi görüşüm sakinleşince ona ve alnındaki kırmızı ize iyice bakabildim. Bir silah namlusunun ağzı şeklindeydi. Parmaklarımın fırçasıyla elimi yakaladı. "Onu öldürmeme izin vermediler. Bunu sonra düzeltereğim."

Her kelimesinde ciddiydi.

Öne doğru eğilerek dudaklarımı şakağına bastırdım ve orada tuttum. Kollarını bana doladı. "Bir plana ihtiyacımız var," diye fısıldadım.

"Bir planımız var," diye yanıtladı. "Hellspawn. Bana güveniyor musun?"

Bu plan hoşuma gitmemişti. Arkama yaslanarak buna karşı bir argüman aradım ama bulamadım.

"Eğer kaçabilirsen," sesimi olabildiğince alçak tuttum. Hiç hareket etmesini istemiyordum. "Bensiz git."

"Hayır," dedi. "Bizi bulacaktır."

Kimi kastettiğinden hiç şüphem yoktu. Hem de hiç.

"Hepsi gidecek," diye devam etti Roma. "Birlikte gideceğiz." Ben itiraz edecek bir ses çıkaramadan ağzı ağzıma çarptı ve öpücüğü ruhuma kadar işlerken ona yapıştım. İhtiyacım olan bir can simidiydi. "Evet mi diyorsun?"

Bu kelimeleri dudaklarıma doğru üfledi.

"Adil dövüşmüyorsun," diye fısıldadım ve o da burnunu benimkine sürttü. "Ama biz kavga etmiyoruz, değil mi?"

Gözlerindeki gülümseme ihtiyacım olan tek şeydi.

Başımı salladım ama... "Sana zarar vermelerine izin vermeyeceğim," diye söz verdim. Bedeli ne olursa olsun

Ben.

"Sana zarar vermelerine izin vermeyeceğim," diye yeminimi yineledi.

Sonra beni öptü

Yine elleri yüzümü okşuyordu. Onu korumak için ikimizden birinin dışarıdaki yemeği yemesi gerekiyordu. Titremem durur durmaz ilk ısırtığı ben alacaktım.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 4

OceanofPDF.com

A Kralla ilgili şifreli bir mesajdan sonra Liam sessizliğe gömülmüştü. Bu beklenen bir şeydi. Bundan hoşlanmadım, hoşlanmak zorunda da değildim.

Açıkçası bundan nefret ediyordum ama kabul ettim. Liam, Roma ve Emersyn'i bulmak için hiçbir şeyden kaçınmayacaktı. Bu konuda içimde hiçbir şüphe yoktu.

Sadece kendini öldürtmesini istemedim. Ezra Graham'ın onun yedeği olması bir jokerdi. Onu tanımıyor ya da güvenmiyordum. Ancak, o ve Reed daha önce Emersyn'i korumak için gelmişti. Liam onlara güveniyorsa, ben de ona güvenirdim.

Bu pasif oturmak anlamına gelmiyordu. Warrick "ortadan kaybolmuştu" ve operasyonu parçalara ayrılmıştı. Doktor bana tek kelime etmedi, "Onun için bir daha endişelenmene gerek yok. Uzun zaman önce olmalıydı."

Bu kadar.

Kabul ettim ve yoluma devam ettim. Zaten o orospu çocuğunu hayatımda hiç istememiştim. Ancak örgütünün dağılması tam bir baş ağrısıydı. Görmezden gelemeyeceğimiz bir baş ağrısı.

Milo'nun ilgi düzeyi benimkiyle kıyaslanabilirdi, ancak herhangi bir organizasyonun katmanlarındaki karmaşıklığı anlayan tanıdığım tek insanlardan biriydi. Dahası, güvendiğim birkaç kişiden biriydi.

Onu yalnız göndermek bir seçenek değildi. Hâlâ iyileşme sürecindeyken ve bu kadar gerginken olmazdı. Emersyn'le geçirdiği zaman hasarı daha da belirginleştirmişti. Ama Emersyn'in arkadaşı ona iyi gelmişti. Ona bu durumun üstesinden gelmekten başka seçenek bırakmamıştı. Bu arada, onun yokluğu sadece yaraların ne kadar derin olduğunu göstermeye yaramıştı.

Kendisine yardım edebilecek birine ihtiyacı vardı; bu çirkin işin karanlık yüzünü ve tamamen ortadan kaldırılması için nelerin gerektiğini bilen birine. Bu kişinin aynı zamanda bunu kaldırabilecek güce ve durumu hepimizin yararına olacak şekilde çözmeye yönelik bir çıkara sahip olması gerekiyordu. Bu kriterleri yerine getirebilecek insanlar oldukça sınırlıydı.

Bu nedenle, daha önce sadece üç kez ziyaret ettiğim bir eve doğru yola çıktım: iki kez gençlik yıllarımızda, Liam hala burada babasıyla birlikte yaşarken

ve bir ay kadar önce beni ve Milo'yu Adam Reed ve Ezra Graham ile tanıştırdığında.

Liam ve Milo'nun hazırladığı gizli operasyon on yıldan fazla bir süredir devam ediyordu. Bize bağlantılar, kaynaklar, bilgi ve daha da önemlisi düşmanlar kazandırmıştı.

Şimdi de operasyonun Liam'ın ötesinde bize müttefik kazandırıp kazandırmadığını görelim.

Gerçek olanlardan.

Güven için zaman gerekiyordu, bu da çok az olan bir kaynağımızdı. Bu yüzden eğer Sparrow bu boşluğu doldurabilirse, onu tehlikeye atmadığı sürece buna sıcak bakabilirdim. Onun güvenliği tartışılmazdı.

Otomatik pilottaymışım gibi telefonuma baktım. Mesaj yoktu.

Ortadan kayboluşu ne kadar kısa sürmüş olursa olsun, ruhumda derin bir iz bırakmıştı. Hâlâ kanayan bir yara. Jasper ve Freddie'ye söylemek bu yarayı daha da derinleştirdi.

Şükürler olsun ki Freddie bunu benim bile tahmin edebileceğimden daha iyi karşıladı. Haber Jasper'a fiziksel bir darbe gibi çarpmıştı ama o hemen üç şeye odaklanmıştı. Birincisi, Freddie oradaydı. Onun için her zaman kendini toparlardı. İki, Roma onunla birlikteydi. Kardeşimiz ona bir şey olmasına izin vermiyordu. Ve üç? Her şey bir yana, Liam. Jasper sadece Sparrow'u değil, Rome'u da bulması için Liam'a güveniyordu.

Doc ve Vaughn'un gözü onların üzerindeydi ve Milo'nun da üzerindeydi.

Neyse ki Liam sorumlu kişi ya da kişileri parçalara ayırırdı. Eğer ikizini ve kızımızı kaçıranlardan geriye bir şey kaldıysa, şok olurdum. Sonra da onları paramparça ederdim.

Yaklaştığımda kapı açıldı. Uzun yoldan gitmiş ve yol boyunca bir gözümü kuyruğumdan ayırmamıştım. Ailesinin bizi takip etmesi ve bu gizemli kral yüzünden paranoyaklığın anlamı yepyeni bir boyut kazanmıştı. Yine de amcası ve bu "hayırseverin" aynı kişi olması mantıklı görünüyordu.

Emersyn'i tekrar götürmesi fikri içimi burktu. Her zaman nerede olduğunu bilmemiz gerekiyordu. Reed'i görmeye gitmemin bir başka nedeni de buydu.

Söz konusu adam garajda bekliyordu, omzundaki kılıf ortadaydı. Kılıfın içinde bir Glock ve elinde de ikinci bir Glock vardı. Beklediğim gibi bir karşılama olmasa da beni şaşırtmadı da. Ben arabayı çekerken onun bakışlarının aracın yanından geçip sürücüyeye yönelmesi biraz rahatlatıcıydı. Sonra garaj kapısını kapatmak için düğmeye bastı.

"Acele etmedim. Temiziz," diye bilgilendirdim onu arabadan inerken. İkinci Glock'u kemerinin arkasındaki kılıfına soktu. İlginçtir, Adam Reed kot pantolon ve tişört giymesine rağmen gücünü ve zenginliğini bir pelerin gibi taşıyordu.

Kıyafetler mütevazı olabilirdi ama adam öyle değildi. Bakışlarını üzerime dikti. "Ne oldu?"

Doğrudan. Onun lehine bir nokta.

"Sparrow ve Rome kayıp."

Yüz ifadesindeki anlık değişim endişesini ele veriyordu. Eğer dikkat etmemiş olsaydım, bunu kaçırabilirdim. "İçeri gel ve açıkla. Ezra ve Liam bu yüzden mi sessizleşti?"

"Evet." Onu içeri kadar takip ederken ne cevabı sakladım ne de belirsizleştirmeye çalıştım. Eşikten geçip içeriye girer girmez kahve kokusu burnuma geldi. Aynı zamanda dışarıda giderek artan soğğun da ilk kez farkına vardım.

Hava soğumaya başlamıştı. Sparrow neredeyse bir yıldır bizimle birlikteydi ve bu ikinci kez ortadan kayboluşuydu. En azından ilki kendi isteğiyle olmuştu, her ne kadar bizi korumak zorunda hissetmiş olsa da.

Tüm bu endişeleri bir kenara bırakarak elimdeki göreve odaklandım. Adam Reed'i bizim tarafımıza çekmek. Kabul etmekten ne kadar nefret etsem de, ona ihtiyacımız vardı.

Yakın gelecekte ve muhtemelen bunun ötesinde.

Böylesine karanlık bir iş için neredeyse fazla aydınlık ve açık bir alan gibi görünen devasa mutfğa girdiğimizde Reed iki büyük fincan kahve doldurdu. Görünüşe göre, tam anlamıyla demliğı yeni yapmıştı.

İlginç.

"Ne oldu?" Fincanı geniş adanın üzerine bıraktı ve ben de paltomu çıkarıp sandalyenin arkasına astım.

Onun gibi ben de silahlıydım. Tüm kartlarımızı masaya koymak daha iyiydi. Omuz kılıfı rahattı ama hızlı bir çekiş sağlamıyordu. Yine de bir Eski Batı silahşörünün silahını çekmesini de beklemiyordum.

"İkizler Sparrow için bir doğum günü sürprizi planladılar," diye onu bilgilendirdim, spekülasyon yapmadan sadece temel gerçekleri anlattım. "Rome onu Liam'la tanıştırmak için erkenden ayrıldı."

Oraya vardıklarında Liam'ın orada olacağı -ya da olması gerektiği- gerçeğı, başta Milo olmak üzere kimsenin desteksiz ayrılmalarından şikâyet etmemesinin nedeniydi.

"Liam otoyoldaki bir kaza yüzünden gecikti. Fuar alanına vardığında onlarla buluşacaktı-" Telefonumu çıkardım, ilk resme götürdüm ve adanın diğer ucuna kaydardım.

Reed kahve fincanını yere bıraktı ve resimleri karıştırmaya başladı. "Kan mı?"

"Onun değil. Roma'nın değil." Bu yardımcı oldu. Çok değil. Ama yardımcı oldu.

"Hızlı geri alma mı?"

"Hiçbir fikrim yok," diye cevap verdim. "Kulüp binasından ayrıldıkları zamana ve Liam'ın gelişine bakarsak, bir saat, en fazla doksan dakikalık bir süre var."

"Daha çok zaman var." Telefonu geri itti. "Ne istiyorsunuz?" "Liam ve Ezra bunun üzerinde çalışıyorlar."

Reed kahve fincanını eline almadan önce, "Öyle demiştin," diye karşılık verdi. Parmaklarının rengi belli belirsiz solmuştu ve eklemeleri bir yığın çürük içindeydi. Birileri hareketsizliği iyi karşılamıyordu. "Kral Sharpe olsaydı, O'Connell'in kardeşiyle uğraşmazdı."

"Katılıyorum. Roma'nın onunla birlikte ortadan kaybolması, bunun onun ailesi olmadığını gösteriyor." "Ama bu kralın işin içinde olmadığı anlamına gelmez." Reed elini ovuşturdu yüzünde. "Lainey biliyor mu?"

"Bildiğim kadarıyla, henüz değil." Bize dönmemişti. Sparrow yakında döneceğini söylemişti. "Ama neredeyse her gün konuşuyorlardı, bu yüzden iletişim eksikliğini fark edecektir."

"Siktir." Ellerini tezgâha dayayan Reed bana bir bakış fırlattı. "Bana hâlâ neye ihtiyacın olduğunu söylemedin."

"Yardıma ihtiyacım var. Ama bu konuda değil."

Kaşlarını çattı ve doğruldu. "Açıkla."

Kaba üslubuna rağmen ya da belki de bu yüzden, kendimi onun açık sözlülüğünü takdir ederken buldum. "İnsan kaçakçılığı hakkında ne biliyorsun?"

"Bu pis bir iş ve bu işle uğraşan insanlar bir araya toplanmalı ve insanları sattıkları işi yapmaya zorlanmalı."

Ağzımın köşesi kalktı. "Onları vurmayı tercih ederim." "Etkili.

Benim yöntemim daha çok acıtır."

Burada tartışma yok. "Resmi olarak Noel Warrick tarafından yönetilen ve şu anda başsız olan bir organizasyonumuz var. Başsız olması dişsiz olduğu anlamına gelmiyor..."

"Devralmayı mı planlıyorsun?"

"Hayır. Sök. Yok edin. Tercihen yakılmış toprak. Bağlantılarının izini sürün, onlar yerleşmeden önce onları ortaya çıkarın. Yapabilirsek tüm labirenti yok edelim."

Homurdanması pek de cesaret verici değildi. "Sökmek başka bir şey. Birinci, belki de ikinci seviye bağlantıları ayıklamaya çalışmak bile. Hepsine ulaşamazsınız."

"Bir erkek hayal kurabilir." Hüzünlü nota ben değildim ama o bunu bilmiyordu. Kapıyı açtım, içeri girecek miydi, girmeyecek miydi?

"Katılmıyorum. Erkekler hayal kurabilir. Erkekler plan yapmalı ve önlerindeki şeyle başa çıkmalıdır. Bunu yapmazlarsa... bu onları kuşatır ve yok eder."

Kahveden uzunca bir yudum aldıktan sonra kollarımı kavuşturdum ve bakışlarıyla karşılaştım. "Sen olsan ne yapardın?"

"Dönüştürmek. Ele geçirin, tüm kilit kişileri kontrol edebileceğim kişilerle değiştirin. Onları içten dışa doğru parçalamak için ağlarını kullanın. Kapatın, tacirler başka yere gitsin. Kontrolü elinizde tutun; bir şeyleri gerçekleştirebilecek konumdasınız."

"Ben de aşağı yukarı böyle düşünmüştüm," dedim ona. Gerçi Milo bu açıklamaya çok daha renkli bir yanıt vermişti. "Bu işin içinde olmak istemiyoruz. Asil amaçları olsa bile, Vandallar çok zayıf ve bizim daha ciddi endişelerimiz var."

Bencilce. Farkındaydım. Ama haftanın her günü Sparrow'u herkesin, hatta bulundukları konumda olmayı hiç istememiş yabancıların bile önüne koyardım. Önce o gelirdi.

Dönem.

"Bu yüzden buradasın... Bunu yapmamı istiyorsun."

"Yakın. Sana bir noktaya kadar güvenmeyi öğrenebileceğimi hissetsem de, o kadar yakın değiliz."

"Hayır," dedi kollarını kavuşturup benim duruşumu taklit ederek. "Değiliz."

"Ancak, Liam'ı desteklediğinizde sizinle çalışabileceğimizi kanıtladınız. kulüp binasında."

Omuz silkti. Sadece birini. İkisini birden değil. Durumumuza kayıtsız olmasa da, herhangi bir yatırımı açığa vurmak istemiyordu. "Emersyn Lainey için önemli."

"Evet, sanırım öyle. Ama o Lainey'den daha fazlası için önemli. Sen ve arkadaşın Graham, Sparrow'un ikini seçmesini istediğiniz konusunda çok nettiniz. Onu korumanıza izin vermesi için. Onu bizden uzaklaştırmak için."

Reed hiçbir şey söylemedi.

"Bilmek istediğim şey," diye devam ettim çünkü ben kapıyı açmış ve o içeri girmiş olsa da, bu işin yürümesi için kapanması gereken bazı kapılar vardı, "bunun ne kadarı Lainey ile olan arkadaşlığından, ne kadarı Emersyn Sharpe'ı kendin için istemenden kaynaklanıyor?"

Cevabının midemin kaldırabileceği bir şey olmasını umuyordum. Uzun süre bakışlarımı üzerinde tuttuktan sonra başını iki yana salladı. "Anladığım kadarıyla ona sorduğum şeyi sana söylememişler."

Çok fazla kelimeyle değil ama önemli olmalıydı ve sadece onun verebileceği bir şey olmalıydı. Kendini sunmak benim kabul edebileceğim bir seçenek olmadığından ve Liam'ın da bunu kabul edeceğini düşünemediğimden bekledim.

"Bu bir güven egzersizi," dedi Reed, neredeyse şaşkın bir ifadeyle. "Sen bana bazı kartlarını gösteriyorsun, ben de sana bazı kartlarımı göstereceğim. Bana güvenmek istiyorsun ama buna cesaret edemiyorsun. Şu anki ölü taklidi saçmalığını sürdürme ihtiyacımın beni sana güvenmeye ve istediğini söylemeye teşvik edeceğini umuyorsun."

Beni değerlendiren bakışlarını bana çevirdiğinde duygularıma hakim olamadım.

Be

n. "Kartlar masada mı?"

"Warrick girişiminde bize yardım etmeni istiyorum. İster biz Ya içeriden dönüştüreceğiz ya da içini boşaltıp kendi adamlarımızı yerleştireceğiz..." Kollarımı kavuşturmaktan ellerimi açmaya geçtim. Güvenebileceği değil "kontrol edebileceği" insanları yerine koyma tanımını unutmamıştım. "İkna olmaya hazırım. Ayrıca bizden biriyle çalışacaksın ve ikinizin anlaşılamadığı kararlar bana gelecek."

"Bu kabul edilebilir."

Gözlerimi

devirmedim. "Kâr

paylaşımı mı?"

"Pazarlık edilebilir." Ben olsam fazla eğilmezdim. "Bu parayla ilgili değil."

"Bu güçle ilgili." Başını salladı, yüz ifadesi asıktı. "Sonra, masadaki kartlar konusunda, Bradley Sharpe'ın onun hayatı üzerindeki kontrolüne bir darbe indirmek, onu Reed ailesinin koruması altına sokmak ve Sharpe'ın onun adına gizli kira sözleşmeleri ve diğer temel hesapları olduğu için kontrol ettiği varlıklara erişim elde etmek için Emersyn'e on sekiz yaşına girdikten sonra benimle evlenmesini teklif ettim."

Sikeyim. Ben.

"Ona asla zarar vermem," diye devam etti. "O bunu hak etmiyor. Ancak Emersyn Sharpe'ı kontrol eden kişinin aynı zamanda büyük bir serveti de kontrol ettiğini bilmelisiniz. Ailesinin bile vekâletname ya da ölüm belgesi olmadan erişemeyeceği ya da elinden alamayacağı bir servet."

Tüm bu konsept midemi bulandırdı. "Pinetree." Şu lanet "hastane."
"Büyük ihtimalle. Muhtemelen bu yüzden her zaman o hastaneyi kullanıyordu.

bağımsızlık işaretleri. Ailelerimiz uzun zamandır rakipti. Birkaç cesedinin nerede gömülü olduğunu biliyorum. Ama onun gibi bir adam, gücünü elinden almadığınız sürece yıkılmaz."

"Onda var." Bu erişime sahip olduğunu bilmesine imkân yoktu.

"Bir kısmı on sekizinci yaş gününde hak edilmiş olacak ve daha fazlası yirmi bir ve muhtemelen yirmi beş yaşında gelecek."

"Ya da evlenirse." Lanet olsun, bu çok soğuktu.

"Evet, eğer evlenir ve hamile kalırsa, o zaman muhtemelen tüm servete sahip olacak ve Sharpe'ların hatırı sayılır serveti yeni bir nesle geçecek."

"Onunla evlenmeyi ve onu hamile bırakmayı mı planlıyordun?" Onu öldürmek birdenbire seçenekler listesinde üst sıralara çıkmıştı.

Reed o kadar sert bir sesle, "Ona asla dokunmazdım," dedi ki ona inandım. Gözlerinde bedensel zarar vermeyi vaat eden bir öfke vardı. "Bunu ona zorla yaptırmaya çalışan herkesi öldüreceğim. Lainey'nin güvende olması *gerek*. Onunla evlenirsem, benim adım ve servetim onun etrafında bir duvar olur."

"Ama sen artık ölüsün," diye belirttim.

Reed'in ifadesi değişti. Öfkenin yerini şok aldı.

"Evet, ona evlenme teklif ettin. Bir hafta sonra onu aldık. Sonra, tam ailesi tarafından geri alınıp Pinetree'ye götürülürken, kral senin ölmeni istedi."

Bu kesinlikle bir hamleydi. Cesur bir hamle. Hem pusuya düşürme hem de etkili olma avantajı vardı. Elinde her ne varsa, tahtadaki bir engeli temizliyordu.

"Pinetree'den kaçıyor, bir yangın çıkıyor, bir sürü ölüm oluyor ama bunların hepsi halının altına süpürülüyor ve orada olduğuna ya da 'öldüğü varsayıldığına' dair tek bir fısıltı bile duyulmuyor."

Reed yavaşça, "Onunla çoktan evlendiğimi düşünüyorlar," dedi. Bu da onu "hayatta" tutmakta çıkarları olduğu anlamına geliyordu, böylece dul eşi servetini talep edemeyecekti. İğrençti ama uyuyordu. "Kimse sorduğumu bilmiyordu. Bilseler bile- öldüğüm varsayılıyor." Ama ölmemişti. "Ölümü" örtbas edilmişti.

Orospu çocuğu.

"Biliyordu," dedim usulca. "Ve bütün o lanet şirket onu izledi. Onlar da onun üzerinde kontrol sahibi olmak istiyorlardı. Şaperonu olan o şirket de dahil." Bu, kralın kim olduğu konusunda tabuta çakılan bir başka çiviydi. Bu pisliğin kimliğini bulmalı ve onu ortadan kaldırmalıydık.

Reed'in gözleri yeniden buz gibi oldu.

Evet. İkimiz de aynı fikirdeydik. "Konuşacak çok şeyimiz var, sen ve ben," dedim ona. "Onun için seninle çalışmaya hazırım." Onu korumak istediğini söylediğinde ona inandım.

Sözler ve eylemler
uyuşuyordu. Ben de elimi
uzattım.

Önce ona, sonra da bana baktı ve sonra onu sıktı. "Onun için."

Sonra bir anlaşmaya vardık.

"Şimdi iş konuşalım."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 5

OceanofPDF.com

FREDDIE

J Asper yataktan iterek kalktı ve ayağa kalktı.
"Dostum," diye seslendim. "Dikişlere dikkat et."

"Ben iyiyim," diye tersledi, sonra bir elini yüzünde gezdirdi. İyi olduğunu söyleyebilirdi ama omuzlarındaki sertlikten elini böğrüne koyuşuna kadar hiçbir hareketi bu ifadesini doğrulamıyordu. "Siktir. Üzgünüm Freddie. Bir haber var mı?"

"Hayır." Bıçağımı çeviriyordum. Önce çıkarıp sonra geri çekiyor, sonra da çıkarıp parmaklarımın üzerinde dans ettiriyordum. Bıçağın tenimdeki serinliği kelimelere dökemediğim bir tür rahatlama sağlıyordu.

Neredeyse otuz gündür temiz.

Yirmi dört saat daha. Bu bir rekor olacaktı. Bu kadar uzun süre temiz kaldığım son dönem lise son sınıftaydı. Temiz kalmamın tek nedeni erkeklerin beni hiç rahat bırakmamasıydı. O zamanlar bu beni çok kızdırmıştı. Bu konuda çok sinir bozucuydular.

Sonra... sonra Jasper dedi ki, eğer üniversiteye gitmezsem bunun nedeni notlar ya da devamlılık olmayacakmış. Bu beni iyice susturdu. Bu kadar uzun süre temiz kalmak garipti. Dünya düzelmemişti. Ama başardım. Mücadele ettim ve 3.2 ile mezun oldum.

Her nasılsa.

Sonra, partiler ilginç görünse bile, tüm üniversite sahnesini atladım.

"Freddie."

Bakışlarımı dans eden bıçaktan Jasper'ın banyo kapısına yaslandığı yere çevirdim. Beynimin bir kısmı onu içeri girerken, işerken, sifonu çekerken ve sonra lavabo açılırken takip etmişti. Daha iyiydi, bu harikaydı, çünkü onu seviyordum, ama işemek için aletini tutmuyordum.

Boo-Boo'nun bile bunu yapmasına izin vermediğine eminim. Bu düşünce beni gülümsetti. "Ne?"

"Bir daha düşündüm de, ne düşündüğünü sormak istemiyorum." Yüzündeki ifadeyi tarif etmek için suratsız demek yetmezdi ama Kellan bize Roma ve Boo-Boo'dan bahsettiğinden beri olmayan bir mizah parıltısıydı bu.

"Kendi aletini tutmakta iyi olduğunu ve muhtemelen işemen gerektiğinde Boo-Boo'nun bunu yapmasına izin vermediğini düşünüyordum." Bu yorum onun sarsılmasına neden oldu ve başını salladı.

"Freddie, Swan'ı ve onun benim aletimle ne yapacağını tartışmıyorum."

Üretim şoku yeterince kolaydı, bıçağımı kapatırken bir elimi göğsüme koydum. "Dostum, sen işerken sikini tutmasına izin mi veriyorsun? Bu hangi dünyada seksi?"

Gözlerini devirerek beni tersledi. "Duş almam lazım."

Evet, sikiyle ilgili konuşma bitti. Bana uyar. Sonra tekrar, dışarıda Boo-Boo'yu arıyor olmak beni huzursuz etti. Daha önce gittiğinde berbat olmuştu. Bu sefer gitmedi. Ve daha önce, Ball-Cracker sayesinde onu nerede bulacağımıza dair bir ipucumuz vardı.

Şimdi...

Su geldi.

"Beş dakika," diye seslendim. "Ve duş bandını taktığından emin ol." "Siktir git."

"Beş dakika," diye tekrarlardım. "Duş bandını tak yoksa ben takarım."

"Evet, evet." Reddedici olsun ya da olmasın, bandın yırtılma sesi bana bunu yaptığını söylüyordu. Küçük bantlar sabundan korumak için kesiklerin üzerine yapıştırılmıştı. Duş ve su sorun değildi. Sabundu. Sabunun sorun olacağını kim bilebilirdi? Doktor bana tam bir açıklama mı yoksa sadece bunları takmak zorunda olduğunu bilmek mi istediğimi sordu. Takmak zorunda olduğunu bilmekle yetindim.

Ona patronluk taslamak eğlenceliydi. Boo-Boo onunla birlikte duşa girdi. Bunu da yapmayacağıma adım gibi emindim. İhtiyacı olursa yardım ederdim ama şimdiye kadar böyle bir sorun olmamıştı. Hâlâ burada olmamın tek nedeni Jasper'dı.

İkinci neden ise Kellan'ın benden istemesiydi. *"Duygusal şantaj yapma n gerekse de umurunda değil, onun iyileşmesine odaklanmasını sağla. Savaşma zamanı yakında gelecek ama iyileşmeye ihtiyacı var. Senin dışında buradan kurtulmak için saldırmayacağını bildiğim tek kişi Sparrow."*

"Bu benim de yerimde kalmam gerektiği anlamına geliyor. Bunun farkındasın, değil mi?" Daha kelimeler ağzımdan çıkmadan Kellan'ın gözlerindeki parıltıyı görmüştüm. "Sen gerçek bir pisliksin ama bu liderlik işinde iyisin."

"Bu yüzden bu işte iyiyim," diye karşılık verdi. Sonra ayıldı ve takındığı yoğun bakış dikkatimi vermeme gerektirdi. "Bak, Sparrow hakkında bir şey öğrendiğim anda sen de öğreneceksin. Sır yok. Şehri yerle bir etmemiz gerekse bile onu geri alacağız."

Bu beni daha iyi hissettirdi. Çok değil. Ama biraz. Özellikle de şehri yakma kısmı. Pinetree'yi yakmak Bodhi'nin dahiyane bir hareketiydi. Onun verdiği zararı vermek niyetinde değildim ama tüm tesis yaşanmaz hale gelmişti. En azından bu konuda okuduğum son hikayeye göre.

Güzel.

Duş kesildi ama Jasper bir şey söylemedi. Ben bekledim. Kapı açıldı çünkü düşerse ya da başka bir şey olursa onu kaldırmamız gerekiyordu.

"Freddie..."

"Yo?"

"Parmağımı kışıma sokup burada öylece oturamam. Kel, yeniden insanın bir kısmını denetlediğimi söyledi ama bu saçmalık..."

"Şu anda yapabileceğimiz başka bir şey yok," diyerek Kellan'ın bana söylediği sözleri tekrarlardım. "İyileşmen gerek. Çünkü bu son dövüşümüz değildi. Daha fazlası gelecek."

Kapıda belirdi, üzerinde eşofman vardı ve yüzüne tıraş kremi sürüyordu. Tıraş mı oluyordu? Bu çok garip.

Milo hapse girdikten hemen sonra Jasper sakal bırakmıştı.

Sonra tekrar. Belki de Milo eve döndüğü için kendini kaybetmeye hazırды. Bu iyiydi, değil mi?

Bu psikoloji işinde berbatım.

"Buna inanmıyorsun," dedi beni uzun bir süre inceledikten sonra. "Hayır, kesinlikle daha fazla dövüş yapacağımıza inanıyorum. Sadece Bilmediğim bir şey varsa, o da bunun bize gelen bir kavga mı yoksa bizim onlara götürdüğümüz bir kavga mı olacağı. Kel, Boo-Boo hakkında bir şey öğrendiği anda benim de öğreneceğime söz verdi. Ben öğrendiğimde, sen de öğreneceksin."

Jasper tıraş kremi sürmeye devam etse de gözlerini bir süre benden ayırmadı. "Her kimse, onlar da Roma'ya gittiler."

Evet. Bu beni de rahatsız etti. "Boo-Boo'yu tehdit ederlerse, onu kontrol edebilirler." Beni kontrol edebilirdi. En azından onları mahvedecek ve onu dışarı çıkaracak kadar yaklaşıp kadar. "Ona bir şey olmasına izin vermez."

Jas sonunda, "Şerefsizler defolup gitmeli ve bizi rahat bırakmalı," dedi ve banyoya döndü. Hareket çok hızlıydı. Bu çok hızlıydı.

Bir an için kaskatı kesildiği her halinden belliydi ama devam etti.

Evet, onu uzun süre kilit altında tutamayacaktım. "Her zaman başka bir pislik vardır." Neden bunu ona hatırlatmak zorundaydım ki? "Grup evinde oldu. Okulda oldu. Burada da oldu. Biz sadece savunabileceğimiz şeyleri tutarız."

Bu ifadeyi sessizlik karşıladı, sonra kuru bir kıkırdama çıkardı. "Beni hiç dinlemediğini sanıyordum."

"Ben her zaman dinlerim Hawk," dedim ona. "Her zaman duymak istemem. Bazen elimden bir şey gelmez. Ama dinlerim." Benimle konuştuğunda. Boo-Boo konuştuğunda. "Vaughn. Sen. Kellan." İsimlerini tek tek saydım. "Rome. Liam. Doktor bile. Bayan Stephanie. Çok konuşuyorsunuz. Anlarsınız ya?"

Bu beni gerçekten güldürdü. "Saçmalık. Roma çoğu zaman orta parmak ve kuru bakışlarla iletişim kurar."

"Ama bunu yaparken ne söylediğini biliyorsun, değil mi?" Roma'nın en sevdiğim yanlarından biri buydu. Kelimeleri boşa harcamıyordu. Liam da boşa harcamazdı. Ben mi? Sanki konfetiymiş ve yılbaşı partisindeymişim gibi etrafa saçıyordum.

"Evet, biliyorum." Birkaç dakika daha sessizlik devam etti ve ben bıçağıma baktım. Sonra masanın üzerindeki Kindle'a. Boo-Boo'nun bana okuduğu son kitaba yetişmeye çalışıyordum. Yüksek sesle okumadığı bazı baharatlı bölümler vardı. Bunları ona okumaya bayılıyordum. Yüzü çok komikti.

İçim daraldı ve elim titremeye başladı, ben de tekrar bıçakla oynamaya başladım. Kız neredeydi? Ona ne yapıyorlardı? Onu son bulduğumda, onu cennete kadar uyuşturuyorlardı, şok veriyorlardı, onu lanet yatağına bağlıyorlardı ve görünüşe göre onu *silmeye* çalışıyorlardı.

Belki de gidip amcasını öldürmeliyiz. Bıçak hareket etmeyi kesti. Bunu yapabiliriz. Nerede olduğunu biliyorduk, en azından nerede olması gerektiğini. Onu öldürebilirdik. Yavaş yavaş. Belki derisini yüzeriz.

Adamın ona ne yaptığını anlatırken sırtının benimkine yaslanması. Yıllardır ona yaptıklarını... içinden geçti. Onun yumuşak kırılganlığını, gözyaşlarının kokusunu, ter ve kimyasalların ipuçlarını ve etrafındaki havada asılı kalmış gibi görünen o tarifsiz kokuyu hissedebildiğime yemin edebilirim.

Sözlerinde derin bir hüznün vardı. İçlerinde yaşayan karanlık. Ben de o karanlığın içindeydim. Söylemediği her şeyi duydum. Amcasını öldürmek büyük bir zevk olurdu.

Onu teslim etmeden ve kaderine Boo-Boo'nun karar vermesine izin vermeden önce gerçekten acele etmeyebilir, iyice çöp olduğundan emin olabilirdik. Ölüm,

tabii ki, ama nasıl eğlenceli olabilir.

Onu nasıl öldürmek isterdi?

İçimden mizah fişkırıldı ve sonra bıçağın sapını yakalayıp öne doğru oturdum. Onları nasıl öldürecekti? "Jas, gerçekten kötü bir fikrim var."

Jasper temiz traşlı yanaklarını havluyla sıvazlayarak banyodan çıktı. "Ne kadar kötü?"

"Oldukça korkunç ama aynı zamanda tam da ihtiyacımız olan şey." Boo-Boo'nun ihtiyacı olan şey. "Bir adam tanıyorum..."

"Evet, bu şekilde başladığında iyi biten bir hikaye duymadım henüz." Ama beni reddetmiyordu ve bu fikri kafamda evirip çevirdikçe daha çok hoşuma gidiyordu. Belki de kafayı bulmalı ve bir süreliğine gürültüyü kesmeliydim. Çünkü *onu* buraya davet etmek pek çok açıdan yanlış gidebilirdi ama o bize yardım etmişti.

Dahası, Boo-Boo'ya yardım etmişti.

"Söyle bana," dedi Jasper odayı geçip şifonyerine giderken. Temiz bir tişört çıkardı ve az önceki sertliğine rağmen biraz daha rahat hareket ediyordu. Karnındaki dikişler oldukça kabarık görünüyordu ve sırtı düpedüz kızgındı.

"İyi olduğuna emin misin?"

"Hayır," dedi yüzünü bana dönüp tişörtünü başına geçirirken. Hareket edip dikişleri gererken yüzünü buruşturması beni endişelendirdi. "Konuş."

"Ağrı kesicilerini alıyor musun? Doktorun sana ne söylediğini biliyorum. Onlardan korkmamanı, seni daha rahat ettirebileceklerini, yani-"

"İlaçları sifonu çektim," dedi bana açıkça. "Hayatta kalacağım. Burada günaha girmene gerek yok. Şimdi bana şu kötü fikirden bahset."

Sikeyim.

"Yapma," dedi bana ölçülü bir sesle, kanepenin solundaki sandalyeye oturmak için hareket ederken. Oturduğunda rahatladığı her halinden belliydi. "O boku almak istemiyorum çünkü beni sersemletiyor. Dikişlerin acısını azaltırsam, onları yırtma olasılığım çok daha yüksek. Reçetesiz satılan şeyler yardımcı oluyor." Göstermek istercesine bir şişeyi kaldırdı, sonra avucuna dört tane vurdu ve onları geri devirip kuru bir şekilde yuttu.

İçimi çektim. Eğer ben olmasaydım, o iyi şeylere sahip olacaktı ve belki de rahatlayabilecekti.

"Kafanı topla ve benimle konuş." Hırıltı gibi emir de açıktı. Açıkçası, çok hoş karşılanmıştı.

"Pinetree'deyken," diye başladım ve Jasper'ın kaşları havaya kalktı. "Boo-Boo ve ben bir adamla tanıştık. Adı Bodhi. Boo-Boo onu tanıdı. Cavendish ya da onun gibi bir şey olduğunu söyledi. O kısmı önemli değil, Bodhi'yle ilgili olan şey, tamamen çatlak olmasıydı. Beni normal biri gibi gösterdi."

"Normal olan sensin. Bu Bodhi'de ihtiyacımız olan ne var?"

"Elinde başka bir şey olduğundan emin değilim..." Bunu nasıl ifade ettim? "Neden Pinetree'de olduğunu bile bilmiyorum. İnsanları öldürmekte çok iyiydi. Benim için birini öldürdü. Boo-Boo'ya doktoru öldürdüğünü söyledi. Adamın ölmüş olması gerekiyordu ama emin olmak için doktorun boynunu kırdı. Sonra Boo-Boo tepki vermeyince beni yakaladı. Dışarı çıkmamıza yardım etti ve bana telefonumu verdi."

"Peki orada çalışan biri miydi, yoksa bir hasta mı?" Jasper kaşlarını çatı. "Yardım aldığınızı söylediniz ama kim olduğunu söylemediniz..."

"Önemli olduğunu düşünmedim. Onun kendi şeyi vardı. Ben de kendiminkini. Boo-Boo'ya yardım etti. Bu çok önemli." Doktor ona dokunuyordu. Bodhi bana o gün neden doktorun ofisinde olduğunu hiç söylemedi. Tabii sohbet edecek vaktimiz de yoktu. Yaptığı şey beni kazanmak ve ona yardım etmektir.

Önemli olan tek şey buydu.

"Öldürme konusunda çok yaratıcı ve gerçekten etkili."

Jasper bana "Biz kendi öldürme işimizi kendimiz halledebiliriz," diye hatırlattı. "Yapabiliriz ama o Boo-Boo'yu severdi." Bu çok şey ifade ediyordu.

"Nerede o?" Jasper sordu. Fikrimi elinin tersiyle itmiyordu. "Peki Kel'e söyledin mi?"

"Henüz değil. Sadece düşündüm. Nerede olduğunu bilmiyorum. Ama numarası bende var." Elimdeki titreme arttı. "Onu aramayı düşünüyorum. Korkunç bir fikir. Zaten başımızda yeterince bela var, ama ya bizim tarafımızda olan bir bela getirebilirsek, biliyor musun?"

Bu fikri kafasında evirip çeviriyor gibiydi, ben de bıçağı çevirmeye geri döndüm. Kahretsin, Jasper'ın vurulmasıyla sonuçlanan satıcıları öldürdüğüm geceden daha fazla sarsılıyordum.

Burada öylece oturuyorduk. Bir şeyler yapmam gerekiyordu. Jas bir şeyler yapmak istiyordu. Ama Kel, Jas'ın ihtiyacı olduğu için burada kalmamızı istedi. Lanet olsun. Bıçağı tekrar sıktım. "Jas?"

"Buradayım Freddie," dedi, sesi birkaç dakika öncesine göre çok daha yumuşaktı. "Neye ihtiyacın var?"

"Benimle konuşmak mı? Benimle herhangi bir şey hakkında konuş. Boo-Boo'yu nasıl baştan çıkardığını falan anlat. Ama gerçekten paylaşmak istemiyorsan, grafik kısımları kendine saklayabilirsin. O güzel amcığı gördüm, gerisini hayal edebiliyorum... sadece... Bana bir şeylerden etkilenmemi engelleyecek bir şey söyle. Burada hiçbir şey yok ve gidip almam gerekecek ve almak istemiyorum."

Son birkaç kelime beni duraksattı ve bakışlarımı Jasper'ınkilerle buluşturmak için kaldırdım. "Gidip gol atmak istemiyorum. Açık olmama ihtiyacı var ama çok fazla gürültü..."

"Ona üzgün olduğumu söyledim," dedi. "Ne?"

"Onu baştan çıkarmak için ne yaptığımı sormuştun. Ona özür dileyerek başladım..."

BÖLÜM 6

OceanofPDF.com

B Milo yumruğunu adamın suratına indirdiğinde kan duvara sıçradı ve adamın kafası yana doğru kırıldı. Milo'nun kafasında şimdiden Çok geçmeden morarmış bir göz, darbelerin ağzını dişlerinin üzerinde kestiği yerden şişmiş bir dudak ve her iki burun deliğinden akan kan, Weavil'in çok uzun süre soruları cevaplayacak durumda olmayacağını gösteriyordu.

"Milo," dedim kısık bir sesle. Yoldaki trafik, etrafımızdaki 1920'lerin art deco icadı kalın tuğla duvarlı yüksek binalar yüzünden sesim fazla uzağa gitmiyordu. Sokağın iki ucundaki taşan çöp bidonları da hem görüntüden hem de sestten korunmamızı sağlıyordu.

Ama buraya bir ceset bırakmamıza gerek yoktu.

Herkesin mesajı aldığından emin olmak için bir *elçi* gerekiyordu ve lanet olası günün ortasında ceset temizlemeye çalışmamıza gerek yoktu.

Bana karanlık bir bakış fırlattı ama adamı boğazından duvara yapıştırdı. "Biliyorsun," dedi Milo, çenesinde bir kas kasılırken neredeyse konuşur gibi.

Onun sakın görüldüğünü düşünmek için aptal olmak gerekirdi. Yine de Weavil onu şöhreti dışında tanıımıyordu. Yırtıcı adını gizlilik, hız ya da güç sayesinde kazanmıştı çünkü avlanmaya karar verdiğinde hiçbir hedefi ıskalamazdı.

"Belki de yanlış anlamışımdır," diye devam etti Milo. "Belki de sadece sokaklarımızda iş yapmaya çalıştığınızı, seyyar satıcılık yaptığınızı varsayıyorum..." Sanki sonradan aklına gelmiş gibi adamı yere yatırdı ama eli Weavil'in boğazından hiç ayrılmadı. Milo ondan elli kilo daha ağırdı; sıska herif hiçbir yere gitmiyordu. "Ha?" Bir düzine paket beyaz toz çıkardı. "Kek falan mı pişiriyorsun Weav?"

Vahşi gözlü serseri bana bir bakış attı. "Doktor, orada öylece duracak mısın?" Dudaklarından kan akıyordu. "Sen bir doktorsun. Zarar vermemen falan gerekmiyor mu?"

"Ben bir zarar görmüyorum," dedim sert bir sesle. "Ben eğitim görüyorum. Bilgi görüyorum. Ölümcül hatalar yapmadan önce kendi sorunlarını çözme şansı görüyorum." Ve bu gezegende beni Milo'ya karşı tanıklık ettirecek bir mahkeme yoktu.

Bana kalırsa o burada değildi. Hapse geri dönmesine izin vermektense suçu üstlenirdim.

"Dostum," diye nefes verdi Weavil, sonra Milo'ya çılgınca bir bakış attı. "Raptor, dostum, geri döndüğünü bilmiyordum."

"Burada olup olmamamın bir önemi olmamalı," Milo ses tonunu o kadar düzgün ve rahat tutuyordu ki, her yerinde *tuzak* yazıyordu. Umarım bu aptal serseri daha derine inmezdi, özellikle de Milo Weavil'in ceplerindeki tüm hap ve toz paketlerini boşaltırken. "Bir adam için çok fazla bok var, biliyor musun? Yargılamak değil ama kendini kurtarmanın daha kolay yolları var. Vandalların bölgesinde ticaret yapmak gibi..."

Weavil dudaklarını yaladı, ağzının etrafındaki kırmızı renk ya da burun deliklerinden sızan taze kan için pek bir şey yapmadı. Gözbebekleri genişlemişti ama bahse girerim ki acıdan kafası iyice karışmıştı. Birazdan burada mutlu bir kampçı olmayacaktı. "Dostum, Vandalların bölgesinde iş yapmıyordum. O kadar aptal değilim."

Milo neredeyse sempati duyuyormuş gibi, "Ama sen uyuşturucu satıyordun," dedi. "Küçük kokain paketlerini mi getiriyordun? Eroin?" İçinde haplar olan daha küçük bir çantayı havaya kaldırdı. "Kodein? Bunlar tıbbi sınıf, değil mi doktor?" Omzunun üstünden rahatça atması işe yaradı çünkü ben onu izliyordum. Paketi yakaladım.

Numara hapların üzerine damgalanmıştı. Milo yanılmamıştı. Bunlar farmasötik sınıftı. "Bunları nereden buldun, Weavil?"

"Dostum, ben sadece malları alıyorum, bilirsin. Malı bana verdiler. Satmayacaktım."

"Uh huh." Milo'nun uydurma sempatisi Weavil'i hemen içine çekti. "Sadece birkaç arkadaşınla paylaşmayı mı planlıyorsun?"

"Hayır, yani... vermemem gerekiyor, biliyorsun. Ve tüm bu şeyleri karşılayamam." Bakışlarını yere saçılmış paketlere dikti. "Ben sadece çalıştırıyorum. Bilirsin işte." Bana bir bakış daha attı. "Bu satmak değil, Doktor. Beni tanırsın. Ben iyi bir çocuğum."

"Weavil, eğer hala hayatta olsaydı anneni satardın."

Başını öne eğdi. "İyi bir çocuk olmaya çalışıyorum. Bu çok zor. Ama senin sokaklarında satıcılık yapmayacağım Milo. Söz veriyorum. Bunu yapmayacağım. Ben daha iyi biliyorum. Jasper geçen sefer beni teslimat yaparken yakaladığında hadım edeceğine söz vermişti."

Weavil, itirafı kafasına dank etmiş gibi son kelimedede boğuldu.

Milo, "Hawk çok sinirlidir," diye onu teselli etti. "O konuşma ne zaman oldu? Çünkü bilirsin, hepimizin kötü günleri olur."

Adam cevap vermedi. Elimi hap paketinin üzerine kapattım ve başımı salladım. "Weavil, kimin için koşuyorsun? Çünkü bu konuşmayı yapmamız gereken kişi o gibi görünüyor."

Ona attığım can simidine tutunan Weavil bana yalvaran bir bakış attı. "Doktor, beni öldürecekler. Burası 19D bölgesi, onlara para ödüyöruz-"

"Koruma. Ama 19D'ler seni korumayacak Weavil." Ses tonumu sempatik tuttum ama gözlerim sertti. "Artık 19D'ler yok. Burası onların bölgesi değil."

"Hayır," dedi Milo, boştaki eliyle Weavil'in ağaran yüzünü okşayarak. "Burası bizim bölgemiz, yani bizim bölgemizde koşuyorsun. Satmak kadar kötü değil, yani seni hadım etmeyeceğim ama Hawk burada olsaydı birkaç parmağını kaybederdin."

Belki de. Jasper biraz yumuşamıştı. Sonra yine, Küçük Bit'in kaybolmasıyla -yine- bu adamın başsız gitmesi için her türlü şans vardı. Tüm esprilerim buharlaştı. Liam yakında arasa iyi olur. Alfabe ve diğerlerini çoktan aramıştım ama geri dönmemişlerdi.

Eğer bir iş üzerindeyseler, sıcak bir dakika ya da on dakika olabilirdi. Son zamanlarda onlara güveniyordum. Her şey için olmasa da. Bazı işler kişiseldi.

Little Bit gerçekten çok kişiseldi.

"Bilmiyordum," diye kekeledi Weavil ama gözlerine bir umutsuzluk çökmüştü. "Yemin ederim bilmiyordum."

"Sana inanıyorum," dedi Milo yavaşça. "Ama bunun bir önemi olmadığını biliyorsun..."

Gözlerinden yaşlar süzölüyor ve kendine özgü idrar kokusu havayı dolduruyordu. Weavil'in kot pantolonunun önünü işaretleyen ıslak akıntıyı görmek için aşağıya baktım. Milo hiç irkilmedi bile. "Parmaklarımı kesersen canım yanar."

"Evet," diye
onayladı Milo.

"Parmaklarıma
ihtiyacım var."

"Öyle mi?" Sesindeki belli belirsiz merak duygusu başımı sallamama neden oldu. "Parmaklarınla ne yapıyorsun ki onlara ihtiyacın var Weavil?"

"Yani kendimi nasıl besleyeceğim?" "İki tane
kaybedersen, hâlâ sekiz tane var."

"Dostum, bu çok soğuk. Peki ya kızlar? Onlar parmakları sever."

"Bunu doğru yaparsan, sadece bir taneye ihtiyacın olur." Evet, bu sempati uzun süre orada kalmayacaktı.

"Lütfen parmaklarımı kesme Raptor. Bilmiyordum. Kuralları asla çiğnemem. Yapmayacağımı biliyorsun, yani Freddie'yle bile-"

Evet. Bu bir hataydı.

"Freddie olsa bile, ne?" Milo sesindeki tüm mizah ve sıcaklık kaybolmuş bir halde sordu.

"Benden Freddie'yi kancaya takmamı istediklerinde bile. Ben yapmadım. *Yemin* ederim ben yapmadım."

"Freddie'yi kancaya takmanı kim istedi?" Soruyu araya soktum çünkü Milo'nun Weavil'in boğazını kavradığı yerdeki parmak eklemleri beyazlaşmaya başlamıştı.

Weavil bana çaresizlik dolu bir bakış fırlatarak, "Beni öldürecekler," dedi. "Nasıl olduğunu bilirsin Doktor, senin hakkında söylentiler duydum Vandal. Söylentileri sen..."

Vandal. Evet, bu uzun zamandır kullanmadığım bir isimdi. Geri almaya hiç niyetim yoktu.

Ya da yapmadım.

"Seni sokaklarımızda kimin sattığını söylemezsen seni öldüreceğimizi biliyorum." Bu tehdit, daha önce yaptığım tehditler kadar kolay bir şekilde ağzımdan çıkmıştı. Sadece bu farklıydı. Savaşta kalma yaralarım vardı. Savaşta kalma. Bu sokaklarda hayatta kalmıştım. Sonra çöllerde, dağlarda ve çok uzaklardaki karanlık cehennem yerlerinde hayatta kaldım.

Vücudumdaki her yara izi bunun bir kanıtıydı. Weavil bir çocuktur. Çocuk olmamıza asla izin verilmeyen bir yerde hepimiz çocuktuk. Ona acıyabilirdim ama bu onu kurtarmazdı.

"Lütfen..."

"Konuş benimle," diye emretti Milo, Weavil'in boğazını sıkarken duygudan yoksundu. "Seni Freddie'nin peşinden kimin gönderdiğini ve buraya kimin gönderdiğini söyle. Seni sıkmadan önce söyle bana."

İdrar kokusu Weavil'in kot pantolonuyla birlikte havaya da sinmişti.

"Chaser

-Jason Chaser."

Milo bana bir bakış attı ve ben de başımı hafifçe salladım. İsmini bilmiyordum.

"Bana daha fazlasını ver," dedi Milo. "Beni bir daha istemek zorunda bırakma." Ses tonu soğuktu.

"Daha fazlasını bilmiyorum, Raptor. Yemin ederim. Adamın adı Jason Chaser. Şehir merkezinde büyük bir binada çalışıyor. Şu hayır kurumlarından biri gibi, dikkat etmiyorum. Bana sadece gelmem için para ödüyorlar.

sonra da gideceği yere götürmek. Ortaya çıkmazsam, bu eşyaların parasını ödemek zorundayım - nerede yaşadığımı biliyorlar..."

Milo boğazını sıkarak onu susturdu. Weavil, parmaklarını Milo'nun tutuşunun üzerinde gezdirirken şikâyet etmekten homurdanmaya geçti. Yüzü kızardı ve gözleri büyüdü.

"Milo." Bu bir uyarıydı. Bu adamı öldürmeyecekti. Weavil bir sıçandan daha kötüydü. O da hepimiz gibi bir sokak çocuğuydu, bağımlılığını ve hayatını tek çıkış yolu olarak gördüğü şeyle beslemeye çalışıyordu.

Kaçmak kolay paraydı. Sadece ahlaki açıdan gri merkeze tutun ve yap.

"Yapma," diye ekledim Weavil'in kavgası Milo'nun elinin arkasında kanlı perçemler bırakmaya başladığında.

Sessizlik, sadece Weavil'in çılgınca dövüşüyle noktalanarak gerildi ve tam gözleri dönmeye başladığı anda Milo onu yere düşürdü. Sıska piç yere düştü ve nefes alış veriş zorlaştı. Hiç değilse soluk borusuna zarar vermişti.

Bize yalvaran bakışlar fırlatan Weavil bekledi. Hayatta kalma içgüdüleri devreye girmiş ve mücadeleden kaçmıştı. Kaçışı da öyle-

Milo arkasını dönerken aniden "Git," dedi. Hiçbir şey söylemedim çünkü her işaret oradaydı. Hasar geliyordu, ama Weavil paketlerden ilkinde uzandı ve ardından Milo çizmeli ayağını uzatılan elin üzerine vurdu.

Weavil'in boğazından çiğ bir çığlık koptu ve eli sıkışmış bir halde sağa sola savruldu. Bütün parmaklarıyla çıkabilirdi ama o kemikler kırılmıştı. Hepsini düzeltmek zaman alacaktı, bunu kafamda canlandırabiliyordum.

Vicdanımın çekıştirmesi, öfkemdeki pusulayı değiştiremedi. Uyuşturucu satıcıları 19 Diamonds'ın bıraktığı boşluğu doldurmak için acele etmeyecekti. Vandallar buna izin vermezdi.

Artık sokaklarımızda uyuşturucu yok. Freddie bundan kurtulmak istedi. Sadece bir yere kadar kontrol edebilirdik.

Milo ona soğukkanlılıkla, "Git dedim," dedi. "İlaçları yanında götürmüyorsun."

"Beni öldürecekler," diye yakındı serseri, ama yakınmasında bile bir kayıp vardı.

"O zaman şehri terk et," dedim, cüzdanımı çıkarmaya başlamıştım bile. On tane yüz dolarlık banknot attım. "Şu elini sar, otobüs terminaline git, bir otobüse bin ve git. Yüz mil ötede bir doktora görün, sonra yola devam et."

Ayağını Weavil'in elinden çekerken Milo'nun sert bakışlarını görmezden geldim. Eğilerek çocuğu gömleğinden tutup ayağa kaldırdım, o da banknotları tutup tek sağlam eline geçirdi.

"Biraz buz al ve otobüste elini içine sok. Git. Sakın geri gelme."

"Beni avlayacaklar..." "O zaman seni bulmalarına izin verme."

Elimdeki tek tavsiye buydu.

"Şimdi git buradan."

Titreyen Weavil, parayı göğsüne bastırırken Milo'ya baktı. "Özür dilerim." Koşmaya başlamadan önce bu iki kelime dudaklarından yarı fısıltıyla döküldü. Uçmaya başladı ve köşeyi dönüp işlek caddeye girdiğinde gözden kayboldu. Eğer kendisi için neyin iyi olduğunu bilseydi, onu bir daha görmezdik.

O gidince Milo'yla yüzleştim. "Bunu yapamazsın."

"Bana ne yapacağımı söyleme Mickey."

"Sizi rahatsız ettiği için birini öldüremeyeceğinizi söyleyeceğim."

"O bir-"

"Bir koşucu. Bir hiç. Denklemdeki insanları umursamayan, düşüncesiz bir pislik. Kolay para için bu işin içinde, al, bırak, nereye gidersen git. Sorun o *değil*." Bilmem gerekirdi. Ben de o aptal çocuktum. Uyuşturucu kullanmıştım. Kime zarar verdiğim umurumda değildi.

Ya da birini incittiğimi bile umursamadım. Onları öldürmeye yardım ettim.

"Doğru," dedi Milo, sonra başını sallayarak benden uzaklaşıp etrafa saçılmış ilaçlara baktı. "Bu reçeteli ilaçlar muhtemelen bizim sevkiyatlarımızdan birinden."

"Belki." Elimi yüzümde gezdirdim. "Şu Jason Chaser'ı bulup bunu çözeceğim."

"Mickey..." Milo başladı, sonra küçük paketleri toplamaya başlarken başını salladı. Ben de sessizliği onayladım. Toplamamız uzun sürmedi, sonra bidonlardan birinde ateş yaktık ve kanıtları içine attık. Yandı ve sonuncusu da yok olana kadar izledik.

Rüzgâr şiddetlenip güneş battıkça etrafımızdaki hava acılaşıyordu. Günler giderek kısalıyordu. Milo'nun telefonu titredi, vızıltı neredeyse

Sessizliğin içinde yüksek sesle. Telefonu çıkardı ve ekrana baktı.

Bekledim.

"Bir sevkiyat var..."

"Git," dedim ona. "Ben buranın temizlendiğinden emin olacağım." Burada hâlâ kan vardı. Bazıları onun olabilir. "Mickey-"

"Sadece git, Milo. Başını dik tut, arkayı kolla."

"Hiçbirimizin tek başına koşmaması gerekiyor," diye karşı çıkınca kaşlarımı çattım. "Bana bu saçmalıkları anlatma, *Vandal*."

Homurdandım. "Kendime dikkat edebilirim, *Kid*."

"Doğru. Ve sen Ivy ile barışmadan biri seni sırtından bıçaklarsa, sen de üzüleceksin... o da üzülecek."

"Fark etmez. Çocukları var." Ona göz kulak olurlar.

Milo bana pis bir bakış attı. "Sana inanan birine yalan söyle." Sonra bana sırtını dönerek kanın yanına gitti ve onu temizledi. Ateş sönüyordu ve paketlerin çoğı gitmişti. Sonuncusu da parçalanıyordu. Biz sadece dumandan kaçındık.

Jason Chaser. Charity downtown. Warrick'le ilgili bir bok olmalı. Yine de o pislik gitmişti, cesetten geriye kalanlar kimyasal çorbaya karışmış ve bir kanalizasyona atılmıştı.

Freddie. Hep Freddie'ye geri döndüler. Zayıf halka. Ya da öyle sanıyorlardı.

Ama kimdi *onlar*? 19 Diamonds, ama gitmişlerdi. Peki kimin için çalışıyorlardı? Ve bunların Little Bit ve Rome'un kaybolmasıyla bir ilgisi var mıydı?

Bizi kim böyle tanıyordu? Bağımlılıkları yüzünden en zayıf halka olan Freddie'yi hedef almayı kim biliyordu? Vandalların iş yerlerine girmeyi kim biliyordu? Aklımda pek çok soru vardı ama telefonumu kontrol ettiğimde Alphabet hâlâ bana geri dönmemişti. Bu iyiydi. Yapabileceğim şeyler vardı.

Liam'a bir mesaj gönderdim. Bir cevap istedim.

Little Bit'i bulma konusunda ne durumda olduğumuzu bilmem gerekiyordu.

Milo da benimle birlikte bekledi. Kimse yalnız koşmaz. Görünüşe göre ben bile.

Bu iyiydi. Çocuklar yakında meşgul olacaklardı ve ben de elimden geleni yapacaktım. için.

BÖLÜM 7

OceanofPDF.com

EMERSYN

N Karartma perdelerinden ışık sızıyordu. Roma ne olduklarını fark eder etmez onları kapatmıştı. İki gündür buradaydık.

İki gün boyunca Brixton ve dönüşümlü korumaları dışında kimseyle temas kurmadık. Bu üçüncü günümüz olacaktı. İlkinden ve şok tasmasıyla yapılan küçük nesne dersinden sonra, Roma ve ben sırayla farklı yemekler yemiştik.

Hepsini test etmeyi teklif ettim ve o da bana bakıp "Ben daha büyüğüm" dedi. Daha sonra bir ısırık aldı ve bekledik. Ancak bir saat hiçbir şey olmadıktan sonra oradan devam ettik. Onun şaşkınlığına rağmen kendi payıma düşen deneme ısırıklarını aldım ama sonunda kaderin cazibesini paylaştık.

Şimdiye kadar hiçbir şeyin tehlikeli ya da yenmez olduğu kanıtlanmamıştı - eğer soğuksa, çünkü yemek yemeden önce ısırıklar arasında bekliyorduk. Soğuk yemek umurunda değildi. Roma'nın neredeyse hiç uyumamasına aldırıyordum. Onu yakalamıştım: Beni kendine sardıktan sonra "uyuklamaya" başlamıştı ama ne zaman uyansam, çoktan uyanmış oluyordu.

Bir gece önce uyuma oyunu oynamıştım ve hayır, oturup başını kucağıma koymasını sağlayana kadar asla uyumadı. Sonra o uyuyana kadar kapıyı izlerken saçlarını okşadım. Sırayla uyumak zorunda olsaydık, uyurduk. Uykuya dalmak istememiştim ama kığım kasıklarına yapışmış bir şekilde göğsüne yaslanmıştım.

Bir gece önce onunla yaptığım gibi, saçlarımı yavaş ve yumuşatıcı darbelerle avuçladı. Uyanmanın beraberinde getirdiği, kafa derimi sıkıştıran ve omuzlarımı sıkan tüm gerginliği hafifletti. Kâbusların olmaması da yardımcı oldu. Roma'nın orada olması yardımcı oldu. Yine de tutsak olduğuma dair her daim var olan farkındalık, beynim uyanıklığa kaydığı anda gerçekliğe çarptı.

Başımın arkasına bir öpücük kondururken dudaklarından gelen yumuşak baskı beni gülümsetti. Bu jest ve temas, tek bir kelime bile konuşulmadan "Buradayım" mesajını veriyordu.

Kaslarının esneme şekliyle içimdeki ihtiyaç ortaya çıktı. Roma beni çevreledi, bir bacağını benimkinin arasına sıkıştırdı, kolu omuzlarımda sıkılaştı ve ben de kığımın çatlağı boyunca yuvalandığı yerde sert horozuna karşı geri çekildim. Yumuşak bir mırıltı duyuldu ama hemen ardından çekilmeye başladı. Döndüm ve bakışlarım onunkini bulduğunda durdu.

"Güvenli değil," diye mırıldandı, ama parmağını dudaklarımın kenarında gezdirdi. Hayır, güvenli değildi. Ben de aynı fikirdeydim. Yine de parmağını önce dudaklarıma sonra da ağzıma götürdüm. Odadaki ışık yüz ifadesini tam olarak seçemeyeceğim kadar azdı. Temas anında keskin bir nefes alması beni gülümsetti, sonra dilimi parmağının etrafında gezdirdim. Parmağını dudağıma doğru yavaşça sürükleyerek geri çektiğinde, parmağını tekrar emmek için gitmesine izin verdim.

Hafifçe elimi kalçasında gezdirirken, sadece eşofmanının kumaşını zorlayan ereksiyona dokundum. Roma gibi benim de üzerimde birkaç kıyafet vardı ama sadece bir gömlek ve uyku şortu. Çıplak uyumak yok.

Birinin ne zaman içeri gireceğini bilmediğimiz bir zamanda değil. Ama yatak odasının kapısı kapalıydı ve ayrıca bir sandalyeyle barikat oluşturulmuştu. Burada kameralar kapalıydı ve açık olsalar bile bir şey görebilmeleri için kızılötesine ihtiyaçları vardı.

Bu beni cesur yaptı. Roma mahremiyetin her zerresini hak ediyordu ve onun bir anını bile bizi esir alanlardan herhangi biriyle paylaşmak istemiyordum. Beni bir öpücüğe sürüklemek için parmağını ağzımdan çektiğinde dudaklarına gülümsedim. Roma'nın öpüşmesini, öpüşürken eğilmesini seviyordum. Kendi tarzında, dans ediyormuşuz gibi öpüyordu.

Her adımını test etti, ben onunla eşleştikçe daha da cesaretlendi ve temasın içine gömüldü. Elleri kalçalarımın tişörtte ve tişörtün altına doğru tüylendiğinde küçük bir iç çektim. Onun her yerine dokunmak istiyordum. Tıpkı onun dokunup sonra duraklaması gibi, ben de ikimiz de birbirimize sürtünene kadar dokundum. Neredeyse kedi gibiydik.

Göğsümü avuçlamadan ve ardından meme ucumu çimdiklemeden bir an önce benden bir kahkaha kaçtı. Sırtımı dikleştirdiğimde kahkaha bir nefese dönüştü. Ayağa kalkarak yarı çekiştirdim ve o da hareketsiz kaldı. Hürmeti gözümünden kaçmamıştı ama aramızda herhangi bir engel olmasını da istemiyordum. Gömleği sürükleyerek çıkardım ve düşmesine izin verdim, sonra karanlıkta ellerini buldum.

Roma, ellerini çıplak göğüslerimin üzerine koyana kadar avuçlarımızı birbirine kenetledi. Meme uçları zaten gergindi ve soğuk havaya karşı boncuk boncuk olmuştu. Dudaklarının bir tanesinin üzerinde gezinmesi tam da ihtiyacım olan şeydi. Sert bir emme hareketi, ardından dişlerinin ısırığı ve dilinin lave'i, duyu üzerine duyu katmanı.

"Evet," diye nefes verdim ve bir ses mırıldandı, meme ucunu dişlerine doğru çekerken diliyle titreşti. Oh, bu daha da iyiydi.

Parmaklarımı şortumun bel bandına soktuğumda, Rome'un elleri benimkilere dolandı ve beni ters çevirdi, böylece yatağa yaslandım ve

Sonra şortumu sürükleyerek çıkardı. Nereye düştükleri hakkında hiçbir fikrim yoktu, çünkü sıcak ağzı daha önce görmezden geldiğim meme ucumun etrafına kilitlendi ve aralarını yalayıp öpücükler emdi ve sonra aşağı indi.

Dudaklarını kalçalarımın tepesine bastırıldığı anda bacaklarımı ayırdım. Dilinin verdiği hissi seviyordum ama ilgiyi üzerime çekmekten daha fazlasını yapmak istiyordum.

"Dön," diye işaret ettim, yarı yan dönerek. Rome tereddüt etti ve sonra tüm vücudunu kaydırıldı. Aletinin ilk fırçası dudaklarıma değdiğinde, kumaşın sıyrılma sesi gülümsememi artırdı. Sıcak, ipeksi teni okşamam için beni çağırıyordu ve aletinin dokunuşumla esnemesine bayılıyordum.

Zaten ihtiyaçtan dolayı ağırlaşmıştı, ucu bir damla ön spermle boncuk boncuk olmuştu ve alt taraftaki damar nabız gibi atıyordu. Ucu ağzıma almadan önce ön spermi yalayarak sığ vuruşlar yaptım. Yanlarımızdayken hızı ve erişimi kontrol edebiliyordum. Kalçaları titriyor, ben onu okşarken kalçalarının kasları tırnaklarımla altında geriliyor, neredeyse boğazıma gelene kadar sikinin etrafında yutkunuyordum.

Ellerinin kalçalarım üzerindeki baskısı beni sol bacağıma kaldırmaya teşvik etti ve bacağıma yan tarafıma doğru kıvrarak onun yolundan tamamen çekildim. En azından bu esneklik kalmıştı ve amıma bastırıldığı açık ağızlı, şehvetli öpücük karşısında neredeyse boğuluyordum. Dilinin düz kısmı girişten klitorise kadar beni takip etti, sonra dişleriyle sinir demetini kazımadan önce klitorisimin etrafında döndürdü.

İçimde patlayan zevke sadece doğru miktarda kenar ekledi. Bana dokunmasını, bana güvenmesini çok seviyordum. Sikişinin etrafında yutkundum ve boğazıma kadar iterken alçak bir ses çıkardı. Burnumu taşaklarına bastırarak kadar derine soktuğumda gözlerimdeki yaşlar sevinç vericiydi.

Etrafında mırıldanmak kalçalarının esnemesine neden oldu, sonra o da bu iyiliğe karşılık verdi ve güldüğüne yemin edebilirim. Karanlıktaki alçak ses baştan çıkarıcıydı. O sesi tekrar duymak istiyordum. O sesi tekrar çıkarmasının *sebebi* olmak istiyordum. Sonra bir parmağını içime soktu, ardından klitorisimin etrafını yalayıp emerken bir parmak daha soktu.

Açgözlü bir adam gibi, beni titreten saf bir zevk kampanyası yürüttü, ama kendi tepkilerinden hiçbir şey saklamadı. Boğazım onun etrafında her sıkıştığında, biraz daha derine itiyordu. Ben sallanınca

Başını ellerime dayadı, böylece itmedi ve ancak ben çektiğimde olabildiğince uzağa itti.

Sınır tam oradaydı, ama Rome mükemmel bir dans partneriydi, asla çok ileri itmedi ya da geri çektiğimde beni çok hızlı çekmedi, amımı serbest bıraktı ve ben de onu kovalamak için döndüm. Onun nefesleri de benimkiler kadar kısa ve hızlı geliyordu. Yumruğumu sikinin etrafına dolayarak, o yukarı iterken ben de aşağı doğru inebilmek için ona sarıldım.

Ağızlarımız ortada birleşti. Tadım dudaklarını kapladı ve bir elini kıçımın altına kaydırırken elimi saçlarının arasına soktum. Bir an için içimdeki her şey yumruk oldu ve kaskatı kesildim. Rome'un öpücüğü hafifledi, ama benden uzaklaşmadı ve bunun yerine, dilini benimkine karşı alay ederken ben onun horozuna saplanmış halde orada asılı kaldık.

Roma'ydı. Roma'nın elleri. Roma'nın siki. Roma'nın göğsü meme uçlarıma değiyordu. Bana dokunduğu her yerde daha fazlası için yanıyordum. Ellerinin kıçıma yaptığı baskı, bana başka bir yerime dokunduğu zamankinden daha fazla ya da daha az değildi. Başımı kaldırıp alnımı ona yasladım, o da kalçalarımı yavaşça avuçlarken ben de kalçalarımı döndürmeye başladım.

"Starling?" Tek, boğuk fısıltı her parçamı sökmekle tehdit ediyordu. Otoparkta arabanın etrafını sardıklarından beri bir kez bile ağzından kaçırılmamıştı. Ben Hellspawn'dım ve Rome'un bana böyle hitap etmesi asla tuhaf olmayacaktı. Starling için ve hatta Liam'ın kendisi için içim sızladı.

"Buradayım," diye söz verdim. Sonra onu tekrar öptüm, kalçalarımı ona sürtmek için yuvarlarken Roma'ya güveniyordum. Yukarı doğru itti, sanki her santimini içime sokmaya kararlıymış gibi beni aşağı doğru itti. Şimdi bu düşünce kristalleştikçe göre, daha fazlasını istiyordum.

Dizlerinin üzerine çöküp beni kendisine yaslarken dans benzetmesi yeniden kendini gösterdi. Sonra yıldızları görene kadar bana çarpıyordu. Her darbeye leğen kemiği benimkine değişiyor, sonra da siki içimde kıvılcımlar çaktırıyordu. Omuzlarına tutundum.

Nefeslerimiz birleşirken teni terden sıırılsıklam olmuştu. Onun nefes verişlerinin nerede bittiğini ve benim nefes alışlarımın nerede başladığını bilmiyordum. Öfkeli ritmine uyarak onunla birlikte sallandım. En ufak bir gıcirtı bile yoktu. Yataktan mı yoksa etlerimizin birbirine çarpmasından mı kaynaklanıyordu, açıkçası umurumda değildi. Tek istediğim Roma'dan daha fazlasıydı.

Orada asılı kaldık, birlikte kıvranırken sonsuza dek uçurumun kenarında asılı kaldık. Ellerini esnetti, o kadar sıkı ki, parmaklarının

kıçımnda izler bırakıyor. Onu sahipleniyorum. İşaretlemek. Amımın spazm geçirmesi için sadece bu tek fikir yetti. Roma beni sert, derin bir orgazma sürükledi, o kadar yoğundu ki biteceğini sanmıyordum.

Roma biraz daha dayandı ama ikimizi de yapış yapış bırakan bir dizi fiskiyeyle boşalırken kollarını bana doladı. Nefes nefese, titreyerek ve soluk soluğa birbirimize sarıldık. Kaçırıldığımızdan beri ilk kez korku yoktu. Hiç, sadece ikimiz birbirimize sarılmıştık.

Hiç hareket etmek istemedim. Zihnimin uzak bir kısmı Roma'nın sırtımı ovduğunu kaydetti. Hâlâ yarı sert olan sikiinin etrafında esnediğimde ellerimin altında tenini hissediyordum. Kalçalarımı kaplayan serbest bırakma damlası ve onunki bizi birbirimize daha sıkı bağladı.

Oda seks ve Roma gibi kokuyordu. Şimdiye kadarkilerin en iyisiydi. Çok geçmeden Roma kımıldadı ve ben de küçük bir şikâyetle bulundum.

"Ön kapı açıldı," dedi beni doğruca banyoya götürürken, karanlıkta bile yolunu bularak. "Işıklar." Uyarı üzerine gözlerimi sıkıca kapattım, sonra ışık etrafımızdaki odayı doldururken gözlerimi kırptım.

Aynada bir resim gibiydik, vücudum hala onunkine sarılıydı ve aleti kaymasına rağmen hala amıma sıkıca bastırılmıştı. "Duş alalım," diye önerdim. "Birlikte. Sonra da hazır olduğumuzda birlikte dışarı çıkarız."

Başımı arkaya yaslayarak, öneriyi düşünürken Roma'nın bakışlarını inceledim. Beni banyo tezgâhının soğuk fayansına bıraktığında irkildim. Kızarmış bedenime karşı neredeyse çok soğuktu. Hızlı bir öpücükten sonra Rome, "Kal," diye mırıldandı. Bir an sonra gitmişti ve banyonun kapısı kapanmıştı.

Davetsiz misafirin zamanlamasına duyduğum öfke kanımda kaynıyordu. Bir parmağımı yakama dokundurdum ve sonra aynadan yakama baktım. Beni boğmakla tehdit etmiyordu ve tenimle arasında parmağımı kaydıramayacağım kadar sıkı da değildi ama çıkarmanın bir yolu yoktu.

Kolay değil. Roma uzunca bir süre onu incelemişti. Kilitlendiği yer aynı zamanda sürekli yanan bir ışığın olduğu yerdı. Denesek muhtemelen beni sersemletecek bir sensör.

İstekliydim. Roma mı? O kadar da değil.

Bir dakika sonra Roma elinde giysileriyle banyoya geri döndü. Çok rahat hareket ediyordu, kasları her adımda esniyordu. Ona bakmayı seviyordum. Kendi tarzında çok güzeldi.

"Onlara bizi rahatsız etmemelerini söyledim."

"Ve bunu kabul ettiler mi?" Neden? Neden onlar-
"Daha sonra Brixton'la kahve içmem gerekiyor." Gözlerinde bir özür parıldıyordu.

"Yalnız
mı?" Başını
salladı.

"Bundan hoşlanmadım."

"Biliyorum," dedi yüzümü avuçlayarak. Sonra bakışları boğazıma gitti.
"Bundan hoşlanmıyorum."

"Biliyorum," diye yineledim ve ayak parmaklarımin üzerinde yükselerek ona sarıldım. "Buradan çıkacağız."

"Bizi bulacak," diye hatırlattı Rome, sonra arkasına yaslandı. "Onu ödüllendirmen gerekebilir."

Güldüm.

Roma yüzde yüz ciddi davranıyordu ama aynı zamanda... "Bunu düşüneneğim."

"Teşekkür ederim." Roma duşu açtı ve suyu açtı, ardından ısınmasını beklemeden soğuk spreyin altına girdi. "Daha iyi hissetmek için sana ihtiyacı olacak."

Liam'ın ihtiyacı olan şey kardeşiydi. "Umarım, bize söyleyecekler Bizi *neden* götürdüklerini." Liam'ı aldılar.

Roma bana ıslak bir el uzatarak, "Yapacaklar," dedi. "Gel, Hellspawn. Onunla konuşmadan önce sana kahve yapmama izin vermeleri için onlara söz verdirdim."

Hiç komik değildi ve aynı zamanda kafamda soru işaretleri bıraktı. "Onları yaptın mı?"

Beni düşün içine çekti ve ona sürtünürken iç çektim. "Evet," dedi. Bu kadar basit.

"O zaman sen mutlu olana kadar bekleyecekler," diye yüksek sesle düşündüm. "Liam" işbirliği yaptığıında çok hoşnut oluyorlardı. "Kahvemden önce başka bir şey istiyorum."

Roma beni incelemek için durakladı ama ben çoktan karanlıkta göremediğim sikime hayranlıkla bakmak için aşağı kaymaya başlamıştım. Benim incelemem altında kalınlaşmaya başlamıştı bile.

Dilimi bir taraftan yukarı, diğer taraftan aşağı doğru gezdirdiğimde. Roma yavaşça başını salladı. "Beni mi istiyorsun?"

"Evet, lütfen."

İki kez sormama gerek kalmadı.

Ve onları kesinlikle beklettik.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 8

OceanofPDF.com

ROMA

"B "Dikkatli ol," diye sıkı bir sesle uyardı kapıya bakarken bile. Kanım hala onunla oynamaktan uğulduyordu.

Duş. Onunla her gün seks yapmak isterdim. Ona olan ihtiyacım her seferinde artıyordu.

Bir parmağımı yanağına dokundurarak, gözleri bir kez daha benimkileri bulana ve bal kahverengisi derinliklerine bakmama izin verene kadar çenesine doğru ilerledim. Milo'nunkiler gibi onun gözleri de ışığa bağlı olarak farklı yönlerde sahipti.

"Buradayım," diye söz verdim. "Geri geleceğim. Burada kalır mısın?" Giyindik ve kahvesini doğru bir şekilde yapmak için zaman ayırdıktan sonra kendim için bir fincan test ettikten sonra geri getirdim. İkinci kısmı bilmiyordu. Brixton'a ya da onun sözlerine güvenmek istemiyordum.

Ancak şu ana kadar yalan söylememişti. Bu kısmı kabul etmem gerekiyordu.

"Yapacağım," diye fısıldadı ve ayak parmaklarının üzerinde yükselirken yüzümü kucakladı. Onun dokunuşuyla başımı eğmek büyük bir zorluk değildi, dudaklarını altımda hissetmek de öyle. Yumuşak ama esnek. Kırılgan ama güçlü. Hareketlerinden durgunluğuna kadar çok güzeldi.

Mükemmellik.

Dudaklarına karşı iç çekerek geri çekildim yoksa asla gitmezdim. Zaten gitme tercihi onu güvende tutmak için bir pazarlıktı. "Geri döneceğim." Daha önceki cümleyi tekrarlamak hem bana hem de ona hatırlatmaya yardımcı oldu.

"Liam..." İfadesindeki boğuk bakış beni gülümsetti. Ondan gelen isminin sesini özlemiştim.

"Kal, Hellspawn." Sesimi sertleştirerek aynamı yankıladım. Bunu yapmak yeterince kolaydı. Bunu daha önce eğlence olsun diye yapmıştık. Yüz ifadesi kısa bir süreliğine değişti, endişe yerini kaş çatmaya bıraktı. Evet, bazen diğer yarıma böyle bakıyordu.

Sonra göz kırptı ve gülmeden önce dönmek zorunda kaldım. Eğer onun güvenliği ya da o şok tasması hakkında endişelenmek zorunda olmasaydık bu oyun çok daha eğlenceli olurdu. Çıkarmalarını istediğim ilk şeylerden biri buydu.

Gerçi cevaplarının ne olacağını zaten biliyordum.

Brixton beni Starling ve benim hiç kullanmadığımız masada bekliyordu. Dijital tableti açtı ve dikkati ekrandaydı. "Oturun Bay Brixton.

O'Connell, birazdan seninle olacağım."

Karşısındaki sandalyeyi çektikten sonra oturdum. Masanın üzerinde iki kupa duruyordu. Biri onun yanında, diğeri de benim yanımdaydı. Onunkinde dumanı tüten kahve vardı. Benimki boştu. Mesaj açıktı. Eğer kendi kahvemi istiyorsam, kendim yapabilirdim.

Kabul edilebilir.

Kahve içmek için onunla oturmayı kabul ettiğim için kalktım, fincanı aldım ve mutfığa taşıdım. Yıkadıktan sonra, ortaya çıkan tek fincanlık kahve makinesinden bir fincan kahve demledim.

Starling'i güldürmüştü. Yine de Liam'ın evindeki ya da kulüp binasındaki kahve makinesini tercih edeceğinden emindim. Hâlâ değiştirmemiz gerekeni. Ben kahvemi hazırlarken Brixton hiçbir şey söylemedi. Bir nefesle diğeri arasında farkındalık üzerimde dalgalanıyordu.

Kendisini meşgul eden işi bitirmişti ve şimdi beni izliyordu. Hiçbir şey söylemeden ortalığı toparladım ve sıcak kahveyle masaya dönmeden önce artık kullanılmış olan tek fincanı çöpe attım.

Aynam siyah içti, bu yüzden içine bir şey eklemeye zahmet etmedim.

Brixton sandalyesinde arkasına yaslanmadan önce yerime oturmamı bekledi.

Üzerinde çalıştığı tablet kapalıydı ve elinin altında duruyordu. Göz teması Liam'ın yapacağı bir şeydi, ben de bakışlarımı onunkilere kilitledim ve öylece tuttum.

Bu his hoş değildi ama rolü bunu gerektiriyordu. Starling'i güvende tutmak bunu gerektiriyordu. Aynam olmaktan hoşlanmıyordum. Ama bunu yapabilirdim.

"Bana katıldığınız için teşekkür ederim," dedi Brixton sonunda, aramızdaki sessizliği bozarak. Sadece başımı salladım. Çünkü o nasıl gidebileceğimizi açıklayana ya da tasmayı çıkarmayı teklif edene kadar söyleyecek çok az şeyim vardı.

Brixton, Liam'ın çevresinde hareket eden diğerlerinden farklı görünüyordu. Elllerinde hiç nasır yoktu. Takım elbisesi her türlü kas ve yapı izini gizliyor gibiydi. Ona uzun ve zayıf bir görünüm veriyordu. Terzilik, altındaki hiçbir şeye ihanet etmiyordu.

Yüz hatları da öyle. Oldukça sıradan bir yüzü vardı, yanaklarında birkaç kesik açı vardı ama çene hattı ne keskin ne de belirgindi. Ortalama bir yapı. Ortalama bir görünüş. Ortalama.

Ona tasmayı takan o olmasaydı, onunla ilgili hiçbir şey unutulmaz olmazdı. Ona bir ders olarak şok veren kişi.

Sırf bu yüzden bile yüzünü asla unutmayacağım.

Kahveden bir yudum aldım ve fincanı yere bıraktım. Starling'i yalnız bırakmak için onunla kahve içmeyi kabul etmişim.

"Sizinle ilgili elimdeki tüm raporlar, Bay O'Connell, sizin suskun doğanızın hakkını vermiyor."

Bu bir yanıt gerektirmiyordu, ben de yanıt vermedim.

Brixton iç çekerek elindeki fincanı bir kenara bıraktı ve parmaklarını dijital tablete vurdu. "Eğer işbirliği yaparsan bu senin için daha kolay olacak."

"İşbirliği yaptım." Burada olmamızın, bu konuşmayı yapmamızın tek nedeni işbirliği yapmış olmamdı.

"Evet, kız arkadaşınızı korumak için belirlediğimiz parametreler dahilinde ve sadece bir noktaya kadar çalıştınız. Ondan yararlanmak sizi hizada tutuyor, ancak toptan işbirliğinizi satın almadı."

Omuz silktim. "Sizinle daha fazla işbirliği yapmam için bana hiçbir neden vermediniz."

"Doğru, daha fazlasını istemedik ama eylemlerimizin daha yüksek sesle konuşmasını umardım. Size söyleneni yaparsanız, mahremiyetiniz ve güvenliğiniz sağlanır. İtaatsizlik ederseniz ya da meydan okursanız, Bayan Sharpe bedelini öder."

"Bana başka bir şey yapmamı söylemedin." Anlayış içime işledi. "Bu yüzden buradasın."

"Çok iyi, Bay O'Connell. Yerleşmeniz için size birkaç gün verdik ve şimdi bizim için çalışmaya başlayacaksınız."

"Biz' kim?"

"Endişelenmen gereken bir şey değil. İtaat edersiniz, size söyleneni yaparsınız ve Bayan Sharpe mutlu, sağlıklı bir yaşam sürmeye devam eder."

"Ne istiyorsun?"

"Kralın kimliği iyi bir başlangıç olabilir," diye önerdi.

Kim olduğunu bilmediğimden ve bildiğim kadarıyla Liam da bilmediğinden, hiçbir şey söylemedim. Gözlerine bakmaktan yorulduğum için kafasının hemen arkasındaki bir noktaya odaklandım. Birinin gözlerinin içine bakmak istemediğimden bunu yapmam için beni eğitmişlerdi. Onlara bakmama gerek kalmadan dikkatimi üzerlerinde tutuyordu.

"Bunun zorlama olabileceğini düşünmüştüm." Brixton neredeyse eğleniyor gibiydi. Bu dikkatimi tekrar ona çekti, ama mizahı gösteren fiziksel işaretler mevcut görünmüyordu. "Onun hakkındaki bilgilerin değerli olduğunu ve özgürlük gibi şeylerle takas edilebileceğini unutmayın."

Liam'ın hayatındaki ipleri elinde tutan kişiye hiçbir bağlılık duymamam, Starling'in güvenliği için onu hemen teslim edeceğim anlamına geliyordu.

Bilmiyordum. "Bununla birlikte," diye devam etti Brixton ellerini birbirine kenetleyerek. "Aramızda güven inşa etmeye çalışacağımızı düşünmüştüm.

Ne de olsa hayat ve iş müzakereler."

"Eğer bu bana neden burada olduğumu söylemen anlamına geliyorsa," dedim. "O zaman lütfen devam et."

Adam kıkırdadı. "Hakarete varacak kadar kaba ve suskun. Evet, bu tanımlamalar size haksızlık ediyor Bay O'Connell. Peki, başlayalım o zaman. İşverenim önümüzdeki birkaç gece boyunca bir dizi dövüşe çıkmanızı istiyor."

Kavga mı?

"Korkunç bir şöhretiniz var Bay O'Connell ve bunu hak ettiniz. Dövüşlerinizin çoğunun kendi zevkiniz için olduğunun farkındayım." Brixton sanki her kelimesi bir keşifmiş, etkilenmem gereken bir şeymiş gibi konuşuyordu. "Ya da başlangıçta biz öyle sanıyorduk. Ama sonra rakipleriniz ve onlarla ilişkili işletmeler arasında bir düzen oluştuğunu fark ettim. Görüyorsunuz, kalıpları severim. Örüntüler genel eylemlerden bile daha açıklayıcı olabilir."

Kahveyi son bir yuduma kadar içtim. Kahve içerken konuşmak üzere anlaşmıştık. Kahve bittiğinde çekip gidecektim.

"Kral diğer varlıklı aileleri, özellikle de kendi şirketlerinde çoğunluk hissesine sahip olanları hedef alıyor. İçeri giriyorsunuz, bir dizi dövüşle onların soyunu yumuşatıyorsunuz, her seferinde bahisleri yükseltiyorsunuz, ta ki onlar -nasıl desem- Kral'ın isteklerine uymanın kendi bağımsızlıklarından çok daha faydalı olduğuna daha kolay ikna olana kadar."

Kendinden çok memnun görünüyordu.

"Yani, bunu göz önünde bulundurarak... bizim için birkaç dövüş yapacaksın."

Liam her zaman kral için savaşmazdı. Bazen savaşırdı çünkü bu şekilde rahatlardı. Diğer zamanlarda... ama onlar bunu göremezdi.

"Neden?"

"Affedersiniz?" Brixton kaşlarını çattı. "Neden senin için dövüş teslim edeyim ki?"

"Çünkü eğer yapmazsan, reddettiğin her dövüşte yakasındaki voltajı artıracam. Acı güçlü bir motivasyon kaynağıdır, sence de öyle değil mi?"

"Yanlış anladınız." Ya da belki de açık değildim. İkisi de olabilir. "Bu kavgalara neden ihtiyacınız var?"

"Bu önemli değil. Önemli olan tek şey itaat. Sana savaşmanı söylediğimde savaşacaksın. Anladın mı?"

"Anlamamak çok zor olurdu," dedim ona. "Ne zaman?"

"Bu gece." Ayağa kalktı, saatini kontrol etti. "Ulaşım aracı saat altıda seni almaya gelecek. Hazır olun. Bayan Sharpe size eşlik edecek. Onun da hazır olduğundan emin olun."

giyinmiş ve hazır."

"Bunu görmesine gerek yok."

"Belki de değil," dedi dijital defterini toplarken. "Ama o da katılacak. Eğer hazır değilseniz, alacağınız yanıtta hoşlanmayacaksınız. O daha da az keyif alacaktır. İyi günler dilerim."

Bununla birlikte, kendini dışarı bıraktı. Muhafızlar kapının diğer tarafındaydı. Dikkatli ve bekliyorlardı. İki tanesi de onların ötesinde, asansörlerin yanındaydı. Muhafızlar her zaman ikili ya da dörtlü olurdu, asla tek başlarına olmazlardı.

Akıllıca.

Dört tane alabilirim. Ama yeterince hızlı alabilir miydim?

Brixton'ın emirlerini gözden geçirirken, ne istediğini düşündüm. Liam'ın birçok dövüşüne katılmışım. İhtiyacı olduğunda ona destek oldum. Bazen de ihtiyaç duymadığında. Mekânların çoğu *beni* en az onun kadar iyi tanırdı.

Bardakları yıkadıktan sonra Starling'e geri götürmek için yiyecek buldum. Sandviçler kolaydı ve çoğunu zaten test etmiştik. Bu beni her parçadan küçük ısırıklar almaktan ve birkaç dakika daha beklemekten alıkoymadı.

Liam'ın savaşmasını istemeleri, benim hastalanmamı göze alamadıklarını düşündürdü. Böylece Starling de korunmuş olacaktı.

Odaya geri döndüğümde Starling yere oturmuş, bacaklarını iki yana açmıştı. Yüzündeki rahatlama erirken dudaklarında hızla bir gülümseme canlandı. "Sen iyisin."

"Evet," dedim. "Yemek."

Uzandığı yere doğru ilerleyerek, onun önünde yere oturdum ve tabağı oraya koydum. Dört sandviç yapmıştım. O yedikten sonra ben de yiyecektim.

"Her şey yolunda gitti mi?"

"Bilmiyorum," diye itiraf ettim. Önce sandviçlere, sonra bana baktı. "Onları test ettim. Ama artık test etmemize gerek olduğunu sanmıyorum."

Kaşlarını çatarak bir sandviç aldı ve bacaklarını iki yanına uzatırken kalçalarını bana bakacak şekilde döndürdü. En basit hareketlerinde bile saf bir simetri vardı.

"Neden?"

"Savaşmamı istiyorlar." Çünkü Liam kral için savaştı ama her zaman değil. Aynı zamanda, Brixton kalıpları tartıştı.

"Kiminle dövüşeceğim?" Sesine endişe karıştı ve parmaklarımı yanağında gezdirdim. Bakışlarımı onunkilere kilitledim. Onun gözleriyle karşılaşmak benim için hiç de zor olmadı. Bana yansıyan çok fazla olasılık vardı, çok fazla

Duygu. Güvenin ilk pırıltıları. Zevk yükselişı. Ayrıca, acı. Sonra korku geldi. Dayanamadığım korku.

Ama asla başka tarafa bakmazdım.

"Bilmiyorum. Bana söylemedi. Sadece bu gece gideceğimizi söyledi. Senin gitmen için ısrar ediyor." Bu kısmı hâlâ sevmemiştim. "Bizim için kıyafetler var."

Onları zaten dolapta bulmuştuk. İkimizin de pek umurunda değildi.

"Beni orada istemiyorsun." Alt dudağını çiğnedi. "Ama istediğini yaptığından emin olmak için orada olmamı istiyor."

"Evet."

Starling bir kozdu. Beni itaatkâr tutmak için ona zarar vereceklerdi. Boynundaki cihazı inceledim. Pürüzsüz, soğuk metal amacına ihanet ediyordu. Ama mücevhere benzeyen hiçbir yanı yoktu.

"Sana zarar vermesine izin verme," dedi. "Beni neyle tehdit ettiğı umurunda değil."

Hayır. "Sana zarar vermeyecek. Senin için daha fazla acı yok... Cehennem Tohumu. Savaşabilirim. Her şey iyi olacak."

Ben Liam değildim. Olmak zorunda değildim. Dövüşmek sadece karşımdakinin ayağı kalkmamasını sağlamak demekti. Bunu yapabilirdim. Eğer onun canı yanacaksa kaybetmek bir seçenek değildi.

"Bundan nefret ediyorum," dedi yüzünü buruşturarak. "Ne istediklerini ya da neden sana bunu yaptırmak istediklerini bilmemekten nefret ediyorum."

"Kralı istiyorlar."

Starling kaşlarını çatı.

"Ondan vazgeçmek bir seçenek değil." Öyle olmasını diledim. "Ama o bizi bulacaktır."

Dinliyorlarsa kralı kastettiğimi düşüneceklerdi, dinlemiyorlarsa da daha güvenliydi.

"Liam..."

Hâlâ adımı söylediğini duymayı özlüyordum. Bana ne olduğunu sorup, eğer bilirse kendini daha iyi hissedebileceğini söylediğinden beri.

"Ne yapmamı istiyorsun?"

Starling çenesini kaldırdı. Bu boş yatak odasının ortasında sandviç yerken bile o kadar güzeldi ki.

"Ne isterlerse yap, ama sadece sana zarar vermeyecekse." Eğer ondan istemediğı bir şey yapmasını isterlerse... Sonra yine, onu kullanmak için, onu görebildiğimden emin olmak zorundaydılar.

"Yapacağım."

"Dövüşü izleme."
Kaşlarını çatı.
Başımı salladım. "Dağınık olacak. İzlemeyin."
"Dağınıksa, bununla tek başına yüzleşmene izin vermeyeceğim."
Parmaklarını benimkilerle birleştirdiğinde iç çektim. "Ben buradayım."
İlk defa öyle olmamasını diledim.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 9

OceanofPDF.com

W Dolapta kıyafetler varken, Roma için "teçhizat" ile birlikte benim için bir kıyafet gönderildiği ortaya çıktı. Dişli. Teçhizat. eşofman, şort, tişört ve ayakkabı. Elleri için sargılar arenada hazır olacaktı. Onun dövüşmek zorunda kalması fikrinden nefret ediyordum. Bu onun yeteneğine olan inançsızlığımdan değildi; dövüşebilirdi. Ama onu neden dövüştürüyorlardı ki? Bu düşünce, dövüştürdükleri kişinin *Roma* olmadığını hatırlayana kadar kafamın içinde kuyruğunu kovaladı. *Liam'dı*.

Bundan nefret ederdi. Ben nefret ettim.

Benim için gönderdikleri elbise yüzümü daha çok buruşturmama neden oldu. İçinde hayal gücüne pek yer yoktu. Amcamın tercih ettiği gibi bir elbise yerine, daha çok bir kokteyl elbisesi gibiydi. Kesimi sırtımı çıplak bırakırken, ön taraftaki şeffaf panel de benzer bir öneri sunuyordu, sadece göğüslerimi kapatan kuplar diğerlerinden biraz daha koyu renkteydi.

Çok daha açık kostümler giymiştim, ama bu sadece...

"Beğenmedin mi?" Roma endişeyle kelimeleri kaplayarak sordu, ben de gülümsedim. Endişelenecek yeterince şeyi vardı. Yine de ona yalan söylemek istemedim.

"Başkalarının beni gösteriş yapmak için giydirmesinden nefret ediyorum," diye itiraf ettim. *Diğer insanlar* kesinlikle amcamdı, ama Liam'ın tüm o kıyafetleri ayarlamasından da hoşlanmamıştım ve onun niyeti çok daha nazikti.

Pişmanlık içimi kemirdi ve parmaklarımı kıvırdım. Geldiğimizden beri ilk kez zımbayı özlemiştim. Aptalca bir ihtiyaçtı ama burada değildi ve gidip alamazdık. Nabzım hızla atıyordu, tırnaklarımı avuç içlerime geçirdim ve nefesimi sakinleştirmeye çalıştım ama bu sadece durumu daha da kötüleştirdi.

Hava ciğerlerime doldu. Sıcak eller benimkilerin üzerine kapandı. Parmaklarını benimkilerin arasına soktu, tırnaklarımı tenimden uzaklaştırdı. O konuşurken kelimeler havada mırıldanıyordu. Titreşimleri onun teninden benimkine geçti. Başımı göğsüne bastırarak kalbinin atışını içime çektim. Benimkinden çok daha sabit ve yavaştı. O nefes aldığı anda ben de nefes almaya çalıştım.

Zihnimin bir kısmı karanlıktan çıkmak ve kaçmak için çabaladı. Zimba burada değildi. Ayı yoktu. Diğerleri de yoktu.

"Buradayım," diye tekrarladı Roma, kelimeler tıpkı onun yaptığı gibi etrafımı sardı ve çaba sarf etmem gerekti ama gözlerimi açabildim. Onunki tam karşımdaydı. "Ben buradayım."

O da oradaydı. "Ben de oradayım."

Gözlerini bulduğumda ağzının kenarları kalktı. "Evet," dedi. "Buradayız."

Soğuk tenimi sararken bile bir ürperti omurgamdan yukarı doğru ilerledi. Canım yanıyordu ama nefesimi vermeden önce daha derin bir nefes çektim. "Kırık kötü değil." Belki yeterince söylersem.

Rome elini enseme gezdirip beni kendine doğru çekti ve ben de kollarımı ona doladım. Bu sarılma ihtiyacım olan ve şu anda nasıl isteyeceğimi bile bilmediğim her şeydi.

"Özür dilerim," diye fısıldadım. "Neden?"

"Çıldırarak üzereyim." Uğraşması gereken son şey benim panik ataklarımdan biriydi.

İlk başta sadece omuz silkti, kolları gerildi. Sonra "Daha iyi hissediyor musun?" diye sordu.

"Evet ve hayır." Yanağımı omzuna sürterek iç geçirdim. "Beni her zaman daha iyi hissettiriyorsun ama... Bu gece için endişeleniyorum."

Ondan yapmasını istedikleri şeyi.

"Hellspawn," diye fısıldadı ve ben yüzümü buruşturdum. Sonra Rome'un gülümsemesi genişledi ve bir kahkaha attı. "Sana çok yakışıyor."

"Tamam, dürüst olmak gerekirse, sadece beni korkuttuğu için yüzüne yumruk attım."

Bu ondan gerçek bir kahkaha kopardı. Beni incelemek için başımı arkaya yatırırken nazik parmakları yüzümü çerçeveledi. "Korkma."

Titreyen bir nefes verdim. "Olmak istemiyorum."

"O zaman yapma. Bunu yapabiliriz." Başını eğdi, gülümsemesi bir parça soldu. "Bunu nasıl düzeltebilirim?"

"Kazan," diye fısıldadım. "Sana zarar vermelerine izin verme."

Yavaşça başını salladı. "Sana zarar vermelerine izin verme." Bu daha çok bir emir gibiydi.

"Biz bir çiftiz," diye itiraf ettim ve tekrar ona sarılmadan önce iç çektim. O da beni daha sıkı kucakladı. "Sarılmak da yardımcı oluyor."

"Sarılmak ve öpmek mi?" Sonuncusu neredeyse umutla söylenmişti.

"Evet, her zaman senin öpücüklerin." Sonra onu da neşelendirmek istediğim için poposunu sıktım. "Her şey seninle."

"Güzel. Sonra daha iyisini yaparız." Daha sonra.

Bir nefes verdim.

Tamam.

Bunu yapabiliriz.

Roma'nın bunu yapmama ihtiyacı vardı.

Bunu yapabilirdim. Yapabilirdim.

İki saat geçmeden bizi almaya geldiler. Elbise yakamı gizlemiyordu. Aksine platin bandı vurguluyor gibiydi. Birinin bunun kalın bir mücevher parçası olduğunu düşünmesi imkânsız değildi. Modayı pek takip etmezdim.

Elbiseyi giydiğimde hayal ettiğimden daha da açık görünüyordu. Beni kusmaktan alıkoyan tek şey Roma'nın gözlerindeki gerçek takdirdi. Ama aynı takdiri Vaughn'un kapüşonlarından birini ve bir çift yoga pantolonunu giydiğimde de görmüştüm.

Elbiseyle birlikte topuklu ayakkabı göndermişlerdi ama ben düz ayakkabı tercih ettim. Zorunda kalırsam hareket edebilmeyi tercih ederdim ve çıplak ayakla daha da iyi olurdu. En azından çoktan gerinmişim ve kaslarım ısınmıştı. Rome, eşofmanının üzerine giydiği gri tişört ve kısmen fermuarını çektiği siyah kapüşonuyla düpedüz tehlikeli görünüyordu. Tüm güzel dövmelelerini saklıyordu ama aynı zamanda ikizinin yaptığı kol dövmesine sahip olmadığı gerçeğini de gizliyordu.

Kapının kilit sesi duyulduğunda ön odadaydık. Rome döndü ve benimle kapı arasında durmak için hareket etti. Muhafızlar kapıları açarken Brixton memnun görünüyordu. "Mükemmel, çabukluğu takdir ediyorum."

Onu tersleme dürtüsü içimden geçti. "Çok kötü," diye cevap verdim. "Bunu kesinlikle senin için yapmadık."

Brixton sinirlendiğini göstermek yerine güldü. "Elbette hayır, bunu kendiniz için yaptınız Bayan Sharpe. Yapmanız gerektiği gibi. Bay O'Connell itaatsizliğin sonuçları hakkında çok iyi bilgilendirildi. Ben de size benzer bir briefing vereyim mi?"

"Hayır," diye yanıtladı Roma onu. "Hellspawn uslu duracaktır."

Roma'nın sesinin Liam'a bu kadar çok benzemesi hem ürkütücü hem de komikti. Liam'ın gerçekten yanımızda olmasını arzulayan o çekiş oradaydı. Bundan *nefret ederdi*. Kardeşinin bu işin ortasında olmasından nefret ederdi. Ben de nefret ederdim.

Ve onu özledim.

Hepsini özledim.

Bir an için gözlerimi kapattım ve ayağa kalkmadan önce bir nefes aldım.

"İkinizi de asansörle aşağı indireceğiz. Eğer uslu durabilirseniz, aynı araçta yolculuk edebilirsiniz." Brixton takım elbisesinin yakalarını düzeltti. "Aksi takdirde, Bayan Sharpe'ı bir arabaya, sizi de diğerine bindireceğim, Bay O'Connell."

Roma, "Zaten anlaşıştık," dedi.

Brixton bakışlarını bana çevirmeden önce, "Kabul ettiniz, Bay O'Connell," dedi kolayca. "Bayan Sharpe'ın sözüne ihtiyacım var."

"Neden benim sözüme ihtiyacın var? Üzerimde elektro şok tasmaı var. Haddimi aşarsam 'bzzt'," diye karşı çıktım, Roma'nın yanında durmak için hareket ettim ama biraz arkasında kaldım. Sırtına yasladığım parmaklarımın altında kaslarındaki gerilim neredeyse titreşiyor gibiydi.

"Çünkü bu gece onun dövüşlerine karışmayacaksınız, Bayan Sharpe. Bu yüzden onayınıza ihtiyacım var. Orada olacaksınız. Bay O'Connell'in sizi görebileceğı bir yerde oturacaksınız ve size bir çift koruma eşlik edecek..." Brixton kapıdaki adamlara işaret etti. İri yapılıydılar, takım elbise giymişlerdi ve yüzlerinde hiç de etkilenmemiş bir ifade vardı. Eğer bu Brixton'ın karakterine aykırı bir durumsa, bunu onlardan anlayamazdınız.

"Yoksa?"

Roma kaşlarını çatı ama bakışlarını adamlardan ayırmadı.

"Anladığım kadarıyla bu ifadenin diğer ucunda bir tehdit var. Benimle anlaşmak mı istiyorsun yoksa... ne?"

Brixton'ın ağzının kenarları bir gülümsemeye dönüştü. "Halihazırda içinde bulunduğunuz fiziksel tehlikenin farkında olan biri için çok cesur olduğunuzu söylemeliyim."

"Ben bir cehennem dölüyüm," dedim kesinlikle hissetmediğim bir kayıtsızlıkla omuz silkerek. Yine de hayatım boyunca bir sahnede gösteri yapmışım. Burada da pekâlâ yapabilirdim. "İsmimin hakkını vermek zorundayım."

Adam kıkırdadı. "Ondan neden hoşlandığınızı anlıyorum Bay O'Connell."

"O zaman bakmayı kes," dedi Roma ve dikkatleri benden alıp tekrar onun üzerine çekti. "Sorusuna cevap ver."

"Eğer uslu durmazsanız, sizi ayıracağız. Bay O'Connell sizi güvende tutmaya istekli olduğunu zaten gösterdi ve sizin iyi olmaya devam etmeniz onun işbirliğini sağlayacaktır. Farklı bir yere taşınabilir ve kilit altına alınabilirsiniz - tabii ki kendi iyiliğiniz için."

"İşte sopa bu. Liam'la kalmak istiyorsam, işbirliği yaparım." Açıklamaktan zarar gelmez.

"Kesinlikle. Bir anlaşmamız var mı?" Cevabımla gerçekten ilgileniyor gibiydi. Daha sonra düşünülecek bir şey olduğu kesin. Ama aynı zamanda şimdi ele alınması gereken bir şey.

"Dokunma bana."

"Pardon?"

"Ne siz ne de adamlarınızdan biri bana *dokunmadığı* sürece işbirliğimi kabul edeceksiniz. Bunu kabul edin, ben de diğerini kabul edeyim."

Bu ders Lainey'den değil, aile olmadan önce çoğu zaman yabancı olan gruplarla yollarda geçirdiği bir ömürden geliyordu. Ve gücünü kullanmaktan asla çekinmeyen bir amcadan.

"İlginç," dedi Brixton, neredeyse düşünceli bir ifadeyle. "İşbirliğine devam etmeniz koşuluyla, bu şartları kabul edilebilir buluyorum. İşbirliğinin size söylenen yere gitmeniz, söylenen yere oturmanız ve sanki orada olmanız gerekiyormuş gibi davranmanız anlamına geldiğini anlayın."

Roma bana bir bakış attı ve ben de omuz silktim. Ağzının kenarı seğirdi ama başını salladı. "Bu şartlar kabul edilebilir. Şartları yerine getirildiği sürece işbirliğim artacaktır."

"Mükemmel. Hepimizin aynı fikirde olması güzel. Bayan Sharpe, Wulfric ve Gerhard ile tanışın. Bu akşam size eşlik edecekler. Nereye giderseniz gidin, onlardan biri her zaman yanınızda olacak, ayrıca akşamki dövüşler sırasında rahatsız edilmemenizi sağlayacaklar." Bununla birlikte, söz konusu muhafız çiftine bir bakış attı. "Emirlerinizi aldınız, rehber, eskort, dokunmayın."

"Wir verstehen." Soldaki konuştu. "Ben Wulfric," diye bilgilendirdi beni. "Sürüşü ben yapacağım. Yapılacak bir iş varsa, ben çekileceğim. Gerhard," diye devam etti, kumlu siyah saçlı, düz gözlü ve sessiz ifadeli adamı işaret ederek. "Her konuda sana eşlik edecek. Gözünün önünden ya da yanından ayrılmayın. Eğer bir sorun çıkarsa, o halledecektir."

İfadeler neredeyse tuhaf görünüyordu. Sanki bahsettikleri sorun sadece benden kaynaklanmıyordu. Ancak şimdilik sadece başımı salladım. "Bu kabul edilebilir."

Biraz kontrol hiç olmamasından daha iyiydi.

"Bunu duyduğuma sevindim. Hadi yolumuza devam edelim. Uymamız gereken bir program var."

Rome bana elini uzattı ve parmaklarımı onunkilerin arasından geçirdim. Asansörle aşağı inmek klostrofobikti. Ne kadar giyinik olsam da

erkekler içinde onlarıntakım elbise görünüyordu neredeyse
abartılı giyinmiş ise Roma az giyinmişti.

Mesele de buydu.

Savaşıyor olacaktı. Onlar çalışıyor olacaktı. Ben mi?

Ben hem havuç hem de sopaydım.

Eğlenceli.

Dışarıdaki hava beklediğimden daha sertti ve yanıma ceket almamıştım. Ürperme ihtiyacımı bastırarak, bizi bir arabanın karanlık arka koltuğuna ittiklerinde şikayet etmedim. Ev sahibimiz bize katılmadı ve karartılmış camlardan görececek hiçbir şey yoktu. Bir bölme bizi şoförden de ayırıyordu.

Toplamda, mekâna varmamız neredeyse doksan dakika sürdü. Ceketim olmadığı için arabadan inmek için sabırsızlanıyordum. Rome kapüşonunun fermuarına uzandı ama başımı salladım. Eğer çıkarırsa kolları dışarıda kalacaktı.

Belki başka kimse fark etmezdi... ikisi de güzeldi, Liam'ın güzelliğinin daha sert bir yanı olsa bile. Ama ben fark ederdim ve Roma'nın Liam olmadığını anlarırsa bunun ne kadar büyük bir risk olacağını bilmiyordum.

Şaşırtıcı bir şekilde, arabayı başka bir otoparkta açtılar. Ne kadar... her yerde. Hava hâlâ kesinlikle soğuktu ve tüylerim diken diken oldu. Sözlerine göre, Wulfric ve Gerhard bana dokunmadılar ama tam oradaydılar.

"Bayan Sharpe, beylere içeride eşlik ederseniz, Bay O'Connell'ı hazırlanması için geri götüreceğim."

Brixton'ın ifadesi üzerine, aramızdaki mesafeyi daraltmadan önce Rome'un kısa süreli kaş çatmasıyla karşılaştım. Dudaklarımı onunkilere değdirerek, "Canlarına oku," diye fısıldadım.

Gülümsemesinin parıltısı gözlerini yumuşattı ama başını salladı. "Seni görebileceğim bir yere."

"İstersen bacaklarımı açabileceğin bir yerde olacağım." Bu cesur bir teklifti ve başımı bir kez daha sallamamı sağladı.

"Güzel. Başka kimse yok."

Göz kırptım. Aynı fikirdeydik. Sonra şimdiye kadarki en zor şeyi yaptım. Onu bıraktım ve bir adım geri attım. Beni esir alanlara bakarak kaşlarımı kaldırdım. "Pekâlâ, yolu gösterin. Geç kalmak istemeyiz."

Ben de soğuktan kurtulmak istiyordum ama kızgınlık şu an için beni yeterince ısıtıyordu. Kibirli sözlerime pek itibar etmediler. Bu yüzden

İçinde bulunduğumuz otopark, seçilen mekâna açılan bir dizi çift kapıya açılıyordu.

Garip bir şekilde, mermer zeminleri ve muhafazakâr dekorasyon şemasını bir banka gibi bir şeye indirgeyebilirdim. Büyük, geniş koridorlar, masaların bulunduğu daha büyük bir açık alan ve bazı vezne pencereleri buranın muhtemelen bir banka olduğunu söylüyordu.

Ancak hepsi karanlıktı ve içerideki tek ışık kısıktı, sessizdi ve etrafımızda gölge havuzları bırakıyordu. Adımlarım ne kadar hafif olursa olsun, mermer zemini geçerken ayakkabılarım tıpkı muhafızlarınkı gibi tıkırdıyordu.

Asansör raflarından birine gittiler, eski moda kapıyı açarak önce benim girmeme izin verdiler. Arka köşeye geçtim. Bu dar alanda birinin arkamda olmasındansa ikisiyle birden yüzleşmeyi tercih ederdim. Asansör alçalmaya başlamadan önce kesin bir gıcırdama sesi duyuldu.

Tamam, bir klasik vardı, bir de yıkılmış olan. Umarım, bu ikincisinden çok ilkinde doğru eğilmiştir.

İki kat indikten sonra kapılar gürültülü bir odaya açıldı. Yukarıdaki gibi yerler mermerdi ama geçtiğimiz lobinin aksine bu oda tıklım tıklımdı. Sandalyeler bir arenanın etrafına dizilmişti. Konuklar arasında şık giyinmiş olanlardan daha gündelik kıyafetler giymiş olanlara kadar geniş bir yelpaze vardı.

"Fedai" olduğu her halinden belli olan bir adam asansörün açılışında döndü. Önce refakatçilerime sonra da tabletini kontrol etmeden önce bana baktı.

"Ön sıra, doğu tarafı," diye onları bilgilendirdi ve geri adım attı.

Bu kalabalıkta kimseyi tanıdığımdan değil, gerçekten değil. Ama birden fazla tanıdık yüz ya da tanıdık *olması gereken* biri gördüğüme yemin edebilirim. Otoparkta yaşadığım ürperti geri gelmişti ama kollarımı aşağıda, çenemi yukarıda tutuyor ve bakışlarımı hareket ettiriyordum.

Gürültü kakofonisine rağmen, cılız giyimli kadınlar kalabalığın arasında hareket ediyordu. Bazıları içki servisi yapıyor gibi görünüyordu, biri kesinlikle bir tür hap dağıtıyordu ve bir üçüncüsü-

Adamlardan birinin önünde diz çökmeden önce ödemeyi kabul ederken ve ardından boğazına bir penis sokarken neredeyse tökezliyordum.

Bu beklenmedik bir şeydi.

"İzlememek daha kolay," dedi Gerhard dirseğimin dibinden alçak bir sesle. "Bu tür etkinliklerde ahlaksızlıklar kolaylıkla bulunabiliyor."

Ona inandım ama yine de bir adam bacaklarının arasına diz çökerken bir bacağını başka bir sandalyeye koyarak oturan yaşlı kadın için hazırlıklı değildim. Yüzünde mutlu ve sabırlı bir ifade vardı ama yüzünü kadının amcığına dayayan adamın ne yaptığı hiç belli olmuyordu.

Bedenler bedenlerdi ama bu... her tür hedonistik zevkin mevcut olduğu bir Dionysos orjisi gibiydi. Kadın beni fark ettiğinde bakışlarımın bir an fazla uzun kalmasına izin verdim. Gülümsemesi bir Mona Lisa gibiydi, gizemli, eğleniyordu ve elini adamın başının üzerinde gezdirirken bana başını salladı.

Yapılacak en kıbar şey başımı sallayıp gülümsemek olurdu ama bakışlarını üzerimde gezdirirken bile yanındaki açık sandalyeyi işaret edince reddedebildiğime sevindim.

Güzel olmadığı için değil ve kesinlikle hayranlığı takdir etmediğim için değil. Hayır, bekçilerimle başının derde girmesini istemedim.

Wulfric, "Git buradan," diye tersleyince dikkatim zarif güzelden, benimkine çok benzeyen bir yaka takan ve başka hiçbir şey takmayan adama kaydı. Aleti dışarıdaydı, kırmızıydı, sivriydi ve bana bakarken dudaklarını yalıyordu.

"İsterse hanımefendinin gecesini daha konforlu hale getirmek için buradayım." Sesine seks karışmıştı, seks ve biraz daha karanlık bir şey. Gözleri buğulu ve göz bebekleri şişkindi. O bir parti iyiliğiydi ve midem onun için biraz yuvarlandı.

Amcam bunu bana sadece bir kez yapmıştı. Bir ibret dersi.

Hiç unutmadığım bir ders.

Parmaklarımı yakasında gezdirirken, "Korkarım zaten bir iyilik yapıyorum," dedim. Ona odaklanması bir an sürdü ve sonra başını salladı.

"Eğer kimse bizi eve götürmezse, seni sonra bulurum." Neredeyse tatlıydı. Neredeyse.

"Teşekkür ederim."

Ama Wulfric ona öldürücü bir bakış attığı için oyalanmadı ve sonunda koltuklarımıza ulaştık. Küçük alanın etrafı çevrilmişti ve ne arkamızda ne de önümüzde kimse vardı. Gerhard yanımdaki koltuğa, Wulfric de arkamıza oturdu.

Hoşuma gitmedi ama kabul ettim.

Ringin karşısında, yaşlı kadının yine beni incelediğini gördüm. Bembeyaz saçlarından asil ifadesine kadar gerçekten çok güzeldi. Bakışlarımız kilitlenirken dudakları aralandı ve sonra vücudu kaskatı kesilirken neredeyse sessiz bir iç çekti.

Orgazmı içgüdüsel bir şeydi ve buna tanık olurken tüm vücudumun gerginlikle kenetlendiğine yemin edebilirim. Bacaklarının arasındaki adam ayağa kalktı, yüzü ışıkların altında kayganlaşmıştı ve taktığı yaka görünüyordu.

Ona tatlı bir öpücük verdi, gözlerini bir kez bile benden ayırmadı ve bakışları yakama gittiğinde mesajı aldım.

Çeşitli parti hediyelerini takas ettiler ve benim de onlardan biri olduğumu çoktan fark etmişti.

Bu uzun bir akşam olacaktı.

Panik kanımdaki kıvılcımları yaladı. Bakışlarımı ondan uzak tuttuğumda bile, farkındalığım bana bu iyiliğe karşılık vermediğini söylüyordu.

Birden fazla takım elbiseli kişi bizim "bölümümüze" oturmak için geldi, ancak sol tarafımdaki koltuk boş kaldı. Bana en yakın olan tek kişi muhafızlardan biriydi. Kimse bana dokunmadı.

Zenginlik, havadaki seks ve bulanık karanlık, bunun bir yeraltı dövüşünden çok daha fazlası olduğunu vaat ediyordu. Bu...

Işıklar yandı ve bir çift dövüşçü ringe girdi. İkisini de tanıımıyordum. Dövüş hızlı ve acımasızdı. Neredeyse başlamadan bitmişti, kan sıçramaları ayaklarımdan çok da uzak olmayan mermere çarpıyordu.

Ringdeki yarışmacı bir kükreme sesi çıkardı ve onu karşılamak için başka bir dövüşçü geldi. Odadaki konuşma dalgalandı. Şerefe. Bahisler. İkinci acımasız dövüş yapılırken hepsini takip edemedim.

Ringdeki şampiyon, karşısına çıkan hiçbir dövüşçüye acımıyordu. Cüssesi, büyüklüğü ya da küçüklüğü fark etmiyordu. Beş dövüşte de kesin galip gelmiş ve rakiplerinden hiçbiri ayağa kalkamamıştı.

Sonuncusu onu dışarı sürüklemeyi önce boş gözlerle bana baktı.

Boğazıma bir safra kaçtı ve ellerimi birbirine kenetledim.

Sonra Roma ringe girdi. Salondaki uğultu anlaşılabilir bir kakofoniye dönüştü. Liam O'Connell, Hain. Ona böyle sesleniyorlardı. Rome tüm kalabalığı görmezden geldi; bakışları benimkini ararken rakibine bakmadı bile.

Odanın büyüklüğüne rağmen sıcaklıktan dolayı ateşim yükselmişti. Arkamda bir kadın, etin ete çarpmasıyla noktalanmış zevk çığlıkları atıyordu. Ringin öbür ucunda, gözlerini bana dikmiş olan kadın, ayaklarının dibinde yakalı sevgilisiyle tek bir sigara içiyordu.

Daha cılız giyimli ve çıplak figürler kalabalığın arasında hızla ilerleyerek içki, uyuşturucu, bahis ve kendileri için servis yapıyordu.

Kızlardan biri ona doğru gelirken Gerhard, "Burada kal," diye emretti. Ayağa kalktı ve yanıma gelmeden önce arkamdan -muhtemelen Wulfric'e-baktı.

çok uzakta olmayan bir duvarda. Kız onun için dizlerinin üzerine çöktü ve ben Roma'ya dönüp baktım.

Gerhard birini becermek istiyorsa, ben izlemek istemiyordum.

Seks ve şiddetin kol gezdiği bu yer Faust kabuslarından fırlamış gibiydi. Ama ben Roma için buradaydım. Liam için. Sadece onlar için. Elleri sarılıydı ama arabadan ayrıldığı z a m a n k i n d e n tek farkı buydu. Rakibinin aksine, kapüşonunu çıkarmamıştı, eşofman ya da tişört. Diğer dövüşçüyle yüzleşmek için döndü.

Acımasız öteki, Roma ringe girdiğinden beri bir ileri bir geri volta atıyordu. Dövüşün başlaması için sabırsızlanıyordu. Diğer dövüşleri zar zor izlerken, bu dövüşten gözlerimi ayıramıyordum.

Bir yerde bir zil sesi duyuldu ve adam Roma'ya doğru sıçradı. Güzel sanatçım sıvı gibi aktı. Onu daha önce de dövüşürken görmüştüm ama her seferinde tam ortasıdaydım. Bu bana biraz mesafe kazandırdı ve adam en az elli kilo ham kas gücüne sahip olsa da Rome'un boyuna ya da hassasiyetine sahip değildi. Bu adamın ilk rakiplerini yendiği kadar hızlı bir şekilde, vahşileşen adam yere düştü ve ağzından ve burun deliklerinden kan damlayarak mindere çarptı.

Bir daha ayağa kalkmadı.

Kalabalıktan gelen kükreme onu alkışladı ve ben de parmaklarımı dudaklarıma götürüp ısıklık çaldım. Sadece Roma için. Bana doğru bir bakış attı, ağzının köşesi bir kez yukarı kalktı.

Sonra başka bir rakip ringe girdi. Roma ile ilkinden daha uzun süre dayanamadılar. Bir üçüncüsü ve dördüncüsü peş peşe geldi. Onunla dövüşmek için takım oldular.

İkiye bir.

İki vuruş yaptılar. İkisi de beni irkiltti ama bu Rome'u yavaşlatmadı. Bir tür şiirsel verimlilikle ikisini de gönderdi. Biri mide bulandırıcı bir çığırıyla ringin dışına düştü. Diğer -diğer Rome- kolunu kırılana ve çığlık atana kadar sıktı.

Her seferinde işini bitirdikten sonra köşesine çekiliyor ve bir sonraki dövüşçüyle karşılaşmadan önce beni kontrol ediyordu. Artık beşinci dövüşüydü, bu adam daha hızlı hareket ediyordu ve Roma'nın çabasını gerektiriyordu. Aldığı darbelerden daha fazlasını engelledi, ancak adam yine de beni ürküten birkaç darbe almayı başardı.

Beşinci rakip de mindere düştüğünde ürpertici bir iç geçirdim. Roma'nın gözünün üstünde bir kesik açılmıştı. Yaradan akan kan yüzünden aşağı süzülüyordu.

Yine de beni kontrol etti ve ben de ona gülümsedim.

Bunlardan daha kaç tane yapması gerekiyordu...?

Brixton sol tarafımdaki boş sandalyeye oturmadan önce Rome'un gözleri bir an için kısıldı. "İyi iş çıkardı," dedi Brixton. Sesindeki bir şey kanımı dondurdu. "Çok iyi ve emirlere itaat etmiyor."

Wulfric sandalyemin arkasına yaslanıp öne doğru eğilirken bile soğuk bir şey kafatasımın tabanına doğru itildi.

"Onun kazanmasını istediğini sanıyordum," diye karşı çıktım.

"İtaat etmesini istiyorum," diye düzeltti Brixton. "O 22'lik o kadar gürültü çıkarmayacak ama çok ölü olacaksın. Bir sonraki dövüşe geçerken bunu göz önünde bulundurun ve dinlemediği için başka tarafa bakmamalısınız."

Midem bulandı.

"Eğer başka tarafa bakarsan, bunun onun için daha uzun sürmesini sağlarım."

Yeni bir rakip içeri girerken Roma bana baktı. Onlarla yüzleşmek için dönmemişti bile. *Yapma*, ona söylemek istedim. İçimi bir korku kapladı. Onun dayak yemesini izlememi ve dayığı onun yemesini istiyorlardı.

"Bay O'Connell güçlü bir adam ve size olan sevgisi aptalca olsa da takdire şayan. Ama ikiniz de öğreneceksiniz, ben boş tehditler savurmam."

Buz omurgamda dolaştı. Silahın namlusu kafa derime biraz daha sert bastırdı ama yüz ifademi olabildiğince nötr tuttum. Roma savaşa odaklanmak zorundaydı.

Ama zil sesi duyulduğunda ve rakibi ona doğru hamle yaptığında bile dönüp bakmadı. İki vuruşu engelledi.

İki.

Geri kalanı mı? Gerisini o aldı.

Başka tarafa bakmak istedim. Kafasının yan tarafına birden fazla yumruk yiyen Roma'nın üzerine yumruk yağdıran bir adamın olmadığı herhangi bir yere bakmak istedim.

Ama Roma düşmek yerine tekrar ayağa kalkmaya devam etti. Gözyaşlarım gözlerimde yandı. Gözyaşları ve öfke. İkisine de tutunmak zorundaydım. İkisi de aramaya devam etmem gerektiği anlamına geliyordu.

Ancak Roma çöktüğünde -sonunda- zil sesi duyuldu. Kalbim durdu.

Odadaki tüm sesler geri çekildi.

Roma hareket etmiyordu.

Gözleri açık değildi. Güzel yüzünde kan ve çürükler vardı.

Kafatasıma dayanan silah uzaklaştı ve Brixton ayağa kalktı. "Çok iyi dinliyorsunuz Bayan Sharpe. Belki de görüldüğünüz prenesten daha fazlasınızdır."

Bu kelime beynimi yaktı. Wulfric, Brixton'ın yerini almıştı, Gerhard geri dönmemişti. Herkes ayaktaydı ve bir kadın önümde durdu, tahminimce Wulfric'le konuşuyordu. Görüşümü engelliyordu ama elbisesine iliştirilmiş bir silah vardı.

Uzun, silindirik bir bıçak.

Mükemmel bir stiletto.

Gümüş rengi ışığı yakaladı. Ayağa kalkarak ona sürtündüm ve özür diledim. Wulfric'e söylemeden önce bana sıcak, neredeyse boğucu bir bakış attı. "İkinize de hizmet etmeyi çok isterim..."

Wulfric homurdandı ve ben de ne dediğini dinlemeden bıçağı tam göğsüne sapladım. Kemiğe çarptı ve tüm kolumu sarstı ama vücudu kaskatı kesildi. Yeni seksi arkadaşımız bir çığlık attı ve Wulfric önce içinden çıkan gümüş bıçağı, sonra da bana baktı.

Piç bunu hak etti.

Kalabalıktan tekrar bir uğultu yükseldi ve ben gülümsedim. Ne de olsa tam buradaydım. Ne kafamı çevirmiştim ne de kaçmışım.

Eğer şanslıysam, onun ölümünü izleyebilirdim.

Asıl bıçaklamak istediğim kişi ise ringe yakın bir yerden, zorlukla hareket eden bir Roma ile beni izliyordu. Arkasında, klas hayranım bana bir kadeh şampanya kaldırdı ve ardından bir öpücük gönderdi.

Lanet olası çılgın insanlar.

BÖLÜM 10

OceanofPDF.com

M Yanım zonkluyordu, gerçek acıdan çok morluklar v a r d ı ama daha da kötüsü, dikişler *kaşınıyordu*. Çoğunlukla onları görmezden geldim.

Her şey iyileşiyordu, yoksa bu kadar rahatsız edici olmazdı. Doktor son kontrol ettiğinde dikişlerin *yakında* çıkabileceğini söylemişti. "Yakında" ne demekse artık.

Şimdilik mutfığa doğru yöneldim. Yatak odaları arasındaki koridor bir dizi engelden oluşuyordu, yıkılmış duvarlar koridorun bir ucunu diğerlerinden ayırıyordu. Yatak odalarından ikisi tehlikeye girmişti, bu yüzden onları tamamen yıkıp yeniden yapıyorduk.

Çıplak dikmeler, ham ahşap ve toz her yerde görünüyordu. Yırtık pırtık halılardan işlevsel halılara kadar her şey sökülmişti. Kan lekelerinin olduğu yerde ağartılmış izler kalmıştı. Zımpara makinesinin biraz akıllıca uygulanmasıyla bunlar da yakında yok olacaktı.

En büyük hasarı mutfak ve dans stüdyosu almıştı. Kırılan aynaları ve ahşap zemini nasıl parçaladıklarını düşünmek beni hâlâ kızdırıyordu. Kel, duvarları güçlendirdikten sonra daha *fazla* sipariş vereceğimizi söyledi.

Anlaştık. Hiçbir şey onları tekrar geçemez. Dans stüdyosu her zaman güvende olmalı.

Freddie, şu anda duvara iki dörde bölünmüş iki parçayla desteklenmiş mutfak masasından başını kaldırıp baktı. "Yemeği yukarı getireceğimi söyledim."

"Sorun değil," dedim ona. "Ayağa kalkıp hareket etmem gerek." "Dikişlerini yırtmaman gerekiyor."

"O lanet şeyleri kendim kesip çıkarmadığım için şanslı," diye homurdanarak buzdolabını açtım. Son demlerini yaşıyordu. Her şey titriyordu ve Kellan'ın onu çalışır durumda tutmak için ne yaptığını bilmiyorum ama her şey tamir edildikten sonra yeni aletler alacaktık.

Tavandaki alçı çatladı ve yanımdaki zemine düştü. Yukarı bakıp yüzümü buruşturdum. Her yer boka sarıyordu. Kesinlikle her şeyi tamir etmemiz gerekiyordu ve bu da yataktan çıkmam gerektiği anlamına geliyordu.

"Onları kesip atmadın çünkü o zaman Boo- Boo'ya açıklamak zorunda kalırdın," dedi Freddie, dikkatini telefonuna vererek. Önündeki masada iki kahve ve bir paket yemek vardı.

"Bunu ona açıklamayı çok isterim," diye karşı çıktım. Onu görmeyi çok isterdim. Liam'ın evinde kapana kısıldığında bile *nerede* olduğunu biliyordum. Pinetree'den döndüğünden beri, onu bir sonraki nefesime ihtiyacım varmış gibi görmeyi arzuluyordum.

İçindeki çoraklığı gizlemek için buzdolabının kapağını kapattım ve poşetlerden birini kapıp açtım. Subs.

Freddie'ye, "Kelly'lere gitmemen gerekiyor," diye hatırlattım.

"Ben yapmadım," dedi telefonuna dokunarak. "Doug- Dirk-Dougan denen o dangalağı gönderdim..."

"Mark?" Ben tedarik ettim.

"Evet, o. Hiçbir şey yapmıyordu, ben de onu bize yemek ve kahve getirmesi için gönderdim. Konuyu açacak zamanım olmadı." Freddie gözlerini kısarak ekledi: "Ve artık Kelly's'e girmem yasak değil. Borcumu ödedim ve o da zaten o hatunu terk etti."

Başımı sallayarak daha az hasar görmüş sandalyelerden birine oturdum ve listede nasıl yazdığını görmezden geldim. Köfteler tamamen doluydu ve mükemmeldi. İlk ısırığımı almadan önce kahvemini yarısını boşalttım.

"Yine de iyi bir fikir değil, Kelly kötü bir adam değil," diye hatırlattım ona. "Ama kin tutuyor ve yemeğime tükürmemesini tercih ederim. Çünkü o zaman onu dövmek zorunda kalırım. Tam bir olay olurdu."

Yorum işe yaradı çünkü Freddie homurdandı. "Kelly asla senin yemeğine tükürmez. Benimkine mi? Tabii. Seninkine? Asla."

"Seni telefona bu kadar bağlayan ne?" Liam'dan ya da diğerlerinden bir haber gelseydi Freddie bana söylerdi. Depodan bir kapı açıldı ama kapı çarpılırken Milo'nun ağır adımlarının sesi duyuldu.

"Bodhi'yi aradım," dedi Freddie hızlıca ve alttan alta, sonra Milo içeri girerken dudaklarını büker gibi yaptı. Yüzündeki gök gürültüsünü andıran ifade hiç kimse için iyiye işaret değildi.

Milo beni uyarır gibi, "Doktor burada," dedi. "Bu hafta da bazı farelerle uğraşmak zorunda kalacağız."

Evet. Başımı bir o yana bir bu yana çevirdim. Bazılarını ayıklama zamanı gelmişti. "Onlarla uğraşmak zorunda değilsin," dedim sandalyede arkama yaslanırken, gerilmemeye dikkat ederek. "Çoğu benim nöbetim sırasında işe girdi. Sen ve Kel'in bununla pek bir ilgisi yok."

Milo sandviç paketini açıp Freddie'ye bakarken, "İşte bu yüzden yapacağız," diye düzeltti. "Kelly'lere gitmemen gerekiyor."

"Farkındayım *baba*," dedi Freddie sırtarak. "Ben göndermedim. Bingo ya da Bongo'yu gönderdim ya da..."

"Mark," diye cevap verdim ve Freddie kendi kendine sırttı. Evet, istediği kadar hepsinin adını bilmiyormuş gibi davranabilirdi ama beni kandıramazdı. Freddie onları tanıyordu. Zayıflıklarını biliyordu. Aletlerini nereye daldırdıklarını ve kimlerin onları emmek istediğini biliyordu.

Freddie yabancıları sevmezdi ve farelerin çoğunu da sevmese de onların yabancı olmasına izin vermezdi.

"Evet," dedi. "Onu. Fareler konusunda yardımcı olabilirim."

Bu teklif karşısında ısırığının ortasında durakladım ve Milo dönüp ona baktı. "Ne?" Milo kaşlarını çatı.

Freddie, "Fareler konusunda yardım edebilirim," diye gönüllü oldu. Freddie asla gönüllü olmazdı. Kimsenin ona bu kadar yakın olmasından hoşlanmazdı ve ben de ondan bunu asla istemezdim. "Jas'tan uzaklaşmamı ve işe yaradığınızı hissetmemizi sağlar, çünkü kimse Boo-Boo'yu bulmama izin vermek istemiyor, onu daha önce bulmuş olsam bile."

"Freddie..." Anladım. Ben de dışarı çıkmak istiyordum ama bir kapı çarparak yeni birinin geldiğini haber verdi. Muhtemelen Doktor'dur.

"Alo?" Doktor *olmayan* bir ses seslendi ve Milo arkasına döndü.

"Ball-Cracker!" Freddie sırtarak ayağa kalktı ama kapıdan önce Milo çıktı.

Bu iş gerçekten çok iyi gidecekti. Ya da gerçekten çok kötü.

Sandviçimi paketledikten sonra Freddie'yi parçalanmış oturma odasına kadar takip ettim. Elimizde bir sandalye ve bir kanepe kalmıştı. Bir de masa. İş bitince hepsi yenilenecekti.

Omzuna asılı çantasıyla New York moda podyumundan yeni çıkmış gibi görünen Emersyn'in en yakın arkadaşı, Milo'ya odaklanmadan önce yıkımın etrafına yavaşça baktı.

Yüzündeki özlemi boş bir ifadeyle geçiştirmiş olsa da bundan şüphe duymak mümkün değildi. "Ne oldu?" diye sordu Freddie'ye bir bakış atmadan önce. "Em nerede?"

"Kayıp," dedi ona, lafı dolandırmadan. "Biri onu ve Roma'yı kaçırdı. Onları bulmaya çalışıyorduk."

"Freddie," diye homurdandı Milo ama Lainey çantasının yere düşmesine izin verdi.

"Şu anda benimle dalga mı geçiyorsun?" Bakışlarını Freddie'den çekip Milo'ya dikti. "Biri onu kaçırdı mı? Neden beni aramadın?"

İsyan yüz ifadesini kaplamıştı ve bahse girerim ki ona yakın dursaydım dişlerinin gıcırdadığını fark edemezdim. "Hiçbir şey yapamazsın, Mayhem. Onları bulacağız. Liam bir ipucu buldu."

Yaptı mı? Yapabilirdi. Liam Roma'yı bulmak için dünyanın altını üstüne getirebilirdi. Emersyn'e ulaşmak için birkaç kafa ezeceğinden şüphem yoktu.

"Tam bir ahmaksın... ama bu Ezra'yı açıklıyor." Graham'dan bahsedilince Milo'nun yüz ifadesi gerildi. "Bir hafta önce ortadan kayboldu."

"Bak," dedi Freddie. "Yemeğimiz var. Sana ne olduğunu anlatırız ve sonra Milo'ya bağırsın. Ya da Milo'ya bağırmayı bitirirsin ve biz de yemek yeriz. Senin için hangisi uygunsa, Top Kraker."

Gülmedim ama Milo'nun öfkeli ifadesi *neredeyse komikti*. "Anlat bana," dedi Lainey, Milo'yu arkasına bile bakmadan geçerek.

"Bana her şeyi anlat. Sadece onu öldürenin ailesi olmadığını söyle."

"Bildiğimiz kadarıyla," dedim ona beni geçip Freddie'yi takip ederken. "Onlar değildi. Onlara göz kulak olmaya çalışıyorduk ama izlerini bulmak zor."

"Bu konuda yardımcı olabilirim," dedi ve Milo kaşlarını çatı. Beni geçip gitmeden önce, ilerlemesini yavaşlatmak için elimi göğsüne koydum.

"Ne?" diye tersledi beni.

"Sakin ol Raptor," dedim sesimi alçaltarak. Freddie'nin ağzı bir dakikada bir mil hareket ediyordu, bu yüzden bildiğimiz tüm ayrıntıları anlatmayı bitirmesi için belki üç dakikamız vardı. "O Emersyn'in arkadaşı, o bir müttefik..."

"Yaralanacak."

"Bunu bilmiyorsunuz," diye düzelttim. "Pek çok şeyi bilmiyoruz. Hepimizin yaşadığı sorunlardan biri de herhangi bir şeyi varsaymaktır."

Gözlerini kısarak bana odaklandı. "Ne zamandan beri bu kadar makul oldun?"

"Kız kardeşine aşık olduğumdan beri." Bu onu durdurdu. Bunu bir başkasına söylemek iyi hissettirmişti. Emersyn'i sevmek, bunu benimsemek? Evet, bununla yaşayabilirim. "O zaman arkadaşından uzak dur."

"Yoksa ne olur?"

"Yoksa dikişlerimi sökeceğim. Ama Swan için bir anlamı var. Bu onu da koruduğumuz anlamına geliyor."

Milo homurdandı ama bu aşağılayıcı ya da inançsız bir homurdanma değildi. Şüpheli bile değildi. "Hâlâ onlardan herhangi birinin bizim dünyamızda olması gerektiğini mi düşünüyorsun?"

"Benim ne düşündüğüm önemli değil." Uzun zamandır fark etmemişti. "Onun ne istediği önemli. Oradaki kızın ne istediği önemli. Emersyn bizi istediği sürece, bizi alacak. İstedikini aldığından emin olmak için bu dünyayı yakıp yıkacağım."

Daha açık anlatamazdım.

"Düşünmek isteyebilirsin - ona ne diyordun? Kargaşa mı? Ne istediğini ve yoluna çıkmayı bırak, tabii diğer tarafta olup olmaman gerçekten umurunda değilse."

Onu düşünmesi için bununla baş başa bırakarak mutfığa döndüm. Lainey telefonunu eline almış, üst kısmını çenesine dayamıştı. Gözleri soğukkanlı, düşünceli ve ifadesi sabitti.

"Yani onların az miktarda şiddet kullanılarak kaçırıldıklarından başka bir ipucunuz yok mu?"

"Kan vardı," diye Freddie'nin yerine cevap verdim. "Onun ya da onun değildi. Telefonları, kimlikleri ve elektronik her şey geride bırakılmıştı. Liam'ın Swan'a bir sürpriz yapmak için onlarla buluşması gerekiyordu... oraya vardığında araba açıldı, boştu ve onları görecekt hiçbir yer yoktu."

"Ailesinin işin içinde olduğunu düşünmemenizin nedenleri?" Lainey cevap beklemek yerine başını öne eğdi. "Hayır, şöhretiyle çok gurur duyuyor. Fotoğrafları olurdu. Haberimiz olurdu. Onu son kez Pinetree'ye göndermeden önce duymuştuk."

"Roma'yı alacaklarını sanmıyoruz," dedi Milo, belki isteksizce ama yine de teklif etti. "Aile başkalarına zarar vermekten hiç çekinmiyor gibi görünüyor. Eğer onu geri götürüyor olsalardı, o zaman Roma'yı terk etmiş olmaları beklenirdi."

Roma onu güvende tutmak için savaşmış olsa bile, bir ceset bırakacaklardı. Bunu biliyorduk.

"O halde onları her kim aldıysa Sharpe'larla hiçbir ilgisi olmayabilir."

"Liam da böyle düşünüyor," dedim tezgâha yaslanırken, Dikişlerime dikkat etmeliydim. Lainey ayakta olduğu sürece ben de ayakta kalacaktım. Freddie kaşlarını çatı.

"Demek ki peşimizde birileri var..."

"Hayır," dedim basitçe. "*Bize* ulaşmak için Roma'yı alsalardı, Kuğu'yu almazlardı ya da Roma'da olduğu gibi bir ceset bulurduk."

Bunu düşünmek beni hasta ediyordu. Freddie'ye bunu söylemekten nefret ederdim, çünkü yüzü kızarırdı.

"Bu bir garanti değil," diye karşı çıktı Milo. "Bizimle birlikte görüldü." Ama bu fikir onun da hoşuna gitmemişti. Düşmanlarımız esir alacak tipler değildi. Vücut parçaları alırlardı. Can alırlardı. Kargoyu aldılar.

İnsanları kaçırmadılar.

"Hayır," diye kabul ettim. "Ama şimdilik Liam'ın haklı olduğunu düşünüyorum. Bence bu iş kralla, kraliyetle ve oynadıkları lanet olası oyunla bağlantılı."

"O zaman nerede olduklarını gerçekten bilmiyor muyuz?" Lainey yüzündeki sıkıntılı ifade daha da artarak sordu. "İpucu yok mu?"

Milo'ya baktım ve kaşlarımı çattım.

"Bildiklerimizin üzerinden geçebiliriz," diye teklif etti, sesi ve ifadesi hayatımıza girdiğinden beri ilk kez yumuşamıştı. "Bunun ne kadar yardımcı olacağından emin değilim."

Bu onun gülümsemesine neden oldu. "Güzel çocuk, sen bana söyleyene kadar asla bilemeyeceğiz."

Freddie sandviçini açmadan önce sırttı. "Keşke bu bölüm için patlamış mısırım olsaydı. Ball-Cracker burada. Bu da demek oluyor ki Boo- Boo'yu yakında bulacağız."

Umarım öyledir.

BÖLÜM 1 1

OceanofPDF.com

KELLAN

T Vaughn'dan gelen mesaj planlarımı değiştirdi. Adam'la Liam'ın eski yerinde çalışmak yerine, Reed'i Benimle kulüp binasına.

"Braxton Limanı'na ve *gerçekten* görölmemem gereken tek yere geri dönmeye devam edersem, ölü taklidi yapmanın ne anlamı var emin değilim," diye yorumladı neredeyse boş boş.

Sadece omuz silktim. Reed "zorlanmış" gibi davranabilirdi ama bazı haberlerimiz olduğunu söylediğimde hiç tereddüt etmeden bana katılmayı kabul etmişti. Bu haber ne olabilirdi ki? Emin değildim. Kapıyı iterek açmadan önce ona "Soran olursa," dedim. "Sen sadece yeni bir faresin."

Homurdanmasındaki alaycı ifade beni gülümsetti. Vaughn kulüp binasının kapısını iterek uzaklaştı. Yorumuma rağmen, Adam'ın artık seyrek de olsa düzenli olarak burada görünmesini örtbas etmek için fikirler üretiyordum. Görünüşündeki bir değişiklik yardımcı olabilirdi.

Kıyafetleri bir fareye göre çok pahalıydı ve tavırları yüzünden kıcına tekmeyi yiyebilirdi. Eğer birazını zımparalayıp ona uyum sağlamayı öğretebilirsek, işe yarayabilir. Yine de, "ölümünün" örtbas edilmesi bizim değil, onun korunması içindi.

Açıkçası, bu lanet yalanlardan biraz sıkılmıştım.

"Ne oldu?" Vaughn'la yarı yolda karşılaştığımda sordum. Arkamdan bir bakış attı ve sonra kaşlarını kaldırdı. Başımı salladım. Ayrıntılara girmemize gerek yoktu ama şimdilik Adam Reed bir müttefik olarak nitelendirilebilirdi.

"Dove'un kankası geri döndü," dedi söze girmeden. "Milo'nun keyfi yok ama Jasper ve Freddie bir şeyler planlıyorlar. Liam lanet olası telefonuna cevap vermiyor ve Doc daha yeni geldi. O ve Jasper şimdiden üç tur attılar."

"Yani, mahallede sıradan bir gün," diye cevap verdim ve Vaughn omuz silkti.

"Eğer Dove burada olsaydı, her şey yolunda giderdi."

Anlaştık. "Hadi şu işi bitirelim." Reed'e bir bakış attım. "Oradaki herkesi yem yapmamaya alış. Çok fazla sabrım yok ve sen benim için canlı halinle ölü halinden çok daha faydalısın."

"Not edildi." Karşılık olarak takındığı mülayim ifade hiçbir şey vaat etmiyordu. İçeride ilk kez kan dökmüyor olacaktık. Zaten bu konuda yapabileceğim çok fazla şey vardı.

Sparrow ve Rome dışarıdaydı ve onlar *eve dönüp güvende* olana kadar diğer herkesin kendini toparlaması gerekiyordu. Bu listeye Liam'ı da ekledim. Ne kardeşini geri alma ihtiyacı ne de Emersyn'e olan sevgisi söz konusuydu.

Ama kendi başına çalışmaya çok alışmıştı. Buna bir son vermeliydi. Şimdi.

Reed beni takip etti, Vaughn ikimizi de içeri almak için kapıyı açtı ve peşimizden geldi. "Bu hiç eğlenceli olmayacak," diye mırıldandı.

Hayır, olacağını sanmıyordum.

"Hawk, iyileşmen bitene kadar o dikişleri almayacağım. Dikişler orada olduğu için iyileşmiş gibi *görünüyor* ama içten hasar almışsın ve yaralar dışarıdan içeriye doğru iyileşmez. İçten dışa doğru ilerler." Doktorun sabrı çok kısıtlıydı.

İlginç.

"Lanet olasıca çekiyorlar ve benim hareket edebilmem için özgür olmam gerekiyor." Jasper kaşlarını çatı. "En azından sırtımdakileri çıkar."

"Hayır."

"Biliyor musun," diye hırlayarak devam etti Jasper. "O pislikleri kendim de kesip çıkarabilirim."

"Bu tartışmanın bir anlamı var mı?" Lainey sordu, ses tonu söz konusu tartışma hakkındaki görüşünü açıkça ortaya koyuyordu. "Yoksa yararlı bilgiler toplamaya geri dönebilir miyiz?"

"Lainey." Adam küfretti ve bu, oturma odamızın kalıntılarında duran herkesin dikkatini bize çekti. Tadilatlar askıya alınmıştı. Şu anda çok daha büyük endişelerimiz vardı.

Reed'in tüm öfkesinin merkezindeki kadın ona bakmaya bile tenezzül etmedi. "Senin ölü taklidi yapıyor olman gerekmiyor muydu? Ben hayaletlerle konuşmam."

Freddie kıs kıs güldü ama aynı zamanda duruşunu kanepeye yaslanmaktan ayakta durmaya doğru değiştirdi. "Eğer buradaysa, Boo-Boo'yu bulmamıza yardım edecek işe yarar bir şeyi var mı?"

"Eminim biliyordur ve eğer ölüler konuşabilseydi, ben odadayken yine de işe yarar bir şey söylemezdi." Kadının küçümsemesi elle tutulur bir şeydi, tıpkı kendisinin hızla kabaran öfkesi gibi. Belli ki ikilinin sorunları vardı.

"Kargaşa," diye gürledi Milo ve yüzünü buruşturup ellerini havaya kaldırdı. Bu bir uyarıdan çok ricaya benziyordu ama ben olsam bu tartışmadan uzak dururdum. Herkese ihtiyacımız vardı. Nokta.

Reed yanımda durdu, duruşu sertti ve çenesinde bir kas oynuyordu. Bakışları Lainey'e sabitlenmişti ve onun arkasında Milo ona odaklanmıştı.

Evet. Hayır.

"Şimdilik herkes gururunu ve kızgınlığını cebine koysun. Neyi sevip sevmediğiniz umurumda değil. Onları geri alana kadar, başka hiçbir şey daha önemli değil. Kişisel hayatlarınız değil." Milo'ya baktım. "Öfkeniz değil." Jasper da bana ters ters baktı ama ellerini iki yana açtı. "Sabırsızlığın değil." O kadar insan varken Doc'a bu bakışı atmak zorunda kalacağımı düşünmemiştim.

Şaşkınlıkla homurdandı ama kollarını kavuşturdu ve sonra başını salladı.

Başka kimse bir argüman sunmayınca, "Daha iyi. Reed burada çünkü bize bazı konularda yardımcı olacak ama aynı zamanda bu Emersyn'i de ilgilendiriyor."

Lainey kaşlarını çattı ama bir adım geri çekildi ve Milo'ya yaslandı. Evet. Bir sorun çıkmayı bekliyordu ama Lainey bakışlarını benimkilere çevirdiğinde Milo bir kolunu ona doladı.

"Sen," diye devam ettim, artık dikkatini çekmiştim. "Buradasın çünkü onun arkadaşısın ve her zaman hoş karşılanacaksın. İkinizin ya da üçünüzün arasında ne var bilmiyorum ve şu anda umurumda da değil. Onunla çalışmak bir sorun olacak mı?"

Çenesi yukarı kalktı ve etkileyebildiği kibir bana Emersyn'i sürdüğüm ilk birkaç günü hatırlattı ve benim yanımdayken gardını hiç düşürmemişti.

Ama onu Sparrow'la kıvrılmış, ikisi de yüzlerinde gözyaşı izleriyle uyurken görmüştüm. Milo ne zaman onu köşeye sıkıştırmaya çalışsa, onun şiddetli bağlılığını ve aynı derecede öfkesini görmüştüm.

Freddie ona Ball-Cracker diyordu ve bu isim ona çok yakışıyordu. Ancak Mayhem yorumuna dokunmuyordum.

"Elbette, onunla *çalışabilirim*," dedi bana, sesi kültürlü ve sakindi, ancak öfkesinin hala aktif olmadığından şüphe etmedim. "Ne biliyorsun?" diye sordu, dikkatini Adam'a çevirerek, "yararlı olabilecek ne biliyorsun?"

Sessizlik uzayınca Freddie yüzünü buruşturdu ama bıçağını çıkarmıştı ve parmaklarının üzerinde dans ediyordu. Tüm bu durum hakkında gerçekten ne düşünüyorsa düşünsün, tedirginliği tam sınırdıydı.

Jasper bir nefes verdi, sonra kanepenin arkasına yaslandı. Bu onun ağırdan alma taviziydi. Ben alırdım. "Belki en baştan başlarız, hepimizin bildiklerini bir havuzda toplarız..." Bana odaklandı. "Bölgeye ilk gelen Liam'dı ama sen ve Milo daha sonra oradaydınız."

"Bu da bir fikir," dedi Doc, bana bir bakış fırlatarak. "Hepimizi okuyun." Güzel.

"Liam oraya vardıkdan on dakika sonra bizi aradı..." Onlara telefon görüşmesini, daha sonra oraya gidişimizi ve varışımızı anlattım. Aracın içinde ve dışında bulunan her şeyin üzerinden geçtik, kandan - onların değil - telefonlarına ve çantalarına kadar. Malzemeler.

Konum, herhangi bir görüntünün tespit edilmesini imkânsız kılıyordu. Liam'ın mülkte güvenlik kamerası yoktu, bunu düzeltmeyi planlıyordu. Bana doğrudan bir şey söylememiş olsa da bunu gözlerinde gördüm. Tüm ortak alanlara kameralar eklemiştik ve *artık* burada olduklarını hepimiz biliyorduk.

"Sözde kralla görüşmeye gitti," diye devam ettim. Bu ismin ima ettiği küstahlık rahatsız ediciydi ama şu anda sorunumuz bu değildi. "Graham'la temasa geçti çünkü gizli görevdeyken bizi yedek olarak kullanmak henüz istediği bir seçenek değildi."

"Bu mantıklı," diye önerdi Reed. "Ezra hâlâ içeride. Birlikte çalışmaları müttefik olarak çağrılmalarından başka bir şey olarak görülmez. Kardeşi sınırların dışında; kral bunu biliyor. Ama... bununla birlikte, kaçırılanların kimliği ışığında bakacağım ilk kişi o olurdu."

Lainey'ye bir bakış attı ama bakışlarını orada tutmadı.

"Kral," diye devam etti Reed, sesi daha da keskinleşerek, "karmaşık ve ketum biri. Sırlarının sırları vardır. Her şey bir bulmaca, bir oyun ya da bir görevdir. Hiçbir suçlamayı umursamaz. Ama... birisinin kendi adamlarından birine saldırmasını daha az umursayacaktır. Bu Liam'a açık bir saldırı. Onun rütbesinde, kral bunu kendisine yapılmış bir saldırı olarak algılayacaktır."

"Bu iyi mi kötü mü?" Jasper sordu ve Reed hemen cevap vermedi. Aksine, bunu düşünüyor gibi görünüyordu.

"Korkarım ikisi de olabilir."

Bu duymak istediğim bir itiraf değildi.

"Nasıl?" Lainey talep etti.

"Lainey-"

"Nasıl hem iyi hem de kötü olabilir? Bu zor bir soru değil." İkili bir an için göz göze geldi ve Reed başını salladı.

"Güzel, çünkü kaynaklarını yardım etmek için kullanacaktır." Reed iç çekti. "Kötü çünkü Liam'ın kardeşiyle birlikte olduğu için Emersyn'e ilgi duyabilir."

Lanet olsun. Kesinlikle duymak istediğim şey bu değildi.

"Gerektiğinde bununla başa çıkabiliriz," dedim ama kaşlarını çatan Doc oldu.

"Onun için bir tehdit mi?" Doktor soğuk bir ses tonuyla sordu. Belki de Mickey J'yi giderek daha fazla görmekten hoşlanmamalıyım, eski Vandal'ın unsurları sızsa bile. Ama hoşuma gitmiyorsa ne olayım. Doc sağlam bir adamdı ama Mickey J dövüşte cehennem gibiydi.

Reed Lainey'ye bir bakış daha atarken Milo'nun ifadesi daha da karardı.

"O herkes için bir tehdit. Liam ve Ezra en son ne zaman giriş yaptınız mı?"

Bu soruyu karşılayan sessizlik telefonumu kontrol etmeme neden oldu. "Yirmi dört saatten fazla. Ama karanlığa gitmek zorunda kalabileceklerini söyledi." Bundan hoşlanmamıştım ve bunu kendi başına halletmesi için ona fazla zaman vermek istemiyordum.

Onları hızlı bir şekilde geri alacak olsaydık, bu ilk günden olurdu.

Reed telefonunu çıkarıp koridorda volta atarken, "Bana bir dakika ver," dedi. Freddie ona göz kulak olmak için yana kaydı ama ben bir elimi kaldırdım.

"Bırak gitsin," dedim. "Tehdit unsuru olmak için bir sürü fırsatı oldu. Şu anda bir anlaşmamız var. Ona güveniyoruz." "Öyle mi?" Milo bana baktı ve ben de bir kez başımı salladım.

"Öyleyiz."

Freddie omuz silkti ama Reed'in gittiği yerden beni incelemek için bakan Lainey oldu. "Ona neden güvenesin ki?"

"Sana güvenmemizle aynı sebepten dolayı." "Em."

Başımı eğdim. Yüz ifadesindeki isyanın bir kısmı hafifledi. "Sparrow sana güveniyor ve bir dereceye kadar o da Reed'e güveniyor." Ona yaptığı teklif, onu koruması, Lainey'ye olan hislerine bağlı olabilirdi. Aynı zamanda Sparrow'u da korumaya çalışıyordu.

Bu, üzerinde gezinebileceğimiz ve bir temel inşa edebileceğimiz verimli bir zemindi.

Ama hatırlatmaya ihtiyacı olan varsa diye söylüyorum, "O ve Graham kısa bir süre önce Sparrow, Jasper ve Liam'ı da kurtardılar."

"Tartışmıyordum," diye karşı çıktı Jasper. "İlk kez bir şikâyetim yok. Onları güvenecek kadar iyi tanımıyorum ama Liam güveniyor, Swan da öyle. Şimdilik bilmem gereken tek şey bu."

"Böyle olgunlaşmaya devam edersen Hawk, yakında kimse seni tanıyamayacak." Vaughn'un kuru sözleri Jasper'dan bir orta parmak almasını sağladı.

Lainey'nin ifadesi anlaşılmaz bir hal aldı ve elimi yüzümde gezdirdim.

"Çocuklar..."

"Liam'a ulaşamadığını mı söylemiştin?" Reed beklediğimden daha hızlı dönerek sordu.

"Cevap göndermediğini söyledi, mesajları aldığından eminim." Ama onlara cevap verebilecek konumda olmak farklı şeylerdi. "Neden?"

"Hain dün gece bir dövüşte öldü - birkaçını kazandıktan sonra." Bu ismi uzun zamandır duymamıştım.

"Dövüşüyor mu?" Vaughn sordu. "Şu anda savaşıyor olabilir mi?"

Eğer bu onu Sparrow ve Roma'ya yaklaştıracaksa...

Evet. Yapardı.

Telefonum çalmak için o anı seçti ve onu çevirdim. "Şeytan konuşuyor..." Cevap tuşuna bastım ve kulağıma götürdüm. "Bana bu dövüşün sana onun nerede olduğuna dair bir şey getirdiğini söyle? Ve sen iyi misin..."

Yorumumu ölüm sessizliği karşıladı, ardından Liam iki kelime söyledi: "Ne kavgası?"

Reed'e doğru bir bakış fırlattım. "Renegade'in dün gece bir kavgada öldüğü haberini aldık."

Liam patlamadı. Jasper sıcak ve değişken biriydi. Yakardı. İnsanları parçalar ve çok gürültü çıkarırdı. Liam mı? O buz gibiydi. Soğuktu, ölümcül derecede sessizdi ve dayakları bile soğuktu, neredeyse kişiliksizdi.

"Nerede?"

Adam'a soruyu tekrarladım ve sonra telefonu hoparlöre verdim. "Sparrow'un arkadaşı Lainey ve senin dostun Reed de dahil olmak üzere herkes burada."

Reed ona "Dövüş saraylardan birinde gerçekleşti," dedi. "Hain aşağı inmiyor, bu yüzden etrafta dolaşıyor."

Daha fazla sessizlik.

"Kavgada değildin," dedim boşlukları doldurarak, bu da onun yerine geçebilecek tek kişinin Roma olduğu anlamına geliyordu.

"Onların her birini öldüreceğim. Hangi saray? Bana bilgiyi ver, sonra da bir sonrakini bul. Eğer o pistte savaşıyorlarsa, içeri girmek için bir davetiyeye ihtiyacım var ve eğer Roma'yı benim gibi yönetiyorlarsa, o şekilde girmeyeceğim."

"Bu bir dakika sürebilir," diye itiraf etti Reed.

Lainey, "Yardım edersem daha hızlı ilerler," diye araya girince Milo itiraz eder gibi görünen çenesini sıktı. Reed ona uzun uzun baktıktan sonra başını salladı.

İstemeyerek de olsa kabul ettiler.

Liam'a "Buraya geri dön," dedim. "Arkadaşını da getir." "Bana sadece yeri bul-"

"Eğer yeri öğrenmek istiyorsanız, bize geri dönün. Oraya yalnız gitmeyeceksin."

"Kel..." Bu nefesin sonunda söylenmemiş bir sürü kelime vardı.

"Bunu yüzüme söyle," dedim ve telefonu yüzüne kapattım.

"Bu dövüşlerin nerede olduğunu öğrenin. Eğer Roma'yı onların içinde yönetiyorlarsa, Sparrow da orada olabilir."

Elimize geçen ilk ipucu gibi görünen şeydi.

BÖLÜM 12

OceanofPDF.com

VAUGHN

T Kellan bir dahaki sefere görev dağıttığında, Milo, *Lainey* ve Reed'i içeren bir görev istemedim. O iyi bir kızdı.

İnatçı, ısrarcı ve kendi gücüne fazlasıyla güvenen biri. Bu yönünü sevdim.

Milo onun yanında *neredeyse* insandı. Ama Reed? Lanet olsun, üçü arasındaki gerilim başımı ağrıtacaktı. Verecek miydi? Düzeltiyorum, başımı ağrıtacaktı.

"Buldum," dedi Lainey, sesinde bir heyecan kırıntısı vardı. Reed telefonuna uzandı ama Lainey telefonu kendine doğru çekti ve Milo ona ters ters baktı. "Bende olduğunu söyledim, senin alabileceğini söylemedim."

Milo daha önce kullandığı ses tonuyla, "Kargaşa," dedi ve Milo ona belli belirsiz ekşi bir bakış attı. Bu kaş çatma, Milo'nun yattığı yere dikkat etmesi gerektiği gibi pek çok şeyin habercisiydi.

Başka bir zaman olsaydı ve Dove ile Roma'yı bulmaya çalışmıyor olsaydık, eğlenirdim. Ama olduğu gibi... "Yer?" Araya girdim ve üçü de kafalarını bana doğru çevirdi. Evet, burada olduğumu unutmuşlardı. "Onları geri getirdikten sonra, siz üçünüz bu her neyse çözebilirsiniz."

Ama *şu anda* bunun için daha fazla zaman harcamaya itiraz ediyorum. Milo başını salladı, ağzının kenarları aşağı doğru döndü ve ben de anladım.

"Ya da değil. Dove güvende olduğu sürece her şeyi çözebiliriz." Lainey'e odaklandım. İlk etapta bize ulaşmak için pek çok risk almıştı. Belki şimdi o kadar çok değil. Reed'le aralarında her ne halt oluyorsa, Dove'u da ilgilendiriyordu.

Milo, Dove'un en iyi arkadaşını sevdi. Bunu hepimiz anladık. Ama *şu anda* Dove önce geliyordu.

Dönem.

Lainey kızardı ve bana özür dileyen bir bakış attı. "Haklısın. Al," dedi ve telefonu Reed'e uzattı. "Bu doğru görünüyor mu?"

"Bunu sana Conrad mı aldı?"

"Yine başlama," dedi Lainey iç çekerek. "Ondan nefret ediyorsun. Herkesten nefret ediyorsun. Ama cevap verdi. Ayrıca beni içeri almayı da teklif etti..."

İfadesi granit gibi sertleşen Reed başını salladı. "Hayır. Gitmen gereken son yer bu etkinliklerden biri," dedi ama Milo'nun Kargaşası patlak vermeden önce ekledi, "Bu etkinlikler sırasında trafik oluyor. Seni içeri sokmayı teklif ediyorsa, bir karşılık bekliyor demektir."

Burnu kırıştı. "Benimle buluşacağı yerde buluşmasını sağlayabilirim, aptalı oyna

-Sonra da onu bırakıp gideriz."

Milo kaşlarını çattı.

"Ve siz başlamadan önce," diye devam etti Lainey, "bu yerlerden bazılarının nasıl olduğunu çok iyi biliyorum." Milo'ya baktı. "Bunu daha önce de yaptık. Şimdi de yapabiliriz. Orada ne kadar çok insan olursa o kadar güvenli olur, değil mi?"

Reed burun kemiğini sıktı. "Burası eski bir kumarhane, ülkenin dört bir yanına dağılmış yaklaşık bir düzine kumarhaneden biri. Girmesi kolay, çıkması zor bir yer. Ayrıca dönüşümlerce kamera alanı var. İçinizden biri özellikle işe yarar bir bilgisayar korsanlığı becerisi saklamıyorsa..."

Milo yüzünü buruşturdu ama Lainey alt dudağına vurdu.

"Arayabiliriz..." "Hayır."

"Evet derdi," diye karşı çıktı.

"Bu yüzden hayır diyorum, aile işinden çıkmak istedi. Onu tekrar işin içine çekmeyeceğim." Reed yine kaşlarını çattı. "Belki de gizlice girmeye çalışmamıza gerek yoktur..."

"Ön kapıdan girin," dedi Milo yavaşça. "Servetinizi bir kalkan gibi kullanın ve giriş için ayrıcalığınızı kullanın."

Reed uzun bir süre Milo'yu inceledi. Aralarındaki gerilim tırmanıyordu ama bu birbirlerine yöneltmiş bir şiddet değildi.

Ancak bu bir şiddet vaadiydi.

"Dove ve Rome'u yakalamak için yeterince yaklaşmamız gerekiyor. Liam bu yerleri senin gibi biliyor mu?"

"Onları daha iyi tanıyacak," diye itiraf etti Reed. "Dövüşlere o kadar sık gitmedim." Her kelimeye bir tiksinti damgasını vurdu. "Ama ben gittim. Ezra da öyle."

"Güzel."

Telefonumu çıkardım ve Lainey'e elimi uzattım. O da kilitli olmayan telefonunu ismiyle birlikte bana uzattı. Lainey'nin kabul etmek istediği davetiyeyi de içeren bilgileri Kel'e gönderdim.

İzleyicilerimi izlememek çaba gerektiriyordu ama uzun, düşünceli bakışları ya da söylenmemiş lakapları, soruları ve

suçlamalar havada yanıyordu. Roma ve Dove'un kaybolmasından bu yana geçen birkaç gün içinde yapılması gerekenlere odaklanmıştım.

Gerçek bir ipucuna bu kadar yakın olmak kaslarımı germiştir. *Gitme* dürtüsü kanımda kaynıyordu. Kapıları tekmelemek genelde Jasper'ın işiydi ama şu anda bana uyar.

Telefonu ona geri verirken Lainey'ye "Daveti kabul et," dedim. "Ona buluşma yerine yakın bir yerde buluşacağınızı söyle. Yoldan uzak ve özel bir yerde."

Milo ve Reed bana ters ters baktılar. O telefonunu alırken ben onları görmezden geldim. "Onunla dalga mı geçiyorsun?" Lainey söyledi. "Sorun değil." Telefonuna şunları yazdı

Milo ve Reed'den yayılan düşmanlık bana yönelmiş gibi görüldüğünden, nefes almak biraz daha kolaydı. Reed'in ne düşündüğü gerçekten umurumda değildi ve Milo bunu aşacaktı.

Özellikle de o orospu çocuğuyla uğraşmak zorunda kaldığında. "Ayrıca adamın nasıl görüldüğüne dair bir resme ihtiyacım var."

Reed o kadar hızlı tedarik etti ki, adamın şu anda nerede olduğunu takip edip etmediğini merak ettim. Bir süre görüntüyü inceledim.

"Bu tür şeylere girdiğinizde kimlik kontrolü mü yapıyorlar yoksa sadece gözle mi bakıyorlar? Sanırım sadece davetiyeyle giriliyor; davetiye olmadan öylece gelemesiniz, yoksa nerede olduğunu bilemezsiniz."

Adam olağanüstü biri değildi. Koyu renk saçlar, koyu renk gözler-Milo geçebilirdi ama Milo onun için fazla iri bir yapıya sahip olabilirdi.

"Genellikle bir cümle vardır. Davetiyeyle birlikte gönderilir. Bu etkinliklere kimin geleceği konusunda çok titiz davranıyorlar."

Yeraltı dövüşleri ve suç faaliyetleri mi? Olmasaydı şok edici olurdu. Liam'la kendi payıma düşen dövüşleri yapmıştım ama bunları değil. Rome onunla bazılarını gitmişti ama Rome oradaydı.

Doğru, Liam'ın bizzat dalmaması gerekiyordu.

"Dövüşler yarın gece," dedi Lainey. "Onunla Beldini'nin önünde buluşmamı istiyor."

"Bu bize yirmi dört saat verir. Birbirinizi öldürmemeye çalışın. Milo... konuşmamız gerek."

Bu Lainey ve Adam'ı yalnız bırakıyordu ama telaşlanmış görünmüyordu. Çok uzakta olmayacaktık ama Milo'ya o ikisinin henüz duymasına gerek olmayan bir mesaj iletmem gerekiyordu.

Bakışlarını çiftten ayırmayan Milo, "Kel bu adamı indirip yerine geçmek ister mi?" diye sordu.

"Evet," dedim. "Seni kenara çekmemin nedeni bu değil." Bana bir bakış attı. "Ben iyiyim."

"Emin misin?" Başımın Reed'in Lainey'le yüzleştiği yeri işaret ettim. Onun yüzünü görebiliyorduk ama Reed'inkini göremiyorduk. "Bu potansiyel olarak karışık bir durum."

"Ben halledebilirim."

"Milo, istemiyorsan hiçbir şeyle uğraşmak zorunda değilsin. O bir müttefik ve faydalı biri, seni destekleyeceğiz ve bunu bilmelisin."

Ağzının köşesi yukarı kalktı. "Bunu biliyorum. Onu da tanıyorum. Onun burada olmasından hoşnut değil ama kendisini bu işin dışında tutmak istemesi onu daha da kızdırıyor."

"Belki de buradan çıkarılacak bir ders vardır."

Bu bana karanlık bir bakış kazandırdı. "Ne istiyorsun Vaughn?"

"Dove'u geri istiyorum ve içeri girdiğimizde kendini toparlamayı istiyorum. Eğer Reed'in söyledikleri doğruysa, bu bizim sahnemiz değil - hiç değil." Milo'nun bile değildi. "Onları yakalamamız gerek. Daha sonra her şeyi yakabiliriz, ben de yardım ederim."

Kıkırdadı ama mizahtan yoksun oluşu Lainey'nin dikkatini kendisine çekmiş gibiydi. Gözlerindeki endişeyi fark etmemek mümkün değildi. "Ben halledebilirim."

Bazı günler, keşke hiçbir şeyle uğraşmak zorunda kalmasa diyorum. Bir adım ileri, iki adım geri. "Doğru..."

On sekiz saat sonra ve Braxton Limanı'ndan üç saat uzaklıkta, soyulmuş bir halde Beşinci Conrad Masters'ı bir bagaja attım. Elleri ve ayakları bağlıydı, tedbir olsun diye ağzını da tıkamıştık. Jasper buluşmaya gelmek için ısrar etmişti ama o ve Freddie arkadaşımızı arabayla gezdirip bir yere bırakacaklardı.

"Onu öldüremeyeceğimize emin misin?" Reed sordu. "Bu daha verimli olur ve zaman kazandırır. Ayrıca burada daha fazla kaynak bulundururuz."

Milo'nun Conrad'ı yere serme hızı Lainey'i bakakalmıştı ama şu anda bunu dert etmiyordum. Milo takım elbiseye asla sığmayacaktı ama elimizde bir koyu bir de açık renk vardı, biz de işe yarayanı seçtik ve adamın cüzdanını ve telefonunu yüzüyle açtıktan sonra ona teslim ettik.

Telefon kilidini açmak için yüz tanıma gerçekten çok kullanışlıydı. Şifreyi sıfırladıktan sonra ondan kurtulabilirdik.

"Bunun için vaktimiz yok ve Lainey ile buluşacağını kime söylediğini bilmiyoruz," dedi Kellan keskin bir ses tonuyla. "Onun için en iyisi

soyulursa, daha sonra onunla başa çıkmak için bir hikaye bulabilir."

Reed'in ifadesi, o kısmı da daha sonra halledeceğini gösteriyordu. Güzel. Ben.

"Üç araba," diye devam etti Kellan. "Doktor, sen benimlesin. Vaughn, sen de

Reed'in kası. Milo, bu gecelik Conrad Masters sensin."

Geriye Lainey kalmıştı. "Ne yaptığımı biliyorum," dedi ve elbisesini işaret etti. Ne Reed ne de Milo bu konuda yorum yapmamıştı ama ikisi de kesinlikle fark etmişti.

"Ayrıca her zaman birimizin yanında kalacaksın. İşemen gerekse de umurumda değil, yanında bizden biri olmadan kapıdan geçmeyeceksin."

İfadesinden meydan okuma akıyordu ama sadece başını salladı. "Ayrı ayrı gideceksek sen ve doktor nasıl bineceksiniz?"

Kellan ona "Ben hallederim," dedi ve ben de yüz ifademi nötr tuttum. Warrick işe yarayacaktı, ne biliyordun ki? Kullanacağı şey bu olmalıydı ama yine de bu konuda endişelenmeyecektim.

Jasper, Freddie'yle birlikte son arabaya doğru ilerlerken, "Sakın ölmeyin," diye emretti. "Ve onları geri getir."

Reed'i arabasına kadar takip etmeden önce "Plan bu," diye seslendim. Sıvı siyahı bir Ferrari kullanıyordu. Kapıları açtığımızda Liam arabayı durdurdu. Bir şey yüzünden birkaç yeni morluğu vardı. Teklif etmedi ve hiçbirimiz de sormadık.

Milo, Lainey'nin bindikleri arabaya binmesine yardım ederken ben bekledim. Reed düşünceli bir şekilde onlara bakıyordu. Yalnız değildi. Liam'la birlikte arabaya binen Graham da oldukça kızgın görünüyordu.

"Gidelim," dedi Kellan kendi arabasına yönelmeden önce. Arabaya bindim, Reed tek bir hamleyle arabayı çalıştırdı ve Liam'ın peşinden hızlanmaya başladık. Geriye Kellan ve Milo kalmıştı.

Aracın içindeki sessizlik rahatsız edici değildi. Zaten buraya arkadaş edinmek için gelmemiştim. Araba bana çok küçük gelse bile.

"Seni bir kez dövüşürken görmüştüm," diye yorum yaptı. "Beş ya da altı yıl önce." "Tamam mı?" Haklı olduğu bir nokta var mıydı?

"Hâlâ o zamanki kadar sert vuruyor musun?"

Sırıttım. "Daha sert vuruyorum."

"Bildiğim iyi oldu." Ayağını yere bastırdı. Zaten birkaç saattir araba kullanıyor olmamıza rağmen, eski kumarhane yeri hiçbir yerin ortasıdaydı. Kapsama alanı sağlayacak şehir ışıkları, endişelenecek siviller ve polisler yoktu.

İdeal görünüyordu.

Reed'e göre, orada bulunan kolluk kuvvetleri bir yerlerde maaş alıyordu ve yerel şerifler bu etkinliklerden çok fazla para kazanıyordu.

Ceset yok.

Suç yok.

Elbette onların da kendi güvenlikleri ve kendi kuralları vardı. Biz yarı kör uçuyorduk. Keşke Jasper da bizimle olsaydı diye düşündüm. Aynı zamanda, bizi bekleyen savaşa katılmamasına da imkân yoktu.

İyileşmesi için ona biraz daha zaman vermek daha iyiydi. Ayrıca, işler ters giderse o ve Freddie de yedekte olacaktı.

Bir saat sonra, Reed'i kapılara kadar takip etmeden önce onlara tam GPS konumunu içeren bir mesaj gönderdim.

Liam ve Graham çoktan onları geçmişti ve diğerleri hâlâ otoparka giriyorlardı. İçerisi gürültülü, aydınlık ve insanlarla doluydu...

İnsanlar. Seks. Uyuşturucu. Bir insanın arzulanabileceği her şeyin mevcut olduğu hedonist bir cehennem çemberi. Hem erkekler hem de kadınlar yaka takıyor ve "konuklara" hizmet ediyorlardı. Bu durumda misafirlerin yaşları bizimkilerden yaşlılara kadar değişiyordu.

Eski para ve yeni. Kanlı para ve... "Sırada ringde Hain olacak..."

İsim odada yankılandı ve bazı konuşmaları böldü. Yüzüğü -ya da bu durumda kafesi- gözden kaçırmak zordu. Tüm odanın orta sahnesini kaplıyordu. Rome yan kapıdan çıkıp ona doğru yöneldi. Yüzü yara bere içindeydi.

Liam bugün pek çok kişiyi öldürecekti. Roma'nın bakışlarını takip ederek kaskatı kesildim.

"O burada."

Reed yanıma kaydı. "Nereye?"

Ring kenarındaki koltuklara doğru başımı salladım. Dove siyah bir kokteyl elbisesi içinde ifadesiz bir şekilde orada oturuyordu. Saçları toplanmış, yakası tamamen açıkta bırakılmıştı.

Ona *lanet* bir tasma takmışlardı.

Bu gece birini öldürecek olan tek kişi Liam değildi.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 13

OceanofPDF.com

F iki gün.

Beş gün boyunca aradım. Kayaları tekmelemek. Diğerlerini parçalayarak operasyonlar. Kardeşimi ve kızımızı *kimin* ya da *neyin* kaçırdığına dair çok az şey bulabilmek için kralın kirli işlerini yapıyorduk. Aslında, bulduğumuz tek şey bir isimdi.

Constantine.

İsim bize hiçbir şey söylemedi. Kralın gerçek kızgınlığı bana isimden daha fazlasını anlattı. Bu kişinin ya da kişilerin kim olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Bu onu kızdırdı.

Normalde bunu sorun etmezdim. Hal böyleyken, sabrımın kalan birkaç teli de birer birer kırılmaya başlamıştı.

Sonra bir dövüşü kaybettiğim haberi geldi.

Ben.

Daha doğrusu, dövüşçü ismim bir maçı kaybetmişti. Hain kaybetmedi. Kırık kaburgalar ve iç kanama pahasına bu ünü geliştirmiştim.

Kellan, Adam'dan aldığım bir ipucu dışında bana nerede olduğu hakkında bilgi vermedi. Saraylardan biriydi. Bu dövüş yerleri, organizatörlerin kaprislerine göre değişen bir devrede dönüyordu.

Saraylar, büyük etkinlikler düzenlemek için açık, güvenli yerlerdi. Dövüşler aynı zamanda ağ kurma, satış, bilgi toplama ve gerektiğinde suikast için de ideal yerlerdi.

Roma bu etkinliklere *nadiren* katılırdı. Her zaman farklı göründüğümüzden emin olurduk, böylece bir erkek kardeşim olduğunu anlarlardı ama ikiz olduğumuzu görmezlerdi.

Benim gibi ringde dövüşebilecek tek kişi o olurdu.

Onları kayıp bulduğum günden beri kanıma işleyen soğukluk iliklerime kadar işlemişti. Hepimizin gitmesi iyi bir fikir değildi. En kötüsü de değildi.

Kellan telefonu yüzüme kapattığında Ezra, "Düşünmüyorsun," dedi. Ona bir bakış attığımda ellerini kaldırdı. "Anlıyorum. Çok uzun zaman önce orada değildim."

Sivri bir hatırlatma.

Öfkemi iki elime birden geçirip kilitledim.

"Kardeşini geri alacağız. Seni şeftali gibi gösteren tek kişi Moody pislği."

Bu beni güldürmedi.

"Ve Em'i geri getireceğiz. Eminim o senin kışındaki sopayı çıkarıp seni onunla dövebilir."

"Siktir git," dedim ama yine de işe yaradı. Sonra bilgi almak için dövdüğüm adama baktım. Hâlâ baygındı.

Zaten muhtemelen bir şey bildiğinden değil. Ya da işe yarar bir şey. Yine de...

"Eğer Roma'yı benim gibi yönetiyorlarsa," dedim yavaşça. "Benim peşimdeydiler."

"Evet," dedi Ezra kollarını kavuşturarak ve sanki bir salonda sohbet ediyormuşuz gibi kırık beton duvara yaslanarak.

Başımı bir o yana bir bu yana çevirerek yerde kanlar içinde yatan adamı inceledim. "Hâlâ kralın bu işin içinde olmadığını mı düşünüyorsun?"

"Bence artık daha da değil," diye itiraf etti Ezra. "Birincisi, sesi gerçekten kızgın geliyordu ve ona doğrudan itaatsizlik ettiğimizde bile sesi hiç kızgın çıkmıyordu."

Doğru.

"İkincisi, bir ikizin olduğunu *biliyor*. Ne yapacağını da biliyor. Eğer bu insanlar kardeşini senmişsin gibi yönetiyorlarsa, ya onun sen olduğunu bilmiyorlar..."

"Ya da beni dışarı çekmek istiyorlar. Düğmelerime basmak, beni kızdırmak ve düşüncesizce hareket etmemi sağlamak."

"Pop, pop, pop." Önce kılıfindan bir silah, sonra da cebinden ses bastırıcı çıkarırken kuru bir sesle konuştu. "Benim yerimde olsaydın, o kadar çok gürültü çıkarırdın ki, kimin kaçırıldığını fark edemezlerdi."

Ona attığım kuru bakış onu güldürdü.

"Ama sen değilsin. Ayrıca, bu pislikle işimiz bitti mi?"

Söz konusu pislik Güney Amerika'daki bir grup için çalışan düşük seviyeli bir infazcıydı. Kartelin bu salağı özleyeceğinden ciddi şüphelerim var ama aynı zamanda, eğer biri bütün bir karteli kızdırmak zorunda değilse, o zaman yapmamalı.

En azından bugün değil.

Belki gelecek hafta, Roma ve Hellspawn'ı geri aldıktan sonra.

Yerime geçerken bana "Temizlen," dedi. "Sonra ihtiyacımız olan bilgiyi alacağız. Onları kim kaçırdıysa saray çevrelerinde ve oyunlarında çalışıyor. Bu aslında listemizi daraltıyor."

Vardı.

Öyle
oldu.

Şimdi, yirmi yıldan uzun bir süredir halka açık işletmesi kapalı olan eski Üç Sikke Gazinosu'nun kapısında duruyordum. Özel olarak, saraylar muhtemelen kapılara zincirler eklenmeden önce burayı kullanıyordu. Bu sadece artık sivil müşteriler konusunda endişelenmelerine gerek olmadığı anlamına geliyordu.

Saray etkinliklerine erişim için birilerini tanımak gerekiyordu. Sadece bir isimle kapıdan geçemezsiniz, davet edilmeniz gerekirdi. Bu davet de ancak biri size kefil olduğunda gelirdi.

Erişimi olmayan tek bir Royal bile yoktu. Bu yüzden düzenli olarak bu devrelerde savaşıyordum. İçeri girmeden önce başıma örgü bir şapka geçirdim ve bir ceket giydim. Pek kılık değiştirmiş sayılmazdım ama kimse *beni* burada aramıyordu.

Masalarda satılık seks, işçilerin ödemelerini karşılamak için el değiştiren paralarla değil - çoğu istekliydi ama hepsi değil. Hepsi de değil. Onları bulduğumuzda kapattık, ama bugünlerde seks kölesi bulma konusunda daha iyiye gidiyorlardı.

Borçlar için tasmalar.

Yeterince büyük bir fatura çıkar ve bu piçlerin bazıları annelerini, kız kardeşlerini ve kızlarını satar. Birkaçı da oğullarını satar.

Çenemi sıktım ve bu düşünceye kilitlendim. Roma'yı bul. Cehennemi bul- "Sırada ringde Hain olacak..."

İsmi duvarlarda yankılandı ve ışıklardaki değişiklik içimdeki anlık öfkeyi biraz olsun gizledi. Rome, kendisine "eşlik eden" iki adamla birlikte arka taraftan çıktı. Benim kavgalarda giydiğim gibi giyinmemişti ama elleri bantlıydı.

Yüzünün sol tarafında çürükler vardı. Yarılmış dudak. Şişmiş göz. Elmacık kemiği çok renksiz.

Vücudunda herhangi bir çürük göremedim ama üzerinde hâlâ eşofman, tişört ve kapüşonlu sweatshirt vardı. Zekice.

Beni koruyor. *Benim*
için dayak yiyor.

Rome'un bakışları kafeste ya da onu bekleyen rakibinde değildi. Doğrudan Hellspawn'ı izliyordu.

İçimi bir rahatlama kapladı. İkisi de oradaydı. İkisi de güvendeydi. Boynundaki tasma, Ezra'nın kolumu kavrayan eliyle aynı anda gözümde canlandı. Kolunu kırıp onunla onu dövcektim ama çekiş beni odayı tarayacak kadar yukarı çekti.

Yalnız değildi.

Her iki yanında da takım elbiseli adamlar vardı. Saray etkinliklerinde kıyafet kuralları olmasa da, takım elbise giymek yadırganmazdı ama bu adamların ikisi de silahlıydı.

"Yalnız değiller," dedi Ezra. "Bebek bakıcılarının gözcüleri vardır."

Roma neredeyse ringe varmak üzereydi, kardeşimin dövüşünü izlemek zorunda kalacaktım ya da tam burada, her şeyin ortasında onu arayacaktım.

Bu planın her iki kısmından da hoşlanmadım.

Kel yanıma yaklaştı. "Oyun ne?" "Şimdi de bana mı güveniyorsun?" Hıyarlık mı ediyordum? Evet.

Umurumda

mıydı?

Hayır.

"Seç yoksa ben seçerim," dedi. Milo ve Lainey uzak taraftaydı ama Milo kız kardeşini çoktan bulmuştu ve Lainey'nin yaklaşmasını engellemek için bir kolunu ona dolamıştı.

Kel'in onu neden burada istediğini merak ediyordum. Şimdi anladım.

"Bana bir dakika ver," dedim Kel'e. "Hellspawn'ın gözünün önünden ayrılmasına izin verme." "Öyle bir niyetim yok."

Adam ve Vaughn içerideydi. İfadesiz Vaughn'un vücut dili, harekete geçmeden önce uzun süre dayanamayacağını söylüyordu.

"Roma'yı değiştirmem gerek, sonra Hellspawn'ı alıp buradan gideceğiz." Anlık bir karardı. "Dövüş kartı."

"Hallediyorum."

Ezra ona bakmama bile gerek kalmadan hareket etti. Adam'ın dikkati kalabalığın üzerinde gezindi. Üçümüz de önemli oyuncuların çoğunun yüzünü tanıyorduk. Ringdeki rakip tanıdık değildi ama zaten yaralıymış gibi hareket ediyordu.

Spiker istatistikleri sıralarken Roma ona neredeyse hiç dikkat etmedi.

Isınma dövüşü.

Mantıklı. Genelde maçlarımı gecenin sonunda yaparlardı ve henüz erkendi. Ama Hain kaybetmişti, bu yüzden zemini yumuşatıyordu.

Birini dışarı çekmeye mi çalışıyorlardı?

"Anladım," Ezra geri dönmüştü, sanki dumandan yapılmış gibi yanıma kayıyordu. "Bu sadece bir gösteri maçı, ilk kanı döken biter."

Zil çaldı ve kendi tarafını tutan adam durdu ve Roma'ya doğru hamle yaptı.

Kısa sürdü. Acımasızdı. Ve ilk kan olsun ya da olmasın, Rome adamı mindere yatırdı. Onunla oynamaya zahmet etmedi. O zaman yapmazdı. Adamın yüzüne indirdiği sert yumrukla göğsümde bir gurur yumağı oluştu. Adamın yanağında bir kemik kırmamasına imkân yoktu.

Umarım eline zarar vermemiştir.

"Kartta dört adam daha var," dedi Ezra. "Dağılmışlar. Görünüşe göre listede bazı kartel delileri var."

Telefonundaki isimleri taradım. İki tanesinin ününü biliyordum. Diğer ikisi sadece zil sesiydi. Daha çok zemini yumuşatıyorlardı. Birisi son ikisini bir şey için istiyordu. Ama Roma'nın Carver'la dövüşmesine asla izin veremezdim.

"Harika. Kardeşimi alıyorum. Gözünü Hellspawn'dan ayırma. Sonra da onu buradan çıkaracağım." Şu anda mantığa uymak pek cazip değildi, ancak onları tek parça halinde istiyordum. Bu odada yeterince ateş gücü vardı, savaşı başlatırsam birini ya da ikisini de riske atmış olurduk. Önce birini temizlemeli, *sonra* diğerini serbest bırakmalıydık.

Roma bu plandan hoşlanmayacaktı. O hâlâ buradayken gitmek istemeyecektir.

Bro'nun bana güvenmesi gerekecekti.

Vaughn'la göz göze geldikten sonra savaşçıların beklediği arka tarafa doğru başımı salladım. Bir savaşçı olarak o kapıdan geçebilecek kadar büyüktü ve açmak istemeseler bile, birlikte geçerek bizi dışarıda tutmazlardı.

Roma çoktan soyunma odası olarak kullanılan bir kapıdan geçerek gözden kaybolmuştu. Daha çok dövüşçüler için bir bekleme odası. Arkada güvenlik vardı ama çoğunlukla dövüşlerin arka tarafa taşmasını önlemek içindi. Ayrıca bize maçlar arasında temizlenebileceğimiz bir yer sağlıyordu.

Genellikle birkaç giriş yolu vardı. Hellspawn'a bir bakış daha attım. Mükemmel bir şekilde sakindi, bakışları lazerle ileriye bakıyordu ve elleri...

Durakladım ve Vaughn bakışlarımı takip etmek için dönmeden önce omzuma çarptı.

Bir çift kelepçe takıyordu.

Parmaklarımı yumruk yaparak nefesimi zorladım ve kapıya doğru ilerledim. Kapıdaki görevliye "Fighter," dedim; önce bana sonra da Vaughn'a baktı ve bir kart uzatıp kapıyı açtı.

İlk rodeom değil.

Dışarıdaki ışıklar henüz yanmamıştı çünkü daha fazla dövüşçü anons ediliyordu.

"Dikkatini çek," dedim Vaughn'a banyoya yönelmeden önce. Aslında bir kapının uzak tarafındaydı, bu yüzden bir kabine girdim ve bekledim.

Vaughn iyiydi. Beş dakika sonra, Rome banyoya girdi.

-Tek başına.

Kabinin kapısını çekip açtım ve ona ters ters baktım. O da bana ters ters baktı. "Geç kaldın."

"Biliyorum." Ve biliyordum. "Ne kadar kötü?"

Omuz silkti, sonra bana döndü. "Starling'e şok tasmaı taktılar."

Dişlerimi birbirine kenetlediğimde çenemdeki bir kas gerildi. Ama gömleğimi çoktan çıkarmıştım. "Benimle değış tokuş yap."

"Starling-"

"Herkes burada. Benimle değış tokuş yapın. Beni istediler. Beni yakalayacaklar."

Hareket etmedi ve ben de kapıya bir göz attım. Bunun için zamanımız yoktu.

"Özür dilerim."

"Senin suçun değil." Kapıya baktı. "Kraldan bir şey istiyorlar."

"Tamam. Özel bir şey var mı?"

Başını salladı ama soyunmaya başladı.

Kıyafetlerimizi değıştirdik. Benim onun eşofmanına ihtiyacım vardı, o da benim kotumu aldı.

Göğsündeki çürükler beni durdurdu. "Kötü görünüyor. Starling onları öpmüş."

Tabii ki biliyordu. "Sizi bir arada tutuyorlar." Başını salladı.

"Kaybetme olayına ne oldu?"

Çünkü Roma'nın bir kavgada bana ihtiyacı yoktu, bensiz kendi isteğıyle kavgaya girmesine asla izin vermeyecek olsam bile. Örgü şapkamı çekiştirdi, sonra da

yüz.

"Bir çürüğe daha ihtiyacın var."

"Bir dakika içinde bana vurabilirsin," dedim ellerimi sararken. "Kavgada ne oldu?"

"Eğer atmazsam onu öldüreceklerdi." Bu itiraf, dile getirilmemiş pek çok duygu ve ağırlık taşıyordu. Kızgındı. Bir bakıma, Roma kızmamıştı. "Bunu yapan adamı öldüremezsin."

"Neden olmasın ki?" Çünkü bu adam kesinlikle benim

Lis

te. "Starling çoktan yaptı."

Bu... Beni düşüren adamı vurduğu bir görüntü aklımdan geçti. "Bu çok güzel." Roma sıırttı.

"Ben de öyle düşünmüştüm."

"Gel buraya," dedim ve ona sarılmama izin verdi. Sık sık izin verdiği bir şey değildi ama temas karşısında kasılmadı bile. Aksine, karşılık verdi.

"Ona kızma."

"Kızmayacağım," diye

söz verdim.

"Olacaksın."

Kıkırdadım. "Bu muhtemelen doğru ama şu anda ona kızgın değilim." Bir adım geri çekilerek bakışlarıyla buluştum. "Vur bana."

Roma ile ilgili en iyi şey: Tereddüt etmedi ya da beni bekletmedi. Darbe beni sendeletti ve gözümdeki yaşa karşı gözlerimi kıırtım. Çok acımıştı.

Bir dakika boyunca beni inceledi. "Bir tane daha mı?"

Önce duvardaki aynaya, sonra da kendi aynamı kontrol ettim. "Evet. Bir-"

Darbe başımı geriye doğru salladı. "-daha fazla."

Elini salladı ve ben de çenemi döndürdüm. Ağzımın arkasında kesinlikle kan vardı.

"Ahıra girin. Bakıcılarınıza dönmek için bana beş dakika verin, sonra Vaughn'la birlikte buradan gidin."

Direnış gözlerinde parladı.

"Biliyorum. Onu geride bırakmayacağım. Geç kaldım, aptal değilim."

"Bazen," dedi, ağzının kenarlarına hafif bir gülümseme dokunarak.
Şakalar.

Artık şakaları vardı.

Biraz kan tükürdüm, ceketin fermuarını açık bıraktım ve banyodan çıktım. Roma'nın ifadesiz maskesine doğru ilerlerken Vaughn'a bir bakış bile atmadım. Tam ben değildim ama işimi görürdü.

Şu anda, bu adamları etkileyip etkilememesi gerçekten umurumda değildi. Onu takip eden çift bekliyordu.

"Beş dakika sonra kalkıyorsun," dedi içlerinden biri ve bana bir şişe su fırlattı. "Su iç." Ama ikisi de mesafelerini koruyorlardı.

Akıllıca.

Umarım Roma her fırsatta onlara yanlış yolda olduklarını ifade etmiştir.

"Patron bu sefer daha fazla gösteri istiyor," dedi ikinci adam.

Gerçekten umurumda değildi. Suyu açtım ve bir yudum aldım, ağzımı çalkaladım ve ayaklarının dibine tükürdüm. Onlar gerçekten zıpladı ama ben gülmedim.

Ama cazipti.

Dövüşçüler gelip gidiyordu. Köşede bana bakan bir adam vardı ama fark ettiğimi belli etmedim. Bekçiler, ikisi de silahlı, iri yapılı bir çift adamdı. İkisi de ayakları üzerinde dengeli durmuyordu ve birinin ayağında bir çift ortopedik ayakkabı vardı. Beni hizada tutmak için burada değillerdi.

Hayır, Roma'yı ele geçirdiklerinde Hellspawn'ı bu yüzden tutmuşlardı. Onu koz olarak kullandılar.

Bu onların ikinci hatasıydı.

"Gidelim," dedi ilk adam ve ben ondan uzaklaştım. Arkamda olup olmadıkları umurumda bile değildi. Dumandılar ama ayna olduğumu bilmiyorlardı.

Dışarıda sesler yükselmişti. Bir dövüş kafesten dışarı çıkarken hoparlörlerden müzik sesi yükseliyordu. Her iki dövüşçü de hâlâ ayaktaydı ama ağır kanamaları vardı. Bakır rengi kanla karışan tuzlu ter kokusu havada asılı kalmıştı.

Önce ben dövüşmek zorunda kalsaydım da sorun değildi, gösteri yapmayacaklardı. Kapüşonumu çıkarırken Hellspawn'ın oturduğu yere doğru ilerledim. Hareketimi engelleyecek hiçbir şey istemiyordum.

Bakışları benimkilerle kilitlendiği ve gözlerinde tanıma parladığı anda. Aferin kızıma, bana odaklan... Adam onun oturduğu yere doğru adım attığında bakışlarını kaçırdı.

Ne halt ediyordu?

OceanofPDF.com

BÖLÜM 14

OceanofPDF.com

EMERSYN

L Ben buradaydım.

İlk dövüşle ikincisi arasında Liam gelmişti. Ben gelmemiştim. ne zaman olduğunu bile görmedim. Ama kafese geri dönmek için dışarı çıkan Roma değildi. Benimkine odaklanan bakışları tasmalı bir şiddeti barındırıyordu. Ter tenimi kaplarken kalbim kaba kuvvetle çarptı.

İçerideki hava çok soğuktu, öyle ki tüylerim diken diken olmuştu. Yine de titrememi ve diğer tüm tepkilerimi bastırmaya çalıştım çünkü elbisem ve tasmamın yanı sıra kelepçelere de katlanmak zorundaydım.

Brixton, Wulfric'i kazığa oturtmamdan pek etkilenmemişti. Wulfric'in kendisi kadar değil. Hedefimin etkileyici olduğunu kanıtlamıştım. Bana bakakaldı, sonra sendeleyerek yere yığıldı.

Onun düşüşünden daha şaşırtıcı olanı, onunla flört eden kız da dahil olmak üzere etrafımızdaki insanların hiçbirinin tepki vermemesiydi. Bana etkilenmiş bir bakış attı ve uzaklaşmadan önce küçük bir el salladı.

Aslında hiç kimse bu olaydan etkilenmemişti. Belki Gerhard hariç. Tepkisi apoplektikti, gözleri öfkeliydi ve bana doğru yürürken yüzü kıpkırmızıydı. Ama bana elini bile sürmedi.

Brixton'dan ceza ya da şok tasması bekliyordum. Hiçbiri gelmedi. Bunun yerine, dışarı çıkarıldık ve hapsedildiğimiz yere geri götürüldük. Oraya vardığımızda Rome'un bilinci yerindeydi ama aynı zamanda berbat durumdaydı. Onunla ilgilenmem için bana tıbbi malzeme getirdiler.

Ertesi gece bir sonraki yolculuğumuzda kelepçeliydim. Roma'yı dövüştürmemişlerdi. Bu gece, bu değişti.

Liam *buradaydı*. Yüzündeki morluklar o kadar belirgin değildi ama kapüşonunu ve tişörtünü çıkararak bunların çoğundan kurtuldu.

Adam görüş alanıma girdiğinde, tepki vermeme çabam başarısız oldu. Dikkat çekmemesi gerekmiyor muydu? Şimdi o *da mı* buradaydı? Ayağa kalkmaya başladım ama solumdaki adam -bugün isim vermediler ve ben de sormadım- kolumu tuttu.

Adam ona soğuk bir sesle, "Nişanlımı bırak," dedi. "Yoksa o eli kırarım." Adamın elinde tavırdan başka bir şey yokmuş gibi görünüyordu.

küçümseme. Her ikisi de derinliği olmayan bir tehdit katmanı ekledi. Hayatımda bir kez olsun Adam'dan korkmamıştım. Lainey ile en yakıcı anlarında bile.

Şu anda mı? İki yanımda duran adamları kıskanmıyordum. Ölüm önümde duruyordu ve Cehennem de onun hemen arkasındaydı.

Brixton yaklaştı, bakışları benden Adam'a, oradan da Liam'a kaydı. "Bay O'Connell, bir kavganız var. Size bunu yapmanızı öneririm."

Liam'ın Brixton'a gönderdiği bakış, bizi götürdüğünden beri onu her şeyden daha fazla tedirgin etmiş gibiydi. Kolumu kavrayan muhafız elini gevşetmişti ama hâlâ oradaydı.

Görünüşe göre Adam'ın da konuşmaya tahammülü yoktu. Bir yılan gibi saldırdı, yumruğunu ileri doğru şaklattı. İlk başta darbenin adamın yüzüne inmesini ve kemiklerin çatırdamasını bekledim. Onun yerine Adam adamın boğazına vurdu ve beni bırakıp iki büklüm olarak nefes almaya çalışırken öğürmesine neden oldu.

Adam aynı eli bana uzatırken soğukkanlılıkla "Daha iyi," dedi. Beni bir kez daha gözden geçirir gibi bakışlarını eğdi. Ağzını tıkayan muhafız geri çekildi ama Brixton ve ikinci muhafız yerlerinde kaldılar.

Adam'ın ne yaptığını bildiğini umuyordum. Elini tutarak beni ayağa kaldırmasına izin verdiğimde dövüş için zil çaldı.

Adam duruşunu değiştirerek bir kolunu bana doladı ama bizi uzaklaştırmadı. Seyircilerimizden ringe doğru baktım. Liam ölümcül bir yırtıcı gibi hareket ediyor, adama vururken yavaşlamıyordu bile. Adamın yüzüne bir yumruk, dizine bir tekme, sonra etrafından dolanıp yere indirdi, ona doğru yuvarlandı ve kafesin uzak tarafına çarptı.

Seyirciler kükremeden ve müzik bangır bangır çalmadan önce kesinlikle duyulabilir bir çıtırtı sesi vardı. Maç sona ermişti.

"Umarım yatakta o kadar hızlı değildir," diye yorum yaptı Adam ve ben de başımı çevirip ona baktım. "Beni üç saniyelik bir mucizeyle aldatmak o kadar da eğlenceli olamaz."

"Belki de o üç saniye içinde yaptığı şey aklınızı başınızdan alacak."

Ağzının kenarları seğirdi. "Sözüne güveniyorum."

Brixton boğazını temizledi. "Bay Reed, sizi bu görüşmeye davet ettiğimi hatırlamıyorum."

"Nişanlımı aldığınızda, beni kesinlikle davet ettiniz. Şimdi onu serbest bırakacaksınız..."

"Korkarım bu tartışmaya açık değil. Bay O'Connell-"

"-Senin için hiçbir şey yapamam." Adam ona bir bıçak ağzından daha keskin, ince bir gülümseme verdi. "82nd Sokak Vandalları ile olan bağları yüzünden kraldan hep uzak tutuldu. Bir fareyi pisliğin içinden çekip çıkarabilirsin ama onu süsleyip püsleyip kibar toplum içine çıkaramazsın."

O ne halt ediyordu...?

"*Nişanlım* bu haşaratla takılmaktan hoşlanıyor olabilir, ama sizi temin ederim, ona asla gerçekten arzuladığı ya da ihtiyaç duyduğu şeyi vermeyecekler." Bakışları Brixton'a sabitlenmiş gibiydi. Ham öfke içimi parçaladı. Ona güvenmek istiyordum ama bu...

Sonra Lainey'i gördüm. Milo *ile birlikte*.

Dudakları ince bir çizgi halinde düzleşmişti ve gözleri parlıyordu. Etrafımızdaki tüm sesler kaybolmuş gibiydi. Kalabalığın uğultusu, müzik, tenlerin birbirine çarpması -hem köşelerde sevişen çiftler hem de arenadaki taze kavga.

"O'Connell bir taklitçi. Erişim istiyorsanız, gerçek bir Piskoposa ihtiyacınız var."

Brixton kaşlarını çatı. "Bu sen olabilir misin?"

"Beş yıldan fazla bir süredir. Kralın muhtemelen kabul etmek isteyeceğinden çok daha fazlasını biliyorum."

"Ve sen de bize yardım mı edeceksin? Öylece?" Brixton'ın sesindeki alaycılığın hayal edilmesine gerek yoktu. Adam'dan uzaklaşmak istedim ama o kolunu sıkıca bana doladı.

"Hayır, öyle değil." Adam bir an duraksadı ve bana baktı. "Onun için. Tüm bunların içindeki tek iyi ışık. Fahişeler, hırsızlar ya da katillerle dolu bir aileden gelmiyor. Kesinlikle buraya ait değil... Bu pisliği üzerine bulaştırmamalı."

"Kurnazca, Bay Reed," dedi Brixton kırılmış bir tonda. "Ama nişanlınız için pazarlık yapmak-" Kelimenin kulağa *sürtük* gibi gelmesini başarmıştı, etkileyiciydi. "Bu teklifinize pek ağırlık katmıyor."

"Hayır mı?" Adam parmaklarını çıplak kolumda gezdirdi. "Krala çok az, O'Connell'a da küçük bir miktar borcum var ve dediğim gibi... nişanlım burada."

Eğer *nişanlımı* bir kez daha söylerse...

"Reed," dedi Liam sert bir sesle.

"Sus, O'Connell, büyükler konuşuyor." Liam'a bakmadı bile. "Aletini ona soktuğun için seni hadım etmediğime şükret. O

yeterince mutlu görünüyor... *şimdilik*."

Tamamen kaybolmuştum.

Brixton'ın kaşları daha da çatıldı.

"Dediğim gibi," diye devam etti Adam, her kelimeyi doğuştan itibaren dudaklarından geçen her heceyi izlemek üzere eğitilenlerin kusursuz icrasıyla telaffuz ediyordu. Hem kibirli, hem boyun eğmez, hem de çiğ bir meydan okumaydı. "Bir piskoposa ihtiyacınız var. Erişimi ve kişisel çıkarı olan birine ihtiyacınız var. Kral ölmemi istedi. Bu yüzden ona sadakat borcum yok."

Şu anda ne oluyordu? "Bu

O'Connell'ı mı içeriyor?"

Adam omuz silkti. "Beni öldürebilirdi. Ama öldürmedi. Bu ona birçok şey için bağışlanma kazandırır."

"Ve görünüşe göre onun yatağı." Brixton'ın ses tonunda güvensizlik ve küçümseme bir aradaydı.

"Seni ilgilendirmez." Adam beni sıktı. "İşte sana teklif etmeye hazır olduğum şey. Onu ve O'Connell'ı serbest bırak, ben onun yerinde kalacağım."

Başımı çevirip ona baktım. "Adam-"

Dudaklarıma beni susturacak kadar irkilten bir öpücük kondurdu. "Uslu dur," diye talimat verdi. "Sevgilini alıp gidebilirsin. Şu anda yapman gereken tek şey bu. *Ona* sahip olmana izin verdiğim için mutlu ol."

Onu tokatlamak için otomatik bir dürtü, onu sarsma ihtiyacıyla savaştı ve bileklerim kelepçeliyken ikisini de zar zor yapabildim.

Adam bakışlarını benden ayırmadan ya da elini gevşetmeden, "Bir anlaşmamız var mı?" diye sordu.

Brixton bir ses mırıldandı. "Bu çok kullanışlı."

"Pek sayılmaz," dedi Adam başını kaldırırken. "Bu noktada, üzerinize sabitlenmiş yarım düzine silah var. Dağınık olacak, temizlemek biraz pahalıya mal olacak ama kabul edebilirsin ve belki de anlaşmadan bir şey bile çıkarabilirsin."

"Yoksa?" diye sordu esirimiz, ona pek inanmadığını belli eden sorgulayıcı bir tonda.

"*Ya da* ölebilirsin... tıpkı oradaki adamın gibi." Başını salladı ve ben de neredeyse Brixton kadar hızlı bir şekilde dönüp baktım.

Boğulmakta olan muhafız yerde yatıyor, hareket etmiyordu. Ağzının kenarından kan damlıyordu ve daha fazlası... altındaki zemine yayılıyordu.

Nasıl?

"Karar mı? Nişanlımı gerçekten eve götürmek istiyorum." Bunu her söylediğinde sahiplenme duygusu bir bıçağın ucunda eve teslim ediliyor gibiydi. Bunu Lainey'e uyguladığına yemin edebilirim.

Nedeni alakasız görünse de ondan biraz nefret etmeme *neden* oldu.

Belki de.

Brixton'ın telefonu çaldı ve bu, Rome'la benim düşündüğümüz şeyi pekiştirdi. Yetkili kişi o değildi. Telefona cevap verirken bana bir bakış attı ve sonra yanımdan geçip Liam'a baktı. Etrafımızdan gürültüler geliyordu, oyun masalarından gelen bağırışlar, ringdeki dövüşlerin sesleri.

Konuşma uzun sürmedi. "Pekala. Kelepçelerini çözün. Onun yerini sen alacaksın, bu da şok tasmalarını senin alacağın anlamına geliyor. Eğer biri gitmemize engel olmaya çalışırsa, ilk hedef o olacak. Burada kaynakları olan tek kişi sen değilsin."

Bu kadar mıydı?

"Anladığımız kadarıyla, saçının bir teline bile dokunulursa hepiniz öleceksiniz." Sesleri sanki hava durumunu tartışıyorlarmış gibi geliyordu ve bu deliceydi. Adam olamazdı-

Kelepçeleri çıkarmaya çalışan adam beni kendisine çevirmek için kolumu kavradığında "Ah," diye bağırdım. Bir saniye sonra, kolunun doğal olmayan bir açıyla bükülmesinden kaynaklanan mide bulandırıcı bir çıtırtının ardından çığlık atarak yere yığıldı.

Anahtarlar elinde, Liam bize döndü ve kelepçelerin kilidini açtı. Brixton'a dik dik bakarak, "Şimdi tasmayı tak," diye emretti.

"Bay O'Connell," dedi Brixton. "Gitmenize izin vermeyi kabul etmedim."

"Ben de seni öldürmemeyi kabul etmedim," diye karşı çıktı Liam. Parmaklarını önce bileklerimde, sonra da kollarımda gezdirerek beni bir kez daha kontrol etti. Boynumdaki hafif yanık izleri solmuştu ama yine de oradaydılar.

"O'Connell, biliyorsun, onunla gitmene izin vermek zorunda değilim," dedi Reed, neredeyse konuşur gibi. "En azından biraz minnettarlık gösterebilirsin."

"Yüzünü mü kırdım?" Hayır, Liam oynamıyordu ve dürüst olmak gerekirse, her şey çok gerçeküstü görünüyordu. Brixton arkamda hareket etti ve kaçmamamın tek nedeni Liam'ın orada durup bakışlarıyla onu takip etmesiydi.

Liam-Kellan'ın arkasından yaklaştı. Doktor oradaydı. Kalbim kaburgalarıma çarptı. Roma'yı görmedim ama Liam buradaysa Roma dışarıdaydı, değil mi?

Buz gibi parmakların boynuma dokunuşu beni sertleştirdi. Bir an sonra tasmayı çıkarmıştım ve Liam beni ona doğru sürükledi.

birkaç adım ötede.

"Adam," dedim onlarla yüzleşirken.

"Git," dedi, yakasındaki tasmayla mücadele bile etmeden. "Onu buradan çıkar, O'Connell." Artık bana bakmıyordu bile.

Bunu cidden yapıyor muydu?

Patlayıcı bir ses gürültüyü kesti. Bu kesinlikle bir silahtı.

Bedlam patlak verdi. Biri bize çarptı ve Liam, her kimse onu yere seren bir vahşetle vurdu.

"Benimle kal, Hellspawn," diye emretti ve bir kolunu bana doladı ve hareket ettik.

Etrafta diğerlerini aradım. Ama kavgalar vardı. Işıklar patlıyordu. Bir adam silahını bize doğrultacakmış gibi kaldırarak önümüze fırladı ama Doc oradaydı. Kollarını adamın kafasına doladı ve hiçbir şey olmamış gibi boynunu kırdı.

"Git," dedi Adam'ın daha önceki emrini yineleyerek. "Onu dışarı çıkarın. Çapraz ateş kurdular. Adamlarının çoğunu işaretledik."

Bakışları bir an üzerimde kaldı, sonra gitti. Liam hiç yavaşlamadı. Ne zaman biri yolumuza çıksa, onu etkili bir şekilde indiriyordu. Nerede olduğumuzu bile unutmuştum çünkü acı veren ışıklar gitmişti; sadece karanlık, duman ve namludan çıkan ateşin parıltısı vardı ve yemin ederim ki gerçek ateş bir şeyi yalayıp geçiyordu.

Sonra dışarı çıktık ve Liam beni ayaklarımdan çekerek açık arazide koşturmaya başladı. Arabasının yanına geldiğimizde beni yere bıraktı ve ben de dönüp ona baktım. "Liam-"

"Hellspawn." Sonra ağzı benimkinin üzerine kapandı.

BÖLÜM 15

OceanofPDF.com

EMERSYN

T Ağzının benimkinin üzerindeki hareketi yaktı. Gömleğini yumrukladım. Ne zaman geri çektiğini bile bilmiyordum. Bedenimi örttü.

sıcak kas duvarı beni içine hapsederken beni arabasının serin, boyun eğmeyen yüzeyine bastırdı. Bu kafeste kötü bir şey olmazdı. Etrafındaki tüm o tasmalı şiddet havada çatırdıyor, onu aşırı ısıtıyor gibiydi. Dili benimkine doğru ilerlediğinde başımı arkaya yatırdım, dudaklarım onu karşılamak için ayrılırken arabanın beni tutmasına izin verdim.

Son birkaç gündür onu çok *özlemiştim*. Kimse onun gibi *Hellspawn* diyemezdi. Kimse bu kadar sahiplenerek hırlamamıştı. Kimse beni güvende hissettirmede. Rome-

Ellerimi göğsüne dayayarak hafifçe ittim ve Liam başını kaldırdı. Üzerindeki ter ve kan kokusu burun deliklerimi gıdıklarken, nefesinin sıcaklığı yanağıma dokundu. Bir eliyle yüzümü kavradı, sargı hala oradaydı, tenimde daha sertti ama nerede olduğumuzu hatırlatan başka bir şeydi.

"Roma mı?" Dudaklarımı yaladım. Liam onu çoktan dışarı çıkarmıştı, bunu biliyordum ama yine de...

"Vaughn'la birlikte," diye söz verdi Liam ve biraz solduğuma yemin edebilirim. Sonra dışarıdan yeni şiddet seslerinin geldiği binaya doğru bir bakış attım. "Arabaya bin Hellspawn, hemen."

Sürücü tarafındaki kapıyı açarken beni öne doğru çekti. Sürünerek yolcu koltuğuna tırmanmanın ne kadar hanımefendiye yakışmayan bir hareket olduğunu umursamadım.

"Yere yat." Tam arkamdaydı. Dehşet, öpücüğünün ateşlediği sıcaklığın içinden geçiyordu. Ama koltuğun çukuruna çömelip pencerenin altına doğru eğildiğimde öfke hızla dehşeti takip etti. "Uzun sürmeyecek."

Motor çoktan gümbürdemeye başlamıştı. "Diğer herkes?"

"Bir planımız var, güven bana. Çıkarken biraz stres atmaları gerekiyor. Hepimiz öfkeliyiz."

Evet. Bunu hissettim. "Roma iyi." Benden bir soru değil.

Bana bir bakış attı, gösterge panelinin ışıkları morarmış yüzünde gölgeler oluşturunuyordu. Evet, o ve Roma ikizdi ama tamamen farklı bireylerdi. İkisi de kendi tarzlarında güzeldi. Roma'nın şiddeti hızlıydı, cerrahiydi ve bir anda yok oldu. Liam'inki ise orada yaşar, saldırmadan önce güzelliğiyle gözlerinizi kamaştıran egzotik bir canavar gibi barınırdı.

Ölümçül. Muhteşem.

"O iyi," diye tekrarladı ve araç sarsılarak hareket ederken bile Liam elini bana doğru kaydırıp ve parmaklarını kavradım. "Dayan, Hellspawn."

Bana iki kez söylemesine gerek yoktu. Yolun üzerindeki zıplamalar -ya da üzerinde olduğumuz her neyse- duruldu ve sonra daha düzgün bir düzlükteydik. Telefonu çaldı ve elini direksiyondan ya da benden çekmeden cevap verdi.

"Onu yakaladım," dedi selamlayarak.

"Serçe mi?"

Titrek bir nefes verdim. "Buradayım," diye söz verdim. "Güvende ve tek parça halinde."

"Güzel." Kellan'ın rahatladığı hissediliyordu. "Vaughn ve Rome dışarıda. Doktor ve ben işimizi bitiriyoruz. Milo, Lainey ve Ezra'yı aldı."

Yutkundum. "Peki ya Adam?"

Soruyu sessizlik karşıladı, sonra bir iç çekiş. "Üzgünüm, Serçe. Biz ağı kapatamadan gittiler. Birkaç adamlarını yakaladık ama Adam onlarla birlikte dışarıdaydı."

Benim için kendini sattı.

"İyi olacak," dedi Liam, yüz ifadesi ses tonuyla uyuşmuyordu. "Bunu o planladı. Bunu konuştuğundan değil. Ama anlıyorum... aşağıda sıkışıp kalmaktan rahatsız oluyordu."

"Sen arkanı kolla," dedi Kellan. "Onu eve getir. Yakında görüşürüz, Sparrow."

"Orada olacağız," diye cevap verdi Liam ama ben bir şey söyleyemeden aramayı sonlandırdı. Kaşlarımı çattım. "O iyi olacak," diye tekrarladı Liam. "Adam ne yaptığını biliyordu."

"Ama kendini takas etti..."

"Seni dışarı çıkarmak için," diye bana katıldı Liam. "Öyle yaptı. Roma elimizdeydi, sırada sen vardın. Kan dökülmesini önledi. Belki de." Sesi bu konuda pek heyecanlı gelmiyordu.

"Birini bıçakladım." Birini teselli etmek için söylediğim en tuhaf şeydi ama yüzünde bir gülümseme belirdi.

"Roma söyledi. Adamın kafana silah dayadığını ve senin de ona bir bıçak sapladığını söyledi." Elimi sıktı. "Aferin kızıma."

"Roma'ya zarar vermek için beni kullandılar" dedim.

"Biliyorum, Hellspawn. Sen doğru olanı yaptın." Bana baktı. Hareketi kısa sürdü, sonra tekrar yolu taramaya başladı. "Yukarı tırman. Temiziz." İhtiyacım olursa diye elini orada tuttu ama ben iyiydim.

Araba sıcaktı. Tasma gitmişti. Roma güvendeydi. Adam için endişelenmek midemi bulandırıyordu. Emniyet kemerini takar takmaz Liam elini bacağıma koydu ve ben de kendi elimle onu kapattım. Sadece arabanın ısınısını yükseltmek için geri çekildi, sonra elini arkaya soktu ve bir ceket çıkardı.

"Bunu bacaklarının üzerine koy."

"Ne?" Deri bir ceketti ve çok büyüktü, ama içi astarlıydı ve bacaklarımın üzerine geçirir geçirmez, titremenin bir kısmı farkındalığıma nüfuz eder gibi oldu. Titriyordum. Ceket kalçalarımın geçirdikten sonra tekrar elini tuttum. "Ben iyiyim."

"İyisin," diye mırıldandı. "Ama aynı zamanda titriyorsun. Soğuktan mı? Yoksa korkudan mı?" İkisi de kulağına iyi gelmiyordu ve başparmağımla elindeki sargının üzerinde gezdirirken bile omuz silkmeye çalıştım.

"Bunu çıkarabilir miyim?"

Önce bana, sonra aşağıya baktı. "Sorun yok..."

"Elini hissetmek istiyorum." Bu itirafın nereden geldiğini bile bilmiyordum ama istiyordum. Parmaklarından daha fazlasını hissetmek istiyordum.

"Devam et," diye daha yumuşak bir ses tonuyla ısrar etti ve ben de sargıyı gevşetmek için işe koyuldum. Çözmek uzun sürmedi. Altında, parmak eklemlerinde renk değişimleri vardı. Ring dışında bir kavga mı? Yüzü de morarmıştı. Elini kendi ellerimin arasına aldığımda, beni kavrayışını kapattı. "Yardıma oluyor mu?"

Bu yumuşak soru beni Roma'yla tanıştığım, adını sorduğum geceye geri götürdü. "Evet," diye itiraf ettim. "Seni özledim."

"O zaman ortadan kaybolmayı bırakın," dedi kederli bir kıkırdamayla. "Niyetimiz..."

"Biliyorum," dedi. "Bu sefer benim hatamdı."

"Hayır," diye karşı çıktım başımı sallayarak. "Senin hatan değil. Brixton'ın suçu. Bu kral her k i m s e . Brixton'ın çalıştığı insanlar. "Senin suçun değil.

Seni... seni istediler. Roma'ya bunu kolay ya da zor yoldan yapabileceklerini söylediler. Tek yol beni vurmaktı. Ben ellerinde olduğum sürece onu kontrol ettiler. Ama onun sen olmadığını hiç fark etmediler."

Liam'ın gülümsemesi çok sertti ve bu gülümseme karşısında kalbim sıkıştı. "Rome bazı insanların düşündüğünün aksine rol yapabiliyor. Yine de onun ben olduğumu düşünmelerinden nefret ediyorum. Benim dünyam ona dokunmamalı."

"Sanırım bunu geride bıraktık." Başımı koltuğa yasladım ve profilini inceleyebilmek için döndüm. "Senin dünya ve benim dünya düşündüğümüzden çok daha yakın. İkimiz de onların dünyasındayız."

İçini çekti, sesi uzun ve neredeyse boyun eğmiş gibiydi. "Adam Reed'i tanıyor olman beni öldürüyor."

"Onu Lainey sayesinde tanıyorum. Senin de onları tanıyor olman bana garip geliyor."

"Lainey'i tanımıyorum," dedi bana. "Adam'ın seni tanıdığı gibi tanımıyorum. Ayrıca orada ne söylediği de umurumda değil. O senin nişanlı değil."

"Bunu beni serbest bırakmak için yaptı," diye onu savundum. Belki de savunmamalıydım. Söylediği her şey benimle ilgili değildi. Bazıları Lainey ve Milo'ya yönelikti. Nasıl hem bu kadar nazik hem de bu kadar zalim olabiliyordu? Ama beni dışarı çıkarmıştı... Beni korumak istiyordu. Çok karmaşık.

"Seni öptü, Hellspawn."

Bunu yarı yarıya unutmuştum. "Bir rol oynuyordu."

"Umurumda değil," diye mırıldandı Liam. "Seni öptü. İyi değil." "Onu benim için dövecek misin?"

Dudaklarını büzdü, sonra bana gösterge panelinin ışıklarının gölgesinde okuyamadığım bir bakış attı. Gittiğimiz yol gittikçe kalabalıklaşıyordu ama diğer arabaları göremeyecek kadar karanlıktı. Adamların bizimle birlikte yolda mı yoksa başka bir yerde mi olduklarını bile bilmiyordum.

"Olabilir," diye itiraf etti. "Neler olup bittiğini anladıktan ve o özgür kaldıktan sonra. O kadar bekleyeceğim."

İçimden gerçek bir gülümseme geçti. "O iyi bir arkadaş." "O bir pislik."

"Bunlar birbirini dışlayan şeyler değil," diye hatırlattım ona. "Sen de bir çeşit pisliksin."

Kahkahası aracın içini doldurdu ve sırtışıım büyüdü. "Sanırım pisliklerden hoşlanman iyi bir şey."

"Görünüşe göre," diye mırıldandım. "Yani belki de Adam o kadar da kötü değildir..."

Bu sadece alaycı bir yorumdu ama eli elimde sıkılaştı. "Hellspawn, bugünlerde kışına bir şaplak atacağım. Liste tutmadığımı sanma."

"Hedeflerinin olması iyidir." Yaşadığım küçük heyecan, onun "tehdidiyle" tamamen çelişiyordu ama bu Liam'dı. Uzanıp yanağımı okşamak için ellerimi bıraktı ama bir şey söyleyemeden telefon çaldı. Elimi tekrar tutmadan önce direksiyondan cevap verdi.

"Rapor ver," diye emretti tanımadığım yaşlı bir erkek sesi.

Liam'ın eli elimde sıkılaştı ve bana tercüme etmeme gerek olmayan tek bir bakış attı. Bir şey söyleme.

Liam ona, "Kardeşim ve kız arkadaşım yanımda," diye bilgi verdi. "Onları güvene aldıktan sonra size tam bir rapor vereceğim."

"Kız arkadaşını kuleye getir..."

Kız arkadaşımı mı? Şaşkınlık ve ardından gelen zevk içimden süzüldü.

"Hayır, efendim," diye karşı çıktı Liam, ses tonu sert ve kibar olmasına rağmen yüz ifadesi saf öfkeydi. "Onları eve götüreceğim, sonra da sizinle buluşacağım. Onun bu işle hiçbir ilgisi yok."

"Bu kararı vermek size düşmez Piskopos," dedi kral, Adam'ınki kadar küçümseyici bir ses tonuyla. Sanki Liam'ın söyleyeceği hiçbir şey söylenmeye değmezmiş gibi. "Bu bir rica değildi."

"Efendim..."

"O'Connell. Eğer kız arkadaşın birinin alabileceği kadar önemliyse, benim de konuşabileceğim kadar önemlidir. Bu kişilerle olan temasının detaylarını istiyorum. Onu bir hafta içinde bana getir, yoksa sonuçlarına katlanırsın."

Telefon görüşmesi aniden sona erdi ve Liam yumruğunu direksiyona vurmak için elimi tamamen bıraktı. Kapalı alanda yankılanan hırıltılı bir ses çıkardı.

"Liam-"

"Hayır," diye tersledi beni. "Sen bu işe dahil *değilsin*. Ne dediği umurumda değil. En başta seni almamaları gerekirdi. Bu adamın yanına bile yaklaşmayacaksın."

Hoşnutsuzluğu dalga dalga yayıldı.

"Bu, Adam'ın vurulmasını isteyen aynı orospu çocuğu, uyarı yok, suç yok, açıklama yok. Sadece onu vur ve yerini al."

"Ama bunu sen yapmadın," diye hatırlattım ona. Bunların bazılarını daha önce kısmen açıklamamış olsa bile, Adam'ın hayatta olduğu gerçeği, seçimlerini göstermeye fazlasıyla hizmet ediyordu.

"Seni bu işe bulaştırmasına fırsat vermeyeceğim," diye tekrarladı. "Nokta."

"Ama-"

"Hellspawn. Onu rahat bırak."

Yumruğunu tekrar direksiyona vurduğunda bir iç geçirdim. Aracın sessizliği tüm hüsrânıyla birlikte yankılandı.

"Eğer beni getirmezsene," diye sordum usulca, "ne olur?"

"Her ne ise, senin başına gelmeyecek," dedi başını sertçe sallayarak.

Evet, anladım ama...

"Lütfen," dedi ve bu tek kelime sonraki itirazlarımı yutmama neden oldu.

"Bu işin peşini bırak. Seni daha yeni geri aldık, seni tekrar köpekbalıklarına yem gibi sallamayacağım."

"Köpekbalıkları için yem olmanı da istemiyorum." "Kendi başımın çaresine bakabilirim."

"Ben de öyle," diye karşılık verdim. "Ama yine de kötü seçimler yaptığımda bile beni terk etmediğiniz için size minnettarım."

"Lanet olsun, Hellspawn," diye homurdandı, sonra şerit değiştirdi ve otoyoldan çıkıp karanlıkta ilerlemeye başladık - görebildiğim hiçbir şey yoktu. Sonunda döndü ve sonra tüm araç durdu. Işıkları söndürdü ama motor hâlâ çalışıyordu.

Yüzüne uzanmadan önce arabayı park etmesini bekledim. Belki aklımdan geçenleri ya da fiziksel işaretlerini okuyordum ama çoktan beni kendine doğru çekmeye başlamıştı ve sonra ağzı benimkiyle birleşti. Yüzümü ellerinin arasına alarak dudaklarımı yalayıp yuttu, dili benimkiyle alay etti, ta ki ben onun şiddetinden inleyene kadar.

Öfkesi öpücüğüne karıştı. Bakırımsı bir şey tattım ve dikkatle kendi avucumu onun morarmış yanağına koydum. Temasa doğru eğildi, dilimi kovaladı ve sonra alt dudağıma küçük ısırıklar attı. Ne kadar süre orada kaldık bilmiyorum, o beni öperken ve benim onu öpmeme izin verirken zamanda asılı kaldık.

Öfkesinin bir kısmı yatıştıktan sonra alnını benimkine bastırdı ve sol elinin parmaklarını boğazıma doğru götürdü. Sargı hâlâ elinin üzerindeydi, ben de kenarından tutup çözmeye başladım. Bana izin verdi.

gölgeli bakışları benimkilere sabitlenmişti. Gözlerinin mavisini zar zor seçebilsem de, onları net bir şekilde görebiliyordum.

Renklerini nerede görsem tanırım.

"Bırak ben halledeyim," diye fısıldadı, emir oradaydı ama fısıltılı yalvarış da oradaydı. "Seni ve Roma'yı daha yeni geri aldım."

"Ben de seni kaybetmek istemiyorum," diye cevap verdim ona. "Lütfen benden seni korumak istemememi de isteme."

İç çekti ve beni tekrar öptü. Bu seferki çok daha tatlıydı ve daha az talep içeriyordu. Ama hiçbir şeyin etkisini azaltmadı. Emniyet kemerimi bir kez daha bağlarken bana herhangi bir söz vermedi ve çok geçmeden tekrar yola koyulduk.

Onun yerine "Her şey yoluna girecek," dedi ama hâlâ elimi tutuyordu. "Göreceksin. Her şey yoluna girecek."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 16

OceanofPDF.com

FREDDIE

B ody imhası en sevdiğim iş değildi, ama en azından attığımız adam değildi. Öldü. Bu yüzden Biz kelimenin tam anlamıyla sadece terkedilmiş onu-Bilinçsiz bir şekilde, hiçbir yerin kışından yarım saatlik yürüyüş mesafesinde bir tarlada. Onu iç çamaşırlarıyla bıraktım çünkü ona dokunmuyordum. Ayrıca onu düşürmeden önce yoldan 30 metre uzağa taşıdım.

Neyse ki hava karanlıktı ve sıcak değildi ama bitirdiğimde hâlâ terliyordum. Adam pahalı kolonya, biraz ot ve pahalı içki gibi kokuyordu. Yere düştüğünde homurdandı ama ayılmadı. Bıçağımı çıkarıp önce bağlarını sonra da ağzını kestim ve kanıtları yanıma aldım.

"Hoşça kal enayi," dedim mırıldanarak ve arabaya doğru yola çıktım. Jasper arabanın dışında durmuş, bakışlarını arkama dikmişti. Onu bir kez daha gölgelere boğmadan önce kırmızı ışıklarını üzerine düşüren flaşörlerin sağladığı aralıklı ışık bile her şeye hazır olduğunu söylüyordu.

Bu ve elindeki silah. Bugün, vurulduğundan beri yaptığından daha fazlasını yapmıştı, ama arkamı kollaması hoşuma gidiyordu, o yüzden burada sızlanmak yok.

"Hazır mısın?" diye sordu, keskin yokuşu tırmanıp yola geri döndüğümde ve bıçağımı kapatıp cebime geri koymadan önce ellerimi açtım.

"Ben hazır doğdum."

"Arabaya bin, ukala." Sırıtiş kısa sürdü ve başını sallayarak tepeden aşağıya baktı. Jasper bazen aşırı korumacı olabiliyordu. Her zaman rahat değildi ama bana değer verdiğini hatırlatıyordu. Onu almaya gitmek için diğerleriyle birlikte olmamak onu öldürüyor olmalıydı.

"Boo-Boo'yu eve getirecekler," dedim ben arabaya binerken ve o da sürücü koltuğuna otururken.

"Evet," dedi başını sallayarak. "Öyle. Ben sadece-"

"Kıç tekmelemenin ve şiddetin dışında kalmaktan nefret mi ediyorsun?" Koltuğumda arkama yaslandım, mesajlarımı kontrol etmek için telefonumu çıkardım.

İlk etapta buluşma noktasına ulaşmak için bir araba yolculuğu yapmıştık. Diğerleri dövüşlerin yapılacağı kumarhaneye gittiğinde, biz sadece yerin metnini almış ve bu çöplük noktasına ulaşmıştık. Bu

ana yolların dışındaydı ve bir telefon bulana kadar en yakın yere yaklaşık üç mil uzaktaydı. Havanın soğuk olması çok kötüydü. Hipotermiye falan girecek kadar değil ama yine de soğuktu. Sivrisinekler ve diğer böcekler ziyafet çekecekti. Bu onun için berbat bir durumdu ama hıyar hayatta kalacaktı.

"Yine kayıp olmasından nefret ediyorum," diye itiraf etti Jasper. "Dışarıda sallanmaya hazır olmadığım için kesinlikle nefret ediyorum."

"Olacaksın," diye söz verdim ve Jasper bana bir bakış fırlattı. "Ne?"

"Sen ne zaman Bay İyimser oldun?"

Homurdandım. "Kesinlikle ben değilim. Ama iyileşmemek için çok inatçısın. Ayrıca, Boo-Boo yakında dönecek ve o zaman yaralarını öpecek ve sana bakacak. Yatakta kalmak daha kolay olur, biliyor musun?"

Bana güldü. "Sen gizli bir romantiksin."

Homurdandım. Yine de, ikinci mesaj dizisini almadan önce kulüp binasına geri dönmüştük.

Onları yakaladım. Eve geliyorum.

Güvendeydiler ve kasvetli bir an için endişe içimde alevlendi, tenimi ateşe verdi. Sonra buz. Kaşıntı hemen arkasından geldi. Tek yapmak istediğim etimi koparıp gürültüyle bağırmaktı.

Güvenli.

Eve dönüyorum.

Boo-Boo eve geliyordu.

"Bak ne diyeceğim," dedi Jasper ve sesi kakofoniye yarıp geçti. "Buraya geldiğinde onu ilk kimin öpeceğini görmek için benimle bir oyun oyna."

Başımı ellerimden kaldırdım. Onları oraya ne zaman koyduğumdan bile emin değildim. "Öpücükler için mi oynamak istiyorsun? Bu konuda söyleyecek bir şeyi olması gerekmez mi?" Sesim gergin ve düzensiz çıkmıştı. Kalbim o kadar yüksek sesle çarptı ki kulaklarımda yankılandı.

"Tamam, kazanan önce öpücük isteyecek, buna ne dersiniz?"

"Bu kulağa daha iyi geliyor," diye itiraf ettim. "Ve evet... masa için tüm topları bulduk mu?"

"Ben sana bir tane bulurum," dedi Jasper. "Ayrıca, eğilmekte zorlanacağım ve sanırım masa biraz dengesiz, bu yüzden eğleneceğiz."

Bilardo masası baskında kırılmıştı. Tekrar bir araya getirdik ve ayaklarını destekledik ama gitmesi gerekecekti. Keçede yanık izleri vardı. Toplardan biri -yeşil altılı- kaybolmuştu. Şimdiye kadar hiçbir yerde bulunamamıştı.

Duvardaki deliklerden birinde olduğuna bahse girerim, ama bakmaya o kadar yaklaşmamıştık. Oyun sonsuza kadar sürdü ama yardımı oldu. Toplara odaklanmak yardımcı oldu. Jasper birkaç kez yüzünü buruşturdu ama hâlâ hareket ediyordu.

Muhtemelen onu dinlendirmeliydim. Tek yapmak istediğim dışarı çıkmakken bu hemşirelik işi çok zordu-

Kapı açıldı ve kimin geldiğini kontrol etmek için döndüm. Vaughn morarmış bir Roma ile içeri girdi. Çenesini bana doğru kaldırdı ve Jasper nefes verdi.

"Diğer herkes nerede?"

"Geliyorlar," dedi Vaughn. "Kel hemen arkamdaydı. Milo yaklaşık beş dakika geride."

"Liam burada değil mi?" Rome etrafına bakınırken sordu.

"Henüz değil. Bu bir sorun mu?" Boynuma soğuk bir şeyler battı. Gerçekten de daha fazla soruna ihtiyacımız yoktu.

"Hayır," dedi.

"Yüzün için biraz buz ister misin?" Jasper sordu ama Rome başını salladı.

"Gerçekten acımıyor." Kalan sandalyelerden birine oturmak için düştü. Vaughn bize "Yemek alacağım," dedi.

Çok geçmeden Kellan ve Doc, Milo, Top Kraker ve Ezra'yla birlikte içeri süzöldüler. Çocuklar birlikte yemek yerken Jasper ve ben oyunu bıraktık. Havada gerginlik vardı. Herkes iyi görünüyordu. Doktorun birkaç çürüğü vardı. Giysilerinde kan vardı. En kötüsü Roma'ydı ve pek konuşmuyordu.

Bana mantıklı geldi.

Acı dolu bir otuz dakikaydı... ve sonra deponun kapısı açıldı ve hareket ettiğimi bile fark etmeden ayağa fırladım. Kapıdan ilk giren Boo Boo oldu. Muhteşem bir elbise giymişti ve yalınayaktı, ancak bir elinden sarkan bir çift topuklu ayakkabısı vardı.

"Hey," dedi ve bakışlarımı ayaklarından yüzüne doğru kaydırđım. Yorgunluk yüz ifadesine yansımıştı ama gözlerinde bazen yaşayan karanlık yoktu. "Beni özledin mi?"

"Evet, seni özledim." Ona sarılmak istedim ama onu suçlamak da istemedim. Kollarımı açarak davetimin ima edilmiş olduğunu umdum ve o da bana doğru katlanarak beni ödüllendirdi. Boo-Boo en harika sarılmaları yapardı. Gözlerimi kapadım ve ona sıkıca sarıldım.

Çok sıkı değil. Bazen çok küçük oluyordu. Kendimi kocaman bir adam gibi hissettiriyordu ama değildim. Gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldım.

"Bir daha ortadan kaybolma," dedim ona. "Seni LoJack'lemek zorunda kalabiliriz. İnsanlar seni bizden çalmaya çalışıp duruyor."

Şaka

yapıyordum.

Birazcık.

Benden uzaklaşan Boo-Boo sırıttı. "Düşünecek bir şey var mı?"

Serçe parmağımı ona doğru uzattım ve o da serçe parmağını benimkine doladı. Yanağıma bir öpücük kondurmak için eğildiğinde içimi çektim ve dudaklarımı onunkilere değdirdim. Kısa bir dokunuştı. Zihnimin bir kısmı Liam'ın onu içeri kadar takip ettiği ve tüm odanın sessizleştiği gerçeğini takip etti.

"Kahretsin..." Özür dilemeye başladım ama Boo-Boo parmağımı sıktı ve ardından dudaklarıma bir öpücük daha kondurdu. Ona verdiğim fırçadan daha sert olsa da, kesinlikle onun kadar hızlıydı. Özür dilemek istedim ama o sadece sırıttı ve yanağıma öptü.

"Kaybolduğumuz için üzgünüm. Söz veriyorum, bir daha silahsız gitmeyeceğim. LoJacking konusunu da düşüneceğim." Başını öne eğdi. "Yine de piercing yapabilir miyim bilmiyorum..."

Vaughn arkamda bir yerden, "İhtiyacın olan her şeyi halledeceğim, Dove," diye söz verdi ve kahkahalar yükselirken etrafımızdaki hava bir anda aydınlandı. Serçe parmaklarımızı bir kez daha sıktıktan sonra onu bıraktım ve sonra Ball-Cracker ona sarılmak için oradaydı ve diğerleri sanki deredeki kaya benmişim gibi etrafıma yayıldılar.

Herkes ona iyice bakabildiği için etrafta toplanmalarına aldırmadım bile. Liam hepimizin arkasından baktı ve Roma'da olmalıydı. Boo-Boo ona doğru yaklaştığında ilerleyişini izlemek için döndüm. Roma'ya sarılarak yere yığıldı ve kahkahası içimi kemiren korkuyu biraz olsun hafifletti. Jasper bile daha iyi görünüyordu.

Ball-Cracker hemen arkasındaydı ve Ezra ona sarılmak yerine saçlarını yüzünden geriye doğru taradı. Kız onun elini tuttu ve ona bir şeyler mırıldandı. İkisi de bu durumdan memnun görünmüyordu. Ne dediğini bilmek ister gibiydim ama sonra yemek geldi ve hepimiz yemek için yer bulmaya başladık. Jasper, Boo-Boo'nun yanına tünediği kanepenin en yıpranmamış parçasını aldı.

Rome onun diğer tarafındaki yeri kaptı. Nedense Liam mesafesini koruyordu. Bu biraz garipti. Şimdi o geri döndüğüne göre, beni rehin tutan gerilim de ortadan kalkmıştı. Doc ve Kellan yoğun bir

ama ne zaman hareket etse Boo-Boo'ya bakmaya devam ediyorlardı. Vaughn onun tabağını ikinci kez doldurdu ve Rome için bir tane daha aldı. Rome yemediğinde, Boo-Boo onunla dalga geçiyor ve kendi kendine yemeye başlayana kadar onu besliyordu.

İkisi de yara bere içindeydi ve yorgundu ama iyiydiler. Milo her şeyden etkilenmiş gibiydi, ya da belki de ben yansıtıyordum. Olabilir. Yine de dikkati kesinlikle Boo-Boo ve onun önündeki düzensiz sehpaye tünemiş olan Ball-Cracker arasında bölünmüştü.

Burayı onarmaya geri dönmemiz gerekiyordu. Tam bir enkazdı. Erkenden kalkıp diğer kırık dökük parçaları taşımaya başlayabilirim. Kel'le yeni mobilyaları ne zaman almak istediğimizi konuştuk. Hala onarılması gereken duvarlar vardı-

Ezra aniden, "Hemen gitmeliyiz," diyerek sohbetin uğultusunu böldü. Tabağını atmış ve Lainey'nin tünediği yerden çok uzakta olmayan bir yerde duruyordu.

Ona bir bakış attı. "Ben gitmiyorum..."

Ezra düşmanlığının bir zerrresini bile saklamayan bir ses tonuyla, "Sen değilsin," dedi. "Seni burada onunla bırakmayacağım."

"Senin iznine ihtiyacım yok," dedi Lainey, bir parmağını işaretleyerek. "Ve nereye istersem oraya giderim." Bir saniye daha işaretledi. "Ayrıca, tavırlarınız çok kötü; bunlar bizim ev sahiplerimiz."

"Onlar..."

Liam soğuk bir ses tonuyla, "Çok dikkatli ol," diye uyardı. "Adam konusunda kızgınsın. Şu anda onun hayranı değilim ve onu terk etmiyoruz. Ama olanlar onun kararıydı. Bizim değil. Kesinlikle benim değil."

Boo-Boo öne doğru otururken Lainey'nin parmaklarını kendi parmaklarının arasına aldı. Jasper ağırlığını değiştirdi. Kanepenin kenarına doğru eğilirken rahatlıktan gerginliğe geçmişti. Evet, eğer Ezra onlara doğru gelmeye başlarsa, bıçağımı çıkardım.

"Lainey, birazcık-" Evet. Büyük hata, Ezra dostum. Çok büyük.

Milo oturduğu yerden fırladı ve yumruğunu Ezra'nın çenesine indirdi. Bu diğer adamı sendeletti ve pek de iyi görünmeyen birine göre kavgacı olduğunu kanıtladı. Hemen Milo'nun üzerine saldırdı ve ikisi de yere düştü.

Neyse ki Milo ve Ezra masadan geriye kalanları yıkarken Lainey masayı çoktan terk etmişti. Rome, Liam Lainey'yi ona doğru sürerken bile Boo-Boo'yu kaldırdı ve onun uzak tarafına koydu. İkizler onlarla kavganın arasına girdi.

Jasper izlerken Vaughn kenara çekilip sandviçinden bir ısırık daha aldı. Hiçbirimiz bu kavgaya karışmıyorduk. Milo onu ayağıyla geri ittiğinde Ezra homurdandı, sonra tekrar çarpıştılar.

Eskiden televizyonun asılı olduğu duvara çarptıklarında, Ezra darbeden kaçarken Milo'nun yumruğu gerçekten de alçıpanın içinden geçti ve irkildim. Her ikisinden de kan damlıyordu ve şimdi duvara bulaşıyordu.

"Liam..." Boo-Boo'nun sesi duyuldu ve küfretti.

"Tamam." O hareket eder etmez Doc da hareket etti ve ikisini ayırmak için içeri daldılar. Dağınıklığın etrafında döndüm ve bıçağımı sakladım. Açıkçası Ezra'yı bıçaklayıp bu işi bitirebilirdim ama Boo-Boo nedense adamdan hoşlanıyor gibiydi. Ball-Cracker'ın yüzündeki ifadeye bakılırsa o kadar da karşı çıkmayabilirdi.

"Hadi," dedim Boo-Boo'ya. "Bırak bunu onlar çözsün. Muhtemelen duş alıp üstünü değiştirmek istersin. O zaman ben de izleyebilirim ve çok daha güzel bir gösteri olur." Son cümle ağzımdan kaçtı ve bana bir sırtış fırlattı.

Beni her zaman anlaması
hoşuma gidiyordu. "Lainey?"

"Hayır," dedi arkadaşı. "Freddie haklı, gidip bir duş alıp üstünü değiştirmelisin. Doktor arkadaşın muhtemelen tüm yaralarını gözden geçirmek istiyordur." Boo-Boo ona "Ben iyiyim," diye güvence verdi ve elini Rome'un kolunda gezdirdi.

"İyi misin?"

"Git," dedi, sonra bana bir bakış attı. Onunla kal dedi. Doğru, sorun değil. Elimi uzattığımda elimi tuttu ama bütün erkeklerle bakıştı. Jasper ve Vaughn onu kovdular ama Jasper'ın Vaughn'a beş dolarlık bir banknot uzattığını fark etmeden önce değil.

Kahretsin, bir bahsi mi
kaçırdım? Sonra
kontrol ederim.

Neyse ki Boo-Boo'yu merdivenlere götürdüğümde çocukları ayırmışlardı. Odasına giden yol boyunca sessizdi. Kellan'ın odasına girip kendi odasının kapısına yaklaştığımızda, "Tamam, burada bekleyebilirim," dedim.

"Freddie?"

"Evet, Boo-Boo?"

Bana bakmak için döndü. "Teşekkür ederim." "Ne için?"

"Beni LoJack'lemek istediğin için. Bence bu çok tatlı."

Yüzüm kızardı. "Sadece seni kaybetmek istemiyorum."

"Yapmayacaksın."

"Serçe parmak yemini mi?" Serçe parmağını kaldırarak ona meydan okudum. O da kendi serçe parmağını benimkine taktı ve yaklaştı. Bakışlarımın dudaklarına gidip tekrar yukarı çıktığına yemin edebilirim. Onu öpmeyi düşünmemem gerekiyordu. Sınırı çoktan aşmıştım.

"Öpücük ve makyaj mı?" Davet üzerine beynimdeki bir şey kısa devre yapmış gibiydi. Şunu mu demek istedi...?

"Kavga etmedik," dedim yavaşça, ama o kadar yakındı ki ona ait olmayan hiçbir şey göremediğime yemin edebilirim.

"O zaman serçe parmak yemini et ve anlaşmayı mühürlemek için öp."

Bu tamamen makul görünüyordu. Başımı eğdim ve daha önce nefesim hakkında endişelenmediğim yerde, hamburgerimde çok fazla soğan olduğunu fark ettim. Ama o geri çekilmedi. Dudaklarımı dudaklarına değdirdiğimde, sadece fısıltıyla bir köşesine ve sonra diğerine bir öpücük kondurduğumda, kendime bununla iyi olacağımı söyledim.

Ama Boo-Boo bana doğru eğildi, serçe parmaklarımız hala kucaklarında kilitliydi ve dudaklarını benimkilere doğru ayırdığında, bir tat aldım. Sadece bir tane. Sonra beni aradığı her şeymişim gibi öptü ve ben de boğulan bir adam gibi ona sarıldım.

Dudaklarının tek bir dokunuşunun ateşlediği karıncalanma, içimde bir fırtına gibi koptu ama bırakmak istemedim. Sonra dili benimkine kaydı ve onunla savaşmayı bırakıp öpücüğün içine gömüldüm, elini kalbimi örtmek için çektiğimin farkındaydım, kalbim şiddetle atıyordu ve avucunun içine atlamak istiyordu.

Sikim kötü bir şekilde zonklarken bir inilti kaçtı. Güzel amıyla ilgili düşünceler beynimden süzüldü ve birden ne kadar güzel olduğunu çok daha yakından ve çok kişisel olarak görmek istedim. Buzlu bir su gibi, bu düşünce beni bulanıklıktan çıkardı ve başımı kaldırdım.

Öpüşmeyi kestiğim için lanet etmek istedim ama aynı zamanda... bu Boo-Boo'ydu. Benden çok daha iyisini hak ediyordu. Gülümsemesi bu düşüncayı olduğu yerde bıraktı.

"Evine hoş geldin," diye fısıldadım. Söylemek istediğim bu değildi. Bir düzine özür diledim ve sesimi bulamadan öldüm.

"Burada olduğum için gerçekten çok mutluyum."

Ben de öyle. "LoJack," dedim sertçe.

Sonra güldü ve her şey *daha iyi* göründü. "LoJack. Sana en iyisini bulacağız."

Dikkatli bir dokunuşla parmak eklemlerini yanağıma değdirdi. "Ben duş alırken beni bekler misin?"

"Sonsuza kadar," dedim ve ciddiye dim. Ben iyiydim. Ne kadar zamana ihtiyacı varsa burada bekleyebilirdim.

"O kadar uzun sürmemesine çalışacağım."

Yatak odasının kapısını kapatmadı ama şifonyerden birkaç kıyafet alıp banyoya girmeden önce bana bir öpücük gönderdi.

Evet. Forever kulağı hoş geliyor.

İki parmağı mı dudaklarıma dokundurdum. Hâlâ karıncalanıyorlardı. Bu yeniydi... ve çok havalıydı.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 17

OceanofPDF.com

JASPER

A Milo'nun ilk yumruk atan kişi olması nedeniyle Vaughn'a beşlik ödedikten sonra cüzdanımı bir kenara koydum. Freddie çoktan Emersyn'i

Merdivenlere doğru. İyi plan. Onu daha önce öpmüş olması içimi açıklanamaz bir gururla doldurmuştu. Onu içeri almak onun için zor bir şeydi ve onun umursamasına izin vermek neredeyse imkânsız görünüyordu. Her ne kadar kendi öpücüğümü ve onunla geçireceğim anı istesem de, onların anına müdahale etmek istemedim.

Aradan geçen günlere rağmen iyi görünüyordu. Boğazında birkaç kırmızı iz ve çıplak kolunda bir çürük vardı. Morali yerindeydi, gözleri parlaktı ve gülümsemesi yumuşaktı. Bu Pinetree değildi.

Doktor Milo'yu duvara doğru iterken Liam Ezra'yı birkaç adım geriye attı. "Yardım edebilirsin," diye mırıldandı Liam bana doğru ve ben de sııttım. "Üzgünüm, yaralıyım. Ağırdan almam gerekiyordu."

Vaughn kahkahalarla güldü. Bana bir beşlik çakmak için eğildi ve Kellan gözlerini devirirken ikimiz de sııttık.

"Bay Graham," dedi Kellan, bakışlarını diğer adama kilitleyerek. "Lainey bizim misafirimiz, özellikle de Sparrow'un misafiri. Yani burada kalmak isterse, burada kalır. Gitmek isterse, gitmekte özgürdür. Ancak bu kararı onun yerine siz veremezsiniz."

Ezra Liam'a, "Bırak beni," diye çıkıştı ve sonra onu itti. Gerçi onu fazla uzaklaştırmayı başaramamıştı. Adam hafif sayılmazdı ama Liam son birkaç yılda kas kütesini kesinlikle artırmıştı. Vaughn onunla başa çıkmakta zorlanabilirdi.

Olabilir.

"Onu orada bırakıp gittiğine inanamıyorum ve şimdi de onu burada seninle bırakacağımı düşünüyorsun..."

"Onun bir adı var," diye düzeltti Lainey. "Kimse Adam'ın kafasına silah dayamadı. Siz de benim gibi onu gördünüz ve duydunuz. Belli ki olmak istediğı yerde."

Doktor, Ezra'ya bir kelime daha söylemesi için meydan okurcasına bakan Milo'yu bir adım geri çekmişti. Cidden, eğer Lainey'ye bir daha orospu derse, yirmi dolarına bahse girerim ki Ezra bir süre kamışla bifttek emecekti.

Ezra, "Ve sana göz kulak olmam için bana güveniyor," diye karşı çıktı. "Neden buraya geri geldin?"

"Bu aptalca bir soru," dedi Rome çenesini ovuştururken. "Starling burada. Başımızın üstünde yeri var. Senin gelmene gerek yok."

"Onu yakaladım," dedi Liam.

"Hayır, Roma haklı," diye araya girdi Kellan. "Arkadaşın bir misafir. Sparrow onu seviyor. Reed iyi niyetle hareket etti, hiçbirimiz onun bunu yapacağını bilmiyorduk. Ama bir şeyden ya da birinden hoşlanmadığınız için burada kargaşa yaratamazsınız."

"Bırakın çıksın," dedi Milo. "Ona memnuniyetle eşlik edeceğim."

"Bunu yapmak istiyorsun-" Ezra ilerlemeye başladı ama Lainey ayağa kalkarak ikisini de susturdu.

Freddie'nin burada olup patlamış mısır yapmayı teklif etmesini diledim ve aynı zamanda üst katta ve bu dramadan uzakta olmalarına sevindim. Başımı ağrıtıyordu. Lainey'i sevmiştik. Ezra'yı sevmiyorduk. Benim kitabımda kolay bir karardı ama şu anda yetkili kişi ben değildim, bu yüzden bizden birini etiketlemediği sürece bu Kel'in baş ağrısıydı.

"Kalıyorum," dedi kararlı bir şekilde. "Emersyn'e yardım etmek için burada olmak istiyorum. Yapma-" Parmağıyla onu işaret etti. "Buradayken başka ne yaparsam yapayım seni ilgilendirmez. Benim bir baş belası olduğumu açıkça belirttin. Şimdi gidip kralının ya da Adam'la birlikte hazırladığınız diğer hain planların peşine düşebilirsin, benim için endişelenmene gerek yok."

"Lainey, öyle değil." Diğer adamın sesi bir anda yorgun çıkmıştı. "Sırf o burada diye yerinden kıpırdamayacaksın."

"Hayır, değilim. Çünkü ben yokken birkaç hafta içinde tekrar kaçırıldı ve başka biri tarafından. Bu adamların güvende olmadığını düşünüyorsunuz, ama anladığım kadarıyla olanların onlarla hiçbir ilgisi yok ve her şey sizin, Adam'ın ve Bay O'Connell'in neyin peşinde olduğunuzla ilgili."

Bunun üzerine Liam yüzünü buruşturdu ve Ezra'nın ifadesi taşa döndü. Evet, bu açıklama hiç hoşuna gitmemişti, sanki biri ona köpek boku fırlatmış gibi gelmişti. Başka bir şey söylemeden Liam'ı silkeledi ve Kellan'ı atlayarak dışarı çıktı.

"Görüşürüz," diye seslendi Vaughn el sallayarak. "Çıkarken kapının kışınıza tekme atmasına izin vermeyin."

"Kahretsin," dedi Kellan Vaughn'a bakarken usulca. "İyi misin?"

"Yorgunum," diye itiraf etti Vaughn. "Dove'un arkadaşının nereye gidip gidemeyeceği konusunda daha fazla göğüs gümlerme saçmalığı için havamda değilim."

"O kalıyor," dedi Rome omuz silkerek ve sonra tekrar kanepeye uzandı. Yorgun görünüyordu. Gerçekten yorgun. "Olmak istediği yer orası."

"Aynen öyle," dedi Vaughn. "Ayrıca, yeterince sorunumuz var, o asabi çocuğa bakıcılık yapmak istemiyorum."

"O kadar da kötü değil," dedi Lainey iç çekerek ve Milo'ya baktı. "Ona vurmak zorunda değildin."

Milo ona açıkça "İstedim," dedi ve ben de yanımı tutmama neden olan bir kahkaha attım. Kahretsin, gülmek hâlâ biraz acı veriyordu. Doc bana "gerçekten *mi*?" der gibi bir bakış attı ama kahretsin, komikti. "Bir süredir var. Seninle böyle konuşamaz. Kimse konuşamaz. Bunu anlamak için korunmaya ihtiyacın yok."

Lainey ona öylece baktı ve Kellan burnunun kenarını sıkmadan önce bir kez daha iç geçirdi. "Haksız değil. Sözlerin saygısızlık olması için gerçekten zarar vermesi gerekmez. Ama gelecekte, burada kan dökülmesini en aza indirmeye çalışalım."

"İyi tarafından bakarsak," dedi Vaughn, "hâlâ boya yapmamız gerekiyor."

İçimden bir kahkaha daha yükselirken bir elimi böğrümde sıkıca tuttum ve sonra gözlerini yarı kapalı tutan Roma'ya baktım. Bu bütün mizahı kurutmuştu. Liam geri döndüğüne göre Ezra da her nereye gidecekse siktir olup gitmiş olmalıydı. Elveda ve iyi kurtuluşlar.

"İyi olduğuna emin misin Rome?" Ben sordum ve Liam kaşlarını çatı.

"Belki de doktor bir bakmalı, birkaç darbe almışsın-"

"Yorgun," dedi Rome ayağa kalkarken. "Morarmış. Kırık yok."

"Bundan emin misin?" Doktor bakışlarıyla değerlendirerek sordu.

"Son birkaç gündür pek iyi uyuyamıyor," dedi Emersyn'in sesi, önceki patlamanın bıraktığı tüm çatlak yerleri doldurmak için hızla içeri girdi. "Kavga bitti mi?"

"Öyle görünüyor," dedi Freddie son birkaç basamağı atlayarak inerken. "Milo hâlâ ayakta ve Ball-Cracker da hâlâ burada."

Emersyn ona gülümsedi ve sonra hepimize baktı. Ona bakan tek kişi ben değildim. Nemli saçları yüzüne dökülüyordu ve elbisesinden kurtulmuş, yerine büyük boy bir sweatshirt ve yoga pantolonu giymişti. Her şey onun üzerinde çok büyük duruyordu. "İyi misin?" Lainey'e bakarken durakladı.

"İyiyim," diye cevap verdi ve gömleğini biraz çekti. "Çanta kadını şıklığı mı?"

Emersyn gülerek, "Onların gömleklerini giymeyi seviyorum. Büyük ve sıcak tutuyorlar."

Milo yüzünü buruşturdu.

"Ayrıca," diye devam etti kızımız Roma'nın oturduğu yere geri dönerken. Özenle parmaklarını adamın saçlarında gezdirdi ve adam yüzünü yukarı kaldırarak ona baktı. "Uzun birkaç gün oldu..." Artık bizimle konuşmuyordu. "Burada uyuyabilirsiniz. Kimsenin peşimden gelmeyeceğinden emin olurlar."

"Kesinlikle öyle yapacağız," diye onunla aynı fikirdeydim. Herkesten onay mırıltıları geldi.

"Sence uyuyabilir misin?" Kadının odağı hâlâ ondaydı ve Liam tüm ağırlığını ona vermişti. Evet, bu onun kardeşiymi ve Roma'nın genellikle bu tür bir bakıma ihtiyacı olmazdı. Gerçekten de berbat görünüyordu.

"Bu gece nerede uyuyacaksın...?"

Vaughn "Ben de varım" dediğinde ve Kellan boğazını temizlediğinde "Ben de varım" dedim.

Roma'nın dudaklarının köşesi yukarı kalktı, o gülümseme çürüklerini çekiştirirken biraz acı verici görünüyordu. "Taş, kağıt, makas." Sonra yumruğunu uzattı.

Freddie kıkırdadı ama Milo bön bön baktı. "Ciddi misin sen?"

"Oynayamazsın," dedi Rome ona, sanki Milo kızımızın nerede yatacağına karar vermek istermiş gibi... sonra tekrar... isteyebilirdi.

Yumruğumu uzattım. Vaughn da öyle yaptı. Lainey'nin yumruğu çıktı ve gülmek zorunda kaldım. Emersyn hepimize baktı ve sonra Liam yumruğunu uzattı ve ben de ona bir bakış attım. Freddie sırtı ve kendi yumruğunu da sokmak için yürüdü. Geriye sadece Doc kalmıştı ve ona bakan tek kişi ben değildim.

"Sadece ikinizin iyi olduğundan emin olmak istiyorum-"

"Doktor, bir dakika içinde tüm tıbbi müdahaleyi yapabilirsin. Girelim mi, çıkalım mı?"

Emersyn ellerini yüzüne bastırdı ama gülümsemesini ya da gözlerindeki kahkahayı gizleyemedi.

Kellan yumruğunu soktu. "Hadi yapalım şunu."

"Üç deyince," dedim ve Doc başını salladı ama yumruğunu indirdi. Emersyn yuvarlak gözlerle ona baktı. Tamam, belki de iyi bir fikir değildi.

Tamam. Doktoru yen.

"Bir," dedim. "İki." "Üç" deyince de bir taş attım. Oyunu oynama şeklimiz, Roma'dan başlayarak daire şeklinde ilerlemektir, çünkü oyunu o başlatmıştı. Onun bir taşı vardı. Lainey'de makas vardı, o da onun "makasını" kırdı. Sonra Doc'a geçtik, onda da taş vardı, yani bir şey yoktu. Sırada kâğıdı olan Kellan vardı. İşin komik yanı, bu oyun Roma'yı değil Doc'u saf dışı bıraktı ve ben de bunu sorun etmedim.

Liam sırtıttı ve makası olduğu için Kellan'ın kâğıdını kesti ve yine makası olan Vaughn'a döndü.

"Kahretsin," diye mırıldandı Vaughn, çünkü onun peşindeydim ve taşım makasını kırdı ve bu beni kanepenin arkasına yaslanan Freddie'ye götürdü. Onun da elinde bir taş vardı.

"Yine," dedi Roma.

Üç raunt daha yaptık ve sonra Rome ve Freddie elendi. Ben ve Liam kalmıştık.

Üç raunt daha. Ben de salladım, o da. O makas çekti, bu benim hamlemdi. İkimiz de kağıda gitmedik. Sanki bir ileri bir geri çeviriyorduk. Sonra üç tur daha taş attık.

"Eninde sonunda içlerinden biri kazanacak," dedi Freddie yüksek sesle. "Yine de... bu gidişle patlamış mısıra ihtiyacımız olabilir."

Lainey güldü ve Milo sadece başını salladı ama Swan parmaklarıyla Rome'un saçlarını okşarken bizi izledi. İlginin altında kalmış bir kedi gibi yarı uykuluydu ve onu gerçekten suçlayamazdım. Aslına bakarsanız, üçüncüsünde hâlâ onlara bakıyordum ve hiç düşünmeden elimi düzleştirdim.

"Orospu çocuğu."

Liam'ın elinin de düz olduğunu görmek için baktım.

"Tamam," dedim. "Yeni plan." Çünkü bu eğlenceliydi ve en son ne zaman eğlenmiştik.

"Sen pes edeceksin ve ben de Hellspawn ile kardeşimi eve götüreceğim, öyle mi?" Liam meydan okudu.

Freddie doğrulurken Vaughn, "Vay canına," dedi. "Kimse Dove'u buradan çıkarmakla ilgili bir şey söylemedi."

"Doğru," dedi Liam. "Nerede uyuduğu ya da onunla kimin yatacağı içindi. Benim bir yerim var."

"Sakin ol Kaplan," dedim yavaşça ayağa kalkarken. "Ben de tam bunu ilginç hale getirelim diyecektim. Bunun için bilardo oynamaya ne dersin?"

Bu Milo'nun bana ters ters bakmasına neden oldu ama isterse kız arkadaşını alıp biriyle yatmaya gidebilirdi. Bu ona iyi gelebilirdi. Ama Swan'ın gözlerinde bir mizah kıvılcımı vardı ve bu Rome'un fikriydi, o yüzden devam edecektik.

"Bana uyar," dedi Liam masaya doğru ilerleyerek. "Yaralı olduğun için seni hiç fark etmiyorum."

"Sen de inatçının teki olduğun için hiçbir şey göremiyorum," dedim ve o da sırtıttı. "Ama dürüst olmak gerekirse, altı yeşil hiçbir yerde yok

bulundu."

Çizgili bir top çıkardı ve fırlattı. "Şimdi bile."

Swan'dan yükselen kahkaha çok güzel bir şeydi. "Jas'ta beş," dedi Freddie. "Kim patlamış mısır ister?"

"Bahse girerim," diye cevap verdi Kellan.

"Aşkı hissediyorum," diye karşılık verdim. Kellan sadece omuz silkti ama Emersyn'e bakışını yakaladım. Gülümsemesi geri gelmişti ve neredeyse kafa derisini okşadığı için bayılmak üzere olan Rome kadar uykulu görünüyordu.

"Liam için beş," diye mırıldandı Rome.

Vaughn, "Ben alırım," dedi ve bir tur bahis oynandı.

"Ben Em'e oynuyorum," dedi Lainey. "Çünkü şu anda kazanan o." Milo homurdandı ama Emersyn'in gülümsemesi büyüdü.

"Ben zaten kazandım sayılır."

Liam'la göz göze geldik ve kaşlarımı kaldırdım. "İstediğin zaman teslim olabilirsin." Bu gece oynamayı kesinlikle göze alabilirdik. Gambiti kazandık. Onları geri aldık. Yarın geri kalanıyla ilgilenebilirdik.

"Sen de yapabilirsin Hawk," diye gürledi.

"Yakala onları." Oyun başladı.

BÖLÜM 18

OceanofPDF.com

EMERSYN

"H İyi misin?" Doc, Roma'nın yatağının kenarında oturduğu yerden başını çevirir çevirmez soru ağzından kaçtı. Artık gömleksizdi, morlukları saklamak mümkün değildi. Liam, Doktor kaburgalarının üzerinden geçebilsin diye bizimle gelmişti.

"Evet," diye cevap verdi Roma Doktor'dan önce ve yüzümü ona döndüm.

"Sus. Doc'a soruyordum. Kabul ederse kendimi daha iyi hissedeceğim."

Bu

Tek söyleyebileceğim buydu ve bu kartı oynamak istemedim. Doktor'un Pinetree'den sonra bana bakması onları daha iyi hissettirmişti ve bu ziyareti ne kadar az düşünürsem o kadar iyiydi. Şu anda Roma çok yorgundu ve *bunun nedenini* anlıyordum ama bilmem gerekiyordu.

Doktor, "Kaburgalarında çatlaklar var ve muhtemelen biraz ağırdan almalı," dedi. "Çürükler. Ama beni endişelendiren bir şey görmüyorum. Solunumu temiz ve morluklara rağmen gözleri de öyle. Bu kadar endişelenmene gerek yok, Küçük Bit."

İçimi bir rahatlama kapladı ve nefes alan tek kişi ben değildim. Liam, alt katta Jasper'la oynadığı oyunu kaybetmesine rağmen tüm süreç boyunca metanetini korumuştı. Birbirlerini iğnelemeleri mizah içeriyordu ve eski yaraları tuzla buz etmek için önceki tartışmalarından sadece bir ipucu vardı. Yine de bundan hoşlanıyor gibiydiler.

Jasper kazanmıştı. Liam'ın da onun kazanmasına *izin vermediğinden* oldukça emindim. Her şey bir bakıma aptalcaydı ama ihtiyacımız olan türden bir aptallıktı. Kimse bana nerede uyumak istediğimi sormadı. Ona göz kulak olmak için Rome'un yanında kalmak istediğimi söylesem kimsenin şikâyet etmeyeceğini hissediyordum. Öyle de oldu, Rome kendini yatağa attı ve muhtemelen iyi hissetmediğini belli edecek şekilde yüzünü buruşturdu.

"Tamam," dedim yavaşça, Doktor'un emin olduğu kadar emin değildim. Yatağın kenarına doğru ilerledim ve Rome'a bir öpücük vermek için üzerine çıktım. "İhtiyacın olursa gelip beni alır mısın?"

"Git Hawk'ı gör, Starling. Sabah seni bulurum."

"Ya da uyuyamazsan daha sonra." Sonuncusu bir soru değildi, ama gülümsemesi bunu benim için yanıtladı. Alnına bir öpücük daha kondurduktan sonra ayağa kalktım. Parmaklarımı yakaladı ve nazikçe sıktı. Bırakmak düşündüğümünden daha zordu.

olurdu. Son birkaç gündür, kavga etmek zorunda kaldığı zamanlar dışında ayrılmaz bir ikili olmuştuk.

Ama burası *evimdi*. Kendimi tutuşumu gevşetmeye zorlarken Liam'la göz göze geldim. Bana şöyle bir baktıktan sonra başını kapıya doğru salladı. Konuşmak istiyordu.

"Birazcık..." Doktor elini kaldırarak ama bana dokunmadan beni durdurdu. "Yaralarınıza bakmama izin vermediniz."

"Ben iyiyim," dedim, Rome'un daha önceki ifadesini yineleyerek ve bu bana hem Doc hem de Liam'dan bir homurtu kazandırdı. "Gerçekten iyiyim. Şok tasmaını sadece birkaç kez kullandılar ve yalan söylemeyeceğim, acıttı ama iyiydim. Roma bana bir şey yapmalarına izin vermezdi." Ona bir bakış attım ve o da sırtıttı. Yüzündeki morlukları çekiştirirken canı yanmış olmalıydı.

Tekrar Doc'a baktığımda yüz ifadesi beni duraksattı. Açık kahverengi gözlerinde çok gerçek bir öfke vardı. Yanağındaki kaslarda bir tik vardı ve çenesini kapatmış gibi görünüyordu.

"Gerçekten iyiyim," dedim ona. "Acıdı ama acıyla başa çıkabilirim." Benim acım, evet. Roma'nınki değil.

"Hadi, Hellspawn," dedi Liam aniden. Elini benimkinin yanından geçirdi, sonra ben teklifi kabul edince parmaklarımız birbirine dolandı. "Durum değişirse sana haber verir, Doktor." Ama kabul edip etmememi beklemeden kapıyı açtı. "Geri döneceğim, Rome."

Sonra koridordaydık. Bir şey söylemek için ağzımı açtığımda, Liam başını bir kez salladı ve beni Jasper'ın odasına doğru yönlendirdi, ama Kel'inkine saptı - orada değildi ama bunun nedeni hala aşağıda çocuklarla birlikte olması olabilirdi. Liam yavaşlamadan beni kendi odama çekti, kapıyı kapattı ve beni odama sıkıştırdı.

"Kaç kere?" Yüzümün yanlarını okşarken bile beni bir bakışla kısırdı. Beni öpmek yerine dikkati boğazıma yöneldi. "Kaç kere..."

"Önemli değil-" O derin mavi-yeşil gözlerini bana kilitlediğinde *önemli* kelimesini yuttum. İkizler birbirinin aynısı olabilirdi ama tepkileri çok farklı ve çeşitliydi. Ama bu bakış?

İkisi de bunu yaptı.

"İki kez," dedim elimden geldiğince nazikçe. "İlki patronluk tasladığım ve cevap almaya çalıştığım içindi, ikincisi ise Roma'ya bir ders vermek içindi." İkinci kısımdan ilkinden çok daha fazla nefret ediyordum.

Dikkatli bir başparmağıyla boynumu inceleyebilmek için çenemi yukarı doğru itti. "İki kez. Ne kadar acıdı...?"

Dudaklarını izlerden birinin üzerinde gezdirdiğinde "Bilmiyorum," dedim. En azından birinin üzerinde olduğunu varsaymışım. Nazik bir okşamaydı, oradaydı ve tekrar gitti. Ama bedenimi ürpertti. "Yanık izleri daha sonra da vardı... ama gerçekten acımadı, sadece sızladı."

Bir öpücük daha ve bu bir işaretten diğerine bir yol izlerken amıma bir nabız gönderdi. "Şokun kendisini kastetmişim, Hellspawn. Ne kadar kötü?"

İnledim ve gözlerimi kapattım. Başını kaldırdı, nefesinin sıcaklığı yanağımda geziniyordu. Avucunu oraya dayadığında, gözlerimi açtığımda bana baktığını gördüm. "Sadece kızacaksın."

"Yani?" Kaşlarını kaldırdı. "Bırak da kızayım. Roma'nın ben olduğumu düşündükleri için ikinizi de aldılar. Bu benim hatam-"

O konuşmaya devam edecekken parmaklarımı dudaklarına bastırdım. "Bu senin hatan değil. Suç, Brixton'ı senin peşinden gönderenlerde. Hata, sözde kralın düşman edindiği kişilerde."

"Ve benimkini," dedi parmaklarımı avucunun içine aldıktan sonra. Başparmağını avucumdaki eski yara izinin üzerinde gezdirdi. "Geç kaldım. Zamanında gelseydim..."

"O zaman bizi bulmaya yardım edemezdin." Roma'nın kesin olarak bildiği tek şey buydu. Benim de tutunduğum aynı şeydi. "Rome bizi bulacağını söylemişti, o zamana kadar o sen olacaktın ve bana Hellspawn demesi garipti."

Dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme belirdi. "İyi tuhaf mı, kötü tuhaf mı?" "Sadece tuhaf," diye itiraf ettim. "Seni özlememe neden oldu-gerçi Roma

seni oldukça ikna ediyor. Sadece huysuzlaşıyor ve otoriterleşiyor."

"Moody," diye tekrarladı Liam, gülümsemesi yine dudaklarıyla flört ediyordu.

"Ve otoriter," dedim iç çekerek. Üzerimde yükseliyordu ama yatağın yanındaki tek ışık dışında oda karanlık olsa bile klostrofobi yoktu. "Ama bizi buldunuz. Hepiniz buldunuz. Evimizdeyiz ve güvendeziz."

Adam hariç.

"Onun için endişelenme, Hellspawn. Ne yaptığını bildiğine inanmak zorundayım. Başka bir şey olmasa bile, kralla gerçek bir sorunu var. Hepimizin var ama bu seferki onun için biraz kişisel. Bu yüzden motivasyonları düşmanlarımızın tutunması için biraz daha ayrıntılı olacak."

"Onlar bizim düşmanımız mı?" Bunu merak etmişim. Kral ne Milo'nun ne de Vandalların dostuydu. Çalışmalarında bu kadarını ima etmişti.

Liam yaptı. Ama... aynı zamanda... sadece kralın düşmanı olmaları onları müttefik yapmazdı. Roma'ya yaptıklarından sonra olmaz.

"Onlar bizim arkadaşımız değil," dedi Liam, başını eğip boğazındaki başka bir işarete öpücük kondurmak için. Ya da belki de sadece boğazımı öpmek istiyordu. Yanaklarındaki kirli sakallar tenimi tırmaladı ve bir elimi saçlarına doğru kaydırdım. "Ama bununla başa çıkacağız."

"Dikkatli ol," diye fısıldadım ve başını kaldırdı. "İstedikleri kişi sendin, bu yüzden dikkatli olmalısın."

"Benim için endişeleniyor musun, Hellspawn?" Ağzının kenarları seğirdi, kibirli sırtışı tekrar yerine oturdu. Ama onun için artık çok geçti. Tüm bunları çoktan geçmişte bırakmıştım.

"Hayır," diye alay ettim. "E n d i ş e l e n m e k için çok fazla pisliksin. Yutmak için acı bir hap olursun."

Kaşları yavaşça kalktı. "Her zaman tükürebilirsin."

Ağzımın açık kaldığına yemin edebilirim, çünkü kastettiğim bu değildi, ama sırtışı saf şeytani bir neşeydi. Ben cevap veremeden kapı çalındı.

"Kim var orada?" Liam sırtarak sordu.

"Oyunu kaybettin, bırak kızımı gitsin," diye seslendi Jasper, ama sesi üzgün olmaktan çok eğleniyor gibiydi.

"Sahip olmak kanunun onda dokuzudur," diye karşı çıktı Liam. "Ve o şu anda benim elimde..."

Onu biraz ittim ve güldü ama geri çekildi. Kapıyı açtığımda Jasper bana sırttıktan sonra Liam'a başımın üzerinden bir bakış attı. "Görüyorum ki kendi başının çaresine bakmış."

"Yaptım," dedim ve sonra burnuna bir fiske vurdum. "Benim de bir adım ve kendi planlarım var."

Bir elini göğsüne bastırdı ve sonra durakladı, yemin ederim o kadar Freddie'ydi ki kıkırdamama neden oldu. "Bekle, ben de bu planların bir parçası mıyım?"

"Bu sefer bana mı soruyorsun? Hepinizin benim yattığım yer için kumar oynadığınızı sanıyordum."

Jasper başını yana eğerek, "Doğru," dedi. "Adil ve dürüst bir şekilde kazandığımı söyleyebilirim."

Kollarımı kavuştururken ona "Kazandım demiştin," diye hatırlattım. Bu bir -Eğlenceli. Sadece onunla uğraşıyorum.

Onlarla dalga geçiyorum. "Bu da doğru."

Bir parmağını dudaklarına götürdü.

"O delikten çıkış yolu mu arıyorsun?" Liam yanımdaki kapı pervazına yaslanırken sordu. Parmaklarını kolumda gezdirdi ve bu bana

küçük bir ürperti.

Jasper yüksek sesle, "Kendimi bu işe bulaştırdım," dedi. Odamın ışığı onun fırtına grisi gözlerini aydınlatamayacak kadar az olsa da, gözlerinin dans ettiğini hissedebiliyordum. Jasper'ı en son ne zaman böyle iyi bir ruh hali içinde görmüştüm?

Randevumuz.

Tezahüratımın bir kısmı kaçtı çünkü o andan kısa bir süre sonra Freddie bizi yardıma çağırdı ve ardından Freddie vuruldu.

Uzun bir iç geçirdim.

Jasper kaşlarını çattı. "Şaka yapıyorum, Swan. İstedğin yerde uyuyabilirsin.

Gerçekten-"

"Hayır, biliyorum," dedim, bir adım öne çıkıp elimi kalbinin üzerine koyarak. "Sadece en son ne zaman bu kadar şakacı olduğunu düşünüyordum ve sonra Freddie aradı ve pusu kuruldu."

Yüz ifadesi karardı. "Ama o gece hepimiz dışarı çıkmayı başardık ve hepimiz iyi olacağız."

Hiçbirinin bir daha böyle incinmesini istemedim. Ama Freddie incinmişti, sonra Jasper ve şimdi de Rome. Kollarımı temkinli bir şekilde Jasper'a doladığımda, bana çok daha sıkı sarıldı.

"İyileşiyorum Swan," diye fısıldadı saçlarıma doğru. "Söz veriyorum. Freddie burada ve iyi durumda. Hepimiz iyiyiz-"

"Roma ve Liam..."

"Çürüklerimiz var, Hellspawn," dedi Liam huysuzca, sonra elini sırtıma dayadı. "Çürükler iyileşir. Rome seni birkaç günlüğüne yalnız bıraktığı için kendini beğenmiş."

"Kendini beğenmiş biri değil," diye karşı çıktım.

Liam homurdandı, sonra Jasper, "Sence neden oyundan bahsetti? Yaralı kartını oynayabilirdi ama tüm dikkatinizi çektiğini bilecek kadar kendini beğenmiş biriydi."

"Çok kabasınız," diye itiraz ettim ama Jasper kıkırdadı.

"Swan, sen söz konusu olduğunda, dileniriz, ödünç alırız, çalarız ya da hile yaparız."

"Siktir," diye nefes verdi Liam. "Yukarıdakilerin hepsini yapacağız. Hadi, erkek arkadaşını yatağa yatıralım, sonra sen de yatarsın."

Bir kahkaha daha içimi titretti. "Buna gerçekten itiraz edemem. Roma için birini bıçakladım." Ve Liam için birini vurdum. Arkamı döndüğümde bakışlarını yakaladım. Gözlerinde bir şey kıpırdadı ama sonra kayboldu. Sadece göz kırptı.

"Sert ve korumacı olmanın ne kadar seksi olduğunu biliyor musun?" Jasper sordu ve yüzüm ısındı. Elini benimkinin içine kaydırarak beni kapıya doğru yönlendirdi.

"O bir şey," diye mırıldandı Liam ve bu "bir şey" sanki harika ya da iyi bir şey demek istiyor gibiydi. Ona bir bakış attım. Ama o bana el salladı. "Gidin, ikiniz de. Dinlenin ve Roma için endişelenmeyin, Hellspawn. Ben ona göz kulak olurum."

Bu kesinlikle yardımcı oldu. İçimdeki gerginliğin bir kısmı hafifledi.

"Git buradan Liam," dedi Jasper. "Swan'ı yarın görebilirsin. Bu konuda sızlanmayacağıma söz veriyorum."

Koridorda ilerlemeye devam ederken Liam, "Doğru," dedi. "Neden sana inanmıyorum?"

"Çünkü ben bir pisliğim," diye karşılık verdi Jasper. "Ve sen de bir pislisin. Ama aptal değilsin."

Birbirlerine o kadar kötü davrandılar ki, sadece Liam güldü. "Bunu unutma." Birden sesi tam arkamızda duyuldu. "Hey, Hellspawn?"

Döndüm ve Liam başını eğmeden önce yüzümü kavradı. Bir an sonra dudakları dudaklarımdaydı ve daha önceki yumuşak, nazik öpücükler yerini çok daha aç ve talepkâr bir şeye bıraktı. Dilini benimkine değdirirken yüzümü kavuran sıcaklık geri kalan her yerimi haşladı. Sanki en tehlikeli halatların üzerinde duruyormuşum gibi aralarında dengedeydim.

Alt dudağımı çekiştirdiğinde başını kaldırdı ve bana yavaşça sırtıttı.

"İyi geceler, Hellspawn."

Oh. Kesinlikle güzel bir geceydi. Bana o küçük göz kırpışlarından birini daha yaptığında hala nefes nefese kalmıştım, sonra topuklarının üzerinde döndü ve uzaklaştı. Tüm o şiddet, tam orada ve çok çekiciydi.

Jasper'ın bilmiş bakışlarıyla karşılaşmak için döndüğümde midemde kelebekler patladı. Gözlerinde kesinlikle sahiplenme parıldıyordu ve başparmağını alt dudağımın üzerinde gezdirmeden önce çenemi kavramak için bir elini kaldırdı.

"Geceyi benimle geçirir misin?" Bu yumuşak soru içimde zaten yanmakta olan ateşi daha da körükledi. Çünkü bunun gerçekten tek bir cevabı vardı.

"Çok isterim."

BÖLÜM 19

OceanofPDF.com

EMERSYN

J Asper'in odası tıpkı son bıraktığımda gördüğüm gibiydi. Kirli çamaşır yığnında biraz daha fazlası vardı, ama aynı zamanda Temiz havlular şifonyerin üzerindeydi. Peri ışıkları yanıyordu ve banyodaki ışık da öyle. Yatak darmadağınktı ama her yerde iyileştiğine dair işaretler vardı.

Yatağın başucunda birkaç kitap. İkinci bir masanın üzerinde bir yığın daha. Yatağın yanında yere yığılmış başka kitaplar da vardı. "Çok kitap okudun mu?"

Bandaj değiştirme izleri yoktu. Gerçi Doktor yaptıysa, muhtemelen sonra temizlemiştir. Sanki aradan yıllar geçmiş ve sadece saniyeler geçmiş gibi burada olmak çok garip geliyordu. Döndüğümde Jasper'ın kapıdan beni izlediğini gördüm. Ayak parmaklarımı halıya doğru kıvırdım ve sonra biraz nefes aldım.

"Tuhaf hissettiriyor." Bunu söylemek o kadar da zor görünmüyordu ama beni incelemek için başını eğdiğinde, seçtiğim kelimeleri tekrar düşündüm. "Yani... sanki garip bir yolculuğa çıkmışız da kaçırılmamışız gibi hissediyorum. Ama biz..."

"Öyle olduğunu biliyoruz."

Ellerimi birbirine kenetledim ve yatağının ayak ucuna oturdum. "Yine ortadan kaybolduğum için özür dilerim."

"Swan," dedi Jasper, yanıma geçip yatağa oturmadan önce kapının kilidini çevirerek. "Sen yanlış bir şey yapmadın. Rome bize neler olduğunu anlattı, biz de pek çok şeyi anladık-"

"Biliyorum, ama son kez ayrıldıktan sonra..."

"Gittin çünkü bizim için daha güvenli olacağını düşündün. Böyle düşünmek zorunda kalmadan ve bunu yapmandan nefret ediyorum ama bunu neden yaptığından ya da koruyucu olmandan nefret etmiyorum. Az önce çok sıcak olduğunu söylediğime eminim."

Hâlâ ellerime bakıyordum ki uzanıp kenetlenmiş ellerimi kendi elleriyle kapattı. "Bana içinde seni düğümleyen şeyin ne olduğunu söylemek ister misin?"

"Freddie'yi öptüm,"
dedim. "Tamam."

Beklediğim tepki bu değildi. Başımı çevirerek onu inceledim. Buradaki gölgeler yüz ifadesinin tamamını seçemeyeceğim kadar derindi. Yine de başparmağını parmak eklemlerime sürttü.

"Ben de Liam'ı öptüm."

"Evet, gördüm. Bildiğim kadarıyla Vaughn ve Kellan'ı öpmüştün..." Jasper'ın ağzının köşesi biraz daha yukarı kalktı. "Roma'nın öpücüklerini aldığına eminim."

"Seni öptüm," diye belirttim ve gülümsemesi arttı.

"Oh, bunu kesinlikle hatırlıyorum." Hâlâ ellerimi okşarken, "Şu anda seni endişelendiren ne?" diye ekledi.

"Herkes herkesi öpmemden memnun ve siz nerede uyuyacağıma dair oyunlar oynuyorsunuz ve herkes..." Bunu gerçekten sorun etmiyorlar mıydı? "Banyo yapmama yardım ettiği için Doc'a silah çektin."

İç çekti.

"Sen de bana ve Vaughn'a çok kızgındın."

"Swan," dedi, ellerimi sıktıktan sonra uzanıp bir parmağını yanağımda gezdirdi. "Erkeklerin ilgisini çekmek istiyor musun? Onları öpmek istiyor musun?"

"Evet." Yüzümü buruşturdum. Belki de bu konuyu açmadan önce düşünmeliydim ama her şey içimde kabarıyordu. Liam'ın öpücüğü hâlâ dudaklarımda karıncalanıyordu ve Freddie'ninki çok tatlıydı. Onun sinirleri de benimkileri yansıtıyordu. Henüz hepsi ne olduğunu bilmiyordu ama Freddie her şeyi biliyordu, Roma da öyle. Vaughn ve Kellan şüpheleniyordu.

Freddie'nin kendi korku hikayeleri vardı.

"Sizi kullandığımı düşünmenizi asla istemiyorum ya da..."

"Hiç kimse," dedi kararlı bir şekilde, "kesinlikle *hiç kimse* böyle düşünmüyor. Eğer düşünürlerse, onları bana gönderin. Sopam ve ben onları düzelteceğiz."

Benden bir kahkaha kaçtı ama bunların hiçbirisi komik değildi. "Jasper..."

"Adımı söyleme şeklini seviyorum, her zaman biraz sabırsızlık katıyorsun. En sevdiğim ikinci söyleyiş şeklin bu."

"İlk favori yol nedir?" Ve neden yine dikkatimi dağıtıyordu? Ciddi olmaya çalışıyordum, özellikle de midem garip düğümler attığı için.

"Sen inlediğinde." Dudaklarında yine bir gülümseme belirdi ve bu kez ben güldüm. Yüzümdeki sıcaklık, karnımdaki sıcaklık gibi hâlâ mevcuttu. "İşte orada, daha iyi. Bu gülümsemeyi seviyorum. Bizden korkmuş gibi görünmenden hoşlanmıyorum Swan."

"Senden korkmuyorum," dedim kaşlarımı çatarak ama sırtıtmamak için kendimi zor tuttum. "Bana hırlayan Bay Huysuz Gus olduğun zamanlarda bile senden *korkmuyordum*."

"Huysuz. Gus." Ağzını açtı, sonra tekrar kapattı. "Bu hiç seksi değil."

"Huysuz Gus'ı iyi oynuyorsun," diye takıldım ve yüzümü ona dönebilmek için yana doğru dönerek oturdum. O da aynısını yapmak için gittiğinde yüzünü buruşturdu. "Kahretsin... sen hâlâ iyileşiyorsun ve ben..."

"Benimle konuşmak, ki bunu istiyorum," dedi ve ben yataktan kaymadan önce elimi yakaladı.

"Tamam, ama belki de seni yatağa götürmeli ve orada konuşmalıyız."

"Swan, beni yatakta ve çıplak mı yoksa sadece çıplak mı istiyorsun... tek yapman gereken sormak."

İnledim ve sonra tekrar yatağa uzandım. "Ciddi olmaya çalışıyorum, Jasper."

"Ben de öyle..." Bacağımı okşadı. "Hadi, beni soyup yatağa yatıralım. Kendini benimle birlikte oraya sokmalısın. Beni öpeceğine ve yaramı iyileştireceğine söz verirsen yarama bakmana bile izin veririm."

Bir gözümü kırarak açtım ve ona baktım. Sırtışı geri gelmişti. "Mutlusun." Bu biraz açıklayıcı oldu. Jasper çok bağıırdı. Çok bağıırdı. Çok hırlıyordu. Jasper'ın diğerlerinin yanında olduğu zamanlar hariç, Liam'ın olayı bu gibi görünüyordu ama bu gece değil.

Dudaklarını büzerek düşünür gibi yaptı. Sonra çenesini ovuşturdu. "Ve sen tıraş oldun..."

"Şimdi fark etti," dedi Jasper yavaş bir sırtışla. "Görünüşteki bir değişikliği fark etmemesi gerekenlerin erkekler olduğunu sanıyordum."

"Neden tıraş oldun?" Hâlâ kirli sakalları vardı ama daha önceki sakalları gitmişti. Yataktan kayarak gömleğinin düğmelerini açmaya başladığı tarafa doğru onu takip ettim. Parmaklarını nazikçe kenara iterek ben devraldım. Aslında yarayı kontrol etmek istiyordum. İlk vurulduktan sonra burada onunla geçirdiğim günler, yarayla ilgili her şeyin içgüdüsel olarak farkında olmamı sağlamıştı.

"Bazen yapıyorum," diye itiraf etti. "Temiz bir sayfa gibi. Sonra tekrar uzamasına izin veriyorum. Bazen sadece kaşınıyor. Hoşuna gidiyor mu?"

Gömleğinin yarısı açıkken durakladım ve yanağımı olabildiğince dikkatli bir şekilde onunkine sürmek için ayak parmaklarımın üzerinde yükseldim. Kirli sakalının karıncalanması

Aşındırıcı ama aynı zamanda somut ve gerçek. "Sakalını özledim," diye fısıldadım. "Şimdi seni sinekkaydı tıraşlı görmek istiyorum."

"Biliyor musun," diye mırıldandı, "bu kolayca yerine getirebileceğim bir dilek." Gömleğinin düğmelerini açmışım, o da silkindi ve elimi tutmadan önce gömleği yana attı. "Gel bakalım."

Onu banyoya kadar takip ederken hem önündeki hem de sırtındaki bandajı kontrol etmek için bir dakikamı ayırdım mı? Kafamı kaldırdığımda aynada bana sırtıttığını gördüm.

"Manzaranın tadını mı çıkarıyorsun?"

"Evet," diye karşılık verdim, sonra parmaklarımı sırtında gezdirdim. "Bandajda hiç kan yok."

"Hayır, dikişler de çok yakında çıkacak. Şükürler olsun, kaşınıyorlar."

Kürek kemiklerinin arasına bir öpücük kondurdum, o da beni çeğiştirerek tezgâha yasladı. Bir dakika sonra lavaboda su akıtıyor ve yanaklarını köpürtüyordu. O hızla tıraş olurken ben de manzarayı seyre dalmıştım. Roma ve Vaughn'la birlikte duş almıştım. Kel'le konuşurken de duş almıştım. Jasper'a duş alırken yardım etmişim ama bu yepyeni bir samimiyet içeriyordu.

Bana baktı, aynadan çok beni izliyordu ama eli sabitti ve çok geçmeden yüzünü durulayıp havluyla kuruladı.

"Daha iyi mi?"

O kadar ileri gitmezdim ama tüm sert yanlarını köreltmış gibi görünüyordu. Daha genç görünüyordu belki de? Bunun doğru kelime olduğundan emin değildim.

"Seni özledim," dedim onun yerine uzanıp pürüzsüz yanağını okşarken. Serin ve yumuşaktı, ancak çenesinin çizgilerinin görünür olması ifadesini okumayı kolaylaştırıyordu. "Hepinizi özledim. Ama... sanki sonsuzmuş gibi geliyor ve sadece birkaç gün oldu."

"Ne zaman yapmak istemediğin bir şeyi yapmaya zorlansan, sonsuza dek sürecekmiş gibi gelir," dedi ve elimi tutup avucuma bir öpücük kondurdu. Dudaklarının hayaletinin elimdeki yara izinden bileğime doğru geçmesi içime bir ürperti daha gönderdi. "Ama biz de seni özledik. Yaptığımı biliyorum. Dışarıda sallanmadığım için nefret ettim... eğer çocuklar tam üzerinde olmasaydı..."

"Öyle olacağını biliyorum." Orada hiç şüphe yoktu. "Tüm bunları nasıl hak ettiğimi her zaman anlamasam bile..."

"Aşk mı?" Bu kelime, içimdeki her düğümü geren ipeksi bir davet gibiydi. "Seviliyorsun," dedi, aramızdaki mesafeyi kapatarak

Sonra beni kucağına aldı ve tezgâhın üzerine oturttu.

"Jasper..."

"Şşşt," diye mırıldandı, parmağını yüzümün ortasından burnuma, oradan da dudaklarıma götürdü. "Bunu zar zor hissettim, neredeyse hiç ağırlığın yok, Swan."

Bacaklarımı dürttüğünde, onları açtım, böylece bana doğru adım atabildi. Bu adamların hepsi çok iriydi. Sadece Freddie o kadar iri görünmüyordu ama yine de benden uzundu. Bu kadar yakinken parmaklarımı Jasper'ın göğsünün üzerinde gezdirdim, sol göğüs kafesinin üzerinde bir çember oluşturan karışık sarmaşıkları inceledim. Sarmaşık şimdi çok daha anlamlıydı.

Hepsinde.

Yara izleri de vardı. Göğüs kemiğinin altında dairesel bir yara. Böğründen aşağı inen daha uzun bir yara izi pürüzlü ve sertti. Yeni yara izi karnında ve bir diğeri de sırtında olacaktı. Buruşuk noktalar mı olacaktı? Yoksa pürüzsüz mü?

"Hey," diye fısıldadı, gözlerimi kaldırıp bakışlarıyla buluşana kadar bir parmağını çenemin altına soktu. "Seviliyorsun. Sana bunu söylemeyi hayal bile edemezdim, değil mi?"

Zar zor anladığım yumuşak bir his içimde patladı. "Hayır, hayal etmedin. Her kelimesini duydum, ezberledim." Sonra başıma vurdu. "Burada güvende olacağı bir yerde tutuluyor."

"Güzel, çünkü bunu söylediğim tek kişi annemdi." İtiraf beni perçinledi. "Ben çocukken öldü..." O kadar çok duygu bu kelimeleri kararttı ki.

"Özür dilerim."

Parmaklarını dudaklarımın üzerinde gezdirerek beni susturdu. "Üzgün olmanı gerektirecek bir şey yok Swan. Aldığım en iyi karar seni buraya geri getirmektir. Anlamadığımı biliyorum. İncindiğini ve kafanın karıştığını biliyorum. Kilit altında tuttuğun çok şey olduğunu biliyorum." Hafif ve tatlı bir dokunuşla elini boğazıma götürdü ve Liam'ın öptüğü yerleri dikkatle yokladı. "*Seni* seviyorum. Senin için seviyorum. Mutlu ve güvende olmanı istiyorum. Geri kalan her şey sadece savaşlarımı seçme meselesi."

Başımı eğerek fırtınalı gözlerindeki ayık notayı inceledim. Bana ilk kez baktığında, içimi görebildiğine yemin edebilirdim. Şu anda neredeyse görebilmesini diliyordum ama aynı zamanda geçmişimin ona zarar vermesini asla istemiyordum. Geçmişimin kimseyi incitmesini istemedim.

"Savaş seçmekten neredeyse mutlu gibisin," diye takıldım. Hayatımın o kısmını bir kenara bırakıp buna odaklanmamı kolaylaştırdılar. Burada hepsiyle birlikte yaşayabileceğim bu hayata.

"Dövüşmeyi seviyor olabilirim," diye itiraf etti, ağzının bir köşesi biraz daha yukarı kalktı. "Bazen işleri yoluna koymak için iyi bir kavga gerekir."

"İyileşene kadar kavga etmek yok," dedim ve o da kıkırdadı.

"Peki hanımefendi. Beni yatakta mı yatıracaksın?"

"Mecbur kalırsam," dedim ve parmaklarımı göğsünde sarmaşık dövmesine doğru gezdirdim. "Sen-" Dudağımı ısırardım.

"Öyle miyim?" diye sordu, tekrar yukarı bakmamı sağlamak için çeneme hafifçe vurdu. Bunu yapmaya devam ettim, bakışlarımı ona indirdim ve bakışlarıyla bir kez daha buluşmadan önce bir nefes aldım.

"Daha fazlası için hazır mısın? Yoksa sadece uyumaya mı?"

Dudaklarını yalayan Jasper yavaşça sırtıttı. "Swan, seni becermeye hazır olup olmadığımı mı soruyorsun?"

"Güvenli mi? Doktor rekreasyon yok dedi-"

Jasper beni kucağına almadan önce bu düşüncemi tamamlayamadım bile ve kollarımı omuzlarına dolamak ve bacaklarımı dikkatlice kalçalarına bağlamak zorunda kaldım. Bizi banyodan çıkarıp yatağına doğru götürürken kendi ağırlığımı taşımaya çalışıyordum.

Banyodaki ışık söndü, bize sadece peri ışıkları kaldı ve yatağa doğru giderken bir kez bile yavaşlamadı. İlk başta benimle birlikte yatağa düşeceğinden endişelendim ama durakladı ve yanağıma öpücükler kondurdu. "Neye ihtiyacım var biliyor musun?"

Her öpüşünde yanağını yanağıma sürtmek için durakladı, ilgi isteyen bir kedi gibiydi ve parmaklarımı saçlarının arasından geçirdim. "Ben mi?"

"Evet," dedi. "Tam da ihtiyacım olan şey. Çıplak. Altımda. Üstümde. Önümde. Nerede olmak istersen. Sadece sana ihtiyacım var."

Bir ürperti tüm sistemimi sarmıştı ve bu sefer yanağıma bir öpücük kondurduğunda, dudaklarıyla buluşmak için döndüm. Bir şeyler daha söylemek istiyordum ama onu öpmeyi bırakmak istemiyordum, bu yüzden ellerimi dengeledim ve bacaklarımı onun belinden indirdim. Tam yatağın üzerindeydik, böylece dizlerimin üzerinde dinlenebildim.

Dudağını ısırduğımda inledi ve sonra dilimi kovaladı. Kotunu açmaya çalıştım, önce düğmesini sonra da fermuarını çözdüm. Eşofmanımı çekiştirdi ve yukarı doğru sürükledi. Sadece emecek kadar uzun süre geri çektim.

bir nefes aldım ve başımın üzerinden çekmesine izin verdim. Sonra gömleğim uçarken ağzı benimkinin üzerindeydi.

"Yatağa yat," diye emrettim. "Ve sırt üstü... dikkatlice."

Kahkahası başlı başına bir okşamaydı. "Zevkle."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 20

OceanofPDF.com

T Dikişleri çekiyordu ve berbattı ama beni sırtüstü yatırdığında şikayet etmiyordum. Kotuma uzanmaya başladım ve ama o ellerimi tokatladı. Merakla kaşlarımı kaldırdım. "Patronluk taslıyorsun."

Duruşunda bir tereddüt belirdi. Bu bir "göz kırparsan kaçırırsın" anıydı, ama yatak odasındaki tel ışıklardan gelen düşük aydınlatmada bile ona odaklandım. Yakınlığının her damlasını ve ses tonundaki kontrol ipucunu içime çekmek istedim.

"Patronluk iyi mi?" Hâlâ dizlerinin üzerinde beni yatağa kadar takip ederken sordu. Sütyensizliği hakkında yorum yapmıyordum - henüz değil. Hayır, meme uçlarının boncuk boncuk oluşundaki heyecanı görmek hoşuma gidiyordu. Kaslarının hareketi karnındaki dövmeyle çekiştiriyordu ve bu güzel mürekkep parçası için Vaughn'a teşekkür etmeyi unutmamam gerekiyordu.

Bunu yapmak için hiç fırsatım olmamıştı. "Yoksa otoriter kötü mü?"

Kot pantolonumu kavrayıp aşağı doğru çekmeye başladığında bakışlarımı gözlerine doğru takip ettim. Doğru ya. Belki benim pantolonumu çıkarırsa, o da kendi pantolonunu çıkarırdı. Bu mükemmel bir plandı. Ellerimi yatağa dayayarak yukarı doğru ittim ve o kotu kalçalarımın sıyrırken dikişlerin sızlamasını görmezden geldim.

Boxer külot ya da herhangi bir iç çamaşırı giyme zahmetine girmediğim için, aletim yukarı doğru zıplamak üzere serbestçe sallandığında gülümsemesinin tadını çıkarıyordum. Evet, ikimiz de lazerle ona odaklanmıştık.

"Patroniçe, biraz daha alabilir miyim lütfen," diye cevap verdim ve kot pantolonumu baldırlarıma kadar indirdiğinde ve ayakkabılarımı çıkarmak için duraklamak zorunda kaldığında sevincimden çatladı. Bir an tereddüt etti ve etrafına bakındı. "At onu, Swan."

Ayakkabıyı omzunun üzerinden fırlattı ve bir şey düştü, ama cam kırılma sesi ya da endişelenmemi gerektirecek bir şey yoktu. İkinci ayakkabı birinciye takip etti ve sonra çoraplarımı çıkardı. Tırnaklarının ayağıma hafifçe sürtünmesi beni kahkahalarla sarsmıştı.

"Ben de seni gıdıklayacağım," diye uyardım onu.

"Beni iyi vakit geçirmekle tehdit et," diye mırıldandı ama sırtışı daha eğlenceli bir hal aldı.

"Oh, seni istediğin her şeyle tehdit ederim." Buranın havası serindi ama kıyafetlerim artık yerdeydi ve arkama yaslanıp ona bakmak güzeldi. Onun söz konusu olduğu pek çok farklı yoldan geçmiştim. Onu elimde tutma ihtiyacı en güçlü olanıydı.

Ona sahip olmak, ellerimi bir alev in etrafında birleştirmek, onu ateşini söndürebilecek her şeyden korumak ve aynı zamanda aynı hareketle onu boğmayı reddetmek gibiydi. Bu işte çok iyi değildim. Başta çuvallamıştım ama bana şu anki gibi baktığı sürece nasıl çuvalladığım umurumda değildi.

"Jasper..." diye adımı fısıldadı ve vücudumdaki tüyler diken diken oldu. "Ne düşünüyorsun?"

"Üzerinde çok fazla kıyafet olduğunu ve göğüslerinin oynamam için çok uzakta olduğunu düşünüyorum." Açık sözlü cevabım üzerine kahkahayı patlattı. Zengin gırtlak sesi aletim için harika şeyler yaptı, özellikle de ellerini uyluklarımdan yukarı doğru okşadığında.

"Sakin olmalısın..."

"Aletimi hizaya getirip o tatlı amcığına soktuğumda sakın olacağım ya da bana bir iyilik yap ve buraya gelip yüzüme otur."

Tanım karşısında durakladı ve doğruldu. Evet, göğüsleri hâlâ çok uzaktaydı ama ellerini göğsüne doğru kaydırды ve onları kavradı.

"Aferin kızım, o meme uçlarını benim için biraz sık, sonra ellerini pantolonuna doğru kaydır... Ah, Swan, istediğimi yaptığında ne kadar güzel olduğundan bahsetmiş miydin?"

Ellerinin göğsünden kalçalarına doğru kayması tüm dikkatimi çekmişti. Bu hareket kollarındaki yara izlerini bana gösterdi. O izlerin her santimetresinden nefret ediyordum. Liam ve Rome bu izleri ona veren adamı öldürdüklerini söylemişlerdi.

Aletim esnedi. Tamam, belki de ona zarar veren insanlara işkence etmekten ve onları sakatlamaktan zevk alan tek kişi benim kızım değildi.

Birkaç darbe daha dileyebilirdim, ama intikamlarını aldıkları gerçeğiyle iyiydim. Kalçasını biraz döndürdü ve pantolonu aşağı itti ve evet, külot da onlarla birlikte gitti. Amının pürüzsüzlüğü, kalçalarının o tatlı küçük v'ye doğru inişi içimde sabırsızlık uyandırdı.

Ona saldırmak istesem bile yapmazdım. Pantolonunu ve külotunu yataktan fırlatırken o esrarengiz gözlerle beni izlerken olmazdı. Vaughn'un oraya çizdiği şahine odaklandım. Bir şahin ve bir doğan. Çok ince değildi ama onayladım.

"Baş yukarı," diye mırıldandım, okuyordum ve gülümsemesi büyüdü. "Kanatlar dışarı," diye cevap verdi.

"Bu mükemmel." Görmüştüm ama vurulmadan önce benimle yatmaya geldiğinde bile mesele seks değildi ve sonrasında da bunu takdir edecek zamanım olmamıştı. "Vaughn çok güzel işler yapıyor."

Tekrar diz çöktü ve saçlarını önümden çekerken başını eğdi. Kahretsin... dudaklarını sikimin ucuna doladı ve ben de ağzına doğru itmemek için çarşafı yumrukladım. Islak ısı hissi altı kat daha iyiydi çünkü *o vardı*.

Sadece bu da değil, sikimi aşağı doğru iterken bakışlarını bana kilitledi. Daha önce sertleştiğimi düşünmüş olsaydım, şimdi ne kadar sertleştiği ve şiştiği konusunda hiçbir şey yoktu.

"Lanet olsun..." Parmaklarımı çarşafın üzerinde esnetirken başımı arkaya attım. Bu benim lanet kısıtlamalarım için gerçek bir test olacaktı. Bir kere. İki kez. Üç kez, aletimi aşağı doğru itti, boğazına doğru iterken neredeyse taşaklarıma kadar dudaklarındaydım.

Alnımda boncuk boncuk ter vardı ve kalbim deli gibi çarpıyordu. Cennet ve cehennem. İşte burasıydı. Tam burasıydı. Sonra bir patlamayla beni bıraktı ve ürperdim. Çünkü onu öpmeme izin vermek için yukarı doğru devam etmek yerine, hayır, aletim boyunca burnunu sokmaya başladı. Önce küçük yalamalar ve taşaklarıma öpücükler kondurdu.

Bu benim için yepyeni bir sapkınlık olabilirdi. Sonra dilini sikimin alt tarafı boyunca gezdirdi ve kalçalarımın istemsiz bir sarsıntı geçirdiğine yemin edebilirim.

"Beni öldürüyorsun, Swan." Eğer o oynayıp dalga geçerken ve ben ona dokunamazken burada kalmaya devam edersem, gerçekten ölebilirdim.

"Beğenmedin mi?" Gırtlaktan gelen ve kahkahanın sınırlarında gezinen bu soru, onun saf kadınsı gücünün bir göstergesiydi.

"Bunu ne kadar sevdiğimi biliyorsun."

Ne demek istediğimi anlatmak istercesine, ince elini sikimin etrafına sardı ve ucunu emmeden önce okşamaya başladı. İtmemeyi başardım ve sonra tırnaklarını uyluğumda gezdirdi. Gözlerimi açmaya zorlayarak, beni boğazının derinliklerine almaya başladığında ona baktım.

Her vuruş beni sınıra yaklaştırıyordu. Boşalmamı sağlayacak kadar değil ama beni zorlamaya yetecek kadar. Evet. Muhteşem gözleri, etli dudakları ve o ağzıyla benim mükemmel kuğum.

Bir yutkunmayla örtüleri açtım ve saçlarını okşamak için aşağı uzandım. İçine girebilmek için onu ayağa kaldırmakla bu şehvetli dalgaya kapılmak arasında gidip gelirken parmaklarımı saçlarının arasından geçirdim.

Hızını artırıp taşaklarımı yuvarladığı an, tutuşumu sıkılaştırdım. Çekecek kadar değil. Asla gerçek bir zarar verecek kadar değil, lanet olsun hayır, ona asla zarar vermem. "Boğazında değil, Swan. Bana sarıldığını hissetmek istiyorum. Ben de seni boşaltmak istiyorum."

Bencil olmamak zevki paylaşmak anlamına geliyordu, ama aynı zamanda kısıtlamalarımın sonuna kadar gerildiği anlamına da geliyordu. Beni bir patlamayla bıraktığında nefesimi dışarı verdim.

"Seni incitmeme izin verme."

"Güven bana," diye fısıldadım, onu daha yakına çağırdım ve mutlak zevkime göre, bana doğru sürünmek için yavaşça yükselmeye başladı. Teninin benimkine değdiği her yerde, yumuşaklığı duyularıma saldırıyor gibiydi. Dudakları benimkine ulaştığında, amının sikimin üzerinde kaydığını fark ettim.

Yüzünü yakalayarak onu öpmek için kendime çektim. Kalçalarını döndürmeye başladığında dili benimkiyle düello ediyordu. İleri geri, sürtünme ihtiyacım olana yakın bile değildi. Yine de klitorisinin çarpması boğazından küçük bir sesin kaçmasına neden oldu. Ayaklarımı yatağa doğru düzleştirerek kalçalarımı ona doğru itmeyi denedim.

Bu bana bir inlemeden fazlasını kazandırdı. Dikişler çekilmişti ama cidden umurumda bile değildi. Bir elim çenesinde ağzını benimkinin üzerinde tutarken, önce bir göğsünü, sonra diğerini okşadım.

Onlarla oynamak için en az bir saat harcamam gerekiyordu. Onu ağlatana kadar emmek istiyordum. Evet, bunu yapılacaklar listesine koydum. Bütün geceyi geçirmiştik ve yatmak için buraya geldiğimizde saat hâlâ erkendi.

Yarından önce kimsenin bize ihtiyacı olmaz.

Belki bize yiyecek getirmesi için birine rüşvet verebilir ve onu yirmi dört saat daha tutabilirdim. Diğerlerinin onu görmeden o kadar uzun süre dayanabileceğini sanmıyordum. Ben kesinlikle yapamazdım. Parmaklarım onunkilerle aletimde buluştu ve elimi onunkine doladım.

Sıkıyor, çekiyor, okşuyordu. Dudağımı ısırды ve ben kıkırdadım, ama aramızda, beni sıraya dizdik ve sonra üzerime batıyordu. İhtiyaçtan kaygan ve o kadar yumuşaktı ki, aşağı doğru bir hamleyle sikimi ıslattı. Sonra

Başını kaldırdı ve ben de ona izin verdim, ama elimi yüzünde tuttum, uzağa gitmesini istemiyordum.

"Sana binmeme izin ver," dedi. "Bırak bütün işi ben yapayım."

"Belki hepsini değil," diye uyardım. Onun zevkini de içmem gerekiyordu. Sadece benimkini değil. Bir elini omzuma koydu, sonra kalçalarını kaldırırken ağırlığını kaydırdı. Bir sonraki hamlesi beni kabzama kadar götürdü ve ikimiz de inledik. Kahretsin, bu inanılmazdı. İki vuruş daha yaptı ve benim ona pompalamamı sağlayacak hızda hareket etmeye başladı.

Kahretsin, saçlarını ve çenesini kavradım ve sonra ayaklarının kalçalarımın her iki yanında yatağın üzerinde olduğu yere baktım. Kalçalarını yuvarladı ve döndürdü, aşağı doğru her itişte büküldü ve beynim kısa devre yapmaya başladı.

"Sen yapana kadar gelmiyorum Swan," diye uyardım ve bu, yerine getirmeyi planladığım bir tehditti. Bana bu şekilde binerken o kadar muhteşemdi ki, dikişlere aldırmadan onu karşılamak için yukarı ittim. Tenin tokadı, etrafımda kenetlenirkenki sıcaklık, hepsi çok sarhoş ediciydi. Bir elimi amına doğru soktum ve sonra klitorisini buldum.

Etrafında dönerek baskıyı artırdım, tek düşünceli bir kararlılıkla onun zevkinin peşinden gittim. Patlamak istiyordum. Döllerimle sıırılsıklam olana kadar içine girmek ve sonra bunu tekrar yapmak istiyordum.

"İşte bu," diye ikna ettim, çığlıklarını yutmak için ağzını kendime doğru çektim. Doğru ritmi bulmuştum çünkü sertleşti, kalçaları aşağı doğru çarptı ve etrafımda titreyip spazm geçirirken bıraktım. İşte bu.

Birbirimize sarıldık, öpüşmemiz aceleden yavaşlamaya, sonra da nefes nefese öpüşmelerimizi noktalamaya başladı. Ağırlığının üzerime yerleşmesine izin vermiyordu.

"Kırılmayacak," diye fısıldadım. "Güven bana. Burada yaşamak için çok fazla şey var. Uzan, Swan. Her şeyini hissetmeme izin ver."

Bir tereddüt daha oldu ve sonra göğsüme yerleşti. Ağırlığı mükemmeldi. İstedğim her şey vardı ve etrafımda esnedi. Çok mükemmeldi.

Başını kaldırıp bana baktı ve yanağımı okşadıktan sonra beni yumuşak ve yavaş bir şekilde öptü.

"Neye karar verdin?" Kalbim çılgınca hızından kurtulmaya başladığında sordum.

"Pürüzsüz güzel," diye fısıldadı, "ama sakalımı özledim."

"Öyle mi?" Bunu düzeltirim.

"Kalçalarımnda bıraktığı his çok hoşuma gitti."

Gerçekten mi? Bir an için başımı yastıklara yasladım, sonra onu deviriverdim. Ciyak ciyak bir kahkaha attı ve ben de ona baktım. "Çok iyi bir çocuk oldum. Oraya uzandım ve her şeyi yaptım. Şimdi sıra sende."

Tartışmasını beklemedim, sadece yüzüstü yatana ve kendimi amcığıyla yüz yüze bulana kadar aşağıya doğru ilerledim. Döllerimle doluydu ve güzel bir pembelikle şişmişti. Evet, bunu kesinlikle özlemiştim.

"Sakalı gerçekten özlediysen bana haber vermelisin," diye takıldım, yanağımı kalçasının iç kısmına sürttüğümde çok hoş bir kahkaha attı. "Birkaç fikrim var. Her şeyi kontrol ettiğimizden emin olmak istiyorum."

Kalçasıyla birleştiği yere bir öpücük kondurduğumda, içini titreten kısık bir kahkaha attı. Evet, burası en güzel yerdı.

"Hadi başlayalım..."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 21

OceanofPDF.com

VAUGHN

A Dove, Roma'yı kontrol ettirmek için Doc ve ikizlerle birlikte üst kata çıkar çıkmaz Kellan, "Yarın tadilata geri dönüyoruz.

Normal kalsın."

Milo kaşlarını
çattı.

"Ve siz söylemeden önce söyleyeyim, hayır, bu işin peşini bırakmayacağız. Ama Sparrow için her şeyin normal olmasını istiyorum." Lainey'ye bir bakış attı ama o sadece omuz silkti.

"Benden itiraz yok."

"Bu çok ferahlatıcı," dedi Milo ve onun öyle bir bakışıyla karşılaştı ki kahkahamı tutamadım. Freddie kendini tutuyormuş gibi bile yapmadı; düpedüz kıs kıs güldü.

Dove ve Roma güvende olduğuna göre uyumak kolay olmalıydı ama tekrar uyanmadan önce üç ya da dört saatten fazla uyuyamadım. Huzursuzluk rüyalarımı işgal etti ve yataktan yuvarlandım. Kulüp binası sessizdi. Sabahın ikisinde şaşırtıcı değildi ama koridordan Kellan'ın kapısına doğru baktım.

Dove'un odası, en azından şimdilik, onunkinin ötesinde bir yerdeydi. Gerçi orada değildi. Hayır, Jasper'la birlikteydi ve sabah onları kontrol etmemiz gerekse de uyuyorlarsa onları uyandırmak istemedim. Jas'ı tanıdığım kadarıyla, muhtemelen yattıkları kadar erken uyumuyorlardır.

Bu fikre sııttım. Pinetree'den sonra, bize yeni bir hasarla döneceğinden endişeleniyordum. Eğer varsa bile, yüzeyde görünmüyordu. Rome çok daha kötü görünüyordu ama boynundaki yanıkları görmüştük. Rome'u oradan çıkarmak önemliydi. Yine de, keşke ben de payıma düşeni alabilseydim.

Merdivenlere doğru giderken Roma'nın odasında durakladım. Kapıyı iterek açmadan önce yarım tıkladım. Liam sandalyede uyukladığı yerden başını kaldırdı ve gözlerini kısarak bana baktı. "Sadece onu kontrol ediyordum," dedim kısık bir sesle. Eğer Rome'u uyandırmadıysam, uyandırmak da istemiyordum. İkimiz de yatağa baktık. Rome yüzünde bir buz torbasıyla mışıl mışıl uyuyor gibiydi.

"Şişliği indiriyorum," dedi Liam. Elinde kendi buz torbası vardı.

"Harika, bir şeye ihtiyacın var mı?"

"On saat yatay ve bir oral seks." Hafifçe sırtması beni kıkırdattı. "Belki bu sırayla değil."

"İstersen benim odamda kalabilirsin," diye teklif ettim. "Diğerinde tek başınasın."

Beni tersledi ve ben de kapıyı kapattım. Alt katta, hasarı inceledim. Doğru... işe koyulma zamanı.

Sonraki üç saati çalışarak geçirdim. İlk olarak tüm hasarlı mobilyaları dışarı çıkardım ve atılmak üzere depoya taşıdım. Yeni eşyalarımız yolda. Ya da gelmiş ve burada kasalarında saklanıyor olabilirdi. Sonra kontrol ederdim.

Kırık bilardo masası ve iki kırık ıstaka da dahil olmak üzere mobilyalar çıktıktan sonra -benimki ve Kellan'inki. Onları da değiştirecektik. Halıları sürükleyerek kaldırdım ve onları da dışarı çıkardım. Enkazı süpürdükten sonra mutfığa yöneldim. Yeni kahve makinesi tezgahın üzerinde açılmamış bir şekilde duruyordu.

Kimin ne zaman gidip bunu alacak vakti oldu ki?

Doğru, yüzüne bakmıyordum. Mutfakta kırılan ya da hasar gören her şeyi bir kutuya koydum ve dışarı taşıdım. Ana depo sessizdi; kapıların hepsi mühürlüydü. Temizliğe devam etmeden önce her dışarı çıkışımda bir tur attım.

Mutfak oldukça çıplaktı; masa ve sandalyeler ayakta kalamamıştı. Buzdolabı son demlerini yaşıyordu. Mikrodalga kızarmıştı. Ocak şimdiye kadar sağlam görünüyordu. Tüm hatların sağlam olduğundan emin olmak gerekiyordu. Zaten birkaç lamba patlamıştı.

Elektrik işi en sevdiğim iş değildi, bu yüzden onu sona bıraktım. İki şişe suyu boşalttıktan ve daha fazla çöpü sıkıştırdıktan sonra duvarları inceledim. Delikleri doldurmayı bitirmemiz gerekiyordu. En azından iki tanesinin sökülüp yeniden yapılması gerekiyordu.

Yine de duvarlara bir balyoz indirirsem, kızgın bir Vandal yuvası açacağımı hissediyordum. Huzursuz olmam başkalarını da uyandırmam gerektiği anlamına gelmiyordu. Doğru, duvar onarımı için biraz yıkım gerekiyordu, sonra boyayabilirdik. Döşemenin bir kısmını zımparalamamız ya da tamamen yeni döşeme yapmamız gerekecekti.

Kurşun deliği şıklığının gidilecek yol olmadığından şüpheleniyordum. Üst katın da elden geçmesi gerekiyordu ama kesinlikle ona dokunmayacaktım. Yüzümdeki teri gömleğimle sildikten sonra bir su daha içtim ve Dove'un stüdyosuna yöneldim. Birkaç gündür içeriye göz atmamıştım. Tam bir enkazdı. Dolaptaki kan lekeli kutulardan parçalanmış aynalara ve kırık bara kadar.

Yine de döşemenin her tahtası hasar görmemişti. Burası başlamak için iyi bir yerdi. Hasarlı tahtaların çoğunu yukarı kaldırdım ve serbest bıraktım. Toplamda yarım düzine kadar vardı. Onları ölçmemiz, kesmemiz ve yerleştirmemiz, sonra da cilalamadan önce her şeyi zımparalamamız gerekecekti.

Dove için kıymık yok.

Tenimdeki ter, doğrulurken tişörtümün kokusunu kontrol etmemi sağladı. Çünkü daha tatlı bir koku...

"Merhaba," dedi kapı aralığında eğildiği yerden. Üzerinde sadece bir gömlek ve başka hiçbir şey yoktu, uykulu bir dikkatle beni izliyordu. Saçları dağınıktı ve yanağında uyumaktan kaynaklanan bir iz vardı.

"Hey," dedim, tahtaları sökmek için kullandığım çekici kemerime asmadan önce hasarlı tahtayı bir kenara bıraktım. "Uyandırdım mı seni?" Çünkü ihtiyacı olan uykuyu bölme fikrinden ne kadar nefret etsem de, o gerçekten de acıyan gözler için bir manzaraydı.

"Hayır," dedi bana, kollarını ovuşturarak ilerledi ve gözden kaçan tahta noktalarından birini düzgünce sıyırdı.

"Ayaklarına dikkat et." Bir kolumu ona doladım ve onu kucağıma aldım. Kabul ediyorum, ben ter ve iş kokuyordum, o ise seks ve günah kokuyordu. Benim açımdan bir şikâyet yoktu ama ayaklarını incitmesini gerçekten istemiyordum.

Ayak parmaklarını kıvrırarak kollarını boynuma doladı. "Sadece günaydın demek istedim."

"Zemin henüz çıplak ayak için güvenli değil. Senin için kıymık yok, Dove." Sonra dudakları dudaklarıma değdi. İtirazımı susturmak mı istiyordu yoksa sadece beni öpmek mi, hiçbir fikrim yoktu. İlk dokunuşta sikim kabardı ve onu desteklemek için bir kolumu kışının altına kaydırdım.

Onun çıplak, sıcak ve tatlı kıcı.

Benden bir inilti kaçtı. Ağzını yutarak dilini emdim. Sonra fısıldadı. "Terliyim."

Yüzümü kavrayıp bana sürtünmeden önce "Tamam," dedi. Sonra ağzımın etrafını öpücüklerle ısırdı. Dilini bir köşeye dokundurdu ve sonra dudaklarını kovalamak için döndüm. Tanrım, tadı harikaydı. İşte

taze bir nane kokusu vardı, sanki buraya gelmeden önce dişlerini fırçalamış gibiydi.

Kalçalarımın etrafındaki kemer gevşedi ve sonra yere düştü. Onu en yakın duvara doğru taşıdım... Lanet olsun, aynaydı. Onda bir çatlak vardı, ben de bir sonraki bölmeye geçtim. Pürüzsüzdü ve kışının sıkılığı olan tatlı manzaranın tadını çıkarmamı sağladı.

Dove kotumu açıp elini sikimin etrafına dolayınca bir inilti daha çıktı. Dilimi onunla aynı anda iterken avucuna doğru pompaladım. Her yeri o kadar yumuşaktı ki.

Başımı kaldırarak, serbest bırakmadan önce alt dudağını biraz dışarı çektim. Piercing ile oynamadan önce sikimi sıktı. "Bunun için hazır mısın, Dove?"

Ona duyduğum ihtiyaç, yakıt deposundaki bir kibrit gibi sistemimde patladı. Taşaklarımdan saf sıvı ateş yayıldı ve tek hayal edebildiğim onu döndürmek ve ellerini o aynanın üzerine dikmekti...

"Evet," dedi inleyerek ve ben de bu sesi kovaladım, amını bana yaslarken onu öptüm. Bu kot rahat olamazdı. "Sadece seni istiyorum."

"O zaman beni yakalayacaksın."

Onu aynanın karşısında dengelemeden önce ayaklarımızın dibindeki zemini kontrol ettim. "Sakin bırakma."

"Asla," diye söz verdi.

Gömleğimi çekip çıkardım ve ayaklarının dibine fırlattım. Ellerimi kalçalarına doğru kaydırarak gömleğinin altına soktum.

"Kapalı."

Kıpırdandı ve kendi gömleğinden çıkmak için sikimi serbest bıraktı. Elini hissetmeyi ne kadar özlemiş olsam da, tatlı vücudunun benim incelememe açık görüntüsü beni bir taştan daha sertleştirdi. Daha gömleği yere düşmeden, bir göğsünü emebilmek için onu yukarı kaldırdım. Sonra dikkatimi diğerine çevirdim. Dişlerimin sıyrıkları arasında dilimin sıcak dalgaları ve onun inlemeleri daha yumuşak cıgıllara dönüştü.

Keskin çekiştirmelerle saçlarımı çekti, beni daha yakına sürükledi, böylece meme uçları kızarana ve sertleşene kadar onlara işkence ettim. Tüm bu süre boyunca amcığına yaslandım, içine girmeme izin vermedim ama nefes nefese kalması bundan zevk aldığını gösteriyordu. Bacaklarını etrafımda bükte.

Çok esnekti. Dove ikiye bükülebilir ve bacakları omuzlarımdayken ve ağızlarımız birbirine kaynaşmışken onu becermeme izin verebilirdi. Bu görüntü başka bir nabız gönderdi

sikime. Doğru, onun içine girmem gerekiyordu. Hemen şimdi.

Ağzımı göğsünden bir patlamayla çekerek, gözlerini siyah olabilecek kadar karartan şişmiş göz bebeklerine baktım. "Seni arkadan becerebilir miyim?"

Yüz ifadesinden panik okunuyordu. "Kıçım mı?"

"Hayır," diye fısıldadım. Bu yanıtı kaydetmeme rağmen, daha sonra kullanmak üzere dosyaladım. Bu onu zorlamakla ilgili değildi. Zaten kıcıyla ilgili çekingenliğini ifade etmişti ve benim arzuladığım şey de bu değildi. Kahretsin, içimde nazik olmak için yeterli güç olduğundan emin değildim. "Amını istiyorum. Ama bunu yaparken aynada beni izlemeni istiyorum."

Yüzüne ve sonra göğüslerine doğru bir kızarıklık yayıldı. Arzu gözlerini bir kez daha yumuşattı ve başını salladı. "Evet, lütfen."

Hay sikeyim. Tam burada ona çarpma isteğimle savaşıyor onu yere bıraktım ve aynaya bakması için döndürdüm. Bana gönderdiği ateşli bakış bir okşamaydı ve ellerimi göğüslerinin üzerinde gezdirdim. Ayakları gömleklerimizin üzerindeydi. Buradaki ahşap sağladı. Bu mükemmeldi. Davet edercesine kıcını kaldırdığında ellerimi kalçalarında gezdirdim, bacaklarını ayırırken kıcının kıvrımlarını sıyırdım.

Döl amına bulaştı ve kaçmaya çalışan damlacıklara sııttım. İki parmağımı ıslatarak tekrar içine soktum ve neredeyse mırıltıya benzeyen küçük bir ses çıkardı. "Jasper'ın yatağından yuvarlanıp buraya mı geldin?"

"Uyandı," diye mırıldandı, parmaklarımı geri iterek. "Çok tatlıydı ama ondan sonra bir daha uyuyamadım."

"Demek buraya geldin ve beni buldun."

Dudaklarını yaladı ve başını salladı. Parmaklarımı biraz daha derine sokarken aynadaki bakışlarını tuttum. Kaygan ve sıkı, zaten çok sıcak ve davetkârdı.

"Buna hazır olduğuna emin misin?" Jasper'ın ona kesinlikle ihtiyacı vardı ve kalçalarında morlukların izleri vardı. Bir erkeğin ellerini koyup tutacağı yerdeki morluklar. Tam da ellerimi koymak ve hissedebildiği tek şey ben olana kadar onu becermek istediğim yerde.

"Evet," diye ısrar etti, parmaklarıma doğru geri çekildi ve başını eğdi.

"Merak etme Güvercin," diye mırıldandım adını, parmaklarımı serbest bırakırken yatıştırmak için biraz. "Sana sahibim." Öyle de yaptım. Her zaman sözünün eri bir kadın olmuştu ve ona bana neye ihtiyacı olduğunu söylemesini söyledim.

Eğer bana ihtiyacı varsa ve beni istiyorsa? O zaman tam olarak istediği kişiydim. Bu açıda bile hala biraz kısaydı, bu yüzden kalçalarını biraz dışarı çektim, sırtını daha da eğdim ve bana duygusal bir küçük kıpırdama vermek için kıvrıldı.

Yavaş yavaş dizginlerim gevşedi ve kendimi hizaya sokup tek hamlede içine girdim. Bu, içinden alçak bir çığlık atmasına neden oldu ve lanet okumak istedim. İç kasları sanki lanet olası bir orgazmı ateşlemişim gibi etrafımda kasıldı. Onu kaldırdım, açının daha iyi olması için biraz daha yukarı kaldırdım ve titrerken ellerini aynanın üzerinde düzleştirdi.

O zevk sarhoşu gözler açılıp bana sabitlendiğinde başımı salladım. "İşte benim tatlı Güvercinim. Şimdi uçmaya hazır ol."

İtmeye başladığımda etrafımda esnedi, ama taşaklarım ona tokat atana kadar ileri momentumumu karşılamak için eşit güçle geri itiyordu. Bir kolumu ortasına dolayarak göğüslerinden birini kavradım ve meme ucunu sıktım. Bana doğru geri kıvrıldı ve orada, çok sevdiği noktayı buldum.

Çığlıklarının şiddeti artıyor, ritmimizle mükemmel bir uyum içinde dışarı fırlıyordu. Bir eliyle kolumu kavrayıp diğer eliyle aynaya bastırırken yüzündeki her ifadenin tadını çıkardım. Kendini çok iyi hissediyordu, özellikle de kalçalarını çevirdiğinde ve ben daha da derine indiğimde.

Boştaki elimi amına doğru kaydırarak, onu yukarı kaldırırken daha geniş açtım. İşte oradaydı, yumuşak, pırıl pırıl ve sikimle doluydu. Klitorisini okşayarak, çırpınmaya başladığında onu destekledim. Kendi ihtiyacım beni eritti ve beni öpmek için başını çevirdiği anda boşaldı.

İkinci orgazmının gücü beni kendimden geçirdi ve yemin ederim fişkıra fişkıra boşaldım. Artık ondan akan sadece Jasper'ın dölleri olmayacaktı. Başımı kaldırdığımda içimi tatlı bir sahiplenme dalgası kapladı. Biz orada birbirimize kenetlenmiş bir şekilde dururken o da başını omzuma yasladı.

Sergileniyordu ve kesinlikle muhteşemdi. Ona tekrar sahip olma ihtiyacı, onu orada tutma ihtiyacıyla yarışıyordu.

"Evine hoş geldin, Dove," diye fısıldadım nemli omzunu öpmeden önce ve o da kısık bir kahkaha attı.

"Burada olmak çok güzel," diye cevap verdi ve ben de sııttım. Burada olmak kesinlikle güzeldi.

Bir saatten biraz daha kısa bir süre sonra, onu yatağıma yayılmış, doymuş ve gülümsüyor halde buldum. Kahve almak için aşağı indiğimde Kellan'ı buldum. Çalışmalarımın izlerine baktı.

"Hiç uyudun mu?"

"Biraz." Aldırdığımdan değil. Beni kendi kahvesiyle takip etmesine de itiraz etmedim. İçeri girdiğimizde Dove yuvarlandı ve gülümsemesi duvarlara indirmek istediğim balyoz gibi çarptı.

Kahvesini uzatırken Kellan kıkırdarak, "Günaydın," dedi. Neredeyse akıcı bir şekilde doğrulup oturdu.

"Günaydın... Seni uyandırmadık değil mi?" Bana şakacı bir sırıtış gönderdi ve ben de güldüm.

Kellan başını salladı. "Hayır, biri kötü bir kızdı ve yapmadı. Belki bir dahaki sefere."

Gözleri biraz büyüdü ve ardından kahvesinden bir yudum aldı. "Eğer istersen... ve Vaughn için sakıncası yoksa."

"Hayır, hiç sorun değil," diye söz verdim ve Kellan yatağıma otururken ben sandalyeye oturmak için geri çekilmeden önce ona bir öpücük daha verdim. Ona bir kolunu uzattı ve o da dikkatlice öne doğru kayarak ona doğru kıvrıldı.

"Aferin kızıma," dedi ve bana bakmadan önce omzunu öptü. "Bugün ağırdan almanı ve bazı idari işleri yapmanı önerecektim ama Vaughn alt katı yenilemeye başladı bile."

"Ben yokken bir şey kaçırmadım değil mi?" Sesindeki ani endişe belirtisi beni duraksattı. Kendisi burada yokken değişiklik yapmamıza itiraz edebileceği hiç aklıma gelmemişti.

"Hayır, Sparrow. Hâlâ yapmamız gereken bazı temizlik işleri var. Sırada duvarları yıkmak var."

"Duvarları mı yıkıyoruz?" Jasper kapıdan sordu, kapıyı tamamen kapatmamıştık. "Kulağa eğlenceli geliyor."

Kıkırdadım çünkü Rome onun hemen arkasındaydı. Jasper'a sert bir bakış attı ve Jasper kenara çekildi. Çürüklerine rağmen kesinlikle daha iyi görünüyordu ve Dove'a doğru bir adım attı. Kel'in yanından ayrılmayan Dove, Rome'a bir öpücük vermek için dizlerinin üzerine doğru kaydı. Rome onun kahvesini yakaladı, sonra da kız mutlu bir ses çıkarana kadar öpücüğü daha da derinleştirdi.

"Bir yudum ister misin?" diye sordu nefes nefese bir sesle ve yanına yerleşti. "Ona kendi içkisini getirebilirim," dedi Liam kapı aralığından, yüz ifadesi

Ona yaslandığı yerde düşünceli. Evet. Sırt üstü ve çıplaktı, kesinlikle iyice sikilmiş görünüyordu ve hiçbirimiz bakışlarımızı ondan alamıyorduk.

Liam'a burnunu kırıştırarak, "Paylaşmak benim için sorun değil," dedi.

"Açıkçası," dedi, bir an için sesinde en ufak bir keskinlik vardı ve kaşlarını çatmıştı ama sonra kıkırdadı. "Ayrıca sabahın bu erken saati için fazla nefis görünüyorsun."

"Gel kahve iç ve huysuz olma."

Roma kahvesinden bir yudum aldı. "Starling'e bir fincan daha yaptıktan sonra." Kellan güldü. "Ya da ona kıyafetlerini giydirip yemek için aşağı inebiliriz, kahve ve planlama."

Jasper, "Yapmak zorunda mı?" diye sorarken ben, "Ah be," dedim.

Bu da başka bir kahkahayı ateşledi. Kellan haksız değildi. Eğer giyinmezse, kesinlikle ondan başka bir şey yapmayacaktık ve Dove'un bu seviyeye hazır olduğundan tamamen emin değildim.

Henüz.

"Tadilat, Sparrow," dedi Kellan sert bir sesle. "Bu gömlek ve külot demek, muhtemelen pantolon da..."

"Duş almam lazım," dedi Rome aniden, sonra da onu kucağına aldı. "Hey," diye itiraz ettim onu odadan dışarı çıkardığında ve o hâlâ gülüyordu. Liam eliyle ağzını kapattı ama sırtımdan önce değil. Jasper gerçekten de kıkırdadı ve Kellan öfkeli bir ses çıkardı.

"Roma Roma'ya gidiyor."

"Hayır," dedi Liam. "Roma'nın şu anda Hellspawn'a gittiğinden oldukça eminim."

Haklı olduğundan oldukça eminim.

BÖLÜM 22

OceanofPDF.com

EMERSYN

A Roma ile duş aldıktan sonra biraz gevşemiş ve esnekleşmiştim. Ona esneme hareketlerinden tekrar bahsetmek zorunda kaldım, özellikle de fikirleri vardı. Ben çıplak uzanırken herkesin Vaughn'un odasında dolaşması içimi kaçınılmaz bir sıcaklıkla doldurdu. Hem dans stüdyosunda hem de odasında onunla birlikte olmanın ne kadar muhteşem olduğunu düşündükçe hâlâ ciddi şekilde ağırıyordum. Her zaman çok dikkatliydi ve aynı zamanda bana ihtiyacım olanı veriyordu.

Hepsi yaptı. Rome gömleklerinden birini başıma geçirdi ve odama gidip bana yeni külot ve yoga pantolonu getirdi. Amım kesinlikle biraz morarmış hissediyordu, ama iyi bir morarma. İyi ve gerçekten çalıştığımı gösteren türden. Kalçalarım bile yanıyordu.

Ayaklarımı odamdan buraya kadar gelmiş olan ayakkabılara sokmadan önce nemli saçlarımı bir düğüm haline getirdim. Sonra tekrar, inşaat ve tadilat. Çıplak ayak yok. Roma beni kapıda bekliyordu. Yüzünü incelemek için yaklaştığımda durakladım.

"Starling..."

"Şşşt," parmağımı dudaklarına bastırdım. "Duşta buna iyice bakmaya çalıştım ama dikkatimi dağıtmaya devam ettin."

Sırıttı.

"Ama daha iyi hissediyorsun." Beni kırık kaburgalarla taşımamalıydı. Umursuyor gibi de görünmüyordu. Ya da mücadele ediyor. Jasper dikişleri konusunda, Rome da kaburgaları konusunda kötü davranıyordu. Sonra yine...

"Ben buradayım," dedi. "Bu her zaman daha iyidir."

Benimle birlikte. Burada benimleydi ve dürüst olmak gerekirse... "Evde olmayı seviyorum." Şişlik iyileşmişti. Renk değişikliği hâlâ kötü görünüyordu ama çürükler iyileşirken daha kötü görünme eğilimindeydi. Gözünü sonuna kadar açabiliyordu.

"Güzel."

Ellerini tutarak parmak eklemlerindeki çürüklere baktım. Tırnaklarının etrafında boya lekeleri vardı, normalde ne yaptığının içgüdüsel bir hatırlatıcısı. Midem yüksek sesle guruldamak için o anı seçti.

Rome beni kapıya doğru iterek, "Ye," dedi.

"Peki," diye homurdandım ama parmak eklemlerini öptüm. Yolda kahve fincanımı alıp kapıya yönelirken gülümsemesini kaçırmadım. Liam'daki odasının aksine, buradaki yatak odası boya malzemelerinden kitaplara ve dergilere kadar pek çok farklı eşyayla doluydu. Köşede tuvaleri görmüştüm ama ne kadar keşfetmek istesem de izinsiz girmek istemedim.

Alt katta, soyulmuş boş ön odaya baktım. Bilardo masasını ve kanepeyi şimdiden özlemiştim. Yıpranmış desenleriyle ahşap sehpayı özlemiştim. Eskiden orada olan halıyı bile özlemiştim.

Saldırganlarımızdan bazılarının vurulduktan sonra yattıkları yerdeki koyu lekeler yardımcı olmadı. Bazılarının izlerini silmişlerdi ama halının yokluğu bir başkasını ortaya çıkarmıştı. Daha önce aşağı indiğimde, Vaughn'un çalışma seslerini takip ederek stüdyoma gelmeden önce tuhaf gelmişti.

Hasarı gidermek ya da en azından ortadan kaldırmak, işleri düzeltmek için atılacak ilk adımdı. Çocuklar mutfaktaydı, gerçi hepsinin burada olması normalde olacağı kadar kalabalık değildi - masa ya da sandalye yoktu.

"Doğru," diyordu Liam. "Burası için daha fazla mobilyaya ihtiyacımız var. Rome, benimle gelip biraz almak ister misin?"

Roma'ya sormasına rağmen bakışları benim üzerimdeydi. Liam'a sııttım ama Jasper duvara yaslandığı yerden bir kolunu bana doladı ve sabah sarılması için beni kendine çekti. Bir gün önce yatağa girdiğimizden beri saatler değil de günler geçmiş gibiydi. Çok şey olmuştu. Hepsi de güzel şeylerdi.

"Hayır," dedi Rome. "Önce duvarların yamalanması gerekiyor."

"Hangi duvarlar olduğuna bağlı," diye karşı çıktı Vaughn. "Aslında bazı duvarları yıkmamız gerekiyor."

"Kesinlikle evet," dedi Jasper. "Planlardan bahsediyorduk. Planı nasıl yapmak istediğimize karar verdik mi?"

"Bu konuda düşüncelerim var," diye yanıtladı Kellan, sonra parmaklarını kıvrarak bana işaret etti. Jasper'ın önce çenesine sonra da dudaklarına bir öpücük kondurduktan sonra sırtarak beni bıraktı.

"Yemek geliyor," diye seslendi Milo koridorun sonundan ve Kellan tezgahdan uzaklaştı. Beni gevşek bir kucaklamayla yakaladı, sonra kaldırdı ve Liam'la birlikte durduğu yerin yanındaki tezgâha yerleştirdi.

Kellan Liam'a, "Jasper'ı al," dedi.

Jasper, "Hadi ama, mobilya alışverişine gitmek istemiyorum," diye yakındı. "Benim işim balyoz sallamak."

"Hayır, değil. Gözetmenlik yapabilir, alışveriş yapabilir ya da yatağına dönebilirsin. Şu anda senin işin iyileşmek," dedi Doc, Milo ve Lainey'nin önünde kapıdan içeri girerken. Çocuklardan kaçıp bana doğru gelirken sırttım. Kellan bacağını ovdu ve ona yol açmadan önce dudaklarıma bir öpücük kondurdu. Hemen yanımdaki tezgâhın üzerine zıpladı ve kahverengi bir poşet uzattı.

"Eğer yatağa dönersem, Swan'ı da yanımda götürürüm." "*Tam* burada duruyorum," diye homurdandı Milo.

Jasper, "O zaman kulaklarını kapat," diye cevap verdi ve herkes güldü.

"Kahvaltılık burrito," dedi Lainey, çocuklar yiyeceklerini paylaştırmaya başlarken bana doğru eğilerek.

"Kokusunu alabiliyorum." Harika kokuyorlardı.

Onlar da sıcaktı; folyoya sarılmış lezzeti alırken dikkatli davrandım. Kahvaltı burritoları birkaç blok ötedeki bir arabadan geldi. Onları daha önce de yemiştik ve harikaydılar.

Milo iki büyük OJ şişesini taşıırken, "Meyve suyumuz da var," diye önerdi.

"Teşekkür ederim." Çok fazla konuşma fırsatımız olmamıştı ama bana araştıran bir bakış attı ve ben de ona bir gülümseme daha verdim. "Ben iyiyim."

"Sadece emin olmak istedim." Döndü ve Kellan'ın ona attığı burritolardan birini yakaladı. Çocuklar birbirleriyle şakalaşüyor ve iş konuşuyorlardı. Güzel. Onların gevezeliklerini dinlemek.

"Freddie nerede?" Aniden sordum ve Liam bana baktı. Bir gece önce Jasper'la yattığımızdan beri onu görmemiştim. Uyumadığı sürece burada bizimle olmalıydı. İçimden bir endişe geçti. Bütün gece oynamıştım ve bunun göstergesi olarak da amım ağrıyordu ama...

"O bir görevde," dedi Doktor ve bakışlarımı ona çevirdim.

"Bir görev mi?" Sorum üzerine diğerleri sessizleşti ve ben de onlara baktım. Kimse endişeli görünmüyordu, bu iyiydi, değil mi?

Sessizliğin içinde, kapının çarpma sesi normalden daha yüksekti. Vay canına. Dışarıda gerçek bir mobilya ya da sanat eseri olmadığını söylemek kolaydı. Bunu kesinlikle düzeltmemiz gerekiyordu.

"Onları buldum!" Freddie koridora çıkarken bağırdı. Sonra elinde iki dev beyaz kutuyla oradaydı. "Çok çekicilik gerektirdi, Boo- Boo. Herkes için böyle açmıyorum, biliyorsun değil mi?"

Sırıtsı saf yaramazlıktı.

"Hayır mı?" Başımı öne eğdim. "Yani her zaman anladığım için mi özelim?"

Freddie göğsünü şişirirken Jasper gülümsemesini gizledi. "Sen *özelsin*, Boo- Boo. Senin ve Roma'nın planlanmamış tatilden dönüşünüzün ışığında, bir LoJack talebimi yinelemek istiyorum ama bunu daha sonra tartışırız.

-Sana bu güzellikleri almak için Marina'daki Gambino'ya kadar gittim..."

Büyük bir tantanayla, dansçı çörekleri ortaya çıkarmak için en üstteki kutuyu çevirerek açtı. Her biri ayakkabılarla, dansçılarla, müzikle ya da başka bir şeyle süslenmiş olan çöreklerin ortasında "Evinize hoş geldiniz" yazıyordu.

Gözlerim yaşardı. Lainey burritomu kurtardı çünkü onu koyacak yerim yoktu ve Liam çörekleri dengelemek için uzandı, böylece Freddie ikinci kutuyu açabildi. Küçük boya kutularıydı, çöreklerin üzerinde boya sıçramaları gibi renk sıçramaları vardı ve ortasında "Geç kaldın" yazıyordu.

Rome çöreklerle baktı ve sonra başını salladı. "Liam öyleydi," dedi ve önce bir tane, sonra da bana uzatmak için bir tane daha çıkardı. Güldüm ve sonra Freddie'ye sarılmak için zıpladım. Beni tek koluyla yakaladı ve nazıkçe sıktı.

"Onları seviyorum," dedim ve o da sırıttı.

"Harcamak zorunda kaldığım tüm cazibeye değdi."

Herkes güldü ve çörekleri herkesin alabileceği bir yere koymak için yeniden düzenleme yapıldı. Freddie'ye ev çöreğini vermeyi ihmal etmedim ve gerçekten de yüzü kızardı. Kellan sonra gözüme takıldı ve beni onaylayan bir baş selamı verdi. Çok güzeldi. Bir önceki gecenin dostluğu güne yayılmış gibiydi ve tadilata yardım edeceğim için heyecanlıydım. Ayrıca esnemem gerekiyordu ama bunun için stüdyoda çalışmamız gerekiyordu ve...

"Bu konuyu açan kişi olmaktan nefret ediyorum," dedi Doc sessizce, çocuklar renkler, duvar onarımı ve mobilya tipi hakkında tartışmak için eski oturma odasına gitmeye başlarken. Ne seçtikleri umurumda bile değildi, çünkü buranın bir savaş alanı değil de yeniden evleri gibi hissetmelerini istiyordum.

"Neyi getireyim?" Lainey benim yerime sordu, çünkü ağzımda burrito vardı.

Ona minnettar bir bakış attım ve o da sırıttı.

"Fizik tedavi." Doktorun sesi gerçekten özür diler gibiydi ama ben yine de inledim. Daha önce pek hoşuma gitmemişti. Sadece bir hafta olmuştu ama yine de... Önce kollarıma sonra da ona baktım. "Bu konuda yardımcı olmak istedim.

yenilemeler."

"Bunu hala yapabiliriz," diye teklif etti ve *biz* vurgusunu kaçırmadım. Etrafta daha çok varmış gibi görünüyordu ve çocuklarla arasında daha az düşmanlık vardı. Ama yine de, Liam'la birlikte çocukların yanındaydı.

bizi almaya geldi. O adamı çok hızlı indirdi. "Acele etmemize gerek yok ama esnekliğinize ve gücünüze ne kadar güvendiğinizi de biliyorum."

"Yapabiliriz," dedim Lainey'ye bakarak. "Haklısın, esnekliğime ve gücüme ihtiyacım var." Hızlı kabulüm karşısında Doc'un yüzünde beliren şaşkınlığı kaçırmadım. Yine de Doc bir süredir en sevdiğim kişi değildi. Sonra Jasper'ı kurtardı. Ona göz kulak olmaya devam etti. Sonra Roma'yı ve beni almaya geldi.

Jasper ve Liam mobilya almak için dışarı çıktılar, Freddie de yardım etmeye gönüllü oldu. Yüz ifadeleri biraz komikti ama aslında eğleniyor gibi görünüyorlardı. Vaughn, Milo'yla birlikte balyozları almaya gitti. O kısmı gerçekten yapmak istiyordum ama yıkmam için bazı duvarları saklayacaklarını söylediler. Lainey denetleyeceğine söz verdi ve Kellan'ın da yapması gereken işler vardı ama depodan ayrılmayacağını söyledi. Doktor ve ben PT için üst kata çıktık çünkü aşağıda oturabileceğimiz ve bize engel olmayacak hiçbir yer yoktu.

Yerleştikten sonra "Teşekkür ederim," dedim ve kollarımı sıvamaya başladı.

Eskisi kadar acımıyordu.

"Sana yardım edeceğime söz vermiştim," diye hatırlattı bana. Açık kahverengi gözlerinde biraz sitem vardı. "Bana kızgın olduğunu biliyorum, Küçük Bit, ama bunu sadece seni mutsuz etmek için yapmıyorum."

Onun bakışları altında biraz kıpırdandım. "Öyle olmadığını biliyorum. Bunların bazıları... bazıları sadece garip ve belki de biraz gergin."

Uzun bir süre beni inceledi. "Nasıl olduğunu sorsam bana söyler misin?"

Merdaneye daha fazla baskı uygularken soruyu tekrar düşündüm. Yara izleri artık beni şok etmiyordu. Hâlâ kızgın ve pembeydiler ama o kadar da taze değillerdi. Belki de pusuya düşürüldükten, Jasper vurulduktan, kulüp binasında vurulduktan, sonra Roma ve ben alındıktan sonra... Bu kesiklerden kurtulmuştum. Yara izleri hayatın bir gerçeği olabilirdi ama yaralar geçmişte kalmıştı.

"Sanırım yapardım," dedim yavaşça. "Yani, evet, yapardım."

Mickey kıkırdadı, yüz ifadesindeki endişeyi biraz olsun yumuşatan bir mizah vardı. "Emin misin?"

"Emin değilim ama soruyu da önemsemiyorum. Yani, sorabilirsin. Ben de cevaplarım." Sonuncusu da diğerleri gibi sakince çıkmıştı ama ön kolumun iç kısmındaki gerilme hissi en rahatsız edici şekilde yanıyordu.

"Birkaç saniye daha," diye uyardı. Baskıyı tamamen azaltmasa da biraz yumuşattı ve sonra işi bitti. Bir nefes verdim. "Harika gidiyorsun."

"Tamam, daha sonra köşede ağlarken senden bunu yapmanı istediğimi hatırlat bana."

"Bunu aklımda tutacağım," dedi ve diğer elime uzandı. Tamam, yaşasın, taze işkence. "Şimdi söyle bana, nasılsın?"

Tam olarak soracağımı düşündüğüm şekilde değildi ama cevap vereceğimi söylemişim. "Fiziksel olarak mı? Kollarım ağrıyor, eskisi kadar değil. Tamam, düzeltiyorum, şu anda solum kesinlikle sağımdan daha fazla acıyor." Gülümsemeye çalıştım ama bunun daha çok diş gıcırdatmak olduğuna emindim.

Yüzünde bir sırıtma belirdi. "Hâlâ espri anlayışın var; bu yardımcı oluyor."

"Ağlamaktansa gülmek daha iyidir." Şikâyetim üzerine merdaneyi başparmağıyla değiştirdi ve yara izinin etrafındaki dokuya masaj yapmaya başladı. "Onlara gerçekten o kadar dikkat etmiyordum."

"Hayır, tahmin edebiliyorum. Başında bir sürü iş var. Özellikle de kaçırılma olayıyla."

Yüzümü buruşturdum. "Bana zarar vermediler. Çok fazla." Bu nitelemeyi sonradan düşünmüş gibi ekledim. "Mesele ben değildim. Roma'yı kontrol etmeye çalışmakla ilgiliydi. Teknik olarak Liam ama Roma'ydı."

"Şey, herhangi bir şekilde canının yanmasından hoşlanmıyorum." Başıyla beni işaret etti. "Acı omuz silkilecek bir şey değildir."

"Bazen öyle," diye düzelttim onu. "Mickey, yıllar boyunca çok acı çektim. Eğer bunu aşamazsam, o zaman performans gösteremezdim."

"Dans etmeyi seviyorsun."

Yaptım. *Ben yaptım.* "Bu benim hayatımdı. Artık öyle olması gerekmediğini biliyorum." Eskisi gibi değil. "Ama uçmanın getirdiği bir özgürlük var, yukarıdayken..."

Nasıl açıklayacağımı bilemiyordum. Elimi bir an tutmak için masajı yavaşlattı. "Anlıyorum. Seni oraya geri götüreceğiz."

"Mickey, sana bir soru sorsam cevap verir misin?"

"Sanırım," dedi yavaşça. "Belki."

Burnumu kırıştırdığımda elimi sıktı ve sonra kolumla çalışmaya devam etti.

"Bana ne sormak istiyorsun, Küçük Bit?"

"Sen..." Kaşlarımı çattım, soruyu nasıl ifade edeceğimi bulmaya çalışıyordum. "I?"

"Onlarla birlikte bizi almaya geldin." Onu inceledim. "O adamı yakaladın ve sen..."

"Sorunu ortadan kaldırdım," dedi dikkatle. "Bu seni rahatsız ediyor mu?"

Başımı yavaşça salladım. "Bana bir keresinde neden doktor olmak istediğini söylemiştin."

"Hiç değişmedi, Little Bit. İnsanlarla ilgilenmek, onlara yardım etmek? Kesinlikle. Ama kimsenin sizden birine zarar vermesine ve bunun yanına kâr kalmasına izin vermeyeceğim. Senin değil. Çocukların değil. Hiç kimsenin. Barışı tercih ediyor olmam savaş yapamayacağım anlamına gelmez."

Bu tanımla omurgamda bir ürperti belirdi. "Teşekkür ederim, bunun için... bana yardım ettiğin ve bizi almaya geldiğin için."

"Her zaman," diye söz verdi ve parmaklarını yanağımda gezdirmek için elini kaldırdığında kıpırdamadım ama ona doğru da eğilmedim. Onu affetmek ve ona tekrar güvenmek istiyordum. Bir parçam istiyordu. Jasper'ı kurtarmıştı ama... "Sorun değil," diye mırıldandı, sanki dile gelmemiş düşüncelerime hitap ediyormuş gibi. "Her seferinde bir gün. Değil mi?"

Başımı salladım. "Her seferinde bir gün... ve belki biraz balyoz sallamak."

Kaşlarını kaldırdı.

"Ne? Hiç yapmadım ve kulağa çok eğlenceli geliyor." Ses tonumu ayarlamama bile gerek yoktu, ama hafif bir nota yardımcı oldu ve kıkırdadı.

"Pekâlâ, o zaman kollarınızla gerçek egzersizler yapmanızı sağlayayım. Seni ısıtır."

Beni bıraktığında ellerimi büktüm ve titrek bir nefes verdim. "Ben hazırım."

Tüm bu PT kâbusuna başladığımızdan beri ilk kez o kadar da korkunç görünmüyordu. Sadece çoğunlukla berbattı.

Çoğunlukla.

BÖLÜM 23

OceanofPDF.com

EMERSYN

H Lainey'nin aramıza dönmesi harikaydı. Özellikle de iş b a l y o z sallamaya geldiğinde. Gerçekten bir tane kullandı Vaughn'dan etkilenmiş bir bakış, Milo'dan da şüpheli bir bakış aldı. Ben o kadar yetenekli değildim ama Vaughn çekici desteklememe yardım etti, böylece fırlatma endişesi duymadan sallayabilecektim.

Roma kafama takmak için bir baret buldu, Lainey için de ikinci bir tane. Çocuklar takmıyordu ama itiraz etmedim. Zaten beni dinlemeyecekti. Hepimizin yüzünde maskeler vardı ve Milo birkaç büyük vantilatör getirmiş ve biz çalışırken deponun kapısını ardına kadar açmıştı.

Nedenini anlamam uzun sürmedi.

Toz.

Çok fazla toz var.

Ben oldukça griydim. Lainey de öyle. İşin tuhafı, duvarları yıkarken çıkardığımız toz yüzünden sürekli birbirimizi geçmeye çalışıyorduk.

Milo, Lainey'nin balyozunu yakalarken, "Ve işin bitti," diye seslendi.

"Killjoy," dedi sırtarak, ama o sadece başını salladı. Lainey'nin Gözlerindeki hoşgörülü bakış oldukça açıklayıcı görünüyordu ve o uzaklaşırken onu izleyen Lainey'e bir bakış attım.

"Temizlenin. Pizza alacağız ve burayı havalandıracağız" diye seslendi. Dürüst olmak gerekirse, çok fazla iş yapmıştık. Uzun sürmüş gibi görünmüyordu ama Vaughn'un bir duvarı yıkmak için şehre inmesini izlemek eğlenceliydi.

O ve Milo birlikte sallanırken daha da fazla. Lainey ve ben de yıkımdan payımızı aldık. Olması gerekenden çok daha eğlenceliydi.

Ama yıkım ve fizik tedavi arasında yorulmuştum. Ayrıca tüm tozu temizlemek için ciddi bir çalışma gerekiyordu. Şapka ve maskeyle bile her yerde toz vardı.

Aşağı indiğimde mutfakta yeni bir masa ve sandalyeler vardı. Freddie bir sandalyeye yayılmış, diğerine de ayaklarını uzatmıştı.

"Eğer bir daha bu ikisiyle alışverişe gitmeye gönüllü olursam, lütfen beni dövün." Bu açıklamayı yaparken gözlerini bile açmadı.

"O kadar kötü mü?" Ben sordum.

"Daha da kötüsü." o dedi ile a sırtıyor. "Onlar olabilir kelimenin tam anlamıyla tartışmak hakkında her şey."

Sözlerine rağmen oldukça eğlenmiş görünüyordu. Etrafa bir göz attım.

"Herkes nerede?"

"Jas kaza yapmaya gitti."

Kaşlarımı çattım ve Freddie gözlerini araladı.

"Merak etme, Boo-Boo. Sadece yorgun."

"Ama bunu itiraf ediyor." Bu beni endişelendirmişti.

Freddie ayaklarını sandalyeden kaydırıp benim için sandalyeyi ittiğinde ben de üzerine yerleştim.

Freddie alçak sesle, "Döndüğümüzde doktor onu yakaladı," diye itiraf etti ve kapıya doğru bir bakış attı. "Bunu sana onun başını belaya sokmak için değil, endişelenmemeni sağlamak için söylüyorum."

"Eğer iyi olduğunu söylersen sana inanırım," diye söz verdim. "Bana sır vermek zorunda değilsin." Hah. Bu küçük ifşaat beni gülümsetti. Birkaç ay önce söyledikleri hiçbir şeye inanmıyordum -sadece beni "kaçırdıkları" için değil, kimseye güvenmediğim için.

Lainey dışında kimse.

Freddie bir süre beni inceledikten sonra, "O iyi, Boo-Boo," dedi.

"Güzel." Çenemi elime dayayarak onu inceledim. "Sen nasılsın?"

Kapıya doğru bir bakış fırlattı, sonra tekrar bana döndü. Kaşlarımı kaldırdığımda bana doğru eğildi ve parmağının kıvrımıyla beni daha yakına çağırdı.

Sandalyeme doğru eğilerek bana yaklaştı ve yanağıma bir öpücük kondurdu. "Ben iyiyim, Boo-Boo."

Gülümseyerek yüzümü ona çevirdim ve o da dudaklarını dudaklarıma değdirdi. Bir daha ve bir daha öpücüğü.

"Bu hala iyi mi?"

"Evet," diye söz verdim ve serçe parmağımı uzattım. İç çekerek serçe parmağını benimkine kilitledi. "Tamamdan da öte."

"Güzel."

"Freddie," diye seslendi Vaughn. "Kamyonlar geldi."

Kamyonların geldiğini fark etmemiştim bile. Döndüğümünden beri pek bir şeye dikkat etmemiştim. Gerçekten de

Yirmi dört saat mi?

Freddie inledi ama ben ayağa kalktım ve parmağını çektim. "Hadi, yardım edeyim."

"Bir kamyonu boşaltmıyorsun," diye beni bilgilendirdi ama ayağa kalktı ve benimle kapıya doğru ilerledi.

"Tamam," dedim ona, itiraz etmeden. "Yine de orada durup cesaret verici görünebilirim, değil mi?"

Bunu bir dakika düşünmüş gibi göründü. "Duymamış gibi yapsak ve üst kata çıkıp saklansak ve televizyon izlese ne kadar kötü olur?"

"Saklanman mı gerekiyor?"

Soruyu reddetmek yerine ensesini ovuşturdu ve düşünür gibi göründü. "Sanmıyorum... ama oraya gitmeden önce bir cekete ihtiyacın var. Hava soğuk."

"Gidip bir tane getireyim." Sonra onu tekrar öpmek için ayak parmaklarımın ucuna kadar sıçradım. Yine de tereddüt ettim, teması istememesi ihtimaline karşı mesafeyi kapatması için ona birkaç saniye verdim. Öpücüğüme kendi öpücüğüyle karşılık verdi. Fırça hafif ama elektrikliydi.

"Seni bekleyeceğim," dedi, kışkırtıcı bir hareket yaptıktan sonra ve ben daha geniş sıırttım.

Önce yıkım, şimdi de kamyonların boşaltılması mı? Daha önce hiç bir gösterinin yıkımına ve kurulumuna yardım etmemiştim ve bu, bunu ilişkilendirebileceğim en yakın şeydi.

Bir ceket ve bir çift bot bulmak için aceleyle odama döndüm. Ayağımdaki ayakkabılar kalın değildi ve daha sıcak olanlardan istiyordum. Kesinlikle hiçbirini bekletmek istemiyordum.

SONRAKI BİRKAÇ GÜN BİR DÜZENE GİRDİ. RAHAT BİR DÜZEN.

Duvarlar yıkıldıktan sonra çocuklar hızlı hareket ettiler. Kel ve ben her şeyi odalarımızdan çıkarmak zorunda kaldık, Roma da öyle. Şimdilik üçümüz sırayla nerede yatacağımıza karar veriyorduk. Bazen Vaughn'la bazen de Jasper'la. Yine de mobilyaların çoğunu diğer uçtaki boş bir odaya taşımıştık.

Adamların yapmak istedikleri şey için gerçekten hazır değillerdi ve koridorları yeniden düzenlemeleri gerekiyordu. Her şeyi planlamış olmaları

büyüleyici. Yeni duvarlar, yeni kapılarla birlikte yükseliyordu. Bunun için hiç inşaat işçisi getirmediler.

Çocuklar kelimenin tam anlamıyla her şeyi yaptılar. Lainey ve ben ilk duvar setinin dikilmesi sırasında ön sıralarda oturuyorduk. Yer konusunda bazı tartışmalar oldu, sonra da tesisat. Borulardan birinin kırılması bolca kahkaha ve suya neden oldu.

Her şey ne kadar kaotik olsa da, her zaman ne yaptıklarını biliyor gibiydiler. Liam ilk günden sonra ortadan kayboldu. Mobilyaları almışlardı ama çoğu depoda paletlere sarılmış ve mühürlenmişti.

"Hey," dedi Milo mutfağa girdiğinde. Az önce kahve yapmış ve Kellan'ın bıraktığı kutudan bir kahvaltı burritosu çalmıştım. Yemek almak için dışarı çıkmış ve geri getirmiş, dükkâna gitmeden önce yakıcı bir öpücükle teslim etmişti.

Vaughn bugün onunla birlikte çalışacaktı, çünkü dönüş yolunda daha fazla malzeme almaları gerekiyordu. Yine de Vaughn'un onunla çalışacağını söylemelerinde beni endişelendiren bir şey vardı.

Bir yanım keşke onlarla gitmeye gönüllü olsaydım diyordu ama daha sonra fizik tedavim vardı ve Jasper'ın da Mickey ile randevusu vardı. Dua edelim de dikişleri alınsın. Yine de, dikişler *çıktığında* aşırıya kaçmasını engellemek konusunda endişelerim vardı.

Milo buzdolabına doğru ilerlerken "Merhaba," dedim. Sıcak ve terli görünüyordu. Sanki... "Egzersiz mi yapıyordun?"

Kıkırdadı. "Hem evet hem hayır." Bir şişe su içtikten sonra yüzünü silmek için tişörtünü kullandı. "Bazı kamyonların yükünü değiştirmeyi bitirmem gerekti ve kaldırıcı kırıldı."

Yüzümü buruşturdum. "Kel çoktan işe gitti."

"Sorun değil; döndüğünde bakar." Milo suyundan uzun bir yudum daha aldı. "Bugün meşgul müsün?"

Burritomdan bir ısırık aldıktan sonra yavaşça "Hayır," dedim. "Lainey'i henüz görmedim..."

Milo yüzünü buruşturdu. "Dün gece gitti. Siktir, senin için bir not bırakmış. Ben alırım.
o."

Gitti mi? Kalbim parçalandı.

"Geri dönecek," diye beni temin etmek için acele etti. "Hakkında bir şeyler söyledi
büyükbabasını görmeye ihtiyacı var. Bekle... bana beş dakika verir misin?" "Tabii."

Mutfaktan çıkıp gözden kayboldu ve istediği beş dakikadan biraz daha uzun bir süre içinde yeni giysiler içinde ve elinde telefonuyla geri döndü. Ama bana uzattığı bir zarftı, telefon değil.

Lainey'nin ön yüzdeki net yazısını tanıdım.

Korkma. Randevular araya girdi ve büyükbabamla bir akşam yemeği için New York'a dönmem gerekiyordu. Elimden geldiğince çabuk döneceğim. Uzun boylu, esmer ve iri yarı olana, seni yattığın yataktan kaldırmak yerine uyanır uyanmaz bu notu sana vermesini söyledim. Heyecanlanmadı ama yapsa iyi olur.

Yakında

döneceğim. L.

Milo'nun yine beni izlediğini görmek için başımı kaldırdım. "Teşekkür ederim."

"Sorun değil, yine de muhtemelen şahsen veda etmek isterdin diye düşünüyorum, ama bana oy hakkım olmadığını söyledi." Hoşnutsuz ve eğlenmiş. Lainey ilerleme kaydediyordu.

"Evet, ben de veda etmek isterdim," diye söze başladım ama neşelenmeye başlayınca parmağımı kaldırdım. "Ama o da araya girmemekte haklı. İkinizin arasına girmek istemezdim."

Bir an için konuyu tartışacağını düşündüm ama sonra ağzı kapandı. Başını sallayarak karşıma oturdu. "Eğer bu şekilde ifade edeceksen..."

"Hey, bir anlaşma yapalım mı?" Ben teklif ettim. "Sen ve ben mi?"

"Olay nedir?" Şüpheli bakışı için doğru kelime değildi ama tamamen güvenen biri gibi de görünmüyordu.

"Ben seni çıplak görmemek için yoğun bir çaba sarf edeceğim, sen de aynısını yap."

"Ah," diye bağırır gibi konuştu, ifadesi yüzünü buruşturdu ve ben de ona gülmekten kendimi alamadım. "Bu şekilde ifade *etmene* gerek yoktu."

"Şey, senin hakkında bir şey söyleyebilirdim-"

"Hayır," dedi kararlılıkla. "Anlaşma kabul edildi. Tüm etkileşimlerimizi ortak odalarla sınırlandıracağız. Sadece her zaman giyinik olduğunuzdan emin olun."

Benden bir kıs kıs gülme daha kaçtı. Gerçekten de dehşete düşmüş görünüyordu ve bir dakika sonra, başını sallarken bile gülmeye başladı.

"Biliyor musun... tam seni çözdüğümü düşündüğüm anda, tüm beklentilerimi paramparça ediyorsun."

Bu açıklama karşısında ayıldım. "Özür dilerim mi?" Yani, ama gerçekten öyle miydin? Sanırım üzgün olmalıyım ama...

"Hiç de değil," dedi alaycı ama samimi bir kıkırdamayla. "Seni bir kutunun içine koyup kilitlemeye çalıştığımı biliyorum ve bunu yapmak istemiyorum. Bir insanı nereden **g e l d i ğ i n e** ya da ne iş yaptığına bakarak yargılayamayacağımı en iyi ben bilirim." Kahkahası kesildi ve başını salladı. "Ama ben de en az bana bakıp pislik gören insanlar kadar suçluyum."

"Biliyorsun," dedim, yüzündeki kalın dövme ağından onu inceleyerek. kollarını sıkıntılı ifadesine siper etti. "Ben hiç pislik görmedim." "Gördüğünü söylemiyordum, Ivy."

"Hayır, biliyorum. Bir pislik gördüm. Ama pislik değil."

Çenesi küçük bir tıkırtıyla kapandı ve ben sırtınca bir kahkaha attı. "Sen tam bir veletsin."

"Ve bana baktığında görmene izin verilen şey de bu." Artık bunu gerçekten umursamıyordum. "Bu kardeşlik olayında o kadar da kötü değiliz."

Milo bana "Ben harikayım," diye bilgi verdi. "Berbatsın. Senin tatlı, nazik ve her zaman söyleneni yapan biri olman gerekirdi."

Bir dakika boyunca ona baktım ve başımı yana eğdim. "Ne?"

"İyi tanıdığınızı bildiğim diğer kardeşler Rome ve Liam." "Ve?"

"İkisinden biri bunu yapıyor mu?"

Dudaklarını büzen Milo gözlerini bana dikti ama öfkeli değil, eğlenmiş görünüyordu. "Hayır. Ama bu farklı..."

"Penisleri olduğu için mi?"

Boğulurken su tükürdü. Neyse ki üzerime püskürtmedi. Gülmemek için kahvaltımdan bir ısırık aldım ve sonunda nefesini tuttuğunda, "Birbirimizi çıplak görmeye çalışmama listemize 'kimsenin penisini tartışmayacağız'ı da eklemek istiyorum" dedi.

"Bununla yaşayabilirim. Yani, hiç cinsel organ yok." Ona elimi uzattım ve hala kıkırdayarak elimi sıktı.

"Anlaştık." Sonra ben bir ısırık daha alırken o suyuna uzandı.

"Nasılsın?" Daha öncekilerden çok daha ciddi bir soruydu, bu yüzden düşündüm.

"Ben iyiyim. Yani, evimdeyim, o yüzden bu kısmı harika ve burası evim gibi hissettiriyor, ki bunu seviyorum." Bir süre burritoyu inceledim, sonra ona baktım. "Beni burada istemediğini biliyorum ama burayı seviyorum. Burayı seviyorum."

seninle ve onlarla. Bu... bu sahip olmadığımı hiç fark etmediğim ve hep istediğim her şey."

"Senin böyle bir ailen olmamasından nefret ediyorum." Kaşları daha da çatıldı. "Onlardan bahsederken gözlerindeki o bakıştan nefret ediyorum.... nefret ediyorum."

"O zaman bakma." Yine de bu konuyu açtığı için onu suçlayamazdım. "Hayır, öyle demek istemedim. Hâlâ birbirimizi tanımaya çalışıyoruz. Sen benim bu imajımı aşyorsun, ben de senin aşırı korumacı olmana alışıyorum."

"Güzel." Ama gülümsemesi kısa sürdü. "Ailene ne olduğunu anlatacak kadar bana güvenecek misin?"

"Mesele güven değil Milo. Söz veriyorum." Ama ona söyleme fikri? Herhangi birine söylemek yeterince zordu. Freddie'ye söylemek içimde bir şeyleri kırmıştı. Aynı şey Roma için de geçerliydi. Lainey'ye itiraf etmenin de payı vardı. Ondan kaçmıyordum ama onu kucaklamak için de acele etmiyordum.

"O zaman nedir?" Ruhumun derinliklerine bakıp cevapları bulabilecekmiş gibi beni inceledi. "Bekle, cevap verme çünkü hazır değilsin. Buna saygı duyabilirim." Belki o da kendi cevaplarını bulabilirdi. "Ama hazır olduğunda... bana söyleyecek misin?"

"Sana söyleyeceğime söz veremem," dedim uzun uzun düşündükten sonra. "Ama eğer sana söyleyebilirsem, söylerim."

"Tamam."

Bunu takip eden sessizlik o kadar ağırdı ki, başımı yere koymak istedim. "Bana bir şey söyle..."

"Ne?"

"Herhangi bir şey. Seninle ilgili bir şey. Annemiz hakkında. Bilmediğim bir şey."

Kaşlarını kaldırdı. "Çok fazla var."

"Anlatmak mı? Seni tanımama yardım eder misin?" Belki de bu noktada bazı köprüler kurabilirdik.

Birlikte.

"Annem... gerçekten çok güzeldi," dedi yavaşça. "Pek çok yönden ona benziyorsun ama gülüşün onun gülüşü. Ben küçükken..."

BÖLÜM 24

OceanofPDF.com

KELLAN

"T Bir sonraki sola dönün," dedim, dikkatimi arkamızdakiler ve önümüzdekiler arasında paylaştırarak, Emersyn bir şeritte ilerlerken

Değişim. Sabah trafiği çok fazla dur kalk yapmamıza neden olmuştu. Vaughn bizi birkaç araba boyu geriden takip ediyordu.

Her ne kadar onunla kesintisiz zaman geçirmeyi arzulasam da, işimi şansa bırakmıyordum. O ve Roma'nın iyi olması gerekirdi ama izole bir yere gitmişler ve sonra da kuşatılmışlardı. Bunun "planlı" bir saldırı mı yoksa Brixton ve ekibinin durumdan faydalanmak için başlattığı bir saldırı mı olduğunu hâlâ bilmiyorduk.

Ayrıca kaçırma olayının arkasındaki kişilerin kimliğini de bilmiyorduk. Brixton ismi bir çıkmaz sokak gibi görünüyordu. Hepimiz onu görmüştük, hatta Doc adamın bir fotoğrafını bile çekmeyi başarmıştı. Hiçbir şey yoktu.

Ayrıca, Adam Reed'i de yanlarında götürerek ortadan kaybolmuş gibi görünüyordular. Geriye bağlanması gereken bir yarım kalmış iş daha kalmıştı ve Warrick'in işi hâlâ devam ediyordu. Aslında onu devretmek için sabırsızlanıyordum ama daha iyi bilmeliydim.

"İyi gidiyorsun," dedim dönüşü yaptıktan sonra ve bana hızlıca sırtıttı. Dans pistindeki ve ipeklerdeki tüm özgüvenine rağmen, yeni edindiği becerisi için övgüye ihtiyaç duyuyor ve buna karşılık veriyor gibiydi. Bunu zaten yapardım ama gülümsemesi onu nasıl aydınlatmıştı? "Otoyol için hazırsın."

"Bu daha üçüncü dersim!" Gülümsemesi yerini kahkahaya ve biraz da inançsızlığa bıraktı.

"Teknik olarak," diye hatırlattım ona, "bu senin dördüncün. Otoyolda araç kullanmanın bir park yerinden ya da caddeden farkı yoktur. Otobana çıkarken hızınızı yüksek tutmak için gaza basmanız ve trafiğe karışmanız gerekir. Otoyolda sürüş daha kolay olabilir çünkü trafik ışıkları ve çapraz trafik yoktur."

"Sadece diğer şeritlerdeki diğer pislikler."

"Evet Jasper, diğer sürücülerin hayranı olmadığımızın farkındayım."

Bu yorum karşısında attığı kahkaha dudaklarımdan bir gülümseme çıkardı. Vaughn'u, eğer rahat ederse otoyola çıkacağımız konusunda uyarmıştım.

Daha önce kulüp binasından ayrılmak konusunda isteksizken, bu sefer bu şansa balıklama atlamıştı.

En azından bu özel kaçış kalıcı bir hasar bırakmamıştı. Sadece bunun devam etmesini umabilirdik. Özellikle de onu en azından birkaç saat uzak tutmam gerektiğinden ve zaten zaman istediğinden.

"Bir blok daha çıkacağız ve sağ şeride geçmeniz gerekiyor. Sonra sağa dönüp bağlantı yoluna gireceğiz. Rampaya varmadan önce hızlanmak için yaklaşık iki dakikan olacak." Gösterge panelindeki saati kontrol ettim. Trafik şu anda yoğun olmamalıydı. Yani bu mükemmel bir alıştırma olacaktı.

Başı dönüyormuş gibi hareket ediyordu, bakışları yan aynalardan dikiz aynasına kayıyor, sonra göstergeyi açarken geri dönüyordu. Bir uzman gibi hareket etti ve ben kolumu kapının üzerinde gevşek tuttum.

Her ne kadar bebeğimi taşıyor olsa da, o benim için çok daha önemliydi. Kızlar birlikte çok iyi bir iş çıkarıyorlardı. Sparrow'un, düştüğünde onu yakalayacak hiçbir şey olmadan dans etmek için vücudunu havaya fırlatmasına izin veren pervasız ruhu ne olursa olsun, araba kullanırken eksikti.

Bir avuç dolusu ders aldı ve hiçbirini tekrarlamama gerek duymadı. Yaptığı her şeyi en ince ayrıntısına kadar uygulardı. Uzun zaman önce araba kullanıyor olmalıydı ama neden buna *ihtiyaç duymadığını* anlıyordum. Nefret ettiğim şey kimsenin çaba göstermemesiydi çünkü kendi başına araba kullanabilseydi, bu kırdığı zincirlerden biri daha olacaktı.

Herhangi bir yönlendirme olmadan bir sonraki sağa saptı ve sonra bağlantı yolunda ilerlemeye başladık. "Bas gaza," dedim ona. Otoyola zaten bir göz atmıştım, bir sürü geniş açık alan vardı. "Bebeğim sana nelere sahip olduğunu gösterebilirsin."

Ayağını yere bastığında motorun tatlı mırıltısı beni gülümsetmeye yetti. Kızım bu yolun üstesinden gelebilirdi ve Sparrow bu gücü kavramaktan korkmuyordu.

"Aferin kızıma," diye mırıldandım o muzaffer bir kahkaha atarken. Sadece trafiğe girmek için gereken hıza ulaşmakla kalmamış, aynı zamanda birkaç arabayı geride bırakmış ve herhangi bir talimat almadan şerit değiştirmişti. "Doğuştan yeteneklisin."

Özellikle de rahatladığınızda, ama son birkaç kelimeyi kendime sakladım. Emersyn özgüveni çok güzel taşıyordu. Zaten her haliyle muhteşemdi.

Şok tasmaları ve kelepçeler hariç. Bu zihinsel görüntü mizahımın bir kısmını öldürdü.

"Bu çok eğlenceli," diye itiraf etti. "Bir sorun mu var?"

"Hayır, Sparrow," diye onu temin ettim ve iki parmağımı ensesine dayamak için uzandım. Dikkatini dağıtmak istemiyordum ama nabzını hissetmek de hoşuma gidiyordu. Geri döndüğünü *bilmek* hoşuma gidiyordu.

Günde birkaç kez onu kontrol eden tek kişi de ben değildim. Herkesi bunu yaparken yakaladım. Liam hariç, ama muhtemelen şu anda başka bir amacı vardı ve onun nerede olduğunu bilmek için bize ya da daha büyük olasılıkla Rome'a güvenmek istiyordu. Yine de onu gecenin bir yarısı hayalet gibi girip çıkarken görmüştüm.

Yani, belki de değildi. Belki de hepimiz gibi onu kontrol etme ihtiyacına karşı bağışıklığı yoktu. Kralla olan bu saçmalığı ne kadar çabuk bitirirsek o kadar iyi. Şimdiye kadar Kraliyet'in kendisi bizim sorunumuz gibi görünmüyordu. Ama Liam'ın eve dönmesine hazırdım.

"Kellan?"

"Hmm?" Zihnimi şimdiki zamana geri sürükledim çünkü bana hızlı bakışlar atıyordu, ancak dikkatinin çoğu yoldaydı. Bu iyiydi ama dikkatini dağıtmadığımdan emin olmam gerekiyordu.

"Bazı sorular sormamın sakıncası var mı?"

"Bana ne istersen sor, Serçe," dedim. "Her şeye cevap verebileceğimi sanmıyorum ama elimden geleni yapacağım." Artık yalan ya da yarı gerçek de yoktu. Eğer ona söyleyemeyeceğim bir şey varsa, bunu ona söyledim.

Ne sormak istediği hakkında hiçbir fikrim olmasa da, yürüttüğümüz işin ne kadar yasal olduğu gibi bir şey olacağını düşündüm. Kamyon taşımacılığı? İnsanları öldürdüğümüzü biliyordu. *Kahretsin*, insanları öldürmüştü, bu beni hala şaşırtan ve endişelendiren bir gerçektir.

Öldürmek kolay değildi ve asla da olmamalıydı. Yaşadığım her ölümle barıştım ama bu ölümlerin geri gelip ona musallat olmasını istemiyordum. Bizimle kalmayı seçtiği için tek bir pişmanlığım olsaydı? O da bu olurdu.

"Kendimi işe yarar hissetmek istiyorum," dedi yavaşça, fark etmediğim bir yöne doğru ilerleyerek. "Sadece yararlı hissetmek değil, yararlı olmak. Yani bir şeyleri tamir ediyorsunuz, Vaughn'un bir işi var ve inşaat işlerinde gerçekten çok iyi, Jasper'ın kamyonları var ve Milo da ona yardım ediyor. Rome boya yapıyor ama aynı zamanda inşaat işleriyle de uğraşıyor, sonra Doc'un kliniği var ve Liam..."

Gülmedim ama tereddüt ettim.

"Liam onu öldürtebilecek bir sürü oyun oynuyor." Evet.

Gerçekten dikkat etmiş.

"Temel olarak," diye devam etti, "herkesin bir işi var. Freddie'nin bile, ister yardım etmek, ister ayak işlerini yapmak ya da sadece para getirmek olsun. Ben de faydalı olmak istiyorum."

"Sparrow, işe yarıyorsun. Yaşıyorsun. Gülümsüyorsun. Mutlu oldum. Bu-"

"Gerçekten çok tatlısın," dedi bana biraz yan gözle. "Kendime iyi bakmamı istemeni takdir ediyorum. Ama ben daha fazlasını yapmak istiyorum."

"Bunu anlıyorum. Buna saygı duyuyorum. Ama yaptığın şeylerden biri de iyileşmek. Tıpkı Jasper'ın doktor izin verene kadar yola çıkmaması gibi, senin de iyileşmeni engelleyecek hiçbir şey yapmanı istemiyorum."

"Oh."

"Ancak," diye devam ettim çünkü o tek hecede öyle büyük bir hayal kırıklığı vardı ki, bunu dile getirmeden edemezdim. "Pek çok konuda yardımcı oldun. Jasper'a göz kulak oldun ve o da seni *dinliyor* ki bu başlı başına büyük bir başarı."

"O kadar da kötü değil."

"Oh, evet öyle," diye bilgilendirdim onu. "Adamı kardeşim gibi seviyorum ama kusurlarına da kör değilim. O senin için bir çocuk oyuncağı ve sen onu sakın tutuyorsun, bu da onun dinlenmesini sağlıyor. Bu iyi bir şey. Freddie'ye de yardım ediyorsun."

"Freddie bana yardım etti," diye karşı çıktı.

"Buna inanıyorum," dedim. "Ama sen onun için bir zemin oluşturuyorsun. Onu olduğu gibi kabul ediyorsunuz ve o da size *güveniyor*. Güven hiçbirimizin kolaylıkla yapabileceği bir şey değil, hele de Freddie'nin. Bize güvenmediğinden endişe ettiğim zamanlar oluyor."

Her zaman değil ama oradaydı.

"Demek istediğim, Sparrow, fark ettiğinden çok daha fazlasını yapıyorsun, ama daha fazlasını yapmak istediğini duyuyorum. Bunu bir süre düşünmeme izin verir misin? Yaptığımız tüm işler senin için uygun olmayacak. Tabii Jasper'la yolculuk yapmak ya da benimle garaja geri dönmek istemiyorsan."

Sırıttı. "Dükkâna geri dönmek istiyorum. O gün çok eğleniyorduk... bilirsin işte."

Evet. Biliyordum. "Tamam o zaman, bir düşüneyim ve bir sonraki çıkıştan dönüp şehre geri dönelim. Onu bir rüya gibi idare ediyorsun."

"Gerçekte kaç tane işiniz var?"

"Yasal olarak mı? İki. Ama hepimizin ek gelir sağlayacak işleri var ya da vardı. Kamyonculuk bize çok para kazandırıyor. Yine de nakliye pahalı ve filonun bakımını yapmak zorundayız. Kısa süreli kargo depolama da bir başka işimiz ama o ne o kadar kazançlı ne de o kadar ilginç."

O çıkışa yöneldiğinde çenemi ovuşturarak bir ritim tuttum. Bebeğimin motorundan gelen tatlı mırıltı, Sparrow'un bana olduğu kadar arabaya da hafifçe dokunacağını vaat ediyordu.

"Bizim de işlerimiz var. Arada sırada, özellikle de mahallede bir yenileme projesi üstleniyoruz. Bunların çoğunu ücretsiz yapıyoruz. Ayrıca sokaklara, sokaklardaki çocuklara ve sokaklarda satılan uyuşturuculara da göz kulak oluyoruz. Ama bunlar o kadar meşru değil."

"Tamirci dükkanı mı?"

"Henüz benim değil. Bir gün," dedim ona. "Şimdilik bu işten zevk alıyorum ve arabaları parçalarına ayırıp tekrar bir araya getirmenin gerçekten tatmin edici bir yanı var. Motorun bana gerçekten neyin yanlış olduğunu söylediğini dinlemek daha da tatmin edici."

"Ve sonra bir gün?"

"Bir gün, sahibi satmaya hazır olduğunda, dükkânı satın alacağım. Ya da bu işe yaramazsa, her zaman kendiminkini açabilirim." Açıkçası bunu uzun zamandır düşünmemiştim. "Kamyon taşımacılığını bu şekilde büyütmeye devam edersek, Jasper burayı gerçekten bir nakit ineği haline getirecek. O zamana kadar maliyetleri düşük tutmak için kaynakları bir araya getiriyoruz."

Elmaslar, çalınan sevkiyatlar ve kamyonlarla ilgili olanlardan sonra mı? Kamyonlara servis yapacak başka kimseye güvenmedik.

Saati tekrar kontrol ettim. Birkaç saattir dışarıdaydık ama onu bir profesyonel gibi idare ediyordu.

"Yapmak istediğin bir şey var mı?"

"Sadece dans etmekte iyiydim. Teknik olarak, liseden mezun olmadım. Yani, tüm çalışmalarını bitirdim ama sınava hiç girmedim."

"Neyde iyi olduğuna karar verimiz. Yani, istersen her zaman üniversiteye gidebilirsin." Bunu nasıl yapacağımızdan tam olarak emin değildim ama bir yolunu bulurduk.

"Sadece Lainey ile okula gidebilirim," dedi ve sonra yüzünü buruşturdu. "Muhtemelen şımarıkça geliyor ama..."

"Kulağa hiçbir şey gibi gelmiyor. Arkadaşını seviyorsun, buna hakkın var." Neye ihtiyacı olduğunu ve ne istediğini bize *söylemesi* de hoşuma gitti.

"Doğrusu, üniversiteye ne için gideceğimi bile bilmiyorum, bu yüzden belki de hepinizle pratik yapmalı ve birlikte daha fazla zaman geçirmeliyim, böylece sevdiğim bir şey olup olmadığını anlayabilirim."

"Bu konuda bir sorunum yok. Ayrıca dansın üzerinde çalışabilir, gücünü artırabilirsin - eğer istersen Doktor'un ders alabilecek birkaç çocuk tanıdığına eminim."

"Öğretmen mi?" Sesi o kadar ürkmüştü ki kaşlarımı çattım. Bu hiç aklıma gelmemiş miydi? "Bilmiyorum... belki." Ama sesi o kadar emin gelmiyordu. Telefonum bir mesajla titredi.

Herkes geri dönmüştü ve temizdik. "Düşünmemiz gereken bir şey var," dedim. "Bugün hiçbir şeye karar vermek zorunda değiliz. Geri dönmeye hazır mısın?"

"Evet." Verdiği yanıtta bir rahatlama vardı, bu da akılda tutulması gereken bir şeydi. Yardım etmekten daha fazlası için endişeleniyordu. Bunu araştırmamız gerekecek.

"Depoya nasıl döneceğimizi hatırlıyor musun?" Alay etmeye devam ettim ve o da güldü.

"Hadi öğrenelim! Beni düzeltmeyin!"

Bir blok daire çizdi, ama oraya geri döndü ve depoyu görünce neşelendiğinde ona baş parmağımla onay verdim. Burada olduğumuz mesajını çoktan göndermiştim.

Depoyu açmak için düğmeye basar basmaz, müzik ve ışıklar dışarı taşı. Üzerinde mutlu yıllar yazan kocaman bir pankart asılmıştı ve Freddie'nin elinde bir çift maytap vardı.

Doğru. Yangın tehlikesi. Ama Vaughn'un yangın söndürücüsü de vardı - ya önceden planlamıştı ya da zaten bir aksilik olmuştu.

"Doğum günün kutlu olsun," dedim gözlerini kocaman açarak bakarken. Şaşkınlığı yerini eğlenceli bir sevince bıraktı. Neyse ki, bana bir öpücük vermek ve sarılmak için tırmanmadan önce arabayı park etti.

Lainey onu almaya geldiğinde hâlâ gülüyordum. Aceleyle içeri girdiklerinde Emersyn'in mutluluğu dalga dalga yayılıyordu. Çocuklar onu öpücükler ve içeceklerle karşıladılar. Pasta da olacaktı. Bu gecenin tadını çıkaracaktık. Arabayı içeri taşıyıp park ettim ve etrafı taradıktan sonra deponun kapısını kapattım.

Bu gece onun doğum gününü kutlayacaktık. Yarın, işe geri döneceğiz.

BÖLÜM 25

OceanofPDF.com

ROMA

T Doğum günü partisi eğlenceliydi. Lainey hiç kimsenin ona sürpriz bir parti vermediği konusunda kararlıydı. Milo'ya söylediği anda Sürpriz parti hepimizin yapması gereken şeydi. Hoşuma gitti. Starling'i mutlu etti. Liam ve benim hâlâ ona planladığımız sürprizi yaptığımızdan emin olmamız gerekiyordu. Gerçi o pek çok konuda isteksiz görünüyordu, özellikle de Starling konusunda.

Bazı günler ona vurmak istiyordum.

Sanırım yapmak zorundaydım.

Tekrar.

Koridorun ilerisinde bir kapı kapandı. Adımlarda herhangi bir ağırlık olmaması Freddie ya da Starling olduğunu gösteriyordu. Lainey de olabilirdi ama eğer Milo'nun odasından çıkıyorsa, onun ağır adımları genellikle hemen arkasından gelirdi. Eğer Starling'le birlikteyse, kahkahaları müzikal bir eşlik görevi görüyordu.

Bakışlarımı yeni astığımız kapıya dikerek bekledim. Kulüp binasında yeni bir kanat inşa ederek tüm bu tarafı değiştirmiştik. Nadiren kullandığımız ya da sadece depo olarak kullandığımız odaları yıkmak daha mantıklıydı. Sonra benim, Starling'in ve Kel'in odalarını güvenli bir oda olarak yeniden düzenledik. Oradaki kaynağı tamamlamamız gerekiyordu, ancak yerleşim planı ve tasarımlar Liam'ın tuttuğu birinden geldi.

Bu bölüm farklı olacaktı. Daha büyük ve rahat olacak. Umarım daha çok bir ev gibi. Mahremiyet Kellan'ın sözüydü ve bu mahremiyet Starling'in ve bizim güvende olabileceğimiz bir alan anlamına geliyordu. Kapı biraz daha içeri itildi ve sonra o oradaydı. Üzerinde bir çift dans pantolonu ve kesilmiş bir sweatshirt ile bir atlet vardı.

"Burada tek başına mı çalışıyorsun?" diye sordu zeminde ilerlerken. Zemini korumak için her yere plastik sermiştik, son döşeme henüz yapılmamıştı. Halı mı ahşap zemin mi tartışması Jasper ve Vaughn'un iddiaya girmesine kadar varmıştı. Kellan'ın da benim de umurumuzda değildi. Kimse Liam'a sormadı.

Belki de Starling'in karar vermesine izin vermeliyiz. Şimdiye kadar anlaşmazlıkları çözmenin en iyi yolu bu gibi görünüyordu.

"Hayır," dedim karıştırdığım boyayı bir kenara bırakıp teklif ettiği sarılmayı kabul ederken. Starling'e sarılmak neredeyse her şeyden daha iyiydi. Ancak

O da bana sarıldığında. Ve seks. Seksi severdim. "Buradasın."

"Bu doğru," dedi gülerek. Saçları nemliydi ve başında toplanmıştı. Duştan çıktığı için sıcaktı. Portakal ve kurabiye gibi kokuyordu. Midem homurdandı. "Kahvaltı yaptın mı?"

"Hayır. Başlamak istiyordum." Ana odanın büyük bölümü tamamlanmıştı. Yatak odaları yarım daire şeklinde dizilecekti, kapıdan en uzakta olan onunki olacaktı. Yapacak daha çok işimiz vardı ama Starling burayı "daha aydınlık" hale getirmek istiyordu. Benim planım da buydu.

"Bize kahve ve yiyecek alıp yukarı getirsem ve sonra yardım etsem nasıl olur?"

"Boyayı karıştırmayı bitireceğim."

Arkasına yaslanıp koyduğum teneke kutulara baktı.

"Sprey şişelerinden başka bir şeyle resim yaptığını hiç görmedim."

"Yapabilirim." Bu konuda endişelenmesine gerek yoktu.

"Eminim yapabilirsin. Duvarımdakini spreyci kutularıyla yapmadın." Tereddüt ettiği tek yer orasıydı. Bir tane daha yapacağıma söz verdim. İsterse aynısını bile yapabilirdim. Ona istediği her şeyi yapabilirdim. "Bana gösterir misin? Döndüğümde daha önce hiç gerçek resim yapmamıştım."

"Evet."

Gülümsemesi içimi ısıttı, sonra kapıya yönelmeden önce çeneme bir öpücük daha kondurdu. Geri dönmesi uzun sürmedi, kahve kokusu boyadan daha güçlüydü ve orada...

"Pastırma mı yaptın?"

"Hayır," dedi gülerek. "Kellan işe gitmeden önce yemek hazırlıyordu. Bize pastırmalı ve peynirli yumurtalı sandviç yaptı. Hâlâ nasıl yemek pişireceğimi öğrenmeye çalışıyorum."

"Bunu senin yerine başkası yapabilir." Aldırmadım. Pek yemek yapmazdım. Nasıl yapılacağını bilmediğimden değil, ama sevmiyordum. Starling'in yemeğe ihtiyacı varsa, onun için yemek yapabilirdim. Karıştırdığım bir kutu boyayı daha kenara koydum. İhtiyacımız olan birkaç farklı renk vardı. Elimi gömleğime sildikten sonra elindeki sandviçlerden birini ve ardından kahveyi aldım.

Burada henüz oturacak fazla bir şeyimiz yoktu, bu yüzden birkaç eski kovayı ve bir boyacı tezgahını buraya taşıdım. Bankı masa olarak, kovaları da oturmak için kullandık. Boynunda daha önce olmayan küçük kırmızı bir iz vardı ve dudakları daha kırmızı görünüyordu. Daha da hoşuma giden şey gözlerindeki yumuşaklık ve gülümsemesindeki rahatlıktı.

"Peki, planımız nedir?" Sandviçini bitirdikten sonra sordu. Belli ki o da benim kadar acıkmıştı. Ben de kendiminkini kahveyle yıkıyordum ve sonra odaya baktım.

"Daha parlak mı istiyorsun?" Böyle demişti, ben de emin olmak istedim.

"Burası oturma odası mı olacak? Yoksa oturma odası mı?" Yüz ifadesi düşünceli bir görünüm aldı. O da benim gibi boş duvarları inceledi. Aslında boş değildi. Bitmiş ve zımparalanmışlardı. Alçıpan prizini almıştı. Şimdi sadece boyamamız gerekiyordu. Sonra döşemelere ve yatak odalarına geçecektik.

Hiç pencere yoktu. Doğal ışık yoktu. Bu yüzden aydınlatmanın da göz önünde bulundurulması gerekiyordu. Alçak ışık için tavanın kenarına bir yolluk ve yere de bir yolluk koyacaktık.

"Okyanus..." Onun önerisiyle görebildim. Kayalık bir kıyı. Gelgitte birlikte pürüzlü manzaraya çarpan su. Güzel ama ölümcül. "Belki gökyüzü - kesinlikle mavi, gün doğumu ya da gün batımı değil." Masmavi gökyüzü, belki uzaktan martılar. "Ve göz alabildiğine uzanan her şey."

Huzurlu ve kaotik.

"Hoşuma gitti." Tüm duvarlarda olmasını istedik mi? Hayır. Sadece bir tanesine. Bir tanesi odak noktası olabilirdi ve geri kalanı mavinin daha yumuşak bir tonu olurdu, gökyüzünü uzatır ve bir tutam beyaz eklerdi. Tavanı kontrol etmek için başımı eğdim. Daha uzun bir ruloya ihtiyacımız olacaktı. Üç kat yapmak zorunda kalabilirdik.

"Sence çocuklar beğenecek mi?" Onun varlığının amansız çekimi beni şimdiki zamana geri çekti.

"Umurumda değil." Gerçekten anlamadım ama o güldü. "Roma..." Ama o yaptı.

Omuz silktim. "Sen seçtiğin için beğenecekler." Kel buranın onun evi olmasını istiyordu. O da buranın kendi evi olmasını istediğini söylemişti. Hiç dekorasyon yapmamıştık. Resim yapmak istersem, yapardım. Onlar istemedikçe odalarını yalnız bıraktırdım. "Okyanus ve kayalar, işte Braxton Limanı."

Evimdi.

Bizim için.

Sahillerimizin çoğu böyleydi.

Gülümsemesi büyüdü. "Tamam... Peki nereden başlıyoruz?"

"Maviyle birlikte." Karıştırdığım kovalara bir göz attım. Birkaç farklı mavi çeşidimiz vardı. Daha fazlasına ihtiyacımız var. Bu arada Starling

kahvesini bitirdiğinde gitmeye hazırдық.

Temel kaplamayı sürmek basit bir işti ama bir tuvale ihtiyacımız vardı. Starling de bununla çok eğleniyordu. Damlama izlerini temizlemek ve düzeltmek için onu takip ettim. Mavi boya lekeleri yüzünü süslüyordu ve saçında da biraz vardı. Elllerinde de rulodan sıçrayan boyalar vardı.

Bantlayabilmem için kapıyı kapatmamız gerekti ve sonra çerçevenin kenarlarını beyazla boyadım, ardından hızlı bir mavi kat attım. Karışmasını istedim, keskin bir sınır olmasını değil. Ben daha küçük bir fırça kullanırken Sığircık yaklaştı ve burnunu boyamak için ahşap damarlarıyla çizgiler eklemeye ara verdim.

Ondan kahkahalar yükseldi ve ben de sııttım. Normalde kendimi sanata kaptırırdım ama burada Starling'le birlikte olmak da hoşuma gidiyordu. Boya kokusunun fazlasını dışarı atmak için diğer odalardaki vantilatörleri açmak istemedim. Hoşuma gitmişti.

"Roma..."

Sesi üzerine döndüm ve üç parmağıyla yüzümü boyadı. Boyanın soğuk yapışkanlığı tanıdık bir histi. Aynı zamanda farklıydı çünkü bunu bana o yapmıştı.

Fırçayla yüzüne bir çizgi daha ekledim, bu seferki yanağından aşağıya doğru, tıpkı onun benimkine yaptığı gibi. Sadece soluk maviden daha fazlasına ihtiyacı vardı. Bana bakarken gözleri yuvarlaklaştı ve sonra ikimiz de boyaya baktık. Parmağını mavinin içine soktu ve ben de aynısını yapmak için fırçayı bıraktım.

Yanağıma bir dalga çizdiğinde hareketsiz kaldım ve sonra boynuna bir sığircık kuşu ekleyebilmem için başını eğdi. Yüzünde boyanacak çok fazla deri yoktu. Kendime baktım, sonra göğsümü boyayabilsin diye tişörtümü çıkardım. Avuç içi izleri ve parmaklarıyla kanatlar yarattığında başımı salladım. Bu hoşuma gitmişti.

Bir dakika sonra kıyafetlerini çıkarıyordu. Her yeri boya olmuştu. Umursadığımdan değil. Onun da umurunda değildi. "Kuşun ne?"

Soru beni duraksattı. "Sinek kuşu." Bu bana bir göz kırpma kazandırdı.

"Milo benim sinek kuşu olduğuma karar verdi. Görmek için çok hızlı. Her zaman hareket halinde." Betimlemeyi sevdim.

"Her zaman aramak güzellik ve tatlılık." Onun ek olarak oldu Ayrıca hoş geldiniz. "Sinek kuşunun nasıl resmedileceği hakkında hiçbir fikrim yok."

Başka bir fırçaya geçtim ve parmağımı ona doğru kıvırdım. Arkasını dönmesini istedim, böylece onun tarafında çalışabilecektim. Karnındaki kuşlar

güzeldi, ama bu daha fazla yer kaplayacaktı. Kolları başının üzerinde, ben kuşun çizgilerini boyarken poz verdi ve sonra bir bükülme ekledi, böylece sinek kuşu sanki şu yemliklerden biriymiş gibi onun meme ucunu arıyordu.

Düşündüğümde daha uzun sürdü ama ben çalışırken o sadece iç çekti. Her yeri çok pürüzsüzdü, bu yüzden tuval mükemmeldi.

"Senin resmini yapmak istiyorum," dedim.

"Beni zaten boyadın," diye işaret etti. "Senin üzerine."

Benim vardı. "Yani sen..." Elimini kışkırttı ve sonra sırtına çıkardım. "Seni boyamak istiyorum."

"Resmini yapabilir miyim?"

Fırçayı bir kenara bırakıp, kalan giysilerimi çıkardım. Sırayla yaptık; o parmakla boyadı, bazen de fırçayı kullandı. Kanatlar, beni bir sürü kanatla boyadı ve bu hoşuma gitti. Diğer tarafına da sinek kuşunun aynısı olan bir alaycı kuş ekledim. Liam da onun üzerinde olmalı. Sırtına bir kerkenez ve hemen altına bir serçe -bu durumda bir atmaca- ekledim. Meme uçları çakıllı ve buruşuk bir şekilde göze çarpıyordu. Odadaki hava serinlemişti.

Kalçalarını boyamak için diz çöktüğümde amını inceledim. Teninin parlamasını ve kızardığında aldığı yumuşak pembe rengi sevdim.

"Hâlâ benim resmimi yapacak mısınız?" Soru nefes nefese ağzından kaçtı. Hayır, şimdi onun tadına bakmak istiyordum. Artık resim yapmak yok.

Fırçayı bırakarak ellerimi kalçalarına sardım ve bir tanesini omzuma doğru kaldırdım. Dilimi sertçe sokarak amını öptüm ve küçük bir çığlık attı. Sonra elleri saçlarıma geldi. Kendini dengeliyordu. Düşmesine izin veremezdim.

Yalama, ısırma, emme ve dişlerimin sıyrıkları arasında gidip gelirken, yüzüme karşı sallanmaya başlamasından zevk aldım. İhtiyaçtan kayganlaştıkça, ben de onu daha çok yalıyordum.

"Kahretsin," diye küfretti ve sonra bana yaslandı ve bu inanılmazdı. "Daha fazla," dedim başımı kaldırırken. Kızarmış bir şekilde bana baktı.

ve nefes nefese. "Evet?"

"Evet," diye fısıldadı ve aşağı inmesine yardım ettim ve sonra kalçalarıma gömüldü. Amının sıcak yumruğu sikimin etrafını sarmıştı ve dudaklarını benimkiyle birleştirmeden önce ısırma için boynunda boyanmamış bir nokta buldum.

Kelimelere ihtiyacımız yoktu. Kucağımda hareket ederken kasları dalgalandı ve onu yatırmak için döndüğümde boya tepsilerinden biri devrildi. Bu

koluna ve benimkine döküldü ama umurumda değildi.

Bunun yerine ona doğru sallandım ve dudagımı ısırduğında, onun üstte olmasına izin vermek için yuvarlandım. Ona bakmak hoşuma gidiyordu. Boya onun göğsünü ve benimkini çiziyordu. Kuşları lekeliyordu ama aynı zamanda onlara hayat veriyor gibiydi. El izleri -onun ve benim- göğüslerimizi süslüyordu ve hızımızı artırmak için kalçalarını kavradığımda başını geriye attı.

Bana onun uçtuğu zamanları hatırlattı. Resmetmek istediğim şey buydu. Sığırcık kuşu tam uçuş halinde, göğüsleri açık ve yüz ifadesindeki zevk. Bir çığlık daha attığında içimdeki sıcaklık dışarı taşıtı ve sonra yavaşça yere yığıldı, dudaklarımız birbirine değene ve her yerimiz birbirine değene kadar katlandı.

"Ortalığı dağıttık," diye mırıldandı.

"Sanat," diye cevap verdim, boya izli parmağımı sırtında gezdirirken. Küçük bir ürperti duydu ve vücudu beni daha sıkı kavrayarak derinliklerimde tuttu. Her zaman olmam gereken yer burasıydı.

Başını kaldırırken gülümseyerek, "Kesinlikle her yerimiz kaplanmış," dedi. Starling her zaman güzeldi. "Yine de akıllarında seks boyalı duvarlar var mıydı bilmiyorum."

Bir an için bunu düşündüm. "Denemek ister misin?"

"Denemek mi?" Yavaşça göz kırptı. Sağıma uzandım ve büyük mavi tepsiyi beyaz döküntülerin üzerine devirdim, sonra ikimizi de yuvarladım. Kahkaha çığlıkları odayı doldurdu ve sonra ayağa kalktık. Onu duvara doğru ittim ve kalçalarımı onunkilere bastırırken öpüştük.

Biraz zaman alabilir.

Öyle de oldu.

Bir duvar için tam bir saat.

Birlikte yere uzanarak beyaz ve mavi çizgileri ve duvardaki etkiyi nasıl gölgelediklerini izledik.

"Biraz hoşuma gitti," diye itiraf etti ve ben de sıırttım. Ben de öyle.

"Odamı bu şekilde boyayacağız." Boyayın onu. Boyamak için onu kullan. Onu her yerde istiyordum.

"Belki benimki de?"

Ona bakmak için başımı çevirdim.

"Evet." "Eninde sonunda burayı temizlememiz gerekecek." "Bir sonraki duvarı yaptıktan sonra."

"Bir sonraki mi?" Onu kucaklamak için yuvarlandım ve o bir kahkaha daha attı.

Bir duvarı daha bitiremesek bile denemek istedim.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 26

OceanofPDF.com

T Mağazadaki gün çok uzun sürmüştü. Çok uzun sürdü. Bu kadar çok sorumluluğumu bir kenara bırakmak ya da görmezden gelmek istememiştim.

Onlar. Ancak, Hellspawn'ın önce evine, sonra Pinetree'ye, Roma'ya kaybolması ve Hellspawn'ın kaçırılması arasında, geri kalanını siktir edip gitmiştim. Menajerlerimin hepsi yetenekli insanlardı, onlara ne yapacaklarını söylememe kesinlikle ihtiyaçları yoktu.

Günlük işler için, butiklerin ayrıcalığı ve her yöneticinin sağlamak zorunda olduğu özel dokunuş yardımcı oldu. Ancak bütçeyi belirlemek ve tasarımcıları seçmek gibi daha büyük kararları, geniş kapsamlı olanları veremezlerdi. Bunun en tepeden gelmesi gerekiyordu. Ailem bana güvenirdi.

Eve gitmek için cipe binmeden önce kravatımı gevşetmiştim. Eğer yanımda taşıyor olsaydım, muhtemelen ceketini kaybederdim. Arabada mesajlarımı kontrol ettim. Bir düzineden fazla mesaj vardı. Roma'dan iki tane.

İkisinde de soru işaretleri vardı. Başka bir şey yok.

İlk trafik ışığında ona bir başparmak işareti gönderdim. Sadece iyi olduğumu bilmek istedi. Kel'in soruları vardı. Milo'nun da. Freddie'den bile bir mesaj vardı. Hellspawn'ın sürpriz partisine neden gitmediğimi bilmek istiyordu.

Birçok nedeni vardı ama hiçbirini henüz onunla konuşmak istemiyordum. Diğer telefonumda başka mesajlar da vardı. Bir tanesi kralı aramam için bir emirdi. Doğru ya. Bunu halledeceğim.

Sonra görüşürüz.

Mağazada yaşananlar ve Brixton'ın kim olduğunu ve daha da iyisi kimin için çalıştığını bulmamı engelleyen bitmek bilmeyen toplantılar arasında, hayal kırıklığı, sıkıntı ve bazı durumlarda saf can sıkıntısıyla dolup taşan bir gün olmuştu. Dünyada yeni çıkan tasarımcılardan ya da yeni bir şeyden daha önemli şeyler vardı.

Müdürler mağazalarında neyin satıldığını benden daha iyi biliyorlardı. Ancak sorun, onlardan birine bile diğerlerinden daha fazla pay vermekte yatıyordu. Cehennem gibi rekabetçi, sadece daha fazla soruna yol açacaktı. Ben de sineye çektim,

ve beş saat süren sunumlar, slayt gösterileri, kıyafetler ve tasarımcı hikayeleri boyunca oturdum.

Seçme şansım olsaydı günümü böyle geçirmezdim. Otopark sessizdi. Benim dairem de öyle. İkinci bir savunma hattı olarak hareket dedektörleri eklemiştim ve evde değilsem katımı teslimatlara karşı bile kilitlemiştim. Kapıcının artık bir ortağı vardı, teslimatların ve teslimatçıların varışta incelendiğinden emin olmak için iyi para ödediğim biri.

Cipi kapalı alanlardan birine çekmeden önce apartman kameralarını bir kez daha kontrol ettim. Son birkaç hafta içinde garaja üç tane daha eklemiştim. Arabalarda da takip cihazı aradık. Arabalarımnda iki tane buldum.

Artık değil.

Her önlem bir karşı önlem gerektiriyordu. Bir daha kimse beni geçip kardeşime ya da Hellspawn'a ulaşamayacaktı.

Dönem.

Asansörde, beni katıma götürecek kodu girdim. Silahımı çıkarıp kapıların açılmasını bekledim. Dışarı çıkarken bir ayna koridorun her iki tarafını da görmemi sağladı. Hareket yoktu. Kameralarda da görmemişim ama kayıtsız kalmayı reddettim. Dairenin kilidini açarak içeri girdim ve alarmı sıfırlamadan önce etrafı tamamen taradım, sonra da silahı çantasına koydum.

İhtiyacım olursa diye dairenin etrafında beş tane daha vardı. Ceketini ve kravatı çıkardım, kol düğmelerini açtım ve mutfığa dönerken onları kıvırdım. Bir biraya, sonra biraz yemeğe ihtiyacım vardı ve muhtemelen koşu bandına çıkıp koşmalıydım ama şu anda bunun için hiç havamda değildim.

Bir noktada Warrick Vakfı'nın finansmanına ve altyapısına bakmak için zaman ayırmam gerekiyordu. Kellan bu işi Adam'a yaptırmayı planlıyordu ama Adam müsait değildi ve Ezra'dan bir iyilik isteseydim o anda beni bıçaklayabilirdi.

Soğuk biranın kapağını kapattım, şişeyi yukarı kaldırdım ve uzun bir yudum aldım. Pürüzsüz bir şekilde aşağı indi ve lanet olası şeyin tamamını boşalttım. Boşunu geri dönüşüm kutusuna attıktan sonra bir tane daha çıkardım. İki bira ve kaçış yok.

Hayatı tehlikeli bir şekilde yaşıyordum. Siktir et, sabah koşarım.

Dondurucudaki hiçbir şey iyi görünmüyordu. Buzdolabında da bir şey yoktu. Hayatı uçlarda yaşayacak olsaydım, pizza sipariş edebilirdim. Ya da sineye çekip elimdekini yerdim. Pizza, birinin gelmesine izin vermek demekti.

Doğru.

Donmuş tabaklardan birini kaptığım gibi fırını açtım ve içine attım. Biraz daha uzun sürecekti ama ön ısıtmayı ve ne olduğu konusunda endişelenmeyi siktir et. Daha kötü yemekler de yemiştım.

Sabırsızlık derimin altına ısırğan otu gibi battı. Yemeğin pişmesi zaman alacaktı. Duş al, biramı bitir, izleyecek bir şeyler bul... Kulüp binasındaki kameraları kontrol edebilirdim. Nasıl olduğunu görmek için.

Ya da duştayken mastürbasyon yapabilirdim. Aklımı Hellspawn'dan uzaklaştıracak bir şey. Orada ve benden uzakta olması daha iyiydi. Adamlar en az bir, tercihen iki kişi olmak üzere sürekli rotasyondaydılar. Çevredeki güvenliği artırmıştık ve daha fazlasını da ekleyecektik.

Daha fazlasını da ekleyebilirim.

Doc kulüp evinde kendi evinden daha fazla gece geçirmişti. Henüz farkına varıp varmadığını merak ediyordum. Roma'yı kontrol etmek ve her şeyin güvende olduğundan emin olmak için içeri girdiğimde onu birkaç kez görmüştüm. Doğrudan oraya gidemediğim gecelerde kameraları kontrol ediyordum. Her seferinde oradaydı. Her şeyi söküp duvarları onarmaya başladıktan sonra bile onu görmeye devam ettim.

Yeni mobilyalar hâlâ depoda paketlenmiş durumdaydı. Döşemelerin inmesi gerekiyordu ve sonra onları açacaklardı. Ancak güvenli bir oda inşa etmek, dış ve iç güvenlik kusurlarını onarmak ve duvarları yapmakla uğraşmaktan döşemeler henüz seçilmemişti.

Bu bana hatırlattı. Stüdyosunu onarmak için gereken keresteyi kontrol etmem gerekiyordu. O duvarları güçlendirmek de listede vardı ama içten dışa değil, dıştan içe doğru. Evet, yemek hazır olduğunda kameraları kontrol edecektim. Roma çoktan giriş yapmıştı. Ezra'yı aramalı, sonra da Kel'i kontrol etmeliydim.

Yatak odasına gittiğimde telefonumda bir alarm çaldı. Asansör benim katıma çıkıyordu. Elimde birayla dönerek koridordaki kameralara baktım. Kapılar açıldı ve Rome'un kapıdan içeri adım atarkenki yüz ifadesini görünce iç geçirdim.

Diğer yarım bir görevdeydi. Duş fikrinden şimdilik vazgeçerek oturma odasına geri döndüm. Hiç değilse onu görmek iyi olacaktı. *Beni* görmediği için gelmiş olsa bile. Alarm devre dışı kaldı ve kapı açıldı.

Roma'ydı. Ama yalnız değildi. Bir santim bile olsa 1.80 boyundaki Emersyn onun önüne geçti. Yumuşak kahverengi gözleri ona kilitlenmiş gibiydi.

İçeri girer girmez beni gördü. Koridordan gelen ışıkla gölgeleri odanın içinde uzanıyordu. Bana dokunana kadar uzandıklarına yemin edebilirim.

Ama odaklandığım şey onun gölgesi değildi. Yanaklarının kızarmış rengiydi. Dışarının soğuşundan pembeleşmişlerdi. Birinin arabasının kaloriferini açması gerekiyordu. Giydiği büyük boy ceket, belli ki ödünç alınmıştı, belki de Roma'dan. Tanıdığımdan değil, belki de diğer adamlardan biridir.

Koyu renk saçları yüzünün etrafına dökülüyor ve kemik yapısının kırılğanlığını vurguluyor gibiydi. Ayrıca şok tasmaının bıraktığı kırmızı izleri de gizliyordu. Eğer hâlâ oradaysalar, diye düzelttim. O zamandan bu yana birkaç gün geçmişti.

"Merhaba," diyerek beni selamladı ve zihinsel değerlendirmemi bir anda durdurdu.

"Hellspawn," dedim yavaşça, kardeşime odaklanmadan önce hâlâ onun görüntüsünü içime çekiyordum. "Roma. Tek başına koşmaman gerekiyordu. İkinizin de."

Hellspawn, "Biz değiliz," diye söze başladı ama Rome beni tersledi. "Vaughn aşağıda."

Oh.

"Starling seni özledi." Sonra hızını kesmeden başının üstüne bir öpücük bıraktı. "Geri döneceğim."

"Bekle bir saniye..." Ama kapıyı arkasından çoktan kapatmıştı ve telefonum asansörün çağrılmasıyla çaldı. Hay sikeyim.

Hellspawn, "Vaughn gerçekten aşağıda," diye beni temin etti ve bakışlarımı tekrar ona çevirdim. "Söz veriyorum. Onu riske atmam."

Gözlerimi ona kilitlediğimde suskunluğum bir anda yok oldu. "Yapmayacağını biliyorum." Onu korumuştı. Roma bunu açıkça ortaya koymuştu. Artık ikimiz için de öldürüyordu. Ona doğru gelen her şeyi öldürmekle ilgili tek bir sorunum olduğundan değil. "İkinizin de risk almanıza gerek yok."

"Seni görmeye gelmenin risk almak *olduğunu* düşünmemiştim," diye karşılık verdi bir gülümsemeyle ve sonra masaya bir çanta koydu. Bir çanta mı getirmişti? Kalmayı mı planlıyordu?

"En son biri seni ve Roma'yı benimle birlikte zannettiğinde ikiniz de kaçırıldınız. Nasıl risk olmadığımı tekrar anlatır mısın?" Yanağımda bir kas gerildi ve dişlerimi gıcırdatmamak için konsantre olmak zorunda kaldım.

Ceketini çıkararak, eğitim seanslarımızda sık sık giydiği büyük boy sweatshirt ve dans pantolonunu ortaya çıkardı. Ayakkabılarını çıkardı.

Onu da tüylü çoraplar, büyük beden giysiler içinde ve fazlasıyla narin ve nefis bir görünümde bıraktı.

Sonra bir elini ggsme vurarak bana küçük cehennem dlmn tatlılığının içinde kesinlikle biraz ısırık olduğunu hatırlattı. "Benim de bir bira imemin sakıncası var mı? Ve sen bir risk değilsin çünkü gelip bizi alan insanlardan biriydin. Beni Pinetree'den aldın. Bizi Brixton'dan aldın. Eminim beni her yerde bulursunuz."

Dudaklarını bir gülümseme yumuşattı ve mutfağa doğru giderken yanımdan geçerken küçük bir nefes verdi.

"Büyük olasılıkla," diye katıldım ona, beynim tabii ki yapacağımızı haykırsa da. "Ama bu teoriyi yakın zamanda test etmeyelim, olur mu?"

Buzdolabının kapısının diğer tarafından bana baktı, elinde bira şişesi vardı. "Bir tane daha ister misin?"

Bir noktada, bunu da boşaltacaktım. Lanet olsun, kafamı kıımdan çıkarmam gerekiyordu. Geri dönüşüm kutusuna atmadan önce son yudumu da devirmiştim. Bir bira çıkardı ve bana uzattı. Kapağını kapattım, sonra kendi aldığı birayla değiştirdim ve benim için ikincisini açtım.

"Teoriyi test etmemeye gelince," diye devam etti kapıyı kapatıp bana bakarken. Bu kadar yakından vanilya ve balın tatlı sıcaklığını fark etmemek imkânsızdı - bal mıydı o? Her neyse, güzel kokuyordu. Daha yumuşak. Narenciye kokusu ne kadar sert olabileceğinin altını çiziyordu ama buna odaklanmak zordu. "Freddie'nin LoJack fikrini ciddi ciddi düşünüyorum. Sadece bunun nasıl işe yarayacağından emin değilim."

"Mümkün ama enlem ve boylamınızı takip edebilmek gibisi yok." şişenin ağzını alt dudağıma sürttüm. "En azından güvenli bir şekilde değil. Bir RFID ipi, anahtar kart olmadan bir şeylere girip çıkmanıza yardımcı olabilir. Bir yer belirleyici, giydiğiniz bir şey olmalı, size taktığımız bir şey değil - en azından uzun vadeli zarar veya enfeksiyona neden olmayacak güvenli bir şekilde geliştirilinceye kadar."

"Oh."

Çok hayal kırıklığına uğramış görünüyordu, kaşlarımı çattım. "Yapabileceğimiz şeyler var, Hellspawn."

"Sadece ortadan kaybolmak istemiyorum."

Ben de senin yok olmanı istemiyorum. Ama bu sözleri yüksek sesle söylemedim. Onun yerine parmaklarımı yanağında gezdirdim. şişeyi tuttuğu için nemliydi ve cildinde küçük bir nem izi bırakmıştı. Onun yerine

Uzaklaşırken temasa doğru eğildi ve ben de iç çektim. "Kaybolmayacaksın," diye söz verdim ona. "Bir şeyler bulacağım. Seni her zaman bulabileceğimizden emin olacağım."

Kahretsin, sırf gözlerindeki hayal kırıklığını kovalamak için ona her şeyi vaat edebilirdim. Bana küçük bir gülümseme verdi. "Teşekkür ederim. Ve özür dilerim."

"Ne için?"

"Bu kadar melankolik olduğun için. Buraya sorunlarımı ya da endişelerimi gidermen için gelmedim. Kel bana ateş etmeyi öğretiyor, sen de dövüşmeyi. Araba kullanmayı öğreniyorum. Otoyola bile çıktım." Sesi o kadar gururluydu ki sııttım.

"Peki neden geldin?" Bu soruyu sorduğum için kendime kızabilirdim ama gerçekten bilmek istiyordum. "Oturmak ister misin?" Lanet olası mutfakta öylece duruyorduk.

"Oturma odasında mı? Yoksa üstünü mü değiştirmek istersin?" Sonra bana bakarken durakladı. "Dışarı çıkmaya mı hazırlanıyordun?"

"Siktir et hayır," dedim niyetimden biraz daha fazla hırlayarak. "Eve yeni geldim ve evet, üstümü değiştirmek istiyorum. Git otur, hemen döneceğim."

Topuklarımın üzerinde dönerek mutfaktan çıktım ve koridordan odama doğru yürüdüm. Kendimi toparlamam gerekiyordu. Onun bu kadar yakınımda olması oyun planımda yoktu. O kulüp evindeyken ve ben buradayken daha kolaydı. Onu kontrol edebilirdim. Gece boyunca hayalet gibi dolaşır, onun ve Roma'nın güvende olduğundan emin olur, sonra tekrar dışarı çıkardım.

Ama o evdeyken? Kapalı bırakmam gereken bir sürü lanet kapı açılmıştı ve hepsinden geçmek istemiyorsam ne olayım. Bira şişesini şifonyerin üzerine koydum ve gömleğimi çıkarıp dolaba giderken çamaşır yığınınına attım.

Duş almayı planlamıştım ama bu bekleyebilirdi. Cüzdanımı ve anahtarlarımı komodinin üzerine bıraktım, sonra da pantolonumu çıkarıp eşofman aramaya başladım. Serbest kalır kalmaz sikim zonkladı ve ona pis bir bakış attım.

Lanet şey ona tapıyordu. Onun yanında sertleşmek hayatın bir gerçeğiydi. Aletime onun yetkili olmadığını hatırlatmak için kendimi acımasızca sıktım, sonra eşofmanları giydim. Dolaptan çıkarken sarsılarak durdum.

Yatağımın kenarında oturuyordu, elinde bira vardı ve çok genç, çok tatlı ve biraz da sinirli görünüyordu.

"Oturma odasında sorun mu var, Hellspawn?" Sesimi eşit tuttum ama onu hayal etmem gereken son yer yatağımdı, özellikle de

Dick çoktan kabullenmişti. Hayatında yeterince sorunu vardı, benim sorunlarıma ihtiyacı yoktu.

Ya da başka sorunlarım. Özellikle de kralla görüşmek isterken.

On

u. Sadece... hayır.

"Hayır," diye yanıtladı bira şişesini kaldırarak. "Ama nedenini bilmek istiyorum

Beni görmek istemiyor gibisin... Bana aramızın iyi olduğunu söyledin ve sonra... öylece çekip gittin."

Sikeyim.

"Benim de diğer erkeklerle birlikte olduğumu anlıyorum ve belki bu senin için bir sorun teşkil ediyordur."

Parmaklarımı avuçlarıma içine kıvırdım, yumruklarımı gevşetmeye zorlamadan önce esnedim. Bunların *hiçbiri* onun suçu değildi.

"Ama senin için de endişeleniyorum... ve Roma haklıydı."

"Hakkında mı?" Soruyu zorla sordum.

"Seni özledim." Bu itiraf karşısında göğsüm çatladı. "Ben de seni *özledim*. Bunu düzeltmek için ne yapabileceğimi söyleyecek misin?"

Kendi kıcımlı tekmelemek onun gözlerinde parıldayan acıyı telafi edemezdi. "Hellspawn... sen değilsin." *Yalancı*.

"O zaman nedir?"

Tavana bakmak için başımı arkaya yatırdım. Çıplak ve doymun halinin ne kadar güzel olduğunu hayal etmeyi bırakmam gerekiyordu. Amının ne kadar kaygan olacağını ya da ne kadar sert kavrayacağını.

"Liam..."

"Burada deniyorum, Hellspawn." Hareket edip benimle burun buruna geldiğinde yemin ettim. Tam karşımdayken ona nasıl dokunmamam gerekiyordu ve lanet olası...

"O zaman daha çok çalış," diyerek meydan okudu. "Yardıma olacaksa bana bağır. Dayanabilirim. *Seni* yenebilirim."

Lanet olsun.

"Bana yem atma," diye

uyardım. "Yoksa *ne* olur?"

Onu kendime doğru çekmeden önce düşmesini engellemek için birayı tuttum. "Seni korkutmak istemiyorum." *Şu* anda beni durduran tek şey buydu.

Ellerini çıplak göğsüme bastırdı ve serin parmaklarının ruhumu kavurduğuna yemin ettim. "Beni korkutmuyorsun. Gerekirse seni nasıl bırakacağımı biliyorum. Sen bana gösterdin."

Evet. Yapmıştım. Bir elini ensemden geçirip başımı aşağı doğru çektiğinde hâlâ kafamda bunu evirip çeviriyordum.

Siktir et.

Ağzım onunkine çarptığında dudakları çoktan ayrılmıştı. Bütün vücudum titredi.

Yalnız değildi. Ben de onu çok özlemiştim.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 27

OceanofPDF.com

EMERSYN

W Rome beni Liam'a götüreceğini söylediğinde hazırlıksız yakalanmıştım. Önceki günün çoğunu boya içinde geçirmiştik ve daha da büyük bir karmaşa yaratıyordu ama yine de bir şekilde, doğru kelime olduğunu düşündüğüm "dairemiz" olacak yeni oturma odasının duvarları tamamlanmıştı. Kulüp binasının geri kalanına açılan kapının bulunduğu yarım daire şeklindeki duvarın ön yarısının tamamı mermer kaplanmıştı. İkinci yarım daire duvarda ise yatak odalarına açılan kapılar bulunuyordu.

Şu anda benimki de dahil olmak üzere yedi tane vardı. Kapıların olduğu duvarda okyanusun dalgalara çarpması da yer alıyordu. Bitmeye yakın değildi ama Roma her şeyi "görebilmem" için planlamıştı. Şu anda o katın yarısını kaplamasaydık, özellikle de tüm banyolarla birlikte aralıklar garip olurdu.

Bana da en büyük banyoyu veriyorlardı, bunu komik buldum ama Vaughn sürekli kuvvetlerin ve diğer iç mekan görünümünün resimleriyle geliyordu.

En çılgınca şey merdivenlerin taşınacağını bilmektir. Merdivenlerin *nasıl* taşındığını bile bilmiyordum. Adamlar bana sorun olmayacağına dair güvence verdiler. Zaten güvenli odanın altındaki destekleri güçlendirmek istiyorlardı, bu yüzden bu onlara çok fazla yıkım yapmak için bir bahane verdi.

İstediğim her şeye sahip olmamı istiyorlardı. Onlara şu anda istediğim her şeye sahip olduğumu açıklamak zordu.

Hepsine sahiptim. Bir evim vardı. Bir kardeşim vardı. En iyi arkadaşım vardı. Hepsi güvendeydi... Eksik olan tek şey *Adam'ın* güvende olduğunu bilmektir. Tek eksik o değildi. Liam'ı özledim. Açıklamalarına rağmen yine ortadan kaybolmuştu. Kel'e Liam'ın kendi hayatını umursamaması konusunda endişelendiğimi söylediğinde şaka yapmıyordum.

Anlaşılan tek ben değilmişim. Rome bana çantayı hazırlattı çünkü geceyi Liam'ın dairesinde geçirebileceğimizi söyledi. Bir sürü duvarı ve daha fazlasını yıkacaklardı, muhtemelen çok gürültülü olacaktı. En azından Vaughn öyle söyledi. Vaughn'un kulüp binasına tek başına nasıl döneceğinden emin değildim çünkü herkes

Roma beni bırakana kadar yalnız seyahat etmeme kuralını ciddiye aldı ve sonra kendisi gitti.

İşte o zaman aklıma seçtiği cümleler geldi. "Geceyi dairede geçirebilirsin..." ve Vaughn'un "Biz diğer duvarları yıkıp destekleri sağlamlaştırırken" sözleri.

Roma bana Liam'la vakit geçirme fırsatı veriyordu, Liam'ın kaçındığı bir şeydi bu. Aynı zamanda, Liam görmek istediği son kişi benmişim gibi görünüyordu. Eğer durum böyleyse, neden beni öptüğü gibi öpüyordu? Neden taleplerde bulundu? Sonra da çekip gitsin?

Benim ve Roma için kendini suçladı. Kaçırıldığımız için kendini suçladı. Roma'nın incinmesi için kendini suçladı. Bir sürü şey için kendini suçladı.

Eğer suçlama oyunu oynamak istiyorsa, o zaman benim için geldiği tüm zamanları göstermem gerekirdi. İlk öpüşmemizden sadece birkaç dakika sonra benim için bir kurşun yemişti. Belki unutmuştur. Ben unutmamıştım.

Tüm bunlar bana onu zorlamaya devam etmem için cesaret verdi. *Özellikle* de "Bana yem atma" dediğinde.

Bir an için, çok değerli bir an için, kendi korkusu mavi-yeşil gözlerinin içinden bana geri yansıdı. Yatak odasındaki düşük ışık çok fazla gölge oluşturuyordu ama bu gölge kayıyor ve hareket ediyordu. Kendinden nefret ve dehşet, güçlü bir kombinasyon. Olmak istediğim en son yer olsa bile beni amcama geri dönmeye iten şey buydu.

Kombinasyon benim Pinetree'de olmam ve Freddie'nin beni almaya gelmesi ve Liam ile Roma'nın bizi duvarların hemen dışında beklemesiyle sona erdi.

Beni korkutmadı. Bana dövüşmeyi öğretmişken, kendimi korumayı öğretmişken ve *yine* de bizi kurtarmaya gelmişken beni nasıl korkutabilirdi ki?

Ağzı benimkiyle birleştiği anda sıcaklık alevlendi. Çıplak teninden yayılan sıcaklık dalgalarını yanlış anlamak mümkün değildi. Onu Roma'dan ayıran dövmeleri, gözlerindeki gölgeler ve ifadelerindeki hiddet bana tam olarak kim olduğunu anlatıyordu. Liam bira şişesinin kontrolünü ele geçirmişti, ben de onu bıraktım ve kollarımı boynuna doladım, o da dudaklarımızı birleştirmek için başını aşağı doğru eğdi.

Dilinin sıcak istilasını içimdeki gerilimi daha da artırdı. Tadı ikimizin de içtiği bira gibiydi ama öpücüğünde alkolden daha fazlası vardı. Bir iddiada bulundu, ona izin vermemi istedi ve aynı nefeste onu asla bırakmamam için beni çekti.

Ondaki bu korku, içimde kelimelere dökemeyeceğim kadar derinlerde bir yerde yankılanıyordu. Kardeşlerimiz *daha iyi* bir hayat için bizden vazgeçtiler ve biz de onları korumak ve güvende tutmak için kendimizi feda ettik. Tırnaklarımı ensesinde gezdirdikten sonra elimi saçlarına doğru götürdüm. Saçlarının yumuşaklığı parmaklarımın üzerinde tüylendi. Saçlarını Roma'dan daha kısa, kafa derisine daha yakın tutuyordu.

İnsanların ringde tutup çekmesi için daha az şey. Zihnimin uzak bir kısmı bu farklılıkları karşılaştırmak için değil, onlar hakkında benzersiz olan her şeyin haritasını çıkarmak istediğim için katalogladı, böylece onları güvende tutabilirdim. Onları asla birbirleriyle karıştırmayacaktım. Basit gerçek şuydu ki, onları oldukları kişi oldukları için seviyordum ve onları birbirine bağlayan ve birbirinden ayıran her şeyi seviyordum.

"Siktir," diye mırıldandı ağızma karşı, beni bu sarhoşluğa teslim olma arzusuyla bırakan dilinin istilaları arasında. Alkole ihtiyacım yoktu. Hem de hiç. Ona sahipken değil. "Hellspawn."

Sola doğru bir adım attığında onu daha sıkı tutarak küçük bir sıçrayışla yukarı ittim, sonra şişe şifonyerinin üzerine yerleşirken bir tıkırtı duyuldu. Kalçalarımı onun kalçalarına bağlayarak başlarımızı aynı hizaya getirdim.

"Hellspawn," diye tekrarlardı ellerini sırtımda gezdirirken. İki kez ellerini kışıma doğru daldırdı ve her ikisinde de elini saçlarımın arasına sokana kadar geri çekildi, diğer kolu etrafımda kilitlendi. Aramızda bir nefeslik hava bile yoktu. Aksine, odadaki sıcaklık tavan yapmıştı.

Kafa derimi aydınlatan nazik bir çekişle geri çekildi. Fazla değil, sadece gözlerimizin birbirine kilitlenmesine izin verecek kadar. Dudakları öpücükten parlıyordu ve yanaklarındaki hafif pürüzler onun sert görünümünü daha da belirginleştiriyordu. Roma gibi onda da hâlâ bazı çürükler vardı ama en kötülerini iyileşmişti.

"Liam?" *Lütfen beni şimdi reddetme.* Ama bu yalvarış dudaklarımdan çıkmadı, o benim bakışlarımı incelerken ben de onunkileri incelerken kaşlarımı kaldırdım. "Ben nazik bir adam değilim." Boğuk itirafı doğrudan aklıma bir nabız gönderdi ve kalçalarımı ona karşı esnettim. Eşofman altı hiçbir şeyimi gizlemiyordu.

ereksiyonu. Aletinin ağırlığı tam oradaydı. "Tamam."

Yüzünde kısa süreli bir gülümseme belirdi. "Sana sert olduğumu, nazik olup olamayacağımı bilmediğimi söylüyorum ve sen sadece *tamam mı* diyorsun?"

"Ne yapmamı istiyorsun? Çılgılık atıp ağlamamı mı?" Şu anda gerçek miydi? "Daha önce burnuna yumruk atmıştım, hatırladın mı?"

"Lanet olsun, Hellspawn," diye yemin etti. Eli saçlarımda esnedi ve ağırlığının hafifçe kayması, kolunun gevşemesi gibi bir şey oldu. Beni yere indirecekti.

Hayır.

Sadece. Hayır.

Ayak bileklerimi onun arkasında birleştirerek ellerimi omuzlarına indirdim, sonra büktüm. Yanlış hesaplamadığımı umarak dengemi ona karşı kullandım ve o altta, ben onun üstünde olacak şekilde yatağına doğru devrildik. Ayak bileklerimi kıvrırmayı başardım çünkü bu biraz acıttı ve sonra ona baktım.

"Eğer beni istemiyorsan," dedim ona yavaşça. "O zaman bunu söyle. Eğer aramızda bir şey olmasını istemiyorsan, bunu da söyle. Ama beni korkutmaya çalışma ya da benimleyken kendine bile güvenmediğini düşünmeme neden olma. Çünkü beni incitmeyeceğini *biliyorum*."

"İstiyorsun, değil mi?" Ağzı sert bir çizgiye oturdu. "*Yapmayacağımı biliyorsun*. seni incitti mi?"

"Biliyorum," dedim, eşofmana uzandım ve çekiştirerek çıkardım. "Asıl soru, bunu biliyor musun?"

Gerginliğin sarmalları arasında kıpırdanmaya çalışan huzursuzluğun buz gibi parmağı tenimde tüylerimi diken diken etti. Dikkatle ellerini kalçalarıma götürdü. Beni orada kavramadan önce her hareketini telgrafla bildirdiğine yemin edebilirim. Adamların hepsi benden iriydi ama Liam -Vaughn gibi diğerlerinden daha kalındı. Dövüşü ona kaslı ama düzgün bir vücut veriyordu.

Ama vücudundaki kordonlu kasların herhangi bir kısmını yumuşak bir şey sanmak için aptal olmak gerekirdi. Hayır, nazikti çünkü çok güçlüydü ve bu gücün çok farkındaydı. Parmaklarımı gömleğimin eteklerine doğru kaydırduğымda başını salladı.

Tamam, bizi buraya kadar zorlamıştım, bu yüzden durdum ve ağırlığımı aletine doğru iterken parmaklarımı göğsünde dinlendirdim. Tam kıcıma yaslanan sertlikte hata yoktu.

"Üç soru, Hellspawn," dedi bana hayır diyecekmiş gibi hissettirmeye başlayan uzun bir andan sonra, nokta. Onu zorlamak bir şeydi, onu zorlamak başka bir şeydi.

"Tamam."

Bir kez yukarı iterken dudaklarını yaladı. Bu hareket beni yerinden oynatmadı. Bir şey varsa, tutuşu beni sıkıca yerinde tuttu, ama kesinlikle klitorisimin her tarafına sürtündü ve sistemimde isyan etmek için küçük bir şehvet nabzı gönderdi. Başka bir

Çarpıştık ve sonra bizi kasıtlı olarak yatağın ortasına doğru hareket ettirdiğini fark ettim, ama hareket ettiğimiz her santim onun bana sürtünmesini içeriyordu.

Uyluklarım gerildi, ayarlamalarda ona yardım etmeye çalıştım, ama bu sadece nefesim boğazıma takılana kadar kalçalarımı benim için yuvarlamasıyla sonuçlandı. Karnımdaki gerginlik gerildi ve tek istediğim daha fazlasıydı, ama yatağının ortasına gelene kadar onu ulaşamayacağım bir yerde tuttu.

"Daha iyi."

Yutkundum. Kalbim kulaklarımda çınlıyordu. Daha iyi olduğunu düşünmesine sevindim, çünkü şu anda kesinlikle daha kesin bir eylem için can atıyordum. Soyunmak ve hiçbir engel olmadan o itişleri tekrarlamak gibi.

"Sorularınız mı vardı?" Sesimin bu kadar düzgün olmasından gurur duyuyordum. Çok gururluydum. Dudaklarımı ıslattığımda dilimi takip etti ve kalçalarımı biraz daha sıkı kavradı.

Umarım orada çürükler bırakmıştır. Erkeklerden gelen o küçük işaretleri arzulamaya başlamıştım. Isırık izleri. Parmaklarının silik izleri. Çürükler asla *acıtmaz*. Aksine...

"Neden kışınla oynayamıyorum?" Bu sorunun rekor kıran sesi arzunun puslu havasını yırtıp geçti. Ellerini hareket ettirmedi ama tüm dikkati tamamen bana odaklanmış gibiydi.

"Gerçekten bilmen gerekiyor mu?" Boğazımdaki ani yumruyu ve kalbimin çarpıntısını bastırmak için yutkundum.

"Sana zarar vermeyeceğimden nasıl emin olacağımı bilmem gerek. Sınırların dışındaysa, sınırların dışındadır. Ama bu seni çok korkuttu, Hellspawn." Sağ eliyle kalçamı serbest bırakmadan önce bir an durakladı ve yüzümü avuçlamak için yukarı kaldırdı. Temasa doğru eğilerek beni daha yakına çekmesine izin verdim. "Senin için bu korkuyla savaşmama izin ver."

Şok sinirlerimde dans etti. "Onunla savaşmana nasıl izin vereceğimi bilmiyorum..." Bitirmemiştım ama ona tam olarak nasıl cevap vereceğimden de emin değildim. "Yani, nedenini biliyorum. Bu olduğunda ne hissettiğimi ve ne gördüğümü biliyorum ve bu her zaman olmuyor, sadece... sadece savunmasız olduğumda oluyor."

Çıplak demek istemiştım ama giyinikken de olmuştu. Hayır, açık, savunmasız ya da duygusal olduğumda... Kaşlarımı çattım ama bakışlarından kaçmadım.

"Bana yardım etmene izin verirsem, sen de sana yardım etmeme izin verecek misin?"

Kaşlarını kaldırdı. "Sence yardıma ihtiyacım var mı, Hellspawn?"

"İhtiyacın olduğunu biliyorum."

Başparmağını çenemde gezdirirken ağzının köşesi yukarı kalktı. "O zaman evet. Sen benim sana yardım etmeme izin ver, ben de senin bana yardım etmene izin vereyim."

Neredeyse ona küfür ettirmek istiyordum ama Liam bana karşı her zaman oldukça açık sözlü olmuştu.

"Bir keresinde biri beni incitmişti... Beni cezalandırmak istediler. Bana bir ders vermek için. Ve... çok acı vericiydi ve sonrasında dikiş attırmak zorunda kaldım. Şimdi... ne zaman bunu düşünsem ya da nereye gittiğimizi hissetsem... çıldırıyorum."

İfadesi değişmedi ama gözlerindeki karanlık çok fazla şiddet vaat ediyordu. Bu şiddet beni zerre kadar korkutmadı. Aksine, kendimi daha iyi hissetmemi sağladı.

Elini kendi elimle kapatarak, kıcıma ulaşana kadar dokunuşunu vücudumda gezdirdim. Evet, üzerimde hâlâ kıyafetler vardı ama parmaklarını orada dinlendirdim ve elimi üzerine bastırdım. Kalbim hızla çarpıyordu ama *Liam*'dan korkmayı reddettim. Bakışlarını tutarak nefes almaya konsantre oldum.

"Bana bunu yapan kişinin adını söyleyecek misin?" Sesi çok yumuşaktı, kanlı bir intikamın ipeksi vaadiydi.

"İkinci sorunuz bu mu?"

Dudaklarını büzerek bana ters ters baktı.

"Hey, bu adil, üç soru dedin ve ilki buz gibi bir su dalışı olsa da, bizi bu duruma neyin getirdiğini unutmadım. Eğer seninle birlikte olmak bunları cevaplamak anlamına geliyorsa, o zaman cevaplayacağım... Sadece ikinci sorunun bu olup olmadığını bilmek istiyorum."

Başını bir o yana bir bu yana eğdi, omurları çatırdadı ve yemin edebilirim ki neredeyse öfkesini yumrukladığını ve onu yere serdiğini görebiliyordum.

"Bilmek istiyorum." Basit ve doğrudan. "Ama," diye devam etti, "senden bunu talep etmeyeceğim. Bana bu isimle güvenmeye hazır olduğunda, tek yapman gereken bana söylemek. Açıklamaya gerek yok."

"Tamam."

Kıçımı çok nazik bir şekilde sıktı. Elimin altındaki parmaklarının bükülmesi yardımcı oldu ama kendime ne kadar bana zarar vermeyeceğini, korkmaya gerek olmadığını söylesem de nabzım sıçradı.

"İkinci soru."

Hazırlandım.

"Kıçınızın ötesinde, dayanamadığınız başka bir şey var mı? Sana korku ya da acı veren herhangi bir şey?"

Kellan'ın bana aynı soruyu sorduğu zamanki yankı görmezden gelinemezdi. "Kel'e ne söz verdiysem sana da onu verebilirim."

Bu onun dikkatini çekti. "O muydu?"

"Benim için acı yok. Bedenim bana ait. Sana vermek istiyorsam, vermeme izin vermelisin. Eğer bir şey canımı yakar ya da beni korkutursa ya da sadece durmanı istersem, tek söylemem gereken durman." Ağzımdan dökülene kadar bu sözlerin benim için ne kadar önemli olduğunu fark etmemiştim bile. Hiçbiri vermek istemediğim bir şeyi benden almak istemiyordu.

"Bana vücudunu vermek ister misin?" Soruda hiçbir çekingenlik yoktu. Aksine, sanki bunu dile getirmekten neredeyse korkuyormuş gibi kısık bir sesle sormuştu. Sanki bir şeyi hak etmiyormuş gibi. Gerçekten de bazı açılardan birbirimize çok benziyorduk.

"Evet," dedim ona, sorusu kadar basit ve doğrudan. "Beni neyin harekete geçireceğini her zaman bilemiyorum ama seni istediğimi biliyorum. Önemsediğimi biliyorum. Son birkaç gündür seni çok *özlediğimi* biliyorum. Senden uzaklaşmanı istemiyorum ama seni bir şey yapmaya zorlamayacağımı söylediğimde de ciddiydim."

Kıkırdadı. "Biliyor musun, Hellspawn. Senin hakkında haklıymışım."

"Öyle miydin?" Elini gömleğime doğru kaydırırken başımı öne eğdim. Parmaklarını gömleğimin eteğinin altından geçirip kaşlarını kaldırdığında başımı salladım. O kadar hızlı oturdu ki, gömleğimi yukarı çekip çıkarırken kaslarının dalgalanışının tadını bile çıkaramadım, sonra kollarımı gömleğin içinde arkama sıkıştırdı.

Kıpırdayabilirdim ama bana bakışında çok yoğun bir şey vardı. "Evet, öyleydin," diye mırıldandı. "Sen bir serçe ya da güvercin değilsin, belki onlar gibi olabilirsin ama sen bir savaşçısın. Eski çizmelerden daha sert, inatçı ve ateş dolusun. Bana her baktığında bana meydan okuyorsun."

Bu açıklama üzerine karnım gerildi. Bakışlarını göğsüme indirdi, sonra tekrar gözlerime dikti.

"Ve seni asla doyamayacağım bir uyuşturucu gibi arzuluyorum. Seni her zaman yatağında istiyorum. Seni çıplak ve doygun istiyorum. Ya da vahşi ve kavgacı. Sadece seni *istiyorum*. Sen kardeşimin istediği ilk kızsın. Onu ateşleyen tek kızsın. Onunla dövüşmektense kendi boğazımı kesmeyi tercih ederim ve seni o kadar çok istiyorum ki bunu gerçekten düşündüm." Tüm ifadesi gerginleşti. "Ve diğerlerinin de seni istediğini biliyorum. Vaughn, Jasper ve Kell'in -hatta Freddie'nin- hepsinin senin üzerinde hak iddia ettiğini biliyorum."

Eğildi ve burnunu boğazımda gezdirdi, kirli sakalının belli belirsiz törpüsü yumuşak biri olmadığını hatırlatıyordu. Onun sözleri. Benim değil.

"Mickey'nin bile seni istediğini biliyorum. Kendine yalan söylüyor. Ama seni nasıl izlediğini gördüm. O açlığı tanıyorum... Kendim de hissediyorum. Benim hayatım mı? Güvenli değil, Hellspawn. Hiçbirimizin hayatı güvenli değil. Bizim düşmanlarımız var, düşmanlarımızın da düşmanları var. Şimdiye kadar güvenebildiğimiz tek insan kendimiziz..."

"Ve çok uzun zamandır dışarıda tek başınaydın," dedim, konuyu toparlayarak. "Artık yalnız değilsin Liam."

"Hellspawn, yapmak istediğim son şey seni de yanımda götürmek, ama sana sahip *olursam* gitmene izin verip veremeyeceğimi bilmiyorum. *Bu* yüzden nazik olup olamayacağımı bilmiyorum."

"Beni gitmek istemediğim bir yere götüremezsin." Kollarım hâlâ arkamda, tişörtle bağlıydı ve göğsümü ona doğru itiyordu. Ama tek yaptığı boğazıma öpücükler kondurmak, çenemi okşamak ve sonra arkasına yaslanıp bana bakmak oldu. Düşüncelere daldı.

Kahretsin, kara kara düşünebilirdi.

"Liam... nazik olma. Kibarlığa ihtiyacım yok."

"Neye ihtiyacın var?" Cüret oradaydı ve meydan okuma da öyle. "Şimdi mi?" Karın kaslarımı esnetip kalçalarımı yuvarladım ve ereksiyonuna karşı. Temasla birlikte gözbebekleri parladı ve içinden bir nefes tısladı. "Sana ihtiyacım var."

"Yarın mı?" Oh, çıtayı yükseltmek istiyordu.

"Sence o zamana kadar işimiz biter mi?" O oynamak istiyorsa, ben de oynayabilirdim. "Oh, Hellspawn, bana meydan okumaktan daha iyisini bilmelisin."

"Neden?" Kaşlarımı kaldırarak sordum. "Ben buradayım. Bu konuda ne yapacaksın?"

Boğazından yarım bir hırıltı çıktı ve beni öne doğru çekti, eli gömleğimin üzerindeydi ve göğüslerim göğsüne yaslanmıştı. "Bana söylemen gereken tek şey durmak," dedi. "Ve daha fazlası. Ne istediğini bilmek istiyorum. Her birini. Tek. Şey."

Ağzı ve benimki tekrar birbirine kilitlenmeden önce bana cevap verme şansı vermedi. Beni reddedeceğine dair duyduğum gerçek endişe buharlaşıpken rahatlama ve arzu çarpıştı.

Tam oradaydı ve her şey yolundaydı.

BÖLÜM 28

OceanofPDF.com

EMERSYN

T Öpüşündeki açlık beni daha fazlası için aç bıraktı. Eğer ben onun kanında bir arzuysam, o da benim kanımdaki susuzluktu. İlk andan itibaren

Tanıştığımız andan itibaren beni kızdırmayı başarmıştı. Hiç kimse beni onun kadar sinirlendiremezdi. Ağzımı yalayıp yutarken beni hareketsiz tutması çok hoşuma gitmişti.

Kahkahalara, hıçkırıklara ya da çığlıklara boğulmak için duyduğum vahşi ihtiyaç tam da oradaydı. Her öpücük bir tane daha ve sonra bir tane daha istememe neden oluyordu. Sütüyenimde bir şey koptu ve kontrol etmek için ağzımı onunkinden çekemedim, ama kumaş düştü ve göğsümdeki avucunun sıcaklığı, kayıt olamadan önce herhangi bir ürpertiye yok etti.

Önce sola sonra sağa döndüğümde bir inilti serbest kaldı. Ellerim ve bileklerim gömleğe dolanmıştı. Kumaşı bükme şekli onları çekip çıkarmamı engelledi. Ellerimi kullanamasam bile ona dokunmak için başka yollarım vardı.

Kıçımı sıkarak öpücüğüne odaklandım, esnemeye ve gevşemeye başladım, kucağına doğru yuvarlanırken zaman zaman sikini kavradım. Küfür etti, zar zor duyduğum bir kelimeydi ve sonra alt dudağımı ısırdım. "Hellspawn, eğer beni pantolonumun içine boşaltırsan..."

Tehdit orada asılı kaldı ve kahkaha, düzensiz ve özgür, içimden patladı. "İçlerine boşalacaksın ve bana kendini temizleteceksin öyle mi?"

İçinden tamamen insani olmayan bir ses yükseldi. Dudağımı acıtacak kadar sert ısırды ve sonra bırakıp beni inceledi. "Devam et, Hellspawn."

"Seni boşaltmaya çalışmaya devam mı edeyim?" Onun ereksiyonu üzerinde ileri geri sallanırken sıırttım. Öne doğru her yuvarlanışında, Liam kollarımı tuttuğu için omuzlarımdan çekiliyordu ama umurumda değildi. Kendini uzak tutsun ya da tutmasın, beni nasıl istediğini saklayamazdı.

Hayır, şimdi kontrolü istiyordu. Bunun için savaşmak istiyordu. Yapabilirsem onu almamı istiyordu. Bir ürperti omurgama doğru ilerledi ve meme uçları gerildi. Dövüştüğü gibi, bana dövüşmeyi öğrettiği gibi sevişip sevişmediğini bilmem gerekiyordu. İt. Çek.

Ben sallanmaya devam ederken Liam bakışlarının aşağı kaymasına izin verdi. Ayarladığım tempo hızlı değildi ama sağlamdı. Aletin hangi kısmına dayanırsam dayanayım, baskıyı sürdürmek için kırım boyunca ve uyluklarımın iç kısmındaki tüm kaslarımı sıkıp bırakmak zorunda kaldım.

Gözleri göğüslerime sabitlendiğinde, yanaklarındaki kasların hareket edişinin tadını çıkarma şansım oldu. Aletin tabanını sıkıttığında boğazındaki kaslar öne çıkıyordu. Ucunu okşamak dudaklarını yalamasına neden oluyordu.

Nefes alışının değiştiğine dair ilk işarete kalçalarımı döndürmeye başladım. Sekiz rakamı belirgin bir baskı oluşturuyordu ve hareket ederken bile kendimi sıkıca yerimde tutarak tüm göbeğimi harekete geçirebiliyordum.

Parmaklarını ıslattıktan sonra, bir meme ucunun etrafında bir daire çizmeye başladı. Sonra nemli bırakana kadar büzülmüş yüzey boyunca. Sonra üfledi, serin esinti meme ucumu daha da sıkılaştırdı ve tüylerimi diken diken etti. Aniden dizlerinin üzerine çöktü ve ben de yerimde kalabilmek için kalçalarını sıkamak zorunda kaldım.

Kollarımı sırtımda sıkıca kavrayarak, küçük bir çekişle beni kaldırdı. "Benim için eğil, Hellspawn, bana vücudunun o muhteşem kıvrımını göster." Amım bu karanlık davet karşısında kasıldı ve sıkıştı. Açıdaki kayma, horozunun tüm ağırlığının bana karşı öğütülmesine izin verdi. Onu çalıştırmaya devam etmem gerekiyordu. "O gün direkte yaptığın gibi sür beni, o lanet kulüpteki herkese ne kadar vahşi ve ateşli olduğunu gösterdiğin gibi."

Bu değişiklik aynı zamanda klitorisimi onun sikini oluşturan sert kas kordonuna doğru bastırdı. Hepsi kas değildi, bunu anladım, ama öyle hissettiriyordu. Bu açıdan onu göremiyordum ama hissedebiliyordum. Göğsümün alt tarafını kemirdi, yaladı ve emdi. Sonra bir yerimi ısırdı, dişlerini hissedebileceğim kadar sertti.

"Bu morluğu kim bıraktı?" Ben onunla ve kendimle dalga geçmeye odaklanırken bu soru kulaklarımda uğulduyordu. Bunu yapabilirdim, dengeme ve onun tutuşuna güvenmek çok iyi hissettiriyordu. Liam düşmeme izin vermedi ve kendimi yukarı ittim, açığı değiştirebilmek için bir bacağımı onun beline kilitledim. "Siktir!"

Küfür ve göğsümdeki hava patlaması beni güldürdü. Bir kısmı zaferdi, çünkü Liam'a ulaşmak gerçekten çaba gerektiriyordu. Geri kalanı ise bunun ne kadar *iyi* hissettirdiğine dair saf bir zevkti. Ne kadar iyi hissettirdiğini.

"Kim?" Bu soruya kalçalarının bir hamlesi eşlik etti ve ikimizin de belden aşağısının hâlâ giyinik olması önemli değildi, onu hissettim. Kahretsin, daha fazlasını istiyordum.

"Muhtemelen Vaughn," diye cevap verdim. Dürüst olmak gerekirse, şu anda nereyi işaret ettiğinden emin değildim.

"Bu mu?" Meme ucumun kenarını ısırды, acı ve zevk son derece kışkırtıcı bir şekilde birbirine karıştı. Göğsümden amıma ve oradan da sırtıma doğru yeni bir nabız gönderdi. Omuzlarımdaki yanma, nefesinin meme ucumla alay etmesinin verdiği zevki artırdı.

"Kel," dedim sert bir nefes vererek. "Dün kahvaltıda..." Doğru. O yemek yaparken mutfakta öpüşmek.

O noktayı yatıştırmak ister gibi öptü, sonra diğer göğsüme doğru sokuldu.

"Bu Roma." Dudaklarını Roma'nın o sabah biz daha yataktan çıkmadan önce işkence ettiği meme ucuna kilitledi ve ben de birbiriyle yarışan hislere karşı koydum. Bacaklarım onun etrafında bükülürken, ona karşı yere basarken ve onu o direk gibi sürerken bizi birlikte itme taklidi yaptım.

"Nasıl..." Kelimeleri çıkarmaya çalışırken biraz nefes nefese kaldım. "Roma olduğunu nereden biliyorsun?"

"Jasper'ınki boynunda, ona karşı bir ilgisi var." Liam tekrar yüz yüze gelene kadar beni yukarı doğru itti. Alnında bir damar zonkluyordu; yüzü kızarmış ve gözleri kararmıştı. "Doktor hâlâ boktan evde. Freddie elinden gelse vücudunu hiçbir şekilde işaretlemeyecek. Geriye Roma kalıyor... ve kardeşim işini etiketlemeyi seviyor."

İçimden kahkahalar yükseldi. "Bütün boyayı çıkaramadık."

"Umurumda değil," diye fısıldadı bana bakarak. Kollarımdaki tutuşunu gevşetti ve gömlek düştü, ama beni battaniyelerinin soğukluğuna indirmeye başlamıştı bile. Bir saniye sonra pantolonumu, külotumu ve çoraplarımı aynı anda çıkardı. Bir an oradaydılar ve bir an sonra yok oldular.

Dürüst olmak gerekirse, onları ne kadar kolay kaydırдыğı umurumda değildi, tek umursadığım bana bakma şekliydi. Sanki her şeyi ezberlemek istiyor gibiydi. Sonra ellerini yanlarımda gezdirdi ve tam oradaki çürüklerin üzerine yerleştirdi.

"Nazik olmana gerek yok," diye fısıldadı şaşkınlık sınırında bir sesle. Bir parçam sözlü olarak cevap vermek istedi ama Liam'ın sözden daha fazlasına ihtiyacı vardı. *Bilmeye* ihtiyacı vardı.

Sağ bacağımı göğsüme doğru kıvrarak yukarı doğru uzattım ve sonra omzunun üzerinden geçirdim. Bacağımın çizgisini takip etti, kalçamla birleştiği yerdeki yumuşak deriyi okşadı, sonra uyluğumdan baldırıma kadar çıktı.

"Bana ne kadar esnek olduğunu mu gösteriyorsun?" diye alay etti.

"Evet," dedim. "Ayrıca beni istediğin her yerde etiketleyebileceğini de gösteriyorum."

"Herhangi bir yer mi?" Başparmağını alt dudağına sürttü. "Herhangi bir yer."

"Bileklerini tut, Hellspawn. İkisini de." İt. Çek.

Meydan okuyun. Cevap ver.

Diğer bacağımı yukarı çektim, sonra ayak bileklerimi kavradım. Bu beni ona karşı açık ve savunmasız bıraktı. Ama burada güvendeydim.

Dilini dudağına değdirerek fısıldadı, "Şu bilekleri kafana doğru çek." Güzeldi. Neredeyse sırtıtaaktım ama bacaklarımı yukarı çekerken bakışlarımı ona kilitledim. Kollarımdaki yanık çoktan gitmişti ama bacaklarımdaki taze yanık

Bacaklarım bunun için ısınmadığını söylüyordu. Ama kısa sürede ısınacaktım.

Bir baldırımın arkasını öptü, sonra diğer bacağıma geçmeden önce dudaklarıma bir öpücük daha kondurmak için durakladı. Sonra dizlerimin arkasına geçti, dudaklarının duysal fırçası bir tüy kadar hafıftı ama kirli sakalının törpüsü orada olduğunu doğrulayan bir iz bırakıyordu.

Kalçalarıma geldiğinde, amımın tekrar sıkıldığına yemin edebilirim. Orada, amımın hemen üzerinde durdu ve küçük bir nefes üfledi. Kalçalarımı yukarı doğru iterek sırtımı tekrar dikleştirdim.

"Güzl," diye fısıldadı, sonra tam amıma bir öpücük kondurdu, dili dudaklarıma kondurduğu öpücükle denediği gibi bana hükmetmek ve sahip olmak için içeri girdi. Ben titreyene kadar beni tekrar tekrar delip geçerken yüzüne karşı sallandım. Sonra, ancak o zaman, öpücüğünü klitorisime götürdü.

Dilinin tek bir titreşimiyle boşaldım. Orgazmım fırtına gibi esen bir dalga gibi üzerimden geçti ve daldım. Kayganlık içimden süzölüyor gibiydi ve ben haykırmamaya çalışırken o burnunu soktu, ısırđı, ısırđı ve emdi. Sonra eli uyluğumun arkasına çarptı, acısı derindi ve içimden yarı kükreme, yarı çığlık gibi bir haykırış çıkmasına neden oldu.

Kalçamı yavaşça ovalayarak ısıyı dışarı attı ve başını kaldırarak bana baktı. Yüzü şehvetli öpücükleriyle ıslanmıştı, "Benden hiçbir şey saklama, Hellspawn. Bana her lanet şeyi ver."

Sonra parmaklarını içime soktu, sanki sikiymiş gibi daldırdı ve başparmağını klitorisime dayadı. Hiç sabır yoktu, hiç

Kademeli olarak biriktirdi, itti, klitorisimi ovuştururken parmaklarını itti. Sürtünme zaten hassas olan yumrumu bir çentik daha yukarı taşıdı.

"Benim için çığlık at, Hellspawn. Her birini bana ver."

İsyan içime çöktü. Onu daha fazla zorlama ihtiyacı, teslim olma arzusuyla yarıştı ve ortada bir yerde, boğazımdan ilk salıverilme çığlığı koptuğunda hıçkırarak parçalandım.

Neredeyse çok fazla, çok hassastı ama beni acımasızca tekrar boşalmaya iterken parmaklarından kaçamadım. Sonra tekrar.

Yüzümde gözyaşları ve boğazımda ağrı, sonunda elini çekerken ona baktım. Kalçalarımın arkasını okşadı. Bakışlarındaki yoğunluk odadaki sıcaklığı bir kademe daha yükseltti.

"Bu iyi mi?" Bana tokat attığı uyluğumun arkasını okşarken bir soru sordu. Bu...

"Evet," dedim ona, neredeyse sersemlemiş bir halde.

"Acıttı... ama iyi geldi." "İyi mi?" diye tekrarladı, sanki onaylanması gerekiyormuş gibi.

Başımı salladığımda diğer kalçamın arkasına vurdu, kıcıma o kadar yakındı ki yanağıma yayılan ısı dalgalarına yemin edebilirdim. O kalçayı da ovalayıp sıcaklığı yayarken bakışlarını benden ayırmadı. Sonra hiç beklemediğim bir şey yaptı.

Yapamazdım.

Başını eğdi ve neredeyse yorganla aynı hizaya geldi ve kıcımın kıvrımının hemen altındaki noktayı öptü. Neredeyse saygıyla öptü, sonra emdi ve en samimi morluk gibi hissettiren şeyi bıraktı.

İçimi sarsan titremeler, zevk ve isteğin kısır bir bileşimiydi. İçinde boğuluyordum ve çok daha fazlasını istiyordum. Doğruldu ve eşofmanını çekiştirerek indirdiğinde yutkundum. Açı, göbeğine çarpan sikinin öfkeli doğasını görmem için mükemmeldi. Uzun, kalın ve tepesi körelmişti. Alt tarafında bir damar nabız gibi atıyordu.

Sikinin rengi o kadar kızarmıştı ki neredeyse mor olduğuna yemin edebilirim. Sikini iki kez amıma vurdu, elini uzunluğunda yukarı ve aşağı gezdirirken benimle dalga geçti.

Hayır, sadece kendini ovmuyordu. Ayak bileklerimi bıraktım ve sikinin üzerindeki elini kendi elimle örtmek için yuvarlandım. Parmağımı yakıyordu; ipeksi derisi göğsündeki ya da kolundaki kaslardan daha sıkı ve sert bir şekilde bağlanmıştı.

Ereksiyon acı verici olmalıydı ve kendini acımasızca *sıkıyordu*. "Yapma," dedim.

"Eğer yapmazsam..."

"Hayır, kendine zarar vermene gerek yok Liam. Seni tüm ihtişamınla alabilirim. Seni istiyorum, aynen böyle. Sıcak. Talepkar. Beni zorluyor. Sana kendimi sana vermek istediğimi söylemiştim." Bir elimi göğsünün ortasına vurdum. Ona meydan okuduğum diğer tüm meydan okumalar gibi, ona dik dik bakmak zorundaydım. Birden fazla orgazmdan titriyor olsam ve sesim titriyor olsa bile. "Şimdi al beni, lanet olası."

Acıyla sikini kontrol etmek mi? Benim gözetimimde olmaz. Gerçekten zevk aldığı bir şey olmadığı sürece, ama yüzündeki gergin ifade öyle olmadığını söylüyordu. Bir hareket patlamasıyla beni öne doğru sürükledi, ben de onu hizaladım ve sonra çarpıştık, siki beni uçurumun kenarına kadar doldurdu.

Gerginlik tam oradaydı, tam acı veriyordu ve daha derine itti. Ona dayanabileceğimi söyledim ve evet, dayandım. Sıcaklık kızgın demir gibiydi, içimi dolduruyor ve içimi aydınlatıyordu.

Kavga mı ediyoruz yoksa sevişiyor muyuz emin değilmiş gibi beni öptü ve birlikte yatağa uzandık. Sırt üstü yattı ve üstünü bana bıraktı. Elleri her yerdeydi. Sırtımda. Göğüslerimde. Yüzümde. Bir kez bile nefes almam için öpücükten kalkmama izin vermedi.

Gözlerimin önünde lekeler dans ediyordu ama bu boğulmaksa nefes almak istemiyordum. Kalçalarımı salladım, ona gerçekten bindim ve kalçalarımın her bükülüşünde ondan bir küfür daha kopardım. Bir elini kalçama sıkıştırdı ve yukarı doğru iterken beni aşağı doğru çarptı.

Orada, tam orada, gözlerimde kıvılcımlar çaktıran o noktayı çiviledi ve daha da yaklaşmak için savaşıyorduk. Beni orada tutarken tırnaklarımı omzuna ve saçlarına geçirdim ve sonra eli kığıma indi, beni sıkıp daha sıkı ve daha hızlı girmeye teşvik ederken tam bir yanağı avuçladı.

Endişe içimi ürpertti ve bir başka orgazm beni sarstığında bir ısı patlamasıyla öldü.

Gözlerim kırpışarak kapanırken, "Bana bak," diye emretti. "Bana odaklan, Hellspawn. Bana. Burada benimlesin."

"Evet," diye fısıldadım dudakları bir kez daha benimkilerle birleşmeden önce. Islak ve ağırlı bir şekilde dilini emerken, beni aşağı çekip ona çarptı. Morartıcı güç her şeyi mahvediyordu ve bizi ters çevirdiğinde ben sırtüstü yattım ve o da açığı değiştirebildi, tekrar boşaldım, hıçkırarak

ürperdi ve sonra bir, iki kez daha eve sürdü. Etrafında esneyerek, orada kalmasına ihtiyaç duydum ve sıcak bir telaşla boşaldı.

Kalbimin çarpıntısı ya da onun sesinin hırıltısı olmayan sesler yavaş yavaş geri dönerken sert nefes alışlar havayı doldurdu. Üzerimi örttü, sıcak erkeksi bir battaniye her yerimi kapladı. Yavaş yavaş, kıkımdaki elinin baskısı bilincimin yüzeyinde yüzüyordu ve ben bunu umursamıyordum.

Liam'dı. Liam korkunun beni tutsak ettiği yerde izini bırakmıştı ve bu hoşuma gitmişti. İçimi doldurma hissini seviyordum. Yarı yumuşak bile olsa, aleti içimde ağır bir yükü. Ya da belki de ağır olan sadece Liam'dı.

Bir öpücük fısıltısı alnımdan geçip yüzümden aşağı süzüldü ve gözlerimi açtığımda onu bana bakarken ve sonra beni nazikçe öperken buldum. Kaşlarımı. Kirpiklerimi. Yanaklarımı. Gözyaşlarımı silip süpürdü ve ardından dudaklarıma en tatlı öpücüklerini bıraktı.

"Ben kazandım," diye mırıldandım, içimde mutluluk kabarıyordu.

"Şimdi mi?" diye sordu kıkırdayarak, dirseklerinin üzerinde yükselirken ellerini yüzümü çerçevelemek için yukarı kaldırdı. Ama beni bırakmadı, sanki doyamamış gibi bana bakmaya devam etti.

"Evet, biliyorum." Bir bacağıma kaldırmayı başardım, ancak her uzvumun gevşek olduğuna ve hareket ettirmenin neredeyse imkânsız olduğuna yemin edebilirdim. Ayağımla kalçasının arkasını okşadım ve o da kıkırdadı. "Seninle başa çıkabileceğimi söyledim ve çıktım."

"Evet, yaptın," diye kabul etti ve yüzünü boğazıma dayadı. Sessizce, kokumu ezberlemesi gerekiyormuş gibi derin bir nefes aldı. "Benim cehennem dölüm, savaş, ateş ve öfke dolu. Beni tüketiyorsun."

"Henüz değil," dedim kahkaha atarak. "Bana birkaç tane ver, sonra her santimini mutlulukla tüketeceğim. Tabii sen de buna hazırsan."

Aleti kesin bir seğirme yaptı ve başını kaldırdı. "Oh, güven bana, Hellspawn, sikim seni uzun zamandır istiyor. O senin hileli midillin olacak. Sadece şu dudakları yala ve neler olacağını gör."

Merakla, dilimi alt dudağımın üzerinde gezdirdim ve alçak bir iniltiyle itti ve yarı yumuşak aleti kesinlikle sertleşmeye başladı. Kocaman açılmış gözbebeklerine bakarken hareketi tekrarladım.

"Sanırım benimle başa çıkıp çıkamayacağını öğrenmemiz gerekiyor." Eldiveni fırlattım ve kahkahası bir iniltiyle birlikte gürledi, çünkü bu ses onu bir kez daha sarsıcı bir şekilde itti.

"Hellspawn, en kötüsünü yap."

Oh, olabilir. Dudakları benimkilerle çarpıştı ve ikinci ya da belki de üçüncü rüzgârı almam uzun sürmedi. Zamanımız sadece fırının alarminin almasıyla kesintiye uğradı ve ilgilenmediğı yemeğı kurtarmak için beni mutfağı götürdü ve mutfakta ona sakso çektim. Zar zor masaya oturabildik.

Sonra, kanepede.

Sonunda yatak odasına dönmeyi başardık. Ne zaman olduğına dair hiçbir fikrim yoktu. Tek bildiğim Rome'un arkamdan yatağı girdiğı ve Liam'ın homurdandığı. Puslu bir zevk bulutunun üzerinde süzölüyordum, güvende ve emniyettedirim. Tüm vücudum ağrıyordu ve şimdiden sabah nasıl daha hızlı iyileşebileceğimi düşünüyordum.

"Kurnaz planın işe yaradı," diye homurdandı Liam, sesi neredeyse sinirlenmiş gibiydi. Neredeyse. "Onu buraya getirip gittiğini görmediğimi sanma."

"Güzel," dedi Rome. "Seni özlemiş."

Gölümsedim ve sonra Liam başımın üstünü öptü. "Uyumaya devam et, Hellspawn."

"Sen de onu özledin," diye ekledi Rome.

"Evet," Liam'ın uzun bir iç çekişle itiraf ettiğini duyduğum son şeydi.

"Yaptım." Artık değil.

Artık kaçmak yok.

BÖLÜM 29

OceanofPDF.com

T Son birkaç hafta içinde üç şey kesinlikle değişmişti. Artık çocukların işine burnumu sokmuyordum. Birincisi

Onları görevleriyle baş başa bırakma ve kendimi işe karıştırmama tercihi *bana* aitti, onlara değil. En azından başlarda. Emersyn'in kulüp binasına ilk gelişinden Milo'nun eve dönüşüne kadar, kendimi onlarla ve yokluğumda yaptıkları seçimlerle yüzleşmeye zorluyordum.

Jasper'ın bana olan kızgınlığı tehlikeli boyutlara ulaşmıştı. Çocuk gittiğim için kızgındı. Bunu anlıyorum. Her zaman anladım. Onu daha çok kızdıran şey eve dönmeyi reddetmemdi. Vandallara, onları yönlendirdiğim hayat rotasına geri dönmek en iyi ihtimalle ikiyüzlülük, en kötü ihtimalle de düpedüz suç gibi görünüyordu.

Uzak durmanın bir faydası olmamıştı. Çekip gitmeden önce yama için hâlâ bana geliyorlardı. Freddie uyuşturucu ya da yardım aramak için gelirdi, tabii gelirse. Benim gibi o da bu çatışmalardan kaçma eğilimindeydi ve ben onlara yardım etmek istedim. *Hepsine* yardım etmek istedim.

Sonra Emersyn'in varlığı suları daha da bulandırdı. On sekiz yaşında, yani artık on dokuz yaşında olan hiçbir genç kız onun kadar yorgun görünmemeliydi. Kendi ağırlığının neredeyse iki katı bir sırt çantası taşımamalıydı çünkü bir savaşın ortasındaydı ve bir sonraki ikmal seferinin ne zaman olacağını bilmiyordu.

Dürüst olmak gerekirse, bir dizi saldırıdan aldığı yaralar yeterince kötüydü. Onu daha fazla tanıdıkça, yüzeyi daha yeni çizdiğimizi fark ettim. Daha da fazlası, yüzeyin altını kazmak istedim. Ne kadar derin olursa olsun o deliğe girmek ve oradan çıkmasına yardım etmek istiyordum.

Hayatım boyunca ilk kez, çocuklara karşı aktif bir seçim yapmıştım. Gitmesine yardım ettim. Bu... başka bir dizi soruna dönüştü.

Deponun dış garaj kapılarından birini açacak düğmeye bastığımda gözümün arkasında bir baş ağrısı zonkluyordu. Bu değişikliklerin ilkiydi. Artık sadece içeriden erişimim değil, kendi kumandam da vardı ve farelere bir emir verdiğimde Vandallardan biriymişim gibi bunu yerine getirmeleri gerektiği bildirilmişti.

Bir tanesi.

Kamyoneti Vaughn ve Kellan'ın arabalarının arasındaki bir yere park ederken Milo elini kaldırdı. Selamlamak için çenemi kaldırdım. Park ettikten sonra çantamı çıkardım ve kendimi dışarı attım. Emersyn'in fizik tedavisiyle ilgilenebilmek için bu sabah kliniği kapatmışım. Yerime bakacak personel aramaya başlamam gerekebilirdi çünkü kliniği giderek daha fazla kapatıyordum.

Ancak bu daha sonrası için bir sorundu. Kliniğe getirdiğim herkesin güvenilir olması gerekiyordu, sadece hastalara karşı değil Vandallara karşı da. Bunun başka yolu yoktu. Depoda fareler cirit atıyordu. Kulüp binasında olduğu gibi burada da yapısal değişiklikler yapıyorlardı.

Artırılmış güvenlikle başlayarak. Her yerin savaş alanına döndüğünü gördükten sonra daha fazla katılamazdım. JD ve Shaun beni el sallayarak selamladılar ama Shaun dikkatini kamyonlardan birinden paletleri çıkaran yükleyiciye vermişti. Son iki haftadır sevkiyatlarda keskin bir artış olmuştu. Eğer 19D'leri ortadan kaldırmanın başımızdaki belayı kaldıracağına dair daha net bir işarete ihtiyacımız varsa, o da buydu.

"Hey, Doktor," dedi JD ben yaklaşırken. "Bir şeye ihtiyacın var mı?" "Hayır," dedim ona. "Böyle iyiyim. Bölmeme izin verme."

Mahalleden aşına olduğum birkaç sıçan daha selam verdi. Burada çalışan bir düzine ya da daha fazla kişi olmalıydı. Temizlenmiş bir sürü acemi vardı. Yine de Milo burada gözetmenlik yapıyordu, belki de henüz temizlenmemişlerdi.

"Evlat," diye elimi uzatarak Milo'yu selamladım. Homurdandı ve elimi kısa bir süreliğine sıktı.

"İhtiyar," diye karşılık verdikten sonra dikkatini panosundaki manifestolara verdi. "Eğer onun için geldiyse Ivy stüdyoda."

"Bitirdiniz mi?"

"Evet, Liam'dayken. Tahta gelir gelmez yaptığımız ilk şey buydu. Hâlâ iki aynayı bekliyoruz ama diğer ikisini astık. Dış duvar hâlâ devam ediyor." Başıyla yeni iskeletin durduğu yeri işaret etti. Her yer yeni çelik takviyelerle bir kabuğa dönüşüyordu. Kurşun geçirmezlik her zaman yüzde yüz değildi, ama bazı kurşunların duvarları nasıl delip geçtiğini gördükten sonra? Çocukları daha güvende tutacak her şeye razıydım.

Hepsini.

"Güzel," dedim ve dikkatimi gönderilere yönelttim. "Senin kız onunla mı?"

Yüzünde belli belirsiz bir gülümseme belirirken dudaklarının kıvrılmasını kaçırmadım. "Evet, öyle. Yine de yakında tekrar gitmesi gerekecekmiş gibi bir his var içimde."

Bu bir gelişmeydi. "Elini çok sıkı kapatma. İsteddiği için değil, mecbur olduğu için gidiyor gibi bir izlenim edindim."

"Evet," dedi iç çekerek. "Biliyorum."

Bu da başka bir değişiklikti. Milo'nun öfkesi yatışmıştı. Dahası, sadece saldırmak yerine dinlemek ve liderlik etmekle ilgileniyor gibiydi. Kel'in liderlik etmesine izin vermek ona çok iyi gelmişti. Şimdi, kendi hayatına yeniden yatırım yapmasını sağlamalıydı. Emersyn ve Lainey bu alanda onun için herkesin yapabileceğinden daha fazlasını yapabilirdi.

"Güzel." Onu omzundan alkışladım. "Onu kontrol etmeye gidiyorum. Ciddi bir gelişme gösterdi ve kazandığımız zemini kaybetmek istemiyorum."

"Kulağa hoş geliyor," dedi, sonra bana baktı. "Hâlâ onunla ilgilenmiyormuş gibi mi davranıyorsun?"

"Hâlâ onun herkesle çıkması seni deli etmiyormuş gibi mi davranıyorsun?" Ağzının köşeleri düzleşti. "Hâlâ bir pisliksin."

"Bazen." Omzunu bir kez daha okşadıktan sonra içeri yöneldim. Bu da başka bir değişiklikti ama bu benim değil onun değişikliği idi. Emersyn'in sadece bu hayatı terk etmediğini, burada olmak istediğini kabul etmeye çalışıyordu. Anlamıştım. Neden mücadele ettiğini anladım. Bu mücadelede yalnız değildi. Ben de bu hayattan uzaklaşmıştım ve bu hem bir lütuf hem de bir lanet olmuştu.

Ayrıca hem onun hem de Milo için daha iyi olacağını düşünerek onu kendimden uzaklaştırmıştım. Lanet olsun, onun için çok yaşlı olduğumu biliyordum. Çoğu gün, yaş farkı beni korkutmuyordu. Çocuklarla değil. Ama onların neredeyse iki katı yaşında değildim.

Emersyn için öyle değil.

Kulüp binasının içi son zamanlarda içeri her girdiğimde farklıydı. Beklettikleri tüm tadilatlar tam gaz devam ediyordu. Bugünlerde ne kadar uyuduklarını merak ediyordum. Bir zamanlar ortada ve kapının tam karşısında bulunan merdivenlerin yeri değiştirilmişti. Merdivenlere ulaşmak için antre odasından geçip koridora çıkmanız, sonra da etraftan dolaşmanız gerekiyordu.

Bir tıkanma noktası yaratmışlardı. Herhangi bir istilacının koridora ve merdivenlere doğrudan erişmesini engelleyecek bir nokta. Akıllıca. Orada bir

İçerideki ikincil kapı; güvenlik henüz tam olarak bağlanmamıştı ama açmak için anahtar değil, bir kod gerekiyordu. Bunun mühendisliği ve programlaması ilginçti. Yine de maliyeti... çok fazla yatırım yapıyorlardı ve bu er ya da geç sermayelerini azaltacaktı.

Alphabet muhtemelen bu işi daha ucuza yapabilirdi ama içimden bir ses paranın sadece Vandalların değil Liam'ın da mali kaynaklarından geldiğini söylüyordu. Kardeşleri söz konusu olduğunda hiçbir masraftan kaçınmazdı ve Emersyn'in varlığı hepsi için daha fazla anlam ifade ediyordu.

Köşedeki kamera hoş bir dokunuştı. İlk kapıdan ikincisine geçişimi takip ediyordu. İç duvarlar zımparalanmış ve sertleştirilmişti. Yarıları boyanmıştı. Roma yeni oturma odasında bir duvar resmi üzerinde çalışmaya başlamıştı. Konusunu tahmin etmeme bile gerek yoktu. İpeklerin içinde kıvrılırkenki silüetini tanıdım. Tamamlanmaktan çok uzaktı ama her gün bakmaları için orada olacaktı.

Vaughn yeni televizyonun kablolarıyla uğraştığı yerden başını kaldırıp baktı. "Hey Doktor, Dove hâlâ dans ediyor."

"Milo da öyle dedi." Taze kahve kokusu boyanın altını çiziyordu. "Ne zamandır bu işle uğraşıyor?"

Saatini hızlıca kontrol eden Vaughn, "Bir saatten biraz az kaldı. Bugün fizik tedavisi olduğu için aşırıya kaçmayacağına söz verdi."

"Güzel." Antrenman yaparken kendine zarar vermemeye söz vermesini sağlamak basit bir mesele değildi. Aslında, aşırıya kaçmamaya *çalışmasını* zar zor kabul ettirebilmişim. *Söz vermiyorum Mickey. Bunu yapabilmeliyim.*

Vaughn'u işiyle baş başa bırakarak koridordan aşağı, onun stüdyosuna doğru yöneldim. Burada başka bir kapı seti daha vardı. Kilitleme kapıları. Gerekirse, üstten çıkmalarını sağlayacak bir kaçış kapağı vardı. Bunu çoktan kullandığımı biliyordum.

Her giriş ve çıkış dikkate alınıyordu. Son birkaç haftadır çok fazla ucuz atlatılmış kaza vardı. Çocuklara hak veriyorum, darbenin nereden ve nasıl geldiğini öğrenmeden nadiren gözlerini karartıyorlardı. O zaman bir tane daha almazlardı, kolay kolay.

Stüdyosunun kapısına geldiğimde kapıyı çaldım ve beklemeye başladım. Kapının açılması için iki kez çalmam gerekti ve Milo'nun kızı sırtarak karşımda durdu. "Ben kazandım! Fizyoterapistin geldi," dedi bana alaycı bir bakışla. "Bir saattir dans ediyor. Daha yeni mola verdi."

O kadar vahşi mi görünüyordum ki benim küçük parçamı savunma ihtiyacı duydu? Başımı salladım. "Güzel. PT için mi kalıyorsun, yoksa o kendi başına mı yapacak?"

"Ben iyiyim," diye seslendi Little Bit içeriden. Stüdyodaki ter kokusu, talaş ve boyanın taze kokusuna karışıyordu. "Lainey'nin duş alması gerekiyor zaten."

"Bekleyebilirim," diye karşı çıktı arkadaşı, kapıyı benim için daha geniş açmadan önce omzunun üzerinden bir bakış fırlattı. "Bunun senin için berbat olduğunu biliyorum."

İçeride, Little Bit'i yerde oturmuş, bacaklarını açmış gerinirken buldum. Dağınık bir topuz yaptığı saçları terden sıırıslıklamdı ve kızarmış yüzü efordan hâlâ pembeydi. Tüm bunlara rağmen yüzünde gerçek bir gülümseme vardı ve beni görünce ne karardı ne de kayboldu.

Bu üçüncü değişiklikti ve muhtemelen en çok minnettar olduğum şeydi. Onu incitmek için elimden geleni yapmıştım ve başarmıştım. Bu onu ilk tanıştığımızda olduğundan daha da uzağa itmiş ve güvenli bir şekilde geçilemeyecek bir uçurum bırakmıştı.

"Ben iyiyim," dedi Little Bit ona, bana bakarak. Boynunda taze morluklar vardı ve gömleğinin altından göğsünün kıvrımına yakın bir tane görünüyordu. Çocuklarla paylaştığı tutkunun izleri. Üzerinde bıraktıkları izler. Bu beni bir yandan kızdırıyor, bir yandan da baştan çıkarıyordu.

Şimdilik, tüm bunları geri çektim. Ona *yardım* etmek ve güvenini tekrar kazanmak için buradaydım. Taleplerde bulunmanın ikimize de faydası olmazdı. Milo'nun Liam'ın evinde olmasıyla ilgili yorumu aklıma takıldı. Liam'la ne kadar kalmıştı? Onu üç gündür görmemiştim ama esneme hareketleri ve egzersizler yaptığına söz vermişti.

Lainey bana sert bir bakış atmadan önce, "Hı hı," dedi. "Kibar ol. O yorgun. Çok fazla uyumasına izin vermiyorlar."

"Lainey!" Emersyn onu azarladı ve bir kahkahayı ısırmak zorunda kaldım. Tepkisini kontrol etmek yeterince basitti. Şimdilik sadece en iyi arkadaşına ve gözlerinin altındaki belli belirsiz gölgelere odaklandım.

"Milo'ya ikinizin ne kadar uyuduğu konusunda endişelendiğinden bahsedeceğimden emin olabilirsiniz."

Burun delikleri alevlendi ve gözleri kısıldı ama benim daha çok hoşuma giden Little Bit'in tepkisiydi. Gerçek bir kahkaha attı ve sonra Lainey başını sallayıp "Göt" diye mırıldandı ve odadan çıkıp kapıyı arkasından kapattı.

Bana göster.

Küçük Bit'in minderde dinlendiği yere geçtim ve çantamı yere bıraktım, sonra onu inceledim. "Özür dilemeli miyim?"

"Bana mı yoksa Lainey'e mi?" Gözleri uzun zamandır olmadığı kadar parlaktı ve yüz ifadesindeki gerginlik yoktu. Onu sık sık rahatsız eden gölgeler bile gitmiş gibiydi.

"İkisi de mi?" Ceketimi çıkardım ve onunla birlikte mindere oturmadan önce kenara koydum. Onun esnekliğine sahip değildim, sol bacağım kesinlikle o kadar kolay bükülmüyordu ama bunu başarabilirdim.

"Özre ihtiyacım yok ve o iyi olacak. O sadece koruyucu."

"Ve sen hâlâ benimle ilgili duygularını çözmeye çalışıyorsun." Bu sonuncusu bir soru değildi. Pinetree'den döndüğünde, onu tedavi etmeme izin vermek bir yana, benimle gerçekten hiçbir şey yapmak istemiyordu. Anlamıştım ve bu acıyı hak etmiştim.

"Senin hakkında daha iyi hissediyorum," diye itiraf etti ve bu beni bir özre ihtiyacı olmadığını kabul etmesinden daha çok şaşırttı.

"Gerçekten mi?"

"Mickey..." Evet, adımı sabırsızlıkla söyledi ama bu benim adımdı ve sabırsızlık üzüntüden ya da stresten çok daha iyiydi. "Özür diledin ve daha fazlasını yaptın... Sabırlı davrandın ve zorlamadın. Belki de başlangıçta sahip olduğumuz arkadaşlığa sahip değiliz."

Hayır ve bu benim hatamdı. Yine de elimi uzattığımda, sağ elini benimkinin içine koydu, bileği yukarı bakıyordu, böylece yara izini iyice görebiliyordum.

"Ama belki daha iyi bir şey inşa edebiliriz?" Bu soru beni hazırlıksız yakaladı.

"Belki," dedim yavaşça.

"Yapmak zorunda değiliz," diye araya girdi hemen. "Yani eğer bu-"

Bileğini hafifçe kavradım, sonra boştaki elimin bir parmağını dudaklarına bastırdım. "Hiçbir şey yapmak zorunda değiliz, Küçük Bit," diye temin ettim onu, "ama daha iyi bir şey inşa etme şansı istiyorum."

Öfkesi kadar onun bir parçası gibi görünen bir nezaketle parmağıma bir öpücük kondurdu. "O zaman bunu her seferinde bir gün yapacağız."

"Bununla çalışabilirim. Örneğin, belki bana nasıl olduğunu anlatabilirsin." Gözlerini aradım. "Gerçekten."

"Çünkü daha önce çok sahtekârlık yaptım." Gülümsemeden önce biraz sitem etti ve sonra parmağımı yakalayıp yüzünden çekti. Çenesini koluna doğru kaldırdı. "O kadar acımıyorlar. Bu sabah iki amuda kalktım ve sen bana bağırmadan önce... izle?"

Bileğini bir kez sıktım ve gitmesine izin verdim. "Pekala."

Bir anlık gülümsemeyle ayağa kalktı. Hızı ve dengesi neredeyse zahmetsiz görünüyordu ama kaslarının esnemesi ve yeniden kas yapmaya başlaması bunu yalanlıyordu. Gözlemlemek ve herhangi bir tepkiyi kontrol altında tutmak için arkama yaslandım. Benden üç adım uzaklaşınca geriye doğru eğildi.

Ellerini yere koyarken tüm vücudu bir kavis çizdi. Hiç düşmedi; aksine, açığı, kavisi ve inişi tamamen kontrol etti, böylece sadece yere inmek yerine, bir vücudun bu şekilde bükülmesi gerektiği gibi ellerini yere bastırdı.

Uzun bir süre bu pozisyonda kaldı ve sonra kollarıyla yukarı doğru itmeye başladı. Eğer dikkat etmeseydim titremesini fark etmeyebilirdim ama bacaklarını yavaşça yukarı kaldırıyor ve mükemmel bir amuda kalkana kadar tüm ağırlık merkezini değiştiriyordu ve bunu sürdürdü.

Ter kolundan aşağı kayıyordu. Çaba sarf ediyordu, görüldüğünden çok daha fazla çaba sarf ediyordu ama yapıyordu. Elimi yumruk yapıp sıktım, ona durmasını ya da bırakmasını söyleme dürtüsüne direndim. Altmış saniyeden fazla sürmüş olamazdı ama orada mükemmel bir amuda kalkmıştı, kıvrak vücudu tam bir hizadaydı ve kaslarının ne kadarını geri kazandığı konusunda hiçbir şüphe yoktu.

Sonra bacaklarını yere doğru sallayıp ayağa kalkarak tam kavisi tamamladı. Kızarmış, biraz nefessiz ve ıslık ıslık, bakışlarımla karşılaştı. Ondan yayılan mutlak zevk, yapmak istediğim her türlü itirazı susturdu. Kendisiyle o kadar gurur duyuyordu ki.

Gururlu ve hayat dolu.

"Bu çok güzeldi," diyerek ona yalın gerçeği söyledim. "Nefesimi kesiyorsun, Küçük Bit."

Gözleri daha da parladı ve oturduğum yere doğru zıpladı ve en kolay çaprazlama pozisyonuna geçti. Esnekliğini geri kazanmıştı ama artık onu duyabiliyordum...

"Mükemmel değil," dedi, "ama şimdiye kadar olduğumdan çok daha iyi ve biliyorum ki aşırıya kaçmamı istemezsiniz."

"Sadece artık canının yanmasını istemiyorum." "Bazen acıya ihtiyacım oluyor."

Bu kısımdan her şeyden daha çok nefret ediyordum. "Ama mantık çerçevesinde," diye uyardım ve kolunu tekrar bana uzattı. Yara izlerindeki kızgın kızarıklığı inceleyerek onu sıktım. Parmaklarımın altındaki kaslar seğirdi ve ben

Başparmaklarımla iki yanındaki yara izlerini okşadım. Kesinlikle
1 s 1 n m 1 ş t 1 ve teni neredeyse yumuşak olduğu kadar sıcaktı.

"Mickey?"

Beni izlediğini görmek için başımı kaldırdım.

"Bazen gerçekten acıya ihtiyacım oluyor." Daha önceki ifadesinin tekrarı dikkatimden kaçmamıştı. "İstediğim için değil, ama bazen istiyorum."

Bu ifadeleri kafamda evirip çevirdim. "Tamam. Bunu benim için açıklayabilir misin? Anlamak istiyorum."

Başını arkaya yatırdı, bakışları tavana kilitlendi. Dikkatimi ondan ayırmadım. Gençliğinin beni neredeyse nutkumun tutulduğu zamanlar oldu. Diğer zamanlarda ise olgunluğu ve hayatın karanlık yönlerini kavrayışı sinsice yaklaşıp beni pusuya düşürüyordu. Bu, her ikisinin de beni dengesiz bir zeminde bıraktığı bir zamandı.

Onu koruma ihtiyacı neredeyse içgüdüsel oldu, tıpkı ona bakma ihtiyacı gibi. Ama bazen hiçbir şey yapmamak en doğru seçimdi. Bu aynı zamanda en zor seçimdi.

"Antrenman zordur ve yeni bir rutin öğrenirken ya da bir sakatlıktan sonra iyileşirken acı verici olabilir. Ama asıl yorgunluk, kendinizi sınırlara kadar zorlamanın ve sadece sınırı aşmakla kalmayıp yapabileceğinizden emin olmadığınız hareketi başarmanın verdiği gerçek, iliklerinize kadar işleyen yorgunluktur."

Bunu anladım. "Dayanıklılık."

"Evet," dedi, sonra yara izinin etrafındaki dokuya masaj yapmak için basıncı artırmaya başladığında gülümsedi. Her antrenmanda daha da gevşemişti. Uzun vadede yara dokusu orada kalacaktı ama çok yoğun ve güçsüz hale gelmesini engelleyebilirdik. "Bu da işin bir parçası. Bir kısmı da hareket özgürlüğü. Bunu yapabileceğimi bilmek."

"Çatışmanın ortasında bir duvara tırmanmak gibi mi?" Bu hikayeyi kaçırmamıştım.

Sırıtsı genişledikçe neredeyse parlıyordu. "Aynen öyle. Bunu düşünmedim bile, sadece yaptım. Geri çekilmek için bir yere ihtiyaçları vardı ve içeri giremiyorduk ama yukarıda açık pencereler vardı."

"Biliyorsunuz, bazı insanlar buna riskli davranış diyebilir."

"Evet," diye bana katıldı, "ama ben yaşadığım sürece risk altında olduğumu ve tırmanmanın ve uçmanın özgürlük olduğunu iddia ediyorum. Yukarıda, hemen hemen her yerde olduğumdan daha güvendesim... belki burası hariç."

Belki burada.

"Birazcık..."

"Sorma," diye fısıldadı. "İstedığınızı biliyorum. Hepiniz istiyorsunuz. Hepiniz kötü şeyler olduğunu biliyorsunuz. Bu kısmı artık sır olarak saklayamam. Ama henüz size söylemeye hazır değilim."

Bu da bana söylemek istediği anlamına geliyordu. Bu şimdilik yeterli olmalıydı. Çünkü ihtiyacı olan şey buydu. "Ne olmamı istersen olabilirim."

Aniden öne doğru kaydı ve ben de masajı dururdum. "Ya bunun ne olduğunu bilmiyorsam? Ya henüz neye ihtiyacım olduğunu bilmiyorsam?"

"O zaman bunu da halledebiliriz," diye söz verdim. Bu bir yemindi. Bozmayacağım bir yemin. "Hazır olduğunuzda bana söyleyin. Ben burada olacağım."

"Bir dahaki sefere beni dans ederken izlemek ister misin? İyileşmemi engelleyebilecek bir şey yapıp yapmadığımı görmek için?"

Bu teklifi yapmasının ona neye mal olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama gözlerinde görmezden gelemeyeceğim bir umut vardı. "Seni dans ederken görmeyi çok isterim. Ama şimdilik fizik tedaviye odaklanalım."

Belki onu masaja ikna edebilirim. Zaten kollarını çalıştırıyordum ama kendini zorlamaya devam ederse omuzları ve sırtı üzerinde de çalışmamız gerekecekti.

"Anlaştık," dedi ve tam önüme park ettiğinde sırttım; dizi dizime değdi ve rahatça oturabildiğinden emin olmak için bacaklarımı biraz daha germek zorunda kaldım. "Yine de tuhaf bir sorum var."

Kıkırdadım. "Vur bana."

"Sizce kliniğe gelen çocuklar arasında dans etmeyi öğrenmek isteyenler var mıdır?"

BÖLÜM 30

OceanofPDF.com

EMERSYN

T stüdyom dışında kaçıp uzanabileceğim tek yer yeni oturma odasıydı. Çok fazla ilerleme kaydetmiştik ve

Alt kattaki oturma odası neredeyse yeniden yaşanabilir hale gelmişti.

Çocuklar yeni masada bilardo oynadılar ve Freddie kanepenin biraz alışmaya ihtiyacı olduğunu söyleyerek kestirmek için üzerine uzandı. Milo ve Lainey, Vaughn ve Kel'e karşı bir takım bilardo oynadı.

Beni çok eğlendirdi, özellikle de Mickey ortaya çıkıp Milo ve Lainey'e beş koyduğunda. Bahsi kabul etmek zorunda kaldım çünkü Kellan ve Vaughn. Bir ara Jasper ve Rome ellerinde yiyeceklerle içeri girdiler. Hamburgerleri nereden buldukları hakkında hiçbir fikrim yoktu ama yemek muhtemelen şimdiye kadarki en harika şeydi.

Aynı zamanda dağınıktı.

Tam ayrılmıştım ve sağ bacağımın üzerinde yatıyordum, mükemmel bir şekilde aynı hizadaydım. Liam'ın evinde geçirdiğim iki gün bana esnekliğimi korumam gerektiğini hatırlattı. Çok yetenekli bir partnerdi.

İçimden küçük bir ürperti geçti. Yemek ve Roma, Jasper'ın sadece yataktan kalkmış olması değil, kulüp binasından ve depodan da tamamen çıkmış olması nedeniyle dikkatimi dağıtmıştı.

Bu iyiye işaretti, değil mi?

Sormak istemiştım ama bazen hep birlikte olduğumuzda, sadece orada olmalarını içime çekmek istiyordum. O yakınlığı. Takılmalar. Yorumlar. Ferahlatıcı ve güvenliydi. Tartışmalar bile.

Doğrulurken, sol bacağıma yaslanmak için yer değiştirdim ve eğildim. Tamam, tüm tartışmalar değil. Jasper ve Milo artık birbirlerini öldürmeye çalışmıyorlardı. Bu en iyisiydi.

Kellan onların tüm tartışmalarını izliyordu. Ne zaman işler kızışmaya başlasa, araya girer ve durumu idare ederdi. Fark ettiklerini sanmıyorum. Dürüst olmak gerekirse, ilk başta ben de fark etmemiştim. Belki de onlar da benim gibiydiler ve onun öfkelerini yatıştırma şeklini takdir ediyorlardı.

Çok tatlıydı. Hâlâ bazı sorunlar olduğunun farkındaydım. Roma'yı ve beni kimin aldığıyla ilgili sorunlar. İşleriyle ilgili sorunlar. Royals'ın başkanıyla ilgili sorunlar. Bunların hepsi hâlâ ortadaydı ama çocuklar asla

yanıma getirdi. Kellan ben sorduğumda sorularıma cevap verdi. Hepsi cevapladı.

Her neyse.

Ancak bu tartışmalar benim çevremde nadiren yapılırdı. Yapıyor olmalıydılar. Beni mi koruyorlardı yoksa kendilerini mi?

Belki ikisi de?

Her sabah beni kaç gündür ayık olduğunu söyleyerek karşılayan Freddie'yi suçlayamadığım kadar onları da suçlayamazdım. Bu kolay bir yolculuk değildi.

Hiçbirimizin yolculuğu kolay geçmedi, bu yüzden onlara sessiz zaman ayırmayı reddedemezdim. Canım çektiğinde değil, hep birlikte güvende olmayı arzuladığımda. Arkadaşlıklarının sıcaklığını ve birlikte inşa ettikleri gerçek aile duygusunu arzuluyordum.

Etrafımı saran bir aile. Sadece kardeşimi değil. Bazen bunaldım ve bununla ne yapacağımı bilemedim, bazen de tüm bunların sadece bir rüya olduğu ortaya çıkmasın diye kendimi çimdikleme dürtüsüne direndim.

İçimi çektim, uzun bir nefes verdim.

Hafif bir öksürük bakışlarımı kapıya doğru kaldırmama neden oldu.

"O kadar kötü mü?" Jasper kapının pervazına yaslanmıştı, hâlâ tıraşlıydı ve şık görünüyordu. Görünüşe bakılırsa üzerinde yeni bir gömlek vardı ya da en azından yeni ütülenmişti. Tıpkı gözleri gibi koyu griydi ve botlarıyla birlikte kot pantolonunun içine sokmuştu ve muhteşem görünüyordu.

Dürüst olmak gerekirse, kirli kıyafetler içindeyken de oldukça iyi görünüyordu, ama görünüşünü sevdim.

"Hayır," dedim doğrulurken ve sonra gövdeyi yerle aynı hizaya getirmek için öne doğru eğilirken. Bacaklarım iki yana doğru uzanırken, bu bacak kaslarımda, diz arkası kırılganlığım ve sırtımda bir yanma yarattı.

Aynı zamanda harika hissettiriyordu çünkü yanık acıtmıyordu. Kaslarımdaki ısı tam da kendimi tekrar zorlamaya başladığımdan beri aradığım histi.

Belki de hiçbir zaman gerçekleşmeyecek bir gösteri için hazırlanıyordum ama bu gösteriden eğitime ara veremeyecek kadar çok keyif alıyordum. Dürüst olmak gerekirse, kesintiye uğramadan ya da "eve" çağrılacağım endişesi olmadan kendi hızımda antrenman *yapabilme* fikri hoşuma gidiyordu.

"O kadar da kötü değil, sadece... birçok şey hakkında düşünüyorum."

"Evet?" dedi, kapı çerçevesinden uzaklaşıp odaya doğru ilerlerken. Çok daha rahat hareket ediyordu, duruşundaki sertlik kesinlikle azalmıştı. "Böyle iç çekmene neden olacak ne düşünüyorsun?"

Buraya yeni döşeme yapılmıştı ama hâlâ hiçbir mobilya yerleştirmemiştik. Jasper uzandığım yere yaklaştı ve çömeldi. Ellerimin üzerinde doğruldum ve onunla yarı yolda buluştum. Öpücük nazikti, uzun süreli bir dokunuştan çok bir okşayıştı.

Nefesinde biraz tütün vardı ama çoğunlukla dış macunuydu. İyileşme süreci boyunca neredeyse hiç sigara içmemişti. Aslında, bir gün dışında hiç sigara içtiğini sanmıyorum. Alt dudağımı çekiştirdiğinde sırtmaya çalıştım ama sonra başını kaldırdı.

"Sadece hepinizi, kulüp binasını, değişiklikleri ve hepimizin ne yapması gerektiğini düşünüyorum."

"Bu çok fazla."

"Pek çok erkek için deli oluyorum." Bu itiraf ağzından kaçtı ve Jasper'ın sırtışı biraz daha genişledi.

"Öyle mi?"

"Evet."

"Ben de onlardan biriyim, değil mi?" Sesindeki sahiplenme hırıltısı içime bir ürperti gönderdi. Onunla alay etmek istesem bile yapmazdım.

"Sen kesinlikle onlardan birisin. Ne de olsa beni ilk sen kaçırdın." Tamam, onu biraz kızdırabilirdim.

Ağzı açıldı ve kıkırdamadan önce dişlerinin küçük bir tıkırtısıyla kapandı. "Seni seviyorum."

Bu asla eskimeyecekti. "Sana tapıyorum," diye karşılık verdim. "Sana ne kadar tapığımı anlatacak kelimelerim var mı bilmiyorum."

"Bana sadece bir kelime söylemen gerekiyor." "Hangi kelimeymiş o?"

"Son randevumuz kısa sürdüğü ve ben de bir süredir yattığım için..." "Ve ben ortadan kayboldum?"

"Yine," diye hatırlattı bana sert bir bakışla, ama gözlerindeki yumuşaklığa dokunmadı bile. "Sadece 'Liam'lara gittim, birkaç gün içinde döneceğim' olsa bile nerede olduğunu bilmeyi tercih ederim, anlıyor musun?"

"Tamam, adil olmak gerekirse," dedim otururken ve ayağa kalkıp elini uzattığında, bana yardım etmesine izin verdim. Beni kendisine doğru çekti ve sonra elini

yüzünü ellerinin arasına aldı. "Bu Roma'nın planıydı, benim değil ve iki gün boyunca böyle olmasını istememiştim. Bunun için özür dilediğimden değil. Mesaj attım."

"Evet, yaptın," dedi, dudaklarını yavaşça büken bir sırıtışla, "ama sanırım bir noktada seni birkaç günlüğüne çalmak istiyorum. Adil olan adildir."

Tamam, içimden küçük bir heyecan geçti. "Güvenli olduğu zaman," dedim. "Güvenlik konusunda bu kadar endişeli olmadığınız zaman. O zaman istediğiniz her şeyi yapabiliriz."

"Oh, bu ucu açık bir söz, Swan. Bunu sevdim." Beni öptü. "Sözlerden bahsetmişken... İlk randevumuzda ikinci bir şans istiyorum."

"İkinci randevu," diye hatırlattım ona. "Tatil köyündeki gecemizi düşünmediğini biliyorum..."

"Oh, bunu her zaman düşünüyorum," dedi kıkırdayarak. "Peki, ikinci randevumuzda ikinci bir şans. Sen ve ben mi?"

Ben cevap veremeden Freddie kafasını koridordan içeri uzattı. "Hey, kulak misafiri olmak istememiştim, yine de uygunsuz seksi zamanlarda içeri girmediğimden emin olmak için dinliyordum."

"Uygun seksi zamanlar var mı?" Jasper'ın etrafındaki Freddie'ye sırtlamak için yana eğilerek sormak zorunda kaldım. Bu şekilde uzun süre eğilmem gerekmedi. Jasper bir kolunu bana dolayarak beni kendi tarafına çekti ve Freddie'yle yüzleşmek için döndü.

"Seninle her zaman Boo-Boo, bu tamamen uygun. Ama erkeklerin ne tür sapkınlıklar yaptığını bilmiyorum, o yüzden belki de bu beni ömür boyu korkutur, anlıyor musun?"

Aynı nefeste hem alay ediyor hem de etmiyordu. "Söz veriyorum," dedim sol elimi kaldırarak. "Tüm ucubeler benimle."

"Oh, o zaman sorun yok." Sırıttı ve ben de güldüm. Jasper sadece başını salladı, yüzünde bıkkın bir şefkat ifadesi vardı.

"Ne diyordun?" Jasper onu dürtükledi. "Kulak misafiri olmak istemedin ama oldun, öyle mi?"

"Kesinlikle. Bir randevudan bahsetmiştiniz. İstemedim de olsa son randevunun bir parçası olduğum için, önceden plan yapabileceğimizi ve sizinle gelmeme izin verebileceğinizi düşündüm. Bir tür çifte randevu." Jasper'a sinsi bir bakış attı. "Çünkü biliyorsun Kel yalnız dışarı çıkmayacağımızı söyledi ve Boo-Boo giderse en azından ikimiz her zaman onunla olacağız."

Son kısmı duymamıştım.

Jasper hayranlık dolu bir ifadeyle, "Sinsi," dedi.

"Deniyorum," dedi Freddie sırıtarak. "Ayrıca, harika randevulara çıkıyorum. Şehre yeni gelen bir karnaval var. 50. Cadde ile Madison'ın kesiştiği yerde. Sen

bunun bir kargaşa olacağını biliyorum. Jasper ve ben sana en iyi pelüş hayvanı kimin alacağı konusunda yarışabiliriz."

Dudağımı ısırarak zorunda kaldım çünkü kulağa eğlenceli gelse de karnavalda büyük bir kalabalıktan pek emin değildim. Bu gizli bir tehlike olabilirdi. Kalabalığın içinde saklanabilecekleri için insanların bize sinsice yaklaşması daha kolay olurdu.

"Ya da," dedi Jasper sohbet edercesine, "Peabody'deki beş yıldızlı yer gibi daha güzel restoranlardan birine gidebiliriz."

"Beş yıldız mı?" Ben sordum. "Büyük bir şef ismi mi?"

Jasper bana bakarak, "Evet," diye cevap verdi. "Hayran değil misin?"

"Porsiyonları berbat. Ama yemekler genellikle harika. Ayrıca çoğu zaman takım elbise istiyorlar." Freddie'ye bir bakış attım.

"Bir takım elbisem var," diye açıkladı. "Saygın bir rengi bile var." Karşılık verişindeki keskinlik her zamankinden biraz daha fazlaydı. Serçe parmağımı uzattım ve o da serçe parmağını benimkiyle birleştirmek için hareket etti. Ondan sızan gerginliği hissedebildiğime yemin edebilirim.

"Sadece biz olabileceğimiz eğlenceli bir yere gitmeyi tercih ederim ve eğer Jasper için bir sakıncası yoksa, senin de gelmeni çok isterim. Eğer sorun ederse..."

Ben sözümü bitirmeden Jasper, "Öyle değil," dedi. "Freddie'ye her zaman kapımız açık.

Kavga çıkarmaması şartıyla."

"Sıkıcı," dedi Freddie içten bir sırıtişla ama bana karşı duyduğu minnettarlığı ya da rahatlamayı gözden kaçırmadım. "Kavga çıkarmayacağım, yeterince iyi mi?"

"Kavga başlatabilir miyim?" Yani, eğer kurallar ve sınırlar koyuyorsak.

Jasper inledi. "Herhangi bir kavga başlatmasak ama bizimle kavga başlatan herkesi kesinlikle mahvetsek nasıl olur?"

"Bu neredeyse mantıklı, Hawk," dedi Freddie, elini göğsüne götürerek. "Senin için fazla makul. Bir kapsül insanla mı değiştirildin?"

Jasper bir anda kahkaha attı ve Freddie'ye cevap vermek yerine bana baktı. "Bu bana bir fikir verdi."

"Öyle mi?" Freddie ve ben aynı nefeste sorduk.

"Kesinlikle. Kot pantolon, tişört ve ceket, çocuklar. Ya da sadece pijama altı ve eşofman, rahat olduğunuzdan emin olun." Saatini kontrol etti. "Kel'i arayacağım ama sanırım randevumuzu bu akşama erteliyoruz."

Bana bir öpücük verdi ve sonra kapıya yöneldi.

"Jasper?"

Bana tekrar baktı.

"Nereye gidiyoruz?"

"Göreceksiniz. İkiniz de hazırlanın. Ayrıca birkaç battaniye alın."

O gittikten sonra Freddie'ye baktım ve o da bana neredeyse baykuş gibi göz kırptı. "Bir fikrin var mı?"

"Tek bir tane bile değil," dedi Freddie. "Bu fikri ona kapsül insanlar verdi." "Kapsül insanlar uzaylıların ceset kaçırma filmlerinden değil miydi?"

"Evet," dedi yavaşça başını sallayarak. "Bedenini zaten birkaç kez kaptığından eminim, yani o değil."

Ona dirsek attım ve kıkırdadı. Aynı hızla, ifadesindeki espri buharlaştı ve bana baktı.

"Sakıncası olmadığına emin misin? Yani, kendimi davet ettirdim sayılır ve evet, yanında en azından birkaçımız olmadan dışarı çıkmaya izin vermememiz gerekiyor. Aynı zamanda, eğer istersen sadece sen ve Jas'ın olduğu bir yer de ayarlayabiliriz."

"Freddie," dedim ona dönerek. "Bizimle gelmeni çok isterim. Hepimiz çok meşguldük ve seninle çok fazla vakit geçiremedim. Jasper için endişelendiğini de biliyorum, daha fazlasını yapmaya başladı."

Ve yüzde yüz iyileşmemiştir.

"Evet," diye itiraf etti. "Ayrıca henüz LoJacked değilsin."

Gözlerimi devirmedim çünkü onunla kesinlikle aynı fikirdeydim. "Hayır ve biriniz ya da hepiniz yanımda olmadan kendi isteğimle gitmeye hiç niyetim yok."

Bu bana hatırlattı.

"Bir silah aldığımızdan emin olmalıyız. Ben de bıçağımı almayı unutmamalıyım, gerçi senin kadar iyi olabileceğimi sanmıyorum." Bunu söylemek çok garipti.

"Silahlı olmak iyidir. Bıçak bende, silah sende."

"Jasper ne alacak?" Ben sordum.

Jasper kapıdan, "Bir sopa," diye cevap verdi. "Siz ikiniz kışınızı kaldırır mısınız? Yola çıkmamız gerekiyor."

Hemen şimdi demek istedi.

Freddie'nin yanağına bir öpücük kondurdum, o da elimi sıktı ve sonra kapıya doğru koştum, Jasper beni yakaladı ve koridordan Vaughn'un odasına doğru gitmeme izin vermeden önce bana çok gerçek, ayak parmaklarımı kıvıran bir öpücük verdi. Kıyafetlerimin çoğunun orada olduğunu sanıyordum. Kel'inkiler Jasper'ın odasındaydı ve Rome'unkileri nereye koyduğumuzdan emin değildim.

"Ne kadar hızlı olmam gerekiyor?" Vaughn önümdeki odadan çıkıp sırtırken omzumun üzerinden seslendim.

"Vaughn'u becerecek vaktin yok," dedi Jasper kararlı bir şekilde. "Kendi başına düş al."

Güldüm.

Gerçekten güldüm. Sonra Vaughn Jasper'ı tersledi ve ben daha çok güldüm. Tamam, bu zaten eğlenceliydi.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 3 1

OceanofPDF.com

EMERSYN

I Jasper'ın arabasını almak yerine daha büyük bir SUV aldık. Vandallar son birkaç yıldır koleksiyonlarına daha büyük araçlar ekliyorlardı. Haftalarca. Arabalar hâlâ depodaydı ama daha fazla SUV geliyordu ve bunların hepsinin Liam'ın olduğunu sanmıyordum.

Jasper'ın koridordaki açıklamasına rağmen Vaughn duşuma girdiği için vücudum hâlâ uğulduyordu. Ya da belki de bu yüzden. *Çabucak* hallettik ama Vaughn'un yapabildiği şeyler beni çok heyecanlandırdı. Ayrıca, saçımı yıkamam gerekiyordu ve ona da söylediğim gibi, bu her zaman biraz daha fazla zaman alıyordu.

Ne şanslıyım.

Arka koltukta bağdaş kurmuş otururken dikiz aynasından Jasper'ın bakışlarını yakaladım. Kısa sürdü, çünkü dikkatini yola vermesi gerekiyordu. Freddie arkaya oturmayı teklif etmişti ama ona taş, kâğıt, makas oyununu kaybettikten sonra öne oturmasını söyledim, onun taşı benim makasımı kırdı.

Jasper ikimize de güldü. Biz arabaya binerken Kellan geldi ve hoş, sıcak ve tamamen ayak parmaklarımı kıvıran bir veda öpücüğü aldım. Sonra mırıldandı, "Bir randevu gecesi istiyorum, Sparrow. Birlikte biraz zaman geçirelim."

Satıldı.

Bu kadar çok şey olurken, her fırsatı değerlendirmek istedim. Yine de Kel ve Jasper'ın ayrılmadan önceki bakışları beni rahatlatmaktan çok endişelendirdi. Hâlâ her şey için çok endişeliydiler ama *endişelenmemek* için çalışıyorlardı. Belki de bu benim hüsnükuruntumdu.

Yine de Roma'ya ve Liam'a mesaj göndermişim, ikisi de biz ayrıldığımızda kulüp binasında değildi, böylece dışarı çıktığımı ve telefonumun yanımda olduğunu bileceklerdi. Mickey'ye de bir tane göndermeyi düşündüm ama o diğer çocuklarla aynı kurallara uymuyor gibiydi.

En azından Lainey, biz aşağı indiğimizde Milo ile oturma odasıdaydı. Sessiz bir tartışmanın ortasıdaydılar, ben de ikisine de hızlıca sarılıp öpücük verdikten sonra kaçtım. İlişkilerinin dışında kalmak olması gerekenden çok daha zordu.

"Boo-Boo," dedi Freddie, bana bakmak için koltukta yarı dönerek. "O çatık kaşlarını ters çevirmen gerek. Randevudan ziyade idama gidiyormuş gibi görünüyorsun."

"Orası yeterince sıcak mı?" Jasper sordu ve bu beni kıkırdattı. Çünkü burada da battaniyelerim vardı.

"Ben iyiyim," dedim. "Mickey'ye mesaj atsam mı atmasam mı diye düşünüyordum. Rome ve Liam'a çıkacağımızı söyledim. Vaughn ve Kellan biliyor. Gitmeden önce Milo ve Lainey'i gördüm. Kimseyi endişelendirmemeye çalışıyorum."

"Hey, Freddie," dedi Jasper. "Doc'a bir mesaj gönderip akşam için dışarıda olduğumuzu bildirmek ister misin?"

"Pek sayılmaz," dedi Freddie şakacı bir sırıtışla. "Ama yapacağım." Kıkırdadım. "Teşekkür ederim, Freddie."

"R i c a ederim, Boo-Boo. Şimdi Jas, bir randevuda nasıl davranacağını konuşalım mı yoksa bu konuyu hallettiğini mi düşünüyorsun?"

Jasper orta parmağını kaldırıp Freddie'yi terslemek için yavaşlamadı bile. İkisi de sırttı ve ben başımı sallamadan önce gerçekten güldüm.

"Gördün mü, Boo-Boo bundan hoşlandı. İhtiyaçlarımız konusunda açık olmak konusunda çok şey öğrendik."

"Bunun birini nasıl öldüreceğimiz konusunda açık olmak olduğunu sanıyordum," diye belirttim ve Freddie'nin sırıtışı daha da büyüdü.

"Evet," diye hevesle başını sallayarak kabul etti, "Ama çıkmak? Birini öldürmek? Hepsi aynı şey. Anlıyor musun?"

İkisinin nasıl paralel olacağını hayal etmeye çalıştım. "Sanırım her ikisi için de bir plana ihtiyacınız var."

Jasper'ın kahkahaları arasında inlemesi kesinlikle cesaretini kırmadı. Ben.

"Yine de birini öldürmek için tüm katılımcıların istekli olması gerekmez." Bu konuda şaka yapabilmem ve aynı zamanda son derece ciddi olabilmem bana hiç de tuhaf gelmedi.

Artık değil.

"Tamam, bu doğru." Freddie çenesini kaşıdı. "Ama bu randevuya körlemesine çıkıyoruz."

"Hayır, değiliz," diye karşı çıktım. "Jasper bana çıkma teklif etti ve ben de evet d e d i m ; sen de gelmeyi teklif ettin ve ikimiz de evet dedik."

"Nereye gittiğimizi bilmiyoruz..." Jasper'a bir bakış attı ama hayır, birbirlerine sataşmalarına yardım etmeyecektim.

"Ama biz Jasper'la gidiyoruz," diye karşı çıktım ve Freddie güldü. "Yani ben zaten iyi vakit geçiriyorum."

"Oh adamım, Boo-Boo." Freddie alaycı bir şekilde suratını astı. "Bunun için onu çalıştırmalısın."

"Siz ikiniz işinizi bitirdiniz mi?" Kendi hırlamasına rağmen, Jasper'ın ifadesi kızgın olmaktan çok uzaktı. Daha çok bıkkın bir eğlenceye benziyordu.

Freddie ve ben bir bakış attıktan sonra koro halinde "Hayır" dedik.

Freddie bana dönüp bakmadan önce yarım mil kadar daha gitmiştik. "Nereye gittiğimize dair bahse girmek ister misin?"

Biliyor musun... Ben biraz yaptım.

Jasper ayağını yere vurarak, "Hayır," dedi. Biraz ateşliydi. Aynaya bakarak beni kıstırdı. "Hiçbir şekilde bahis olmayacak. Bu bir randevu. Gidiyoruz. Eğleneceğiz. İkinizin de hoşuna gidecek."

"Şey," diye yüksek sesle düşündüm. "Böyle söyleyince..."

Freddie çıldırdı ve Jasper da ondan geri kalmadı. Zaten nereye gittiğimizi öğrenmek için o kadar beklememiz de gerekmedi. Hâlâ şehirde yönümü bulmayı öğreniyor olsam da, şehrin epey dışında olduğumuzu biliyordum çünkü sokak lambaları daha büyük ve birbirinden daha uzaktaydı.

Onlar da daha sessizdi. Işıkları yanan ama otoyolun dışında kalan bir sürü uykulu banliyöden geçtik. Birkaçtan fazla büyük zincir mağaza da vardı. Birinden alışveriş yapmak istedim. En son ne zaman birine gittiğimi bile hatırlamıyordum.

Belki de turnenin ilk günlerinde, gösteri kapalı gişe oynamaya başlamadan önce. Hala büyük bir karavanla seyahat ettiğimiz zamanlar. Amcam ısrar ettiği için kendi arabam olduğunda bile grupla birlikte duruyorduk.

Ancak Jasper'ın gideceği yer büyük bir mağaza *değil*, arabayla girilebilen bir sinemaydı.

"Gerçekten mi?" Arabayı kenara çekip Jasper ödemeyi yaparken Freddie aval aval baktı.

Görünüşe göre yolcular için ödeme yapmamışsınız, sadece araç için ödeme yapmışsınız.

"Evet," dedi alaycı bir bakışla. "Swan filmi beğendi ve bu da bize belli bir gizlilik ve anonimlik sağlıyor. O yüzden ukala yorumlarınızı kendinize saklayın."

Öne doğru eğildim ve sahnede fısıldadım: "Ya da bana fısılda ki söylememeye çalışırken patlamayasın."

Freddie'nin sırtışı o kadar genişti ki, ben de gülümsemekten kendimi alamadım.

Jasper gülerek, "Hiç yardımcı olmuyorsun," diye beni suçladı.

Freddie kendi kıkırdamaları arasında bile, "*Bana* yardım ediyor," diye itiraz etti. Aynı anda hem aptalca hem de özgürleştiriciydi. Ayrıca *normaldi*. Jasper ilk kez çıktığımız o gece ne demişti? Çıkmak böyle bir şey mi olmalıydı? Birlikte vakit geçirmek?

Neden tam olarak hatırlayamıyordum? Kabul etmek gerekir ki, gerçek kelimelerden ziyade içimde kalan bir his vardı. Filmden *sonra* gecenin geri kalanı kan ve şiddet içinde geçmişti.

Titreyerek battaniyeyi üzerime biraz daha sıkı çektim. Bu gece bu şekilde bitmeyecekti. *Ayaklarımın* dibinde içinde bir silah ve zimbamın olduğu bir çanta vardı. Onu bir süredir çıkarmamıştım ve bu gece bunun için iyi bir zaman gibi görünüyordu.

Bu hatırlatma sinirlerimin bir kısmını yatıştırmaya da yardımcı oldu. Ödemeyi yaptıktan sonra Jasper arabalı sinemaya girdi. Sinemanın dışında bir tane gördüğümü sanmıyorum, bu yüzden mekâna odaklanmaya çalıştım. Büyük projektör ekranları vardı, saydığıma göre en az üç tane. Biz üçüncüsündeydik. Diğer ikisinin ışıklarının titrediğini görebiliyordum ama ne oynadığını anlayamıyordum. Jasper bizi bir yere götürdü ve park etmeden önce etrafı kontrol etti.

Koltukta dönerek neyi kontrol ettiğine baktım. Arkamızda ağaçlar vardı ve sağımızda imtiyazların olduğu bina bulunuyordu. Büyük ekranın tam ortasında değil, daha çok solunda yer alıyorduk ama bunun açımıza zarar vereceğini düşünmüyordum.

Ayrıca daha gerideydik, bu da ekranla aramızdaki arabaları görebildiğimiz anlamına geliyordu. Bir düzineden fazla değildi. Arabaların hiçbirisi bize yakın değildi.

"Tuvalete gitmen mi gerekiyor, Swan?" Jasper sordu ve ona yeniden odaklanırken yavaşça göz kırptım. "Grup olarak gidiyoruz ve grup olarak geri döneceğiz."

Burnumu kırıştırdım ama bu da mantıklı görünüyordu. "Sanırım ben iyiyim."

"İyisin ama çişin var mı diye soruyor," diye takıldı Freddie ve Jasper kafasının arkasına bir şaplak indirdi. Kesinlikle acımış gibi görünmüyordu ve Freddie sadece güldü.

"Benim de işemem gerekmiyor ama siz işerseniz biz de tekli yürüyüşümüze çıkabiliriz."

Çünkü anladım. Her şeyi dikkatli yaparsak eğlenebiliriz.

"Aslında..." Freddie dedi ki. "Bu iyi bir plan."

Battaniyemi arkamda bırakıp Jasper'ın giymemi söylediği daha ağır ceketini üzerime geçirdim ve onları banyoya kadar takip etmek için dışarı çıktım. Jasper'ın üzerinde daha hafif bir ceket vardı ve kesinlikle silahlıydı.

Freddie'nin bıçağı olduğundan hiç şüphem yoktu. Tuvaletlerin olduğu yere geldiğimizde başımı kızlar tuvaletine eğdim ve orada kimsenin olmadığını söyledim. Sonra Jasper geri dönüp dışarı çıkmadan önce etrafı kolaçan etti ve bana içeri girmem için el salladı.

Aşırılık mı?

Olabilir. Ama bu konuda Freddie'ye katılıyordum. Ortadan kaybolmaktan gerçekten bıkmıştım ve Liam'a ortadan kaybolmak istemediğimi söylediğimde ciddiye alırdı. Ellerimi yıkarken telefonum çaldı ve Freddie ile Jasper'ın beni beklediği yere dönene kadar telefonuma bakmadım. İşeyip işemediklerini sormadım, onlar da teklif etmediler.

Mesaj Liam'dan geliyordu ve telefonda konumumu nasıl açacağıma dair talimatlar içeriyordu. O ekrana geçtim, sonra açtım ve tüm kişilerimle paylaştım, ki bunlar tüm çocuklar ve Lainey'di.

Liam'dan bir başparmak işareti ve çocuklardan hızlı bir teşekkür dizisi aldım.

Jasper telefonunu kontrol etti ve sonra bana sırtıttı. "Zararı olmaz," diye ben sormadan kabul etti. Arabaya geri döndüğümüzde, radyoyu film için dinlememiz gereken müziğe çevirdiler, sonra Jasper koltuklarını arkaya itti, böylece benimle arkada oturabileceklerdi, ama eğer gerekirse, doğrudan sürücü koltuğuna kayabilirdi.

Bu, tabanca ve zımbanın yer değiştirmesi anlamına geliyordu ama yine de onların arasına kıvrılmayı tercih ederdim. Jasper arkada atıştırmalıklar, içecekler ve patlamış mısır içeren büyük bir soğutucuyla bana sürpriz yaptı.

"Sıcak değil," dedi Freddie poşeti açarken. "Ama karamelize olmuş ve daha da iyi." Birkaç parçayı dudaklarıma götürdü ve sonra duraksadı.

Açmadım. Sadece ağzımı açtım ve beni beslemesine izin verdim. Tatlı ve çıtır çıtırdılar. "Patlamış mısıra bayılırım," diye itiraf ettim o lokmaları mideye indirdikten sonra ve Jasper kıkırdadı.

"Şimdi bize anlatıyor."

"Daha önce hiç sormamıştın." Ona şakacı bir şekilde dirsek atmak istedim ama henüz bunu denemeyecek kadar yarasının farkındaydım. Çok daha iyi durumdaydı. Bu şekilde kalmasını istedim.

Farklı şekerleri test etmenin ve rahat etmenin en iyi yolunu bulmanın yarısında'ydık - Jasper ve Freddie'nin biraz yana yayılması ve benim ortada, bacaklarım konsolun üzerinde, ayak bileklerim çapraz olacak şekilde uzanmamla sona erdi.

Üçümüzün de üzerinde battaniye vardı ve hepimizin ulaşabileceği yerlerde atıştırmalıklar vardı - bu da tüm patlamış mısırı benim aldığım anlamına geliyordu. Freddie'nin her ısırık alışında bana da bir parça yedirmesinden başka bir şey yapmama gerek yoktu.

İşimize yaradı.

"Ne izliyoruz?"

"Bekle..." Jasper telefonunu çıkardı ve önce birkaç reklam, ardından da önizlemeler ekranda oynamaya başlayınca ekranı çevirdi.

"Seksenlerden bir çift film," dedi. "Beğeneceğini düşündüm."

Görebilmem için telefonunu kaldırdı.

Dirty Dancing ve Flashdance.

Dans filmleri.

Güldüm. Freddie gözlerini kısarak Jasper'a baktı ve sonra, "Biliyor musun, kıza vurduğun için seninle dalga geçmek istiyorum ama bunları gördüğümü sanmıyorum," dedi.

"İyi," dedi Jasper. "Kötü değiller ve bu bizimle ilgili değil. Bu Swan'la ilgili."

"Saçmalık," diye karşılık verdim, sonra patlamış mısırı Jasper'a fırlattım, o da ağzıyla yakaladı ve kaşlarını kaldırarak bana baktı. "Bu *bizimle* ilgili. Burada sizlerle birlikte olmak ve eğlenmek istiyorum. Eğer film den keyif almayacaksanız..."

"Sakin ol Kuğu, gerçi artık sana Kaplan demem gerektiğini düşünmeye başladım." Alay işe yaradı ama yine de ona dişlerimi gösterdim ve ısırır gibi tıkırdattım. "İyi vakit geçireceğim çünkü seninleyim. Tamam mı?"

Bunu düşündüm, sonra eğilip özür dilemek için dudaklarına bir öpücük kondurdum. "Çok iyi."

Yanımdaki Freddie alçak bir ıslık çaldı, "Ve kurtarıyla içeri girdi millet, ama Hawk bunu sürdürebilecek mi yoksa Boo-Boo onu son rauntta indirecek mi?"

İkimiz de Freddie'ye patlamış mısır fırlattık ama onun sırtışı kesinlikle pişmanlık duymuyordu. Aynı zamanda en iyisiydi. Randevumuzun ve gecemizin geri kalanı mükemmeldi. Freddie film boyunca konuştu, iğneleyici yorumları filmleri yer yer daha da komik hale getirdi. Özellikle de o ve

Jasper diyalog eklemeye başladı. Dönüp yatağa girdiğimizde hâlâ sırtıyordum.

Çok eğlenceli.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 32

OceanofPDF.com

KELLAN

"W Dove burada mı?" Vaughn, Milo ile birlikte bir başka döşeme yükünü taşıırken sordu. Hepsini aşama aşama taşıyorduk ama Tesisat tamamlandığına göre üst kattaki yatak odalarına ve kasa odasına inmeye hazırıldılar.

Yapmayı en sevdiğim iş değil, ancak aileden biri gibi olan bir tesisatçımız vardı ve güvendiği adamları getirdi, biz de onlarla birlikte çalıştık ve son boru seti ve yeni su ısıtıcıları ile her şeyi hallettik.

Özellikle kulüp binasının *dışından* hiçbir yerden erişilemeyen güvenli oda için ikinci bir acil durum su seti ekledik. Planlar karmaşıktı ama ekledikçe konumumuzu daha da güçlendirdik.

Şu anda bir kale istiyordum.

"Dans ediyor," dedim ona. "O ve Lainey de muhtemelen kız kıza vakit geçiriyorlardır." Milo bunun üzerine homurdandı ve ben de bir sırıtış gizledim. Onu mutlu etmesi hoşuma gitmişti. Tabii bunların hiçbirisi Sparrow'u mutsuz etmediği sürece. "Liam on beş dakika içinde elektronik cihazlarla birlikte burada olacak, bu yüzden hepimiz aynı yerde on beş dakikadan daha uzun süre kalırken bir toplantı yapıyoruz."

"Hepimiz mi?" Milo, Vaughn'un yükünü merdivenlerden çıkarmasını bekledikten sonra el arabasını çevirip kendi yükünü yukarı taşımaya başladı.

"Evet. Doktor burada olacak-" Bir kapı açıldı ve başparmağımı ona doğru salladım. "Şimdi."

Sarımsaklı ekmek ve İtalyan kokusu da onunla birlikte geldi. "Lucretia'ya uğradım," diye seslendi Doc. "Size en sevdiğiniz galetalardan üç sepet gönderdi."

"Güzel," dedi Milo üstünü temizlerken ve ben Doc'a yardım etmek için döndüm, ama elinde dev kağıt torbalar vardı ve onları mutfağa taşıdı.

"Doğru bir şey mi yaptık?" Kollarımı sıvarken sormak zorunda kaldım.

Büyük çantaları masanın üzerine koyduktan sonra ceketini çıkardı. Saçları nemliydi. Yağmur mu başlamıştı? Bugün depodan dışarı çıkacağımı sanmıyordum. Hesaplarımızı gözden geçirmem gerekti ve bu biraz zaman aldı. Ayrıca

başımı ağrıttı, ama Freddie'nin yardım etmesini sağladım ve zaman zaman saçmalamasına rağmen, çocuk sayılarla çok iyiydi.

Freddie mutfığa geri geri girip Vaughn'a eliyle işaret ederek, "Bunlar popo izi," dedi. "Bana öyle olmadıklarını söyle."

Vaughn buzdolabına doğru giderken başını sallayarak, "Sana bunu söylemeyeceğim," diye karşılık verdi. "Yemek güzel kokuyor Doktor, getirdiğin için teşekkürler."

"Popo izine benzeyen ne?" Doktor sordu.

Liam içeri girerken, "Bira ve çiçeklerle geldim," diye seslendi. "Hellspawn nerede?"

Jasper biraz daha uzaktan, "Dans ediyor," diye cevap verdi. "Ama kesinlikle pahalı biraları seviyor, eğer onun için varsa?"

"Siktir git," diye karşılık verdi Liam, ama sesinde bir kahkaha vardı. Milo mutfığa doğru giderken "Hayatımı sikeyim," diye mırıldandı.

Vaughn Doktor'a, "Bunu ona sormak zorundaydın," dedi ama ben biraz meraklıyım.

"Ne sordu?" Milo poşetlerin içine baktı. "Lazanya. Güzel, Mickey."

"Bunun için gideceğini düşündüm. İçinde salata da var, belki onu buzdolabına koyarsın ve Little Bit'in sevdiği tavuk parmigiana'dan aldım."

Liam kaşlarını çatı. "Diyetine daha fazla karbonhidrat eklememiz gerekiyor. Açlık grevi yapmasına gerek yok, özellikle de antrenman yapmaya devam ederse."

"Açlık grevinde değil," dedim ona. "Ve biz de ona emir vermiyoruz." Sparrow'un her şeyden çok ihtiyacı olan bir şey vardı, o da kararlılık ve kendi hayatı üzerinde kontrol sahibi olmaktı. "Ona sorabiliriz ya da gerekliyse Doktor'a danışabiliriz."

Biraları koymak için buzdolabının önünde durup bana baktı. "Tamam, Kel. Ona ne yapacağını söylemek zorunda değilsin. Bu savaşı kendi başıma halledeceğim."

Gözlerimi devirerek teklif ettiği birayı aldım ve açtım. "Sanırım çiçekler bunun için var."

Liam yorum yapmak yerine beni tersledi ve sonra başka bir tezgâha geçip çiçekleri bir sürahiye yerleştirdi. "Siz pisliklerin burada vazosu olmadığını unutmuşum."

"Neden yapalım ki?" Jasper kendi birasını çıkarırken yorum yaptı. "Boo-

Boo için," diye cevapladı Freddie, çantalardan birini açarak ve ben de ona katılmak üzereydim. Lucretia'nın yeri en iyi ekmekleri yapardı.

Şehrin bizim tarafındaki ekmek çubukları. "Ve yeni oturma odasının duvarları, Doktor."

Rome içeri girip Freddie'nin dağıttığı ilk ekmek sepetini aldı ve masanın ucundaki sandalyeye kayd. Jasper ona bir bira uzattı ve hepimiz oturmak için harekete geçtik.

"Peki ya yeni oturma odasındaki duvarlar?" Milo oturmadan önce sandalyesini çevirip üzerine oturarak sordu.

"Üzerinde popo izi var."

Freddie'nin açıklaması odada bir anlık mükemmele yakın bir sessizlik yarattı. Liam çiçeklerden dönüp ona baktı. Milo durakladı ve Doc da öyle. İçimden bir ses Jasper'la benim yüzümüzde de aynı "*ne oluyor lan*" ifadesinin olduğunu söylüyordu.

Biramı içime çekmemeyi başarmıştım. "Ne?"

"Yeni oturma odasının duvarları," dedi Freddie. "Mermer duvarlardan birinde çok net bir popo izi var. Siz sormadan söyleyeyim, ben çok ayıgım."

Roma'ya baktım, çünkü onları o boyamıştı, ama herkes ona bakarken yalnız değildim.

"Bir fotoğraf çektim," diye gönüllü oldu Freddie, telefonunu çıkarıp masanın üzerine koymadan önce parmaklarını yaladı. "O ne, Roma mı?"

Rome yemeğinden başını kaldırıp bakmadı bile. "Starling'in kızı."

Milo çenesini indirdi, Liam gülmeye başladı ve Jasper elini yüzünde gezdirdi ama yüzüne bir gülümseme yayılmadan önce. Vaughn bile kıkırdamaya başladı.

"Ciddi misin?" Freddie kaşlarını kaldırarak, "Ciddi misin?" dedi. "Onun kışını *duvara* mı çizdin?"

Freddie'nin bu durum karşısında öfkelenmiş gibi görünmesi, Rome'un başını kaldırıp ona bakmasına neden oldu. "Duvara onun kışını ben çizmedim."

"Ama az önce onun poposu olduğunu söyledin." "Evet." Roma bir kez başını salladı.

Doktor Roma'yı inceleyerek, "Demek duvara sen çizmedin," dedi. "Ama bu onun poposu."

"Evet," dedi Roma birasından bir yudum aldı ve yemeğine geri döndü.

Liam, Milo'nun başının arkasına bakıp sırtarak, "Bunu ben hallederim," dedi. "Roma mı? Duvarı boyamak için onun kışını mı kullandın?"

Jasper birasını tam olarak tükürmedi ama buna çok yakındı. Herkes tekrar Roma'ya baktı.

"Hayır," dedi Rome gözünü bile kırpmadan. "Bütün vücudu."

"Kahretsin," dedi Liam kısık bir ısıklık çalmadan ve Vaughn birasını püskürtmeden önce. Doc uzun bir süre tavana baktı ama Milo sadece inledi.

"Eğlenceliydi," dedi Rome. "İyi görünüyor." Sonra Freddie'ye baktı. "O da eğlendi."

Freddie'nin Roma'nın açıklamasına verdiği tepkiyle her şey yerine oturdu. Freddie biraz rahatladıktan sonra masaya otururken, "Tamam o zaman," dedi.

İşte böyle zamanlar bana Freddie'nin geçmişinde hepimizi cinayete meyilli yapan şeyleri hatırlatıyordu. Öldürdüğümüz ilk kişi ona zarar vermişti. Bu pişmanlık duyacağım bir ölüm değildi.

O zamandan beri yaşadığım tek pişmanlık, oraya daha erken gitmemiş olmamızdı.

Vaughn sonunda kahkahaları ve öksürükleri arasında, "Bunu hiçbir şeyle örtmediğimizden emin olmalıyız," dedi.

Liam yavaş bir gülümsemeyle, "Kesinlikle hayır," dedi. "Ne kadar yüksekte kardeşim? Çerçeveleyebiliriz."

Rome onu tersledi ama Milo inledi. "Çocuklar, kız kardeşimin kıcı hakkında konuşmasak olmaz mı?"

Jasper ona, "Hiçbir şey hakkında konuşmak zorunda değilsin," diye güvence verdi. "Ama Liam'a katılıyorum, çerçeveletmek istiyorum. Ayrıca, eğer onun tüm vücuduyla oda boyayacaksak, benim odama gittiğimizde benimdir."

Gülmek yerine biradan bir yudum aldım ve "Resim yapmak için çeşitli bedenlerin kullanılmasını daha sonra tartışırız çocuklar" dedim.

"Çok şükür," diye mırıldandı Milo.

"Ama işimiz bittiğinde o baskıyı bizzat görmek istiyorum," dedim Freddie'ye ve o da bana başıyla onay verdi. "Şimdilik herkes yemeğini alsın ve iş konuşalım."

Bir sandalye çekerken Milo'nun homurdanmasını duymazdan geldim. "Liam, şu Brixton ve adamları hakkında bir şey bulabildin mi?"

Liam başını sallarken Rome kardeşine baktı. "Hiçbir şey yok. Sarayı yöneten tanıdıklarım bile konuşmuyor. Adam'dan da hiç haber yok. Bu sabah Ezra'yı kontrol ettim. O da pek heyecanlı değil ama kral onu başka bir işe vermiş. Kendini daha güvende hissettiğinde bana bilgi verecek."

Harika. Kral başa çıkılması gereken başka bir dikendi. Teker teker.

"19D'ler gittiğine göre sokaklarda varlık göstermemiz gerekiyor. Kimsenin bu boşluğu doldurmaya karar vermesini istemiyorum. Çoğunlukla, birçok yerel işletmeyle sağlam ilişkilerimiz var, ancak bunlardan herhangi birinin kaymasını istemiyorum."

"O zaman düzenli turlar yapın," diye önerdi Doktor. "Kim olduğumuzu bildiklerinden, yüzlerimizi tanıdıklarından ve kime ulaşabileceklerini bildiklerinden emin olun."

"Plan bu olmalı," dedim kendim için hazırladığım lazanyayı keserken. "Bu da devreler yapmamız gerektiği anlamına geliyor. Yerel çocukların kime gideceklerini bilmelerini istiyorum - çoğu muhtemelen önce sana gidecek zaten."

"Bunu halledebilirim," dedi Doktor. "Sadece gönüllüler yerine tam zamanlı bir hemşire, belki de bir pratisyen hemşire getirmeyi düşünüyorum. Böylece klinikte başka biri daha olacak ve ben de yardım etmek için daha özgür olabileceğim."

Bu bana düşünmek için yiyecek verdi. "Getirdiğiniz herkes..."

"Geçmişini araştıracağız, kapsamlı bir inceleme yapacağız." Doktor Liam'a baktı. "Her yönden."

Liam ise ona sadece başparmağıyla onay verdi. "Sana ilk çizik testini geçebilecek bazı kişilerin isimlerini gönderebilirim, ama onları beğenip beğenmeyeceğine karar vermen gerekecek."

Doktor bir kez başını salladı. "Yerlilere gelince, döndüğümde beri köprüler inşa ediyorum. Buna devam edebilirim."

Yine de sert bir bakışla Doc'a odaklanan Milo'ydu. "Bunu yapmak zorunda olmadığını biliyorsun Mickey. Dışarı çıkmayı sen seçtin. Burada kimse-" Bu cümle üzerine Jasper'a bir bakış attı. "Eğer dışarıda kalmak istiyorsan kimse seni suçlamayacak. Yasal olmak her zaman hedefimiz olabilir ama potansiyel tehditlerle başa çıkabilmek için belli bir kirlilik seviyesinde kalmamız gerekecek."

Doktor bu endişeyi görmezden gelmek yerine, birasından uzun bir yudum aldıktan sonra onu yere bıraktı ve bana ve Milo'ya odaklanmadan önce sırayla hepimize baktı. "Yapmak istediğim şey konusunda kararımı verdim. Sizi koruyacağım çocuklar. Little Bit'i koruyacağım. Bu aynı zamanda bu mahalleyi korumak anlamına da geliyor. Bana nerede ihtiyacınız olduğunu söyleyin yeter."

"Mickey J geri döndü," dedi Jasper yavaşça. "Yoksa Vandal'a hoş geldin mi demeliyiz?"

"Mickey iyi," dedi Doktor ona. "Doktor iyi. Vandal'a ihtiyaç olursa ben de burada olacağım."

"Tekrar hoş geldiniz," dedi Liam şişesini uzatırken. Teker teker hepimiz aynı şeyi yaptık, ta ki şişeler ucuz bir kadeh tokuşturana kadar. Freddie'de bir kutu olmasına rağmen, kesinlikle dışarıda kalmadı. Soda, bira değil. O

yapabilirdi

Ama o bunu yapmamayı seçti ve tek birimiz bile ne onu ne de onu yargılayacaktık.

Hepsine bir göz attıktan sonra Roma'ya baktım. "Sparrow'un hala dans ettiğini kontrol ettin mi?"

Başını salladı ve tek kelime etmeden odadan çıktı. Beklediğimiz süre boyunca kimse bir şey söylemedi. Ondan bir şeyler saklamak istemiyordum ama yapılması gereken bazı tartışmalardan dolayı onu rahatsız etmek de istemiyordum.

Roma hızla geri döndü. "Dans etmiyorlar ama konuşuyorlar ve kadın yarım saat daha istedi."

Bana uyar. "O zaman bunu çabuk halledelim."

Milo ne hakkında konuştuklarını sormak ister gibiydi ama şu anda bunu tartışmamıza gerek yoktu.

"Warrick'in hâlâ halledilmesi gerekiyor. Reed bu yeniden yapılandırma konusunda Milo'ya yardım edecekti ama şu anki yokluğu nedeniyle bu mümkün olmayacak."

"Yardım edebilirim," dedi Liam ben daha sözümü bitirmeden.

"Bunu kabul edebilirim," dedim ona. "Ama senin zaten çok işin var. İlk önceliğimiz Sparrow, nokta, hikâyenin sonu. Ama bu kral ve kraliyet ailesi görmezden gelinemez. Reed'in bizimle ve onunla olan bağları da..."

"Ona bağlı değil," diye karşı çıktı Milo ama ben elimi kaldırıncı çenesini kenetledi. Liam'ın bakışları sert ve hararetli bir hal almıştı ve Jasper'ın yüz ifadesindeki öfkenin yanlış anlaşılması mümkün değildi.

Doc'un sert bakışı beni şaşırttı ama sadece biraz. Sparrow'a olan ilgisi başından beri vardı ama hâlâ onun kalbini yeniden kazanmaya çalışıyordu. Bunun için bu kadar uğraşması gerekeceğini düşünmemiştim ama o her çabayı hak ediyordu.

Yani, bununla başa çıkabilirdi.

"Reed'in onunla evlenme teklifini gördüm..."

Jasper'ın yumruğu masaya çarptı ve kızın etrafında kazandığı tüm rahatlık elmas sertliğinde bir anda yok oldu.

"Başlamadan önce," diye uyardım onu. "*Dinle.*"

Bunu hepsi için kastetmiştim ve teker teker çeneleri kilitlenmiş ifadeleri yerini kızgınlık ve isyan ifadelerine bıraktı ama bana odaklandılar. Freddie'nin bıçağı elindeydi ve onunla oynadığı sürece kendi öfkesiyle başa çıkmasına izin verecektim.

Eğer Liam, Adam'ı onaylamışım gibi gözlerini dikip bakmasaydı, Roma'nın yoğun incelemesi beni gerçekten şaşırtabilirdi.

"Bak," dedim, biraya uzanmadan önce burnumun kenarını sıkarak. "Reed'i tanımıyorum. Elimde sadece Sparrow'un bana anlattıkları, Liam'ın onunla ve Graham'la olan geçmişinden ve adamın kendi söz ve eylemlerinden çıkarabildiklerimiz var. Eylemleri arasında Sparrow'u korumak ve bazı durumlarda onu ilk sıraya koymak vardı - en son eylemi de onu bize geri getirmek için kendini feda etmek oldu."

"Ne olursa olsun onu yakalayacaktık. Bu seçimi kendisi yaptı," dedi Liam dişlerini sıkarak. "İkisini de bırakmıyorduk."

"Katılıyorum," dedim bakışlarındaki düşmanlıkla yüzleşerek. "Bu kimin aletinin daha büyük olduğuyla ilgili değil. Bu Sparrow'la ilgili. Bu onun bize fayda sağlayan bir şey yapmış olmasıyla ilgili, hem de kendi zararına - tıpkı sana kendi zararına yardım ettiği gibi."

Liam, "Bu onun hayatını kurtardı," diye belirtti.

"Bu bir sik ölçme yarışması değil," diye tekrarlardım. "Ona evlenme teklif ettiği için kızmak istiyorsan, kız. Ama bunu başkasının zamanında yap."

"Affedersiniz?" Milo yüzünü bana dönerek konuştu.

"Başlama. Tekrar etmeyeceğim. Ben bitirene kadar ağzınızı kapatın. Şikâyetinizi sonraya saklayın."

Masayı ölüm sessizliği kapladı, sonra Freddie bir ekmek çubuğu aldı ve ağzına götürdü, "Doğru millet, burada Vandalların yemek masasında oturuyoruz, çük ölçümü yepyeni bir boyut kazandı, ancak Kestrel kanunu koyuyor. Bu masaya bir penis gelirse onu kesecek olabilir mi? Bu ve çok daha fazlası için bizi izlemeye devam edin-haberler 11'de."

"Savaş gazeteciliği senin yeni şeyin mi?" Ben sordum ve Freddie sırıttı.

"Bilmiyorum, cevap verirsem hayatta kalır mıyım?"

Odadaki gerilim patladı ve kahkahalar Milo'dan başlayıp odaya yayıldı. Pislikler.

Hepsi.

Pislikler de.

"Onu ailesinden uzaklaştırmak ve yasal bir çıkış yolu sağlamak için evlenme teklif etti." Liam ağzını açtığında onu işaret ettim.

hoşnutsuz bir bakışla kapattı. "Bunu onu korumak ve onun adına konulmuş fonlara, hesaplara ve hisse senetlerine erişmek için yapıyordu."

Bu herkesin dikkatini çekti.

"Onun ailesinden nefret ediyor. Şu anda hepimizin hemşirelik yaptığını varsaydığım türden şiddetli bir nefret."

Kahkahalar buharlaştı.

"Ama asıl amacı ona bir çıkış yolu sağlamaktı. Onu Sharpe'lardan uzaklaştıracak, Reed ailesinin adını ve kaynaklarını onun etrafına yerleştirecek bir çıkış.

-Ve onu güvende tuttu. Eğer bu kaynakları kullanabilseydi, bir güven fonu da dahil olmak üzere..."

Liam sandalyede arkasına yaslanırken, "Çünkü evlendi, orospu çocuğu," dedi. Bir anda odadaki pis öfke düşünceli bir hal aldı. Bu daha iyiydi.

"Ona inanıyor musun?" Doktor beni dikkatle inceleyerek, "Ona inanıyor musun?" dedi.

"Evet," dedim başımı sallayarak. "Evet. Bence onun söz konusu olduğu yerde ona güvenebiliriz. Bunu daha ileri götürebilir miyiz bilmiyorum ama bu durumda

-Kendini kanıtladı."

"Siktir," dedi Freddie iç çekerek.

"Evet," diye ekledi Jasper, ama en hoşnutsuz görünen Milo'ydu. "O orospu çocuğunu kurtarmak zorundayız, değil mi?"

Evet. Yaptık.

Vandallar geride kimseyi bırakmadı ve biz her zaman borçlarımızı ödedik.

"Şimdi dikkatinizi çektiğime göre," diye devam ettim. "Yapmamız gereken şey şu..."

BÖLÜM 33

OceanofPDF.com

EMERSYN

F Reddie açık kapıyı çaldı ve Vaughn'un yatağına yayıldığım yerden başımı kaldırıp baktım. Kellan'la zemin üzerinde çalışıyordum. Bir süre Vaughn'la birlikte çalıştım ama tahta döşemede onlar kadar iyi değildim. Bu yüzden ayak bağı olmaktansa, düş almadan önce esnemeye ve fizik tedavi egzersizlerimi yapmaya gittim.

"Hey," dedim, doğrulmak için yuvarlanarak. Yolda ağrı hayatın bir gerçeğiymiş, bu yüzden kaslarımdaki çürük hissi iyiye işaretti. Aslında en iyi işaretti. Sağlam bir antrenmana dayanacak kadar yorulmuştum ama aşırıya kaçtığımı söyleyecek kadar acı çekmiyordum. "Günaydın. Bugün işin olduğunu sanıyordum."

Freddie kapının çerçevesine yaslanıp kollarını kavuştururken, "Teknik olarak," dedi. "Aslında şu anda bir *işim* yok. Yaptığım iş, son sevkiyatlar işlenip yeniden dağıtıldıktan sonra teslimat için gönderilirken farelere bebek bakıcılığı yapmaktı."

"Yani, onlar bir sürü kutu ve kasayı taşıırken siz depoda kışınız donarak mı çalışıyordunuz?" İşin kamyonculuk tarafında pek çok farklı ürün taşınırdı. Elektronikten mobilyaya ve ilaçlara kadar her şey. Taşımadıkları tek şey çiftlik hayvanları ya da insanlardı.

Özellikle *insanlar* hakkında böyle bir ayırım yapmaları, diğer insanların insanları kamyonlarla taşıdığını söylüyordu. Bu sadece mide bulandırıcı bir kavramdı. Fildişi bir kulede at gözlüğü takarak yaşamıyordum. İnsan kaçakçılığı oluyordu ama bununla doğrudan karşılaşmış olmaları gerektiğini fark etmek rahatsız ediciydi.

Tabii ki bu beni katıldığım dövüşlere ve orada bulunan seks işçilerine geri götürdü. Kaçı insan ticaretine maruz kalmıştı ve kaçtı buna istekliydi? Artık aradaki farkı biliyorlar mıydı?

"İçerisi o kadar da kötü değil. En azından yağmura girip çıkan aptallardan biri değildim." Yine de odaya daha fazla girmedi. İki kez gözlerini kaçırdı ve koridorda başkalarını arayıp aramadığını merak etmek zorunda kaldım.

"Freddie?"

"Evet, Boo-Boo?"

"İyi misin?"

Son zamanlardaki konuşmalarımız çoğunlukla hafif, neredeyse coşkulu nitelikteydi. Randevuda çok eğlenmiştik ama bu karanlık şeyler olmamış gibi davrandığımız anlamına gelmiyordu. Geçmişimizdeki karanlıktan kaçış yoktu.

"Hâlâ ayığım," dedi. "Altmış dört gündür." Gülümsedim. "Bu harika."

Yüzünü ovuşturdu, sonra bana doğru işaret etti. "Benimle odama gelir misin?"

"Hiç de değil..." Yataktan kalktım ve botlarımı bulmak için yere göz attım. "İçeride mi kalacağız?" Kalın çoraplar giymiştim, çoğunlukla ayaklarımı sıcak tutmak içindi ama aynı zamanda sabahki antrenmandan kalan morlukları gizlemek içindi.

Pointe çalışması yapmıştım ve uzun zaman olmuştu. Ayak parmaklarım benden pek hoşnut değildi. Ama tekrar sertleşeceklerdi. Eskiden dansçıların en çirkin ayaklara sahip olduğuna dair şaka yapardım. Aslında bu bir şaka değildi.

"Evet. Odama gidiyorum. Sana mobilya kataloglarından bazılarını göstermek istedim." Ayaklarının üzerinde kaydı, sonra ensesini ovuşturdu. "Çocuklar yeni şeyler öneriyorlar, biliyorsun. Oturma odası ve yatak odaları için daha iyi parçalar ve bazıları pahalı."

"Tamam." Telefonumu kaptım ve odanın öbür ucundan ona doğru yürüdüm. Vaughn'un sweatshirtlerinden birinin altına dans pantolonu giymiştim. Kendi üstlerim vardı ama onlarınkini giymeyi seviyordum.

Daha sıcaktılar ve neredeyse bana erkekleri düşündürüyorlardı. "Bu şey zevkinize uygun değil mi?"

Bana yan gözle baktı. "Boo-Boo, benim zevkimin ne olduğunu düşünüyorsun?"

Koridorda odasına doğru ilerlerken serçe parmağımı onunkiyle birleştirdim. Yeni ortak süitten sürekli çekiç sesleri geliyordu ve arkamızdan bir göz attım. Ana kapı açık olmasına rağmen adamlardan hiçbir iz yoktu.

Freddie odasının kapısını açtığı anda, "İlginç," diye cevap vermeye karar verdim. Kıs kıs güldü ve bir ışık düğmesini çevirdi. Oda normalde olduğundan çok daha az harabeydi. Normalde dedim çünkü Freddie'nin odasına sadece kaç kere girmiştim? Bundan önce üç kez dağınıklık yaşamıştı. Duvarlardaki sanat eserleri, kitap ve giysi yığınları ve diğer rastgele koleksiyon eşyaları arasında - bu, köşelere yığıldığı bazı döküntüler için cömert bir tanımdı - odasında tonlarca yer yoktu.

Oda.

"Sanırım daha kötü tanımlamalarım da oldu," dedi. Vaughn'un odasında olduğu gibi kapıyı açık bıraktı ve koridordan gelen ışık odasını aydınlattı. Eşya yığınlarının altında bir masa vardı. Nereye tüneyeceğimden emin değildim, bu yüzden yatağa doğru ilerledim ve ayakucunu oluşturan kitaplığa yerleştim.

"Bu kesinlikle bir hakaret değil," diye onu temin ettim. "Senin tuhaflığını seviyorum."

Bana bir sırtış fırlattı. "Tamam, Boo-Boo. Bana iltifat etmene gerek yok. Ben zaten senin parmağında oynuyorum."

Homurdandım ama elinde birkaç katalogla geri döndüğünde başımı salladım. Yanımdaki kitaplığın üzerine kayarak bir kalemi kulağının arkasına sıkıştırdı ve kataloglardan birini açıp kendi bacaklarından birinin ve benimkinin üzerine yaydı.

"Pekala... Anlayacağınız üzere, yeni mobilya alacaksam eşleştirmem gereken çok şey var..."

Doğru. Kendisi birkaç farklı mobilya takımından bahsederken ben de onu dinledim. Ahşabı seviyordu ama doğal rengini, lekeli değil. Kesinlikle beyaza ya da siyaha boyanmasını istemiyordu ama belki siyah olabilirdi çünkü kiri fazla göstermezdi.

Sonra tekrar, daha koyu çarşafı tercih etti ve siyah üzerine siyah olması garip görünmez miydi? Aslında, homurdanmadan önce bizi tam bir daire çizmeye ikna etti. "Belki de yeni mobilya kısmını atlayabilirim," diye önerdi. "Sen ne dersin?"

Omzuna benimkiyle vurarak, "Bence istediğin her şeyi yapabilirsin" dedim.

İç çekmeden önce yüzünü buruşturdu.

"Sorun nedir?" diye sordum. "Bana anlatmak zorunda değilsin ama anlatabilirsin, biliyorsun. Dinleyeceğim ve bana anlattıkların... başka hiçbir yere gitmeyecek."

"Hiçbir sorun yok," diye itiraf etti. "Yani, emin olduğum bir şey yok ve beni endişelendiren de bu."

"Hiç haber olmaması her zaman iyi haber değildir." Garip bir şekilde, bunu tamamen anladım.

Bir kolunu omuzlarıma dolayarak bir an tereddüt etti ama ben biraz daha yaklaşınca kolunu omzuma koydu. "Boo-Boo, işler her zaman yolunda gitmez."

Hayır, gerçekten yapmadılar.

"Şu anda işler gerçekten yolunda gidiyor."

"Alt kattaki yeni kahve makinesi gibi mi?" Bana verdikleri yenisi yükseltmişti. Ne zaman yaptıklarını bilmiyordum, sadece bir gün

orada değildi ve bir sonraki oradaydı. Makine, mükemmel shot'ı çekmekten mükemmel karışımı yapmaya kadar hemen hemen her şeyi yapıyordu.

Ona dokunmaya neredeyse korkuyordum.

"Bunun gibi, ha?" Freddie sordu, ben de başımı salladım. "Çaldık mı yoksa satın mı aldık diye merak ediyor insan, değil mi?"

Aslında çalmak hiç aklıma bile gelmemişti. "Gerçekten bu şekilde düşünmemiştim."

"O zaman seni daha çok ne etkiler? Çalsaydım mı? Yoksa satın alsam mı?"

"İkisine de değdiğimi düşünmen oldukça etkileyici," diye belirttim.

"Ama senin mutlu olman her şeyin en iyisi olurdu."

Freddie kısık bir ıslık çaldıktan sonra, "Cazibemi öldürüyorsun, Boo-Boo. Cleary kredime güvenmekle ilgili bir hikâyem vardı. Çünkü Liam çok zengin, bunu biliyorsun değil mi? Adam resmen para içinde yüzüyor ve görünüşe göre artık resmi olduğum için *harçlık* alıyorum. Nakit para değil, çünkü bana nakit para ile güvenmek? Kötü fikir." Konudan konuya çok hızlı bir şekilde dans etti. "Ama artık kendime ait bir kredi kartım var ve istediğim her şeyi almak için tam yetkiye sahibim. Sana o çiçeklerden daha fazla almayı düşündüm - sana aldıklarını beğenmiştin, değil mi?"

Kelimelerin acelesiyle serçe parmağımı kaldırdım. "Freddie? Gerçekten iyi misin?"

"Söz ver, Boo-Boo." Parmağını benimkine doladı ve sıkı. "Ben gerçekten iyiyim. Sadece... bu çok fazla."

"Sana bir sır vereceğim," dedim, sesimi alçaltarak çünkü duyulmasını istemiyordum. "Ben de onların beni ne kadar önemseydiği konusunda ne yapacağımı bilemiyorum."

"Boo-Boo-"

Onu susturmak için bir parmağımı dudaklarına bastırdım. "Şşş. Sadece dinle. Cesur olduğun için nefesimi kesiyorsun. Jasper benim için kendini nazik tutmak için çok çalışıyor. Vaughn da öyle. Kel, sanırım Kel neye ihtiyacım olduğunu benden önce görüyor ve duyuyor. Rome ve Liam... onların hepsinden daha ezici olduklarını düşünebilirsiniz ama sizlerin beni önemseme şekliniz?"

Söyleyecek söz bulamadım.

"Yani, bunun neredeyse çok fazla gibi hissettirdiğini anlıyorum. Böyle bir sadakati hak etmek ya da bu kadar güvende hissetmek için ne yapmış olabilirsin ki?"

Gözlerinde şaşkınlık belirdi. Evet, tam olarak neden b a h s e t t i ğ i m i biliyordum. Dürtüsel olarak, sayfalarını karıştırdığı kataloğa uzandım.

içinden geçti ve onu bir kenara fırlatıp sakladığı şeyi çıkardı. "Bunun üzerinden geçebilir miyiz? Sevgilime ne alacağıma karar veremedim.

oda da henüz yok. Daha önce hiç kendi mobilyalarımı seçmemiştim."

"Hiç mi?" Kaşlarını çatı.

"Hayır, ailem ve benim ailem, evlerin nasıl dekore edileceğini onlar seçiyordu. Yatılı okuldayken sadece temel şeyler vardı ve yolda neredeyse otellerde yaşıyordum. Ne zaman mobilya seçmem gerekti ki?"

Beni ilk yerleştirdikleri oda en basit odaydı ama duvardaki resimden Rome'un ayısını benimle paylaşmasına ve ekledikleri sandalyelere kadar tüm küçük dokunuşları sevmiştim. Mobilyaların renkleri ve tarzları uyumsuzdu ama bu uyumsuzluk odayı güvenli ve sıcak kılıyordu.

İyi kullanılmış ve çok sevilmiş eski mobilyalarıyla eski oturma odasından eski bardo masasına kadar, bu eşyaların da bir kişiliği vardı.

"Ne seçersek seçelim," dedim yavaşça. "Daha az genel ve daha çok... sen, ben ya da çocuklar olmalı."

"Eğer onu çalarsak," diye düşündü Freddie. "Bu kesinlikle biz oluruz. Grup evinde bir şeyleri bu şekilde elde ederdik. Yalvarır, ödünç alır ya da çalardık."

Alt dudağımı çiğnedim. "Bir kanepa ya da yatak çalmak ne kadar zor olabilir ki? Onları gömleğinin altına sokup gizlice çıkaracak değilsin ya."

Freddie uzun bir süre bana baktı, sonra gerçek bir kahkaha attı ve gülerken bana doğru eğildi.

"Aman Tanrım, Boo-Boo. Sen hiç bir şey çalmadın mı?"

"Daha önce kalem aldığımı biliyorum. Bir keresinde bir çikolata aşırıdığımı eminim ama o zaman başım beladaydı ve şeker yüzünden cezalıydım." Ve çünkü Marta'yı sikeyim. Her zaman biraz kötü bir çizgisi vardı. "Bana nasıl yapıldığını göstermek ister misin?"

"Tabii ki, sana nasıl yapılacağını göstereceğim." Sonra dudaklarını büzdü. "Sadece çocuklara söyleme çünkü beni öldürürler."

Homurdandım. "Bıçaklarla çalışmak için beni daha hafif parmaklı yapmakla ilgili olduğunu söyleyeceğiz." Görünüşe göre, konu bıçak işine geldiğinde çok fazla düşünüyordum. Freddie'nin bıçağı kendisinin bir uzantısı gibiydi. Oraya tam olarak ulaşamadım.

"Düşünme şeklini seviyorum, Boo-Boo."

Sırıtarak, yüzümü ona dönebilmek için yarı döndüm. Kolunun yarısı hâlâ omuzlarımdaydı. "Sana sarılabilir miyim?"

"Kesinlikle buna varım. İçeri getir." Kollarımı ona doladığım anda o da kollarını bana doladı ve sıktı. Gözlerimi kapatıp ona tutundum. Freddie'nin kalbi önce hızla atmaya başladı, sonra tekrar sakinleştı. "Boo-Boo," dedi saçlarıma doğru. "Harika sarılıyorsun."

"Alıştırma yapıyordum," diye takıldım. Bir dakika sonra, "Şimdi bırakmamı ister misin?" dedim.

"Hayır," diye cevap verdi aceleyle, kollarını esneterek. "Daha fazla pratiğe ihtiyacım var."

Beni yakın tutarken ona karşı gülümsedim. "Kulağa hoş geliyor. Her şey için antrenman yapmayı severim."

"Sarılma eğitimi," dedi Freddie gülerek. "Beni de kaydet." "Çoktan aldığımı sanıyordum."

Bu bana bir kıkırdama daha kazandırdı. Birkaç dakika daha, sonra birlikte yeni mobilyalar seçecektik. Belki de ne istediğimizi seçmeye alışık değildik. Ama birlikte bir yolunu bulabilirdik.

Ne kadar zor olabilir ki?

BÖLÜM 34

OceanofPDF.com

VAUGHN

F veya ve son Hafta, biz olmuştur çalışıyor içinde
vardiyalar için olsun kendi işlerimizi halledelim, kulağımızı
haberlerden ayırmayalım.

ve temelde tetikte olmak. Tüm bunlar olurken Dove tam bir asker gibiydi. Uygulanan kısıtlayıcı korumalardan hiç rahatsız olmadı.

Bizden biriyle gitmek istediğinde, bunu gerçekleştirdik. Kulüp binasında kalmak istediğinde, bunu da gerçekleştirdik. Yaptığımız, koordine ettiğimiz veya talep ettiğimiz her şeyi onun güvende olduğundan ve kendini güvende hissettiğinden emin olmak için yaptık.

Liam'a gitmek bile. Onu ve Rome'u bırakmaya onunla birlikte gitmiş, sonra Rome'u geri götürürken Kel'in de benimle olduğundan emin olmuştum. Bir yandan, herkesi koruduğumuzdan emin olmak için hareketlerimizi ikiye ve üçe katlamak baş belası olabiliyordu.

Öte yandan, hiçbirimiz Dove ile risk almak istemiyorduk. Birbirimize karşı da risk almıyorduk. Freddie parası azaldığı için daha fazla yarı zamanlı iş bulma konusunda sesler çıkarıyordu ve Kel ona şimdilik asıl işlerinin kulüp binasında olması gerektiğini söyledi.

Bunun nedeni sadece onu ateş hattından uzak tutmak istememiz değildi; Dove için burada bir korumaya gerçekten ihtiyacımız vardı. Jasper'ın iyileşme süreci huzursuzluk aşamasına gelmişti. Kamyonuna geri dönmek istemesi uzun sürmeyecekti ve bu da onunla seyahat edecek boş birine ihtiyacımız olduğu anlamına geliyordu.

Kulüp binasının içi sessizdi. Günlerce süren çekiçleme, kesme ve zımparalama işlemlerinden sonra - cilalama, boyama ve montajdan bahsetmiyorum bile - neredeyse *fazla* sessiz görünüyordu. Mutfaktan bir bira aldım ve odama çıktım.

Duş, bira, belki biraz kestirmek. Bu Dove'un nerede olduğuna bağlıydı. Geri dönüp stüdyosuna giden koridoru kontrol ettim ama stüdyonun kapısı ardına kadar açıktı. Doğru, orada değil. Yukarı çıkarken telefonumu çıkardım.

Telefonundaki takip sistemini hiç kapatmamıştı. Düzenli olarak konumunu paylaşıyordu. Bunu yapmak zorunda olmasından nefret ediyordum, ama yalan yok, onun konumuna erişebilmeyi seviyordum. Telefonu yanında olduğu sürece nerede olduğunu biliyorduk.

Eğer bu beni her zaman bilmek istediğim bencil bir piç yapıyorsa, bununla yaşayabilirdim. Onu kardeşlerimle paylaşabilirdim, hatta bundan zevk bile alabilirdim. Ondan tek istediğim bir gülümseme, ara sıra sarılma ve eğer gerçekten şanslıysam, duşumda sıcak, gür ve çıplak olmasıydı.

Geri kalan her şey sos gibiydi.

Sevinçle yatağında uyuyan bir Güvercin buldum. Kapı aralığında durup, uzun bir parmak gibi ona dokunmak için uzanan ışıkla yavaşça gülümsedim. Eve geldiğimde yatağında Dove'u görmek *hoşuma* gidiyordu. Onun kulüp binasında olması bile harikaydı ama yatağında olması?

Cehenneme kadar yolun var. Evet.

Kapıyı sessizce kapatarak banyoya doğru ilerledim. Nefes alışının yumuşaklığı ses müziği görevi görüyordu. En azından duvarlar inşaatın daha ağır seslerini bastırarak kadar sağladı -gerçi öyle bir ses de yoktu.

Banyodaki ışığı açarak bir anlığına onun varlığına daldım. Rome'un ayısı da onunla birlikte yataktaydı ve zimba da oradaydı. Bacaklarından biri yorganın altından dışarıdaydı ve üzerinde bir tişört vardı, çıplak teninden görebildiğim kadarıyla başka bir şey yoktu.

Buraya bu şekilde yerleşecek kadar rahatlamış olması fikri sarhoş ediciydi. Onu uyandırmak ve bacaklarının arasından kayarak çılgılık atana kadar onu yutmak ya da onu uyumaya bırakmak arasında kaldığımda, banyonun kapısında tereddüt ettim.

Bir koklama kontrolü bana önce duş almamın daha iyi olacağını söyledi. Bugün yedi saatlik bir mürekkep işi yapmışım. İyi bir müşteriydi ama günün yarısını eğilerek çalışarak geçirmiştim. Bu tür detaylar konsantrasyon gerektiriyordu ve termostat bozuk olduğu için ter içinde kalmışım.

Ya şeytanın göt deliği ya da derin dondurucumuz vardı. Müşteriler sıcak olmak istiyordu, bu yüzden cehennemde bunaltıcıydı. Bir çift eşofman alıp banyoya girdim ve kapıyı sessizce kapattım.

Beş saat ya da beş dakika önce uyumuş olabilirdi, fark etmezdi. Onu rahatsız etmek istemedim. Serinlemek için önce soğuk duşu açtım ve suyun altına girmeden önce soğuk biranın yaklaşık yarısını içtim.

Serin ve canlandırıcıydı ama terimi akıtmak ruh halimi ve kokumu iyileştirmişti bile. Yıkandığımda su ılıktı. Sıcak geldiğinde, bir elimi duvara dayadım ve spreyin sırtıma çarpmasına izin verdim.

Bitirdiğimde kendimi yüzde elli daha iyi hissediyordum. Aynadaki buğuyu silmek için bir havlu kullandım. Sonra dişlerimi fırçaladım ve ağızımı çalkalamak için zaman ayırdım, çünkü diş macunu ve bira berbat bir kombinasyondur. Eşofmanlarımı giyip yatak odasının kapısını açtım ve onu kontrol ettim.

Yuvarlanmıştı ve gözleri açıktı ama hâlâ yatağında kıvrılmıştı. "Hey," dedi esnemeye başlamadan önce.

Kıkırdayarak ışığı kapattım ve yatağa uzandıktan sonra yanındaki kısık ışıklı lambanın düğmesine bastım. Etrafımızda rahatlatıcı bir su birikintisi içinde sıcak, sarımsı bir parıltı yaydı.

Ben otururken yanıma kaydı ve ben yerleştikten sonra kolumun altına kıvrıldı. Tamam, bu gerçekten de bir seks rüyasının gerçekleşmesi gibiydi. Uykulu, sevimli Dove, hala yatağımdan sıcak ve ben içine girer girmez üzerime tırmanmak için bekliyor?

Cehenneme kadar yolun var. Evet.

Bir kolumu bacaklarının altından geçirdim ve onu kucağıma alana kadar daha da yukarı çektim. Evet, kıcı tahmin ettiğim gibi nefis bir şekilde çıplaktı. Ona yaslandığında sikim kesinlikle kıpırdandı ama onu ıslatmak aklımdaki ilk şey değildi.

"İyi günler," diye mırıldandım ona, alnına bir öpücük kondurmadan önce. "İyi uyudun mu?"

"Hmm," dedi gerinerek. "Gerçekten iyi. Bu kadar uzun süre uyumak istememiştim. Bu sabah PT'den sonra daha zorlu bir rutin yaptım ve sadece yorgundum."

Tüm bunları gözden geçirirken, elimi kolunda aşağı yukarı gezdirdim. "Yemek yedin mi?"

"Evet," diye cevap verdi bir esnemeyle daha. "Mickey yanında öğle yemeği getirmiş."

"Çok nazikti." Ve zekice. Fark ettiğim bir şey vardı, bir şeye odaklandığında yemek yemek gibi şeyleri unutuyordu. İyileşmek için çok fazla enerji ve protein gerekiyordu. Antrenmanları da öyle. Kendini zorlamaya devam edecekse, kalori alımını artırması gerekiyordu. "Soru."

"Hmm?"

"Hiç ağırlık çalışıyor musunuz? Yoksa hep dans ve kardiyo mu?"

Başını omzuma yasladı, sonra avucunu benimkine dayadı. Ellerim onunkilerden küçüktü ama bu onu hiç rahatsız etmiyor gibiydi.

"Ağırlık antrenmanı yaptım, bazen tatilden veya sakatlıktan dönüyorsam odaklanmış kol ve bacak gücü yapmam gerekiyor."

Pinetree'den sonraki kilo kaybı tesadüf değildi. Onu aç bırakıyorlardı. Geri döndüğünden beri, hatta Roma'yla birlikte götürüldüklerinde bile oldukça düzenli beslendiğini varsayıyordum. Daha nazik kıvrımları tekrar dolgunlaşıyordu ve kolları kesinlikle sıkılaştı.

"Serbest ağırlıklarımız var," dedim ona. "Yardımcı olacaklarını düşünüyorsanız onları çıkarırız. Eskisi gibi ağırlık kaldıramıyorum." Şu anda buna gerçekten ihtiyacım yoktu. Kendimi zinde tutmak için yeterince doğal taşıma ve kaldırma işi yaptım."

"Kaldırma partnerim olmak ister misin?" Bana çok hoşgörölü bir gülümseme verdi. "Neye ihtiyacın varsa ben olmak istiyorum, Dove." Yanağını omzuma sürterek iç geçirdi. "Sizler en iyisisiniz." "Bazılarımız diğerlerinden biraz daha iyi." Alaycı tam olarak istediğim şeyi yaptı. Güldü. "Bununla birlikte... sana daha zor sorular sormamın bir sakıncası var mı? Uykulu olduğunu biliyorum, bu yüzden hayır demek gayet makul ve kabul edilebilir."

İç çekişi çok daha derin ve çok daha melankolikti, ama oturmak için o tatlı kıcını biraz oynattı ve sonra bana bakmak için başını kaldırdı. "Kötü şeyler hakkında konuşmak istiyorsun."

"Evet ve hayır. Tetikleyicilerinizi ve sınırlarınızı tartışmak kötü bir şey değil. Bu, ne istediğinizi, ne zaman istediğinizi ve daha olumsuz deneyimlerden kaçınmanıza nasıl yardımcı olabileceğimi tanımlamakla ilgili." Bu yapmamız gereken bir konuşmaydı. Ona birkaç hafta önce yapacağımızı söylediğim bir konuşmaydı.

Sonra başka her şey oldu. Ama o her şeye rağmen evindeydi ve istikrarlıydı. Dove'un gücü beni etkilemekte asla başarısız olmadı. Güçlü ya da değil, yine de kâbuslarıyla mücadele etmek ve geçmişte kalan gölgeler yok olana kadar onları teker teker parçalara ayırmak istiyordum.

Burnunu kırıstırarak göğsümdeki dövmelerden birinin izini sürmeye başladığında düşünceli görünüyordu. "Onlar hakkında konuşmamız gerektiğini biliyorum..."

"Ama istemiyorsun."

"Muhtemelen bu konuları asla konuşmak istemeyecek." Bu hiç de mantıksız görünmüyordu. Kim kendisine acı veren şeyler hakkında konuşmak isterdi ki? "Ama muhtemelen bu şeylerle daha fazla yüzleşmem *gerekiyor* çünkü onlara hiç bakmak istemiyorum."

Bu kısmı aslında kendi kendine çözdüğünü hissediyordum, bu yüzden sadece kolunu ovdum ve ne yapmak istediğini bulmasına izin verdim. Her şey için

Olağanüstü yetenekleri ve gücünün yanı sıra yalnız kalmaya da alışkındı.

Lainey ile olan arkadaşlığı bu izolasyonun gölgesinde çok şiddetli ve yoğun bir şekilde büyümüştü. Onu korumak, tüm ilişkilerini bir balonun içinde tutmak anlamına geliyordu. Geri kalan zamanlarda, dans kumpanyasındaki insanlar ve ona zarar veren sık dışında yalnızdı.

Dove acıya ve yalnızlığa *alışkındı*. Bu onun normaliydi. Güven zaman alıyordu ama bize güveniyordu ve şimdi onun bize biraz daha güvenmesine ihtiyacım vardı.

"Bence bu iyi bir plan olur," dedim ona. "Kimse size zarar vermek istemiyor. Sanırım anlamışsındır, senin acı çektiğini görmektense kendi uzuvlarımızı keseriz..."

Başını kaldırıp beni incelemeye başladı. "Ben de kendinize zarar vermenizi istemiyorum."

"İşte bu yüzden bu sınırları tartışmak istiyorum. Onları karanlıktan çıkarıp ışığa sürükleyin. Bana söyleyeceğin hiçbir şey seninle ilgili hislerimi değiştirmeyecek."

"Söylemesi kolay," diye mırıldandı ama ben üzerime alınmadım. "Belki de o kadar kolaydır... Ben sadece... Bu konuda konuşmaktan nefret ediyorum. Olanları unutmak istiyorum. Her şeyi."

"Anlıyorum." Gerçekten anlıyordum. "Ama sadece unutmak şimdiye kadar işe yaramadı, değil mi? Hâlâ o her neyse ondan korkuyorsun, bir düzeyde o korku içinde yaşıyor ve ondan her kaçtığında onu daha da güçlendiriyorsun."

Dove inledi ama geri çekilmedi. Hayır, kucağıma oturup yüzünü bana dönecek şekilde kıvrıldı. Artık onu kucaklayamadığım için ellerimi kalçalarına koydum.

"Korkmayı sevdiğimi bana söylemediğin için teşekkür ederim."

"Tamam, bunu sana hangi sık söylediyse, onları göster. Kafalarını yeniden düzenleyeceğim, böylece kışlarına sığacak."

Bu bana bir kıkırdama kazandırdı. Ellerini göğsüme bastırarak bakışlarımla buluştu. "Kimse bunu tam olarak böyle ifade etmemişti ama... bazen sanki o kapıyı kapalı ve ışıkları açık tutabilirsem... hiç bakmazsam..."

"Güvercin," elimi kolundan yüzüne doğru götürdüm ve yanağını elime yasladı. "Eğer bunun işe yarayacağını bir an bile düşünseydim, kapıları kapatan ben olurum."

Bir iç çekiş daha, bu seferki her şeyden çok boyun eğmiş. "Ama olmayacak."

"Hayır."

Freddie ve gördüğü kâbuslar için işe yaramamıştı. Bağımlılığına kesinlikle yardımcı olmamıştı. Hapishanede geçirdiği üç yıldan önce kim ve ne olduğunu hatırlamaya çalışan Milo'ya da bir faydası olmamıştı. Hayatın üzerimizde bıraktığı hasarı onarmaya çalışan çocuklar olarak hiçbirimiz için hiçbir şey yapmamıştı.

"Konuşmak her şeyi düzeltmez. Bir acıyı kabul etmek onun geçmesini sağlamaz." Hayır, acıyı iyileştirebilecek tek şey tüm enfeksiyonu çıkarmak, temizlemek ve ardından yarayı sarmaktır. Ama yaranın ne kadar derin olduğunu görmeden buna başlayamazdık bile. "Bayan Stephanie'ye bunu söylediğimi söylemeyin, muhtemelen bana beyin tozu verir."

Bir kahkaha daha, ama sonra Dove ayıldı. "Ben seni korurum."

"Yapacağını biliyorum. Sana söylemeye çalıştığım şey, bazı şeyleri geri alamasak ve belki de tamamen ortadan kaldıramasak da, seni üzecek şeyleri yapmamayı öğrenebiliriz. Kıçına, özellikle de anüsüne dokunulmasını istemediğini biliyorum."

O kadar hızlı gerildi ki, eğer bunu beklemeseydim ürkebilirdim. Hal böyleyken, onu itmek beni biraz rahatsız etti.

"İşte tam orada," dedim ona sakince, her şeyi eşit tutarak. "İşte bu yüzden senin tetikleyicilerini konuşmak istiyorum. Sana yardım etmeme yardım et, Dove."

"Bazıları hakkında konuştum," diye itiraf etti.

"Öyle mi?"

Başını salladı ama sonra alt dudağını çiğnedi. Devam edemeden kapı çalındı ve "Ne oldu?" diye seslendiğimde ellerimi kalçalarında tuttum.

Kapı Kellan'ı içeri almak için açıldı ve Dove'un yüz ifadesi onun gelişle aydınlandı. Evet, tam da ihtiyacımız olan şey bu olabilir. Benim için destek, ama aynı zamanda onun için de destek.

"Bölüyor muyum?" Benden Dove'a baktı ve sonra geri döndü.

"Hiç de değil," dedim ona. "Onun tetikleyicileri ve sınırları hakkında konuşacaktık. Kel'in kalmasının sakıncası var mı Dove?"

Bir an için gözlerini bana çevirdi ama ilk dikkatini çeken Kellan'ın ifadesi oldu. Hiç şaşırmamıştı, bu da bir *kısmını* bildiği anlamına geliyordu. Güzel. Bu ikimize de yardımcı olacaktı.

Titrek bir nefes vererek, "Sorun değil. Sürekli tekrarlamaktansa bir kez anlatmanın daha kolay olacağını düşünüyorum."

Kapıyı kapattıktan sonra Kel ayakkabılarını çıkardı ve yatağımın diğer tarafına oturmak için yürüdü. "Buraya gel, Sparrow."

Rica üzerine bana hafif bir öpücük verdi ve ardından kollarına girmek için çabaladı. Onu kucağına alır almaz içindeki gerginlik ve korkunun bir kısmı dışarı sızmasa kıskanacaktım.

"Ben başlasam sana yardımı olur mu?" Kel sordu ve Dove bana bir bakış attı.

Benim için sorun olur mu?

"Ne olursa olsun," diye onu temin ettim. "Bu şu anda bizimle ilgili değil."

"Hayır," diye onayladı Kellan, sonra da ona odaklandı. "Bu *seninle* ilgili. Sana ne yardımcı olur?"

OceanofPDF.com

BÖLÜM 35

OceanofPDF.com

KELLAN

I Teklifi öylesine yapmadım ama ciddiydim. Hepimiz bulmacanın farklı parçalarına sahiptik. Diğerlerinin ne kadar bildiğinden emin değildim.

Roma'yla konuştuğunu itiraf etmesi dışında bana söylediklerine karşı. Onun sırlarını asla ifşa etmezdi.

Açıkçası, hiçbirimiz yapmazdık. Sparrow önce gelirdi ve ona yardım etmek için gerekirse o çukurun daha da derinlerine inerdik. Bunun başka bir Pinetree olayına dönüşmesini istemiyordum.

Hiç.

Kucağıma rahatça kayması içimdeki endişenin bir kısmını yatıştırdı. Kollarımı ona doladığım anda rahatlaması ve gerginliğini üzerinden atması, benim öfkemi yatıştırmaktan daha fazlasını yaptı.

Vaughn bu konuşma için iyi bir seçimdi. Çoğu zaman sakın bir adamdı. Jasper'ın öfkesinin bıçak gibi kesildiği ve Liam'ın kavgacı, yüzüne karşı tarzının sonuç aldığı yerlerde Vaughn sakindi.

Sparrow'un güvenini ilk kazanan şey bu kararlılıktı - yani bana olan inancını kaybettikten sonraki ilk. O geçmişte kaldı ve ben onun güvenini tekrar kazandım.

"Ben başlayabilirim," dedi yavaşça. "Görünüşe göre bu hepinizle yapmam gereken bir konuşma."

"Dove," dedi Vaughn yana kayarak oturup yüzünü ona dönerken. "Hiçbir şey yapmak zorunda değilsin. Bunu unutma. Eğer sadece uymamızı istediğin kurallar koymak istiyorsan, o zaman öyle yaparız."

Bir noktaya kadar kabul ettim. Bana "adamın" kıcıyla oynayarak onu incittiğini söylemişti. "Adamın" kim olduğunu söyleme konusunda ihtiyatlı davransa da, benim sağlam bir fikrim vardı. Ya amcası ya da babası olmalıydı.

Eleme süreci beni amcasına yönlendirdi. Liam'a *başka bir yerde* buluşma ayarlayan oydu. Tüm "kayıp" hikayelerinde adı geçen oydu. Bizi *korumak* için birlikte gittiği kişiydi.

Şu anda nerede olduğunu takip edemediğimiz tek kişi de oydu. Söyleyebildiğimiz kadarıyla babası Vegas'ta bir "konferans"taydı, ama bu kulağa kumar için bir kılıf gibi geliyordu.

O yumuşak kahverengi gözlerini bana çevirdi. O gözleri karartan her acı gölgesi, onun adına alınması gereken intikam sütunundaki bir başka işaretti. Bizim *vereceğimiz* bir intikam. Bu acıdan ve bir daha bu konuda endişelenmekten kurtulmayı hak ediyordu.

"Hiçbir şey söylemek zorunda değilsin demeyeceğim," dedim ona, kelimelerimi dikkatle seçerek. "Vaughn haklı, her şeyden önce seni incitecek bir şey yapmayacağımızı biliyorsun. Sen bana biraz anlattın, ben de daha kolay olacaksa ona anlatabilirim." Bunu yapmayı zaten teklif etmişim. Aynı zamanda, Sparrow'un güç kuyusu derinliksizdi.

Yüzünü buruşturdu ama ben gülümseme ya da gülme isteğime direndim. Dikkat dağıtma. Saptırma. Bunlar hayatta kalmanın araçlarıydı. Jasper ne olduklarını anlamadan önce bile onları tanımıştı. Ne kadar çok şey gördüğünün farkında olup olmadığını merak ediyordum.

Gösteriden *önce* ve sonra onunla geçirdiğim zamana baktığımda, ipuçları oradaydı. Yine de bahaneler ürettik. Ortağı. Suçluydu ama suçlu olan tek kişi o değildi.

"Kıçla oynamayı sevmiyorum," dedi, her kelimeyi özenle telaffuz ederek. Bu cümleleri kurarken bir kez bile gözlerini benden kaçırmadı. İçimde bir gurur belirdi. Bunu tekrar söylemek büyük cesaret isterdi. İlk seferinde ona pahalıya mal olmuştu ama doğrulurken omuzlarını dikleştirdi.

Başımı sallayınca Vaughn'a baktı. Yanımızda, hareketsiz duruyordu. Benim gibi onun da lazerle ona odaklandığını hayal ettim. İfadesindeki her nüans, tonlamalarındaki her dalgalanma ve hatta gözlerinin titremesi: Hepsini takip ettim.

"Göt oyunu," diye devam etti. "Her türlü penetrasyonda olduğu gibi. Parmaklarınızla dokunmak bile beni o günlere geri götürüyor..."

Dudaklarını büzdü ve gözleri sanki daha uzağı görüyormuş gibi biraz düzleşti. Anılar şu anda ona sahip olamıyordu. Dikkatli bir şekilde, orada olduğumuzu hatırlatacak kadar kollarımı ona doladım ve neredeyse aynı anda gözlerini kırıştırıp bakışlarını bana çevirdi.

Başparmağımla kalçasına bir daire çizdim ve dudaklarında bir gülümseme belirdi. İşte oradaydı.

"Ben küçükken... kendimi bildim bileli... benimle hep daha fazlasını istedi. Bana dokundu. Beni rahatsız etti. Öptü." Yüzü kızardı ve yüzünü buruşturdu. "O-amcam."

Bu, vücudunun haşlanmış kalıntılarını gömmek istediğim tabuta son çiviği çaktı.

Vaughn ellerini sıktı. Gözümün ucuyla beyazlamış parmak eklemlerini yakaladım.

Bu kısmı duymuştum. Bu dinlemeyi kolaylaştırmadı, bu yüzden bunu dile getirmenin onun için ne kadar zor olduğunu hayal bile edemiyordum. Ama kelimeler teker teker döküldü.

Ellerini ilk kez ait olmadıkları yerlere koyduğu andan, onu anal seksle *cezalandırdığı* ana kadar. Ah, beynimin o yürüyen ceset üzerinde binlerce kez yeniden ziyaret etmek için emdiği ayrıntı. Kendimi olabildiğince sabit tutmaya çalıştım.

Benim öfkeme ihtiyacı yoktu. Şu anda yok.

Bana her bakışında, onlarca yıllık acı, yalnızlık, kayıp ve hayatımı sikeyim, *utanç* gözlerinde yanıyordu. Utanacak *hiçbir şeyi* yoktu. Küçük bir öksürük çıkarana kadar yüzünü avuçlamama izin vermedim. Gözlerinden dökülen yaşlar içimi parçaladı ama her zehir gibi hepsini akıtmamız gerekiyordu.

"Seni incitmek istiyordu," dedim onun için. "Aksini söylediğinde bile, her zaman acıydı."

Nasıl başka bir şey olabilir ki? Gerçek Milo'yu öldürür.

Gerçek, içimdeki medeni her şeyi boğmakla tehdit ediyordu. Onun etini ve daha fazlasını alacaktık.

Vaughn'a bir bakış attı ve Vaughn yumuşak bir şekilde iç çekti. "Dove, canavar olan o. Sen değilsin. Sen mükemmelsin. Üzerine ne kadar pislik yaymaya çalışırsa çalışsın sen hâlâ parlıyorsun."

Hıçkırıklı bir hıçkırık onu sarstı ve Vaughn hareket ederken bile bu onu daha yakına çekmek için bir işaretti. İkimizin de etrafını sararken bir elini omzuma koydu. Aramızda kalsın, hiçbir şey ona yaklaşamayacaktı.

Bir hıçkırığın ortasında bir kahkaha ve ardından bir hıçkırık daha geldi. Şok ve travma. Daha önce hayal bile edemeyeceğim kadar derine indi.

Elimize geçen ilk fırsatta onu çalmalıydık.

"Tamam," dedi Vaughn, doğrulurken boğazını temizlemek için durakladı. Yüz ifadesini yakaladım, sadece ona bakacak kadar geri çekilirken yeşil gözlerinde ölümcül bir öfke parlıyordu.

Kontrolü mükemmele yakındı, öfke kaya gibi sabitliğin ardında kayboldu.

"Peki, bizden ne istiyorsunuz?"

Ben bile daha iyi ifade edemezdim.

Yüzündeki gözyaşlarını sildi, sonra Vaughn'dan bana baktı. Soruyu dile getirmesine ihtiyacım yoktu ama bunu kendisinin söylemesi gerektiğine de inanıyordum. Bunu sahiplenmesi gerekiyordu.

"Sen..." Yutkundu ve sonra tavana bakmak için başını arkaya eğdi. Ona biraz zaman tanıdım, düşüncelerini ve nefesini toplamasına izin verdim. Bunu yapabiliirdi.

Ona inancım tamdı.

"Dedin ki," diye yeniden başladı, sesi biraz sert çıkmıştı. "Bunu zevkli hale getirmenin yolları vardı, böylece bunu ondan alabilirdik." Üst dudağını dişlerine doğru çekerek başını bir kez salladı ve Vaughn'a bakmadan önce bana baktı. "Bunu Kellan söyledi. Daha önce bir kısmını ona anlattığımda."

"Bunu söyledim," diye kabul ettim. "Bunu senin için çok zevkli hale getirmenin yolları var." O kâbusu paramparça etme fikri sikimi çelik gibi yapmaya yetmişti ama serçem iyi bir kızdı. Ereksiyonu fark etmemesine imkân yoktu ama görmezden geldi.

Çünkü sikler bunu yapar ve benim sikim bekleyebilir.

"Bedenin senin, Sparrow. Buradaki hiç kimse buna itiraz edemez. Asla. Peki ya başkaları? Siktir et onları, söz hakları yok." Eğer bir sik kafalı bunu yapmayı aklından bile geçirirse, bu konuda ne kadar söz sahibi olmadıklarını göstermek için sikine çivi tabancası dayardım. Tabii bu dersten faydalanacak kadar uzun yaşamalarına izin verme zahmetine katlanırsam.

Dudaklarında bir gülümseme belirdi.

Vaughn ipliği eline alarak, "Bu şu anlama geliyor," dedi. "Hiçbir şey yapmak zorunda değilsin. O güzel kığın avuçlarımda içinde iyi hissettiriyor, ama hiç istemiyorsan hiç dokunulmasa da olur."

Kıkırdadı ama ıslak kahkahası mizaha katkıda bulunmadı. "Piercing acıtmaz mı?"

"Elimden gelse yapmam," diye yemin etti. "Senin buna hazır olduğundan emin oluruz ama hazır değilsen de sorun değil. Kel'in normal bir aleti var."

"Teşekkürler," dedim kuru bir sesle.

"Ne demek istediğimi biliyorsun."

"Biliyorum, ama yine de..." Alaycı yorumlar mükemmeldi çünkü yüz ifadesindeki acı veren hüznün bir kısmı kayboldu.

Sparrow, "Aletini seviyorum," diye beni savundu ve Vaughn bunu düşünür gibi görünürken kendi kahkahamı yutmak zorunda kaldım.

"Onunkini şahsen hiç incelemedim," dedi onun yerine. "Sadece birden beşe kadar bir ölçekte, benimkinden daha mı çok seviyorsun?"

"Vaughn." Kadından utanç verici ama gerçek bir kahkaha yükseldi ve ben koluna vurur gibi yaptım ama elleriyle yüzünü kapatırken başının üzerinden çok sessiz bir teşekkür mırıldandım. "Buna cevap vermeyeceğim."

Kıkırdadı. "Çünkü ben kazanırdım, sorun değil. Biliyoruz."

Gözlerimi devirdim ama azarlanmayı kabul ettim çünkü bu Sparrow'u rahatlatmaya her şeyden daha çok yardımcı oldu. Gözlerini sildiğinde hâlâ kıkırdıyordu. Gözyaşları mizah ve acıydı. Tüm o acıyı dindirmek istedim.

Her damlasını.

"Bedenin senin," diye tekrarlardım. "Deney yapabiliriz. Neyi sevip neyi sevmediğini test edebiliriz. İstediğin kadar ileri gidebilir ve sen dur dediğin anda durabiliriz. Bunu bir daha kimse senden alamayacak."

"Anlaştık."

O yemini kanla etseydik daha ayık ya da ciddi olabilirdik. Uzun süre bizi inceledi.

"Sana inanıyorum."

"Güzel." Sonra sorulması gerektiği için, "Başka kim biliyor, Sparrow?" dedim.

Uzun bir iç çekti. Biz onu bekledik ama o bu deneyimi uzatmadı. "Roma her şeyi biliyor. Freddie de öyle."

Bu beni biraz ürküttü, ürkütmemeliydi ama ürküttü. Freddie-Freddie iyi bir seçimdi. Onun sırlarına ihanet etmeden önce ölecekti.

"Jasper bu konuda sorunlarım olduğunu biliyor, Liam da öyle. Liam'a kuralların ne olduğunu ve senin ne söylediğini anlattım." Sonuncusu bana yönelikti. Vücudunun ona ait olduğuna ve o söylediğinde her şeyin duracağına dair kurallar. "Ayrıntıları bilmiyorlar ve onlara söylemem gerektiğini biliyorum..."

"Dove," dedi Vaughn kararlı bir şekilde. "Hiçbir şey yapmak zorunda değilsin. Onlara anlatman ihtiyacın olan şeyle ilgili olacak. Nasıl yardım edebileceklerini bilmek isteyeceklerdir ama hiçbiri senden bunu talep etmeyecektir."

Bradley Sharpe'ı öldürmeye giderken de muhtemelen yavaşlamayacaklardı. Ama bu başka bir günün tartışmasıydı.

"Doktor bazılarını biliyor," dedim. Tıbbi muayenelerden sonra bilmek zorunda kalacaktı.

Freddie gibi, ona ihanet etmeden önce mezara giderdi.

"Mickey hem görüyor hem görmüyor," dedi. "Yani, bazı yara izlerini gördü." Sonra burnunu kırıştırdı ve ürperdi. "Çok invaziv ve... Pinetree'den sonra..."

Evet. Bu kısmı Freddie'ye sormam gerekiyordu. Pinetree'de ona kötü muamelede bulunanlardan biri yanan yerden kurtulduysa, bizim onlar için gelmemizden kurtulamaz.

"Ama ben..." Sustu ve tekrar beklemeye başladık. Kendini nasıl iyileştireceğini sahiplenmesi ve yönlendirmesi benim istediğim her şeyden daha önemliydi. Bana bu gücü verirse, ihtiyacı olan ve istediği her şeyi almasını sağlardım.

Böyle bir gücü vermek için önce onu alması gerekiyordu.

"Sanırım buna nasıl başlayacağımı ve bununla nasıl yüzleşeceğimi bilmiyorum. Bazen paniklediğimde... orada kimin olduğunu ya da neden olduğunu unutuyorum. Kavgı ediyorum. Vurdum. Kaçıyorum..." Yüzünü buruşturdu. "Bir keresinde Liam'a çok sert vurmuştum." Sonra Vaughn'a bir bakış fırlattı.

"Hatırlıyorum," diye mırıldandı. "Her ne kadar homurdanıp dursa da, Dove, Liam senin için sokakları cesetlerle doldururdu."

"Bu-grafik olarak romantik," dedi başka bir yarı gülümseme, yarı yüz buruşturma ile.

"Eğer ceset istiyorsan, Dove, sadece söyle, ve güven bana, hepsini senin için ortaya koyacağız."

Evet, yapardık.

"Bu yine de ne yapacağımı ve bunu nasıl yapacağımı bilmediğim gerçeğini değiştirmiyor." Aferin kızıma. Bizi konumuza geri çekti.

"Bilmek zorunda değilsiniz," dedim. "Bu bize zaman kazandıracak. Seni biraz zorlamamız gerekecek. Sınırlarını test etmeliyiz. Sonra her seferinde seni biraz daha rahatlatacağız. Bilmem gereken tek şey, sana yardım edeceğimize güveniyor musun?"

"Evet." Sıfır tereddüt. "Ama seni incitmek istemiyorum."

"Birkaç çürük alabiliriz," diye söz verdim. "Ama bize güvenmek, çok fazla gelirse durmamızı söylemek anlamına gelir. Bize neyin işe yaramadığını söylemek - duygularımızı incitmek konusunda endişelenmeyin. Ne yaparsanız yapın, lütfen kendinizi 'katlanmaya' zorlamayın çünkü bizim istediğimizin bu olduğunu düşünüyorsunuz."

"Kel'e katılıyorum," dedi Vaughn hızla. "İkimiz de senin acı çekmeni istemiyoruz. *Asla*. Bir gün, bir hafta, bir ay ya da bir yıl sürerse... ne kadar sürerse sürsün."

"Ama burada açık olalım," diye ekledim. "Kuralları siz koyarsınız. Ne zaman olacağına sen karar veriyorsun. Nasıl olacağına sen karar vereceksin. Eğer bunlardan herhangi birinde yardıma ihtiyacın olursa, buna da sen karar verirsin."

"Bunu yaptığımızı diğerlerine söylemek zorunda mıyım?" Bu onun için mantıksız bir soru değildi.

"Onlara söylemek ister misin?" Vaughn onun bakışlarıyla doğrudan karşılaştı.

"Pek sayılmaz," dedi iç çekerek. "Ama onları dışlamak adil değil."

"Bu adil olmakla ilgili değil, Sparrow," diye hatırlattım ona. "Kimse skor tutmuyor."

"Muhtemelen iyi bir fikir çünkü... eğer öyle olsaydı ben kazanıyor olurdum."

Gözlerinden muziplik akmadan ve dudakları gerçek bir mizahın kıvrımına doğru eğilmeden önce yavaşça gözlerini kırıştırdı.

Vaughn bana, "Haksız değil," dedi.

"Hayır. Ve bununla ilgili bir sorunum yok."

Elimi ensesine doğru kaydırıp ve kaslarını saran gerginliğe masaj yaptım. "Neye ihtiyacın var, Sparrow?"

"Hepiniz," diye fısıldadı.

"O kısmı kolay," dedi Vaughn. "Başka ne var?"

Haydi, tatlı serçe. Sor bakalım.

"İkiniz de bana yardım edecek misiniz? Onu silmek istiyorum." Ben de öyle.

"Evet," dedim ona Vaughn'la aynı nefeste. "Sana yardım edeceğiz."

BÖLÜM 36

OceanofPDF.com

EMERSYN

T Ertesi sabah kahvaltıda Kellan bana çocuklar için krep yapma dersi verdi. Ders için ayakta durması gerekiyordu. Sırtıma doğru, kasıkları kıcıma yaslanana kadar. Ereksiyonunu ya da onu bana sürtmeye devam etmek için nasıl hareket ettiğini yanlış anlamak mümkün değildi.

İlk başta sertleştim. Bunu yapmak istememiştim ama vücudunun benimkini çerçevelemesi beni ürküttü. Sonra bir elini karnıma doğru kaydırды ve spatulayla elimi yönlendirmeden önce beni sıkıca kendisine bastırdı. Dürüst olmak gerekirse, enseme soğuk bir ter birikti ve nefes almayı hatırlamam tam üç krep sürdü.

"Sadece söyle," diye mırıldandı kulağıma doğru. "Hatırladın mı?"

Nabzımın ani atışları arasında onu duymak neredeyse zordu. Yanağını saçlarıma yumuşakça sürmesi yardımcı oldu. Elinin karnıma yaptığı yavaş masaj. Sonra elimi krepleri çevirirken yönlendirdiğinde rahatladım.

İkinci krep yığınınına geldiğimizde daha derin nefesler almaya başlamıştım. Kahvaltıda sevdiğimden çok daha fazla terlemiştim ama Kellan masaya oturup dizini sıvazlayınca kolayca kucağına kaydım.

Birkaç gün sonra Vaughn ben çalışırken stüdyoya girdi. Beni inceledi, sonra da yenilemeleri yapıldıktan sonra tavana yeniden asılan ipekleri inceledi.

Onları hâlâ kullanmamıştım. Fizik tedavi ve antrenman arasında, henüz onlara hazır olduğumdan emin değildim.

Henüz önemliydi. Gücümü inşa ediyordum. Bir hedefim vardı. *Yapacaktım* tekrar uç.

Vaughn içeri girdiğinde ben de rutinin ortasıındaydım ve ona baktım. -Özellikle de kapıyı kilitlediğinde. "Bölmeme izin verme, Dove."

Şaşkın bakışlarıma rağmen başka bir şey söylemedi, ben rutinimi yaparken duvara yaslandı. Mola vermek için durduğumda duvardan uzaklaştı ve beni tekrar bara yönlendirdi.

"Şunu benim için tut, olur mu?"

Aynanın tam karşısında olduğu için onu kaçırmam mümkün değildi, bu yüzden çubuğu kavradım ve bana doğru sürüklenirken onu izledim.

"Kollarınızı uzatın ve geri çekilin."

Merak beni mızrakladı ama ikiye bükülene kadar gerildiğimde gerçeklik keskin pençelerine battı.

"Gözlerini benden ayırma, Dove."

Bakışlarımı aynaya doğru kaydurdım ve onun bakışlarıyla karşılaştım. Kot pantolon, bol bir tişört ve kapüşonlu bir sweatshirt giymişti. İşten yeni dönmüş gibi bir hali vardı. Ama saat erkendi, belki de işe gitmek için çıkıyordu.

"Güvercin."

Nefesimi içime çektim.

"Daha iyi." Bir eliyle sırtımı ovuşturdu. "Nefes almaya devam etmelisin, bu bir kural."

Yutkundum ve sonra başımı salladım.

"Burayı arayabiliriz," diye hatırlattı bana. Sesinin yumuşaklığı yardımcı oldu. Yatıştırıcı mırıltısı ve alçak tınısı. Sesi onda gerçekten fark ettiğim ilk şey olmuştu.

"Hayır," dedim usulca. "Devam etmekte bir sakınca görmüyorum."

"Öyle mi?" Başını öne eğdi. "Ara vermemiz gerektiğinde ne söyleyeceğimizi hatırlıyor muyuz?"

"Dur," diye mırıldandım. "Hatırlıyorum."

"Güzel, seni çok zorladığım için Kellan'ın peşime düşmesine gerek yok." Alaycı bir yorumdu ama yeşil gözlerindeki ciddiyet çok daha fazlası olduğunu gösteriyordu.

"Gerçekten yardım istiyorum," diye itiraf ettim ve bunu vurgulamak için ona kıcımlı oynattım. "Sorduğum gün yarı yarıya seks bekliyordum ama..."

Vaughn kıkırdadı. "Dove, yıllar içinde tetikleyiciler hakkında öğrendiğim şeylerden biri de hiç beklemediğimiz bir anda ortaya çıkmaları. O zaman buna hazırдын. Bize odaklanmıştın ama olanları anlatmaktan da yorulmuşsun. Bu hiç kimse için adil olmazdı, özellikle de senin için."

Bu şekilde düşünmemiştim. "Özür dilerim..."

"Şşşt," diye mırıldandı, sonra elini sırtımda aşağı yukarı gezdirmeye başlarken mırıldandı. "Özür dileyecek bir şey yok, Dove. Biz de konuşmak istedik. Bu işi senin için nasıl yürüteceğimizi bulmak istedik. Onun bazı fikirleri vardı. Benim de bazı fikirlerim vardı."

Sıcaklık yüzümü haşladı. "Benim hakkımda mı konuştunuz?"

"Bunu bazen yaparız." Duygusal ağzında bir gülümseme belirdi. "Bu seni rahatsız ediyor mu?"

"Hayır mı?" Bu beni rahatsız etti mi? Aklımdan geçirdim ama sonra başımı salladım. "Hayır, rahatsız etmiyor. Sanırım bu şekilde düşünmemiştim ama konuşuyor olmanızdan memnun olmam garip mi?"

"Yanlış anlaşılmalardan mı endişeleniyorsun?" Eğer tahmin ediyorsa, kesinlikle doğru iz üzerindeydi. Nedense bunun bir spekülasyon olduğunu düşünmedim.

"Hepinizi hiç planlamamıştım." Bu hiçbir şekilde bir açıklama değildi. "Burada uyandığım ilk günden... sen duş alırken banyoya girdiğim ilk ana kadar. Bunu hiç planlamamıştım."

Gülümsemesi daha da yumuşadı ve kürek kemiklerimin arasına bir öpücük kondurmak için eğildi. "Dove, Jasper'ın başlangıçta paylaşmakla ilgili sorunları olduğunu biliyorum. Hawk sert bir adam ve değer verdiği kişinin onu terk edeceği fikriyle her zaman mücadele etti..."

Midemin bulandığına yemin edebilirim. "Bana onun sırlarını anlatmak zorunda değilsin."

"Sana fazla bir şey söylemeyeceğim," diyerek tekrar sakinleştirdi ve elini sırtımda gezdirdikten sonra kalçalarıma doğru indirdi. Dalgalar halinde gelen gerginliği gevşetmeye gerçekten yardımcı oldu. "Sadece anlıyorum. İsteddiğin şeyi talep etmekten her zaman korktuğunu anlıyorum."

Bu beni ürküttü ve bakışlarımı onunkilere çevirdim.

"Eğer korumak istemiyorsan, en iyi arkadaşını yıllarca saklamaz, derin ve karanlık bir sır olarak tutmazsın. Aileniz hakkında daha fazla şey öğrendikçe, bize neden güvenmediğinizi daha iyi anlıyorum - güvenemezsiniz. Buraya ilk geldiğinizde değil."

Sertçe yutkundum. Avucunu sağ kıkımın üzerine koydu ve masaj yapmaya başladı. Hareketler sert ve çok netti. "Artık sana güveniyorum."

"Ve bu," diye fısıldadı, "her şeydir."

Bana sırtıttı ve o zaman her iki kık yanağına da masaj yaptığını fark ettim. Bir ürperti ve ürperti merkezimde çarpıştı ve güldüm. Bu hem garip bir şekilde korkutucu hem de özgürleştiriciydi.

Sonraki üç gün de benzer şekilde geçti. Nerede olursam olayım beni buluyorlar ve kıkımı sıkmaya ya da masaj yapmaya özen gösteriyorlardı. Bazen bana sürtünebilmek için beni yakın tutuyorlardı, bazen de sadece kucaklarına oturuyordum. Çoğunlukla bununla başa çıkabiliyordum.

Gözlerime sabun kaçtığı gün Kellan arkamdan duşa girdiğinde kötü bir an yaşadım. Kendimi kapattım ve kendime geldiğimde duşta yere oturmuş, beni kucağına almış, nerede olduğumu tekrar fark edene kadar beni sallıyordu.

İki adım ileri, yarım düzine geri.

Vaughn'un odasındaki duştan tam olarak çıkmadan, "Bundan nefret ediyorum," dedim. Çoğunlukla hâlâ burada uyuyorduk. Birkaç gün sonra mobilyaları yeni yatak odalarına taşımaya başlayabilirdik.

Kellan bana, "Bu zaman alır, Sparrow," diye hatırlattı. O ve Vaughn çok sabırlıydılar.

"Daha fazla zaman almasını istemiyorum." Bir şey fırlatmak istedim. Ya da kırmak. Ya da bunu durduracak herhangi bir şey yapmak.

Kellan beni teselli edici sözlerle ya da bahanelerle yatıştırmaya çalışmak yerine kurulandı ve giyindi. Sonra beni bekledi.

"Bunu daha iyi hale getirmeye çalışmayacaksın, değil mi?" Çoğunlukla kuruydum ama neden kıyafetlerle uğraşayım ki? İstesem bile çıplak dolaşamayacağımdan emindim. Milo buradaydı ve bu çok garipti.

"Bu kısmı daha iyi hissettirmemi istemiyorsun."

Ona baktım. Şu anda gerçek miydi? Sesindeki sakın kesinlik beni çok kızdırmıştı. Nasıl her şey yolundaymış gibi orada öylece durabiliyordu? Ellerimi birbirine kenetledim ve çılgılık atma isteğimle savaştım.

"Hadi, Sparrow," diye mırıldandı. "Giyin. Yapacak işlerimiz var."

Kendimi yatağa atıp reddetme arzusu tam karşımdaydı. Bunun yerine kenara oturdum ve başımı öne eğdim. "Kellan... Ya bunu asla atlatamazsam?"

"O zaman yok."

Duymak istediğim cevap tam olarak bu değildi. Duvardan uzaklaştı ve oturduğum yere doğru ilerledi, sonra çömeldi, böylece ona bakmaktan başka seçeneğim kalmadı.

"Sparrow, kimse bunun kolay olacağını söylemedi. Yıllarını bu istismara maruz kalarak, duvarlar ve savunma mekanizmaları inşa ederek geçirdin. Zihninde ve hayatında bundan saklanmanın yollarını buldun. Bizimle geçireceğin birkaç günlük kolay bir oyun seni bu kadar çabuk uçurumun kenarına itmeyecek. Biz hata yapacağız, sen korkacaksın."

"Korkmak istemiyorum." Bu sefer ayağımı yere vurdum. "Harika, şimdi beş yaşındaymışım gibi konuşuyorum."

"Hayır, sayamayacağınız kadar çok savaşa girmiş ve sadece savaşın bitmesini isteyen bir hayatta kalan gibi konuşuyorsunuz."

Evet. Öyle sayılır.

Ellerimi ellerinin arasına aldı ve birbirine bastırdı. "Ama şöyle bir şey var. Artık bu savaşları tek başına vermiyorsun. Biz buradayız. Oraya varacağız. Sadece savaşmaya devam etmene ihtiyacım var. Bir süre ara verebiliriz. Dinlen ve biraz nefes al. Sonra, yarın tekrar dalarız."

Yüzümü buruşturdum. "Bu kulağa kaçmak gibi geliyor."

"İstersen kaçabilirsin, buradaki hiç kimse şikayet etmeyecek. Çünkü biz de seninle birlikte kaçıyor olacağız, çıkışını koruyacağız." Başını eğdi. "O tatlı kışını öyle ya da böyle koruyacağız."

Bir kahkaha attım ve gözyaşlarımı silmek için elimi çektim. "Bundan nefret ediyorum."

"Biliyorum," dedi. "Bu yüzden yardım istedin. Oraya varacağız."

Minnettar olmak yerine şikâyet ediyordum ve bundan daha da nefret ediyordum. "Özür dilerim."

"Özür dilemene gerek yok, hadi seni itmeden önce o güzel kışına bir şeyler giydirelim ve bugün itilmeye ihtiyacın yok."

Bunu tartışmak istediğimde bana sert bir bakış attı ve ben de sözlerimi kendime sakladım. Hayır, zaten bir an yaşamıştım ve bunun yorgunluğu iliklerime kadar işlemişti.

Günün geri kalanını atış poligonunda geçirdik. O kadar çok silah ateşledim ki kollarımın kopacağından emindim. Ama üç farklı tabancayı parçalarına ayırıp tekrar birleştirebiliyordum. Onları nasıl temizleyeceğimi, ateş edeceğimi ve yorulduğumda bile ateş etmeye devam edeceğimi öğrendim.

O gece, ben Kellan'ın üzerine yayılmışken, bir yanımda Vaughn, diğer yanımda Rome'un arasında uyuyakalmışım. Bir film izliyorduk. Bir ara Jasper ve Freddie içeri girdiler ve tekrar uyumadan önce onlara gülümseyecek kadar uyandım.

Yenileme çalışmaları devam ediyordu, ancak çocuklar gittikçe daha uzun seyahatlere çıkıyorlardı. Jasper koşuya çıktığında Vaughn'u da yanında götürüyordu. Onlar dönene kadar yeni oturma odası tamamlanmış olacaktı.

Liam'ın getirdiği devasa kanepe beni şaşkına çevirdi. Çoğumuzun üzerine yayılabileceği ve rahat edebileceği kadar büyüktü. Freddie

ortasına oturdu ve gözlerini tavana dikti.

"Sanırım Liam'ın büyüklük kuruntusu var. Bu şey çok fazla yer kaplıyor."

Kellan beni kendine çekerken kıkırdadı. "Film ya da dizi izlerken hepimiz kıvrılıp Sparrow'u paylaşabilelim diye. Poker masası ve bilardo masası ana oturma odasında olacak. Bu sadece bizim için."

Kulağa hoş geliyordu. Milo'nun yüzüne vurmayacağımız bir yerde dinlenebilirdik. Yine de bu fikirde de bir parça pişmanlık vardı.

Kellan başını eğdiğinde, onu öpmek için parmak uçlarımda yükseldim ve ellerini bol pantolonumun bel bandının altına kaydırıp kıcımlı kavradı. Bu bende bir şok etkisi yarattı ve gömleğini yumrukladım.

Bir an için kalbim durdu ve gözlerimi kırıştıtararak açtığımda bakışlarını üzerimde buldum. O Kellan'dı ve ben güvendeydim. Buradaki diğer tek kişi Freddie'ydi. Bu, çarpan kalbimi biraz daha yatıştırdı.

"İyi mi?" diye sordu başını kaldırdığında ve ben de ona sııttım. "İyi."

Kıcımlı bıraktı ve hafif bir tokat atmadan önce bir kez başını salladı. Yerimden sıçradım ve ben gülünce Kellan sııttı.

"Daha da iyi." Alnıma bir öpücük daha kondurdu. "Milo aşağıda. Doktor bugün geç saatlerde gelecek. Siz ikiniz burada kalın, tamam mı?"

Freddie zekice bir selamla, "Olur, K Baba," dedi. "Haydi, Boo- Boo. Film zamanı, sen ve ben."

Kellan gittikten sonra Freddie televizyonu açmadı, beni inceledi.

"İyi misin, Boo-Boo?"

Onun yanındaki kanepeye uzandım. Kocaman ve yumuşaktı, yayılmamız ve denizyıldızı gibi yatmamız için fazlasıyla yer vardı ve muhtemelen birbirimize dokunmayacaktık. Ayrıca bir kanepeden çok yatak gibi tasarlanmıştı ama kesinlikle bir kanepeydi.

"Sanırım öyle," dedim yavaşça. "Olmamalı mıyım?"

"Kel kıcımlı yakaladı." Bu açık sözlü sözler buz gibi bir su serpti. "Evet, öyle yaptı."

"Onunla konuşmam gerekiyor mu?" O kadar ciddiymi ki ona doğru kaydım.

"Hayır, sorun değil."

Şüphe mavi gözlerine süzüldü ve bir elini dağınık saçlarında gezdirdi. "Emin misin?"

"Evet." Kalbimi çaprazladım. "Söz veriyorum, sorun yok. I-" Kapalı kapıya baktım, sonra tekrar Freddie'ye döndüm. Roma biliyordu ve Liam ile Jasper kesinlikle şüphelenmiş olsalar da henüz onlarla konuşmamıştım. Ve hâlâ Mickey'yle konuşmam gerekiyordu.

Olabilir.

Her seferinde bir engel.

Serçe parmağını kaldırdı, ben de benimkini onunkine bağladım. "Vaughn ve Kellan'a amcamdan bahsettim."

İçindeki tüm hava boşalmış gibiydi. "Bana yardım ediyorlar."

"Kıçını avuçlayarak mı?" Kesinlikle ikna olmuş görünmüyordu.

"Evet." Gülümsedim çünkü bu gerçekten de iyiydi. "Korkutucu olsa bile - aslında korkutucu olduğu için. Kıçıma dokunan herkesin içimde tetiklediği kâbuslarla yüzleşmeme yardımcı oluyorlar."

Daha fazla açıklamama gerek yoktu. Freddie'nin gözleri karardı ve serçe parmağını sıktım.

"Burada benimle kal," diye yalvardım ve bana yeniden odaklandı. "Sana zarar vermelerini istemiyorum."

"Bana zarar vermiyorlar. Ben istediğim için beni itiyorlar. Dur dediğimde duruyorlar. Artık amcamın benimle ilgili *hiçbir şeyi* kontrol etmesini istemiyorum." Kelimeler niyet ettiğimden daha sert çıktı ama... Bekle. Aması yok. "Artık onunla hiçbir şey yapmak istemiyorum. Anal seksten hoşlanıp hoşlanmayacağımı bilmiyorum ama biri beni incitmeye çalışmadan bunun nasıl bir şey olabileceğini keşfetme şansı istiyorum."

Freddie yüzünü buruşturdu.

"Her şeyin nasıl gideceğini bilmiyorum, sadece sizden korkmak istemediğimi biliyorum. Bana zarar vermeyeceğinizi *bildiğim* halde korkmak istemiyorum."

Hâlâ beni incelerken alt dudağını ovuşturdu. "Onlara durmalarını söylediğinde duruyorlar mı?"

Başımı salladım. "Bazen, eğer bir anım olursa, onlara söylememe bile gerek kalmıyor. Bunu yapmaları gerektiğini biliyorlar ve benimle ilgileniyorlar. Yalan söylemeyeceğim, kolay olmadı. Yani bazen öyle oluyor ve sonra... bir şey oluyor ve ben tetikleniyorum."

"Ama pes etmiyorsun?"

"Hayır." Bu konuda kararlıydım. "Vazgeçmeyeceğim. Kel bir ay, bir yıl, on yıl sürse bile diyor. Onlar da vazgeçmiyor. İstedğim kadar hızlı ya da yavaş ilerleyebiliriz ama buna karar verecek olan benim."

Düşünceli görünüyordu. "Sence..." Soruyu hemen bitirmeden beni tekrar inceledi. O anda onu okuyabilmeyi isterdim ama gözlerinde çok fazla karanlık vardı. Çok fazla soru vardı.

O karanlık yerlerden bazıları sizi içine çekip boğabilir. Ama serçe parmağını tutmaya devam ettim. Buradaydım ve hiçbir yere gitmiyordum.

"Gerçekten yardımcı olacağını düşünüyor musun?"

"Umarım öyledir." Ona yalan söyleyemezdim. "Kel ve Vaughn'un fikirleri var. Konuşuyorlar. Bana yardım etmek için birlikte çalışıyorlar. Sanırım... Sanırım herkese söylersem onlar da yardım etmek isteyeceklerdir."

"Muhtemelen." Bana alaycı bir gülümseme verdi. "Bunun üzerinde çalıştığını biliyorum, ama sence aynı şeyi benim için de deneyebilir miyiz? Sadece sen ve ben. Erkeklerle rahat edeceğimden emin değilim..."

Bunu açıklamak zorunda değildi. "Ne istersen. İstedğin kadar yavaş ya da hızlı gidebiliriz. Ben uzman değilim. Ama ne yapmamı istersen yaparım."

Ağzının kenarları kıvrıldı ve tutuşunu serçe parmaklarımızı birbirine kenetlemekten sadece elimi tutmaya kaydırıldı.

"Bu işe yarıyor mu?" Birleştirdiğimiz ellerimizi kaldırdı ve ben de başımı salladım. "Kesinlikle işe yarıyor."

"Tamam o zaman. El ele tutuşalım ve gerçekten kanlı ve vahşi bir şeyler izleyelim."

Gülerek eğildim ve yanağına bir öpücük kondurmadan önce donakaldım. Ama Freddie beni orada bırakmadı, o boşluğu kapattı ve ben de ona öpücüğü verdim.

"Kan ve şiddet seni mutlu mu ediyor?" Freddie alaycı bir şaşkınlıkla söyledi. "Sen tam bana göre bir kızsın."

Tekrar güldüm, sonra o izleyebileceğimiz bir film ararken biz de rahatımıza baktık. Bir kere bile elimi bırakmadı.

BÖLÜM 37

OceanofPDF.com

JASPER

Dbence çok erken geldi. Daha bir fincan kahve bile içmemiştim. O geldiğinde Emersyn'in çoktan stüdyosunda olduğunu düşünürsek Sanırım bu kadar erken gelmesinin sebebi buydu. Bir gece önce yatmadan önce onu kontrol etmekten fazlasını yapamayacak kadar geç yatmışım.

Zaten Rome ve Kel'le birlikte kıvrılıp yattığı için onu olduğu yerde bırakmışım. Bir programa ihtiyacımız vardı. Onunla geçireceğim zaman için kayıt yaptırmak zorunda kalma fikrine kaşlarımı çatmışım. Yeniden uzamasına izin vermeye başladığım kollarımı kaşırken Doc'un sorgulayan bakışını yakaladım.

"Ne?"

"Bu kadar sinirlenmek için biraz erken."

"Eh," dedim omuz silkerek, sonra yüzümü buruşturdum. Dikişler atılmıştı ama bölge hâlâ hassas durumdaydı. Daha fazla yatmak istemiyordum. Araba kullanmak gibi yapabileceğim şeyler vardı, bu da kardeşlerimin üzerindeki yükün bir kısmını hafifletebileceğim anlamına geliyordu. "Geç yattım, alarm çok erken çaldı ve kahve içmedim."

"Terapinizi yeniden planlamak isterseniz..." Bakışlarım karşısında ellerini kaldırdı ama tavırlarında gerçekten korktuğunu gösteren hiçbir şey yoktu. "Ya da dünyaya kaşlarını çatmaya devam edebilirsin. Şimdi bunu sisteminden çıkar. Little Bit'in kendi PT'sine odaklanırken seni rahatlatmaya çalışmasına gerek yok."

"Teşekkürler," diye mırıldandım gözlerimi devirirken. "Aksi takdirde, sabahına işeyen bir huysuz olurdum."

Dudakları seğiren Doc, kendi kahvesini almak için hareket etmeden önce benim kahvemi bitirmemi bekledi. Kurdukları yeni makineyi çözmem gerekiyordu ama bazı günler sadece normal sade kahve istiyordum ve Doc da aynı ruh halinde görünüyordu.

"Ne?" Sırıtmaya devam edince sordum. Geri döndüğünde Doc'un sık gibi hislerinin yeni olduğunu düşünmüştüm ama şimdi merak etmeye başlamışım.

"Kahveni iç, Jas. Benimle daha sonra kavga et. Bugünkü kaldırış için ekstra enerjiye ihtiyacın olacak."

Kaldırmak mı?

"Ne kaldırıyoruz?" Elinde kahveyle mutfaktan çıkarken onu takip etmek zorunda kaldım.

Cevap vermedi, stüdyonun kapalı kapısında durdu ve kapıyı çaldı. Ses yalıtımı yapmıştık, bizi duymayabilirdi.

"Düğmeye bas," dedim ona.

Bir süre sonra kapının yanındaki bir düğmeye bastı. İçeride, kadının aynadan görebileceği bir ışık yandı.

Müziğin ne kadar yüksek olduğuna bağlı olarak zil sesini bile duymayabilirdi. Bir an sonra kapı terli, kızarmış ve ikimize de sırtan bir Emersyn'e açıldı.

"Jas, bu en iyi fikirdi," dedi bana ve benim de gülümsemem arttı. Sadece birkaç gün önce kurmuştuk.

Kendimi beğenmiş bir şekilde kahvemle onu selamladım.

"Ayrıca, günaydın." Bana bir öpücük kondurdu ve ben de onu yakalayıp cebime koyarak bir gösteri yaptım.

"Fizik tedavi zamanı," dedi Doktor kuru bir sesle. "Bugün depodayız. Çocuklar orada kullanabileceğimiz bazı ağırlıklar ayarladılar."

Kaşlarımı çattım, sonra ayaklarına baktım. Ayak topuklarının üzerine giydiği küçük çoraplar dışında ayakları çıplaktı. "Ayakkabıya ihtiyacın var." Daha fazla kıyafet demek istesem de, üzerinde göbeğini açıkta bırakan bir bluz ve spreyle boyanmış gibi görünen bir dans pantolonu olduğu için bunu yapmadım.

Birincisi, ne isterse giyebilirdi. İkincisi, ben olsam farelerden kurtulur ya da gözlerini oyardım. Gerçi...

"Bir kapüşonlu ya da sweatshirt almalısın," dedi Doc. Kahretsin evet, kötü adam o olabilirdi. "Dışarısı çok soğuk ve sen zaten ısınmışsın. Üşümek yok."

"Bunu yapabilirim. Bana beş verir misin?"

Başıyla onayladı ve onu stüdyodan çıkarmak için geri çekildi. Dudaklarıma gerçek bir öpücük kondurmak ve kahvemi yudumlamak için durakladı. Bir yudum aldığında kıkırdadım, sonra bana sırtıttı. "Sana da bir tane yapmayı teklif ederdim..."

"Hayır," dedim ona. "Bu harika. Muhtemelen Mickey bizi dövene kadar diğerini beklemek iyi bir fikir."

Doktor homurdandı. "Seni dövmeyeceğim."

Dönerek geri çekildi, yüzünde şakacı bir ifade vardı. Son birkaç gündür yüzünde eksik olan bir ifadeydi bu. Ya da belki de ben kaçırmıştım. Her iki durumda da onu gördüğüme çok sevindim.

"Bunu *şimdi* söylüyorsun ve kısa bir süre sonra 'it, hadi, bir tane daha yapabilirsin' olacak. Şuna bak, çok kolaydı. Bize bir tane daha ver." Doktor'un cesaretlendirmesinin mükemmel taklidi beni kıs kıs güldürdü.

"Sırf bunun için sınav çekmeyi de ekliyorum," diye dalga geçti Doc, kız ona bir öpücük kondurup gülerek merdivenleri çıktıktan sonra hoşnutsuz ifadesi gülümsemeye dönüştü. "Daha iyi görünüyor."

Bu ayıltıcı yorum beni duraksattı. "Günlerdir daha iyi görünüyordun."

"Öyle," diye kabul etti ve çantasını almak üzere mutfığa geri döndü. "Ama aynı zamanda kendini zorluyor ve yorgunluğun bir kısmı çatlaklardan sızıyor."

"Yenileme çalışmaları beklediğimizden daha uzun sürüyor ve birçok çıkmaz sokakla karşılaşıyoruz." Bu hepimizi hayal kırıklığına uğrattı. Yine de tadilat iyi gidiyordu. Yatak odalarını döşemeye başlamak üzereydik ama ona aldığımız yeni duş ve küvet de dahil olmak üzere diğer tesisat malzemelerini beklemek zorundaydık. Onun banyosu bizimkilerden daha büyük olacaktı ama yine de gerçekten ne kadar alana ihtiyacımız vardı ki?

"O kısmı seviyor," dedi, depoya d o ğ r u yola çıkmadan önce bizi antreye sokan kilidin elektronik açma düğmesine basarak.

Lanet olsun, buradaki havanın ısıracı bir serinliği vardı. Egzersiz alanı kurulabilmesi için arabalar yer değiştirmiş ve hareket ettirilmişti. Bankları ve serbest ağırlıkları çıkarmışlardı. Zemin betonu, herhangi bir paspas yoktu. Ama hazır olduğumuzda içeriyi tamir edecektik. Güvenli odaya ek olarak, diğer yatak odalarından bazılarını da ücretsiz spor salonuna dönüştürecektik.

Bu sadece daha fazla yenileme ve duvarları yıkmak anlamına geliyordu. Muhtemelen inşa ettiğimizden bu yana kulüp binasında yaptığımız en kapsamlı tadilatı. Kahveden uzun bir yudum aldıktan sonra deponun içini taradım.

Fareler ortalıkta görünmüyordu ama sokakta ya da yakınlarda nöbet tutuyor olmalıydılar. Bir gece önce getirdiğim kamyon boşaltılmayı bekliyordu ama bu bugün daha sonra olacaktı.

Dışarıda birkaç kamyonumuz vardı ve üçünün bu gece gün batımına kadar dönmesi gerekiyordu. Ekipler gelip tüm boşaltma, envanter ve ardından teslimat için tasnif işlemlerini yapacaktı.

"Hoşuna gittiğini biliyorum," dedim, Doc'a odaklanmadan önce kapıya bir göz attım, o da ağırlıkları kurmaya başlamıştı. Benim gibi o da

Bol giysiler, eşofmanlar ve bir sweatshirt giymişti, ancak onunkinin önünde kalın harflerle Ordu yazıyordu ve çok yıpranmış görünüyordu.

Benimki üzerinde Braxton Harbor yazan eski gri ve siyah bir sweatshirt'tü. Bunu nereden aldığımı bile hatırlamıyordum. Yine de rahattı ve onu her şeyden çok alışkanlıktan dolayı almıştım.

"Peki neden endişeleniyorsun?" Kızımın tadilatı beğenmesi hakkında yorum yapmayınca sordum. Belli ki onu rahatsız eden *bir şey* vardı.

Düz ağırlık sehpasını yana kaydırıldı ve daha büyük halteri kavradı. Üzerine sadece iki tane yirmi beşlik koymuştu, yani elli pound, ki bu o kadar da fazla değildi.

Bana bankı işaret etmeden önce test ederken bu sefer onu bekledim.

"Elliden çok daha fazlasını yapabilirim." Lanet olsun, Swan muhtemelen elliden çok daha fazlasını yapabilir.

"Yapabiliyor olmanız, yapacağınız anlamına gelmez. Bu bir güç yarışması değil, kas tonusunu ve kaybolan esnekliği geri kazanmakla ilgili. Ayrıca hiçbir şeyin yırtılmasını istemiyoruz. Yani 50 ile başlıyorsun."

Emir canımı sıktı. Hayır, emirden çok ses tonundaki kesinlik ve *beni zorlama imasıydı*. Sadece onu itmek istememe neden oldu. Dişlerimi sıkarak aklıma gelen ilk yorumu yuttum.

Doktor dönmüştü. İçerideydi. Bir süredir içerideydi, ben de izliyordum. Onu yumruklama dürtüsü azalmıştı ama tamamen yok olmamıştı. Dişlerimi gıcırdatarak kahveyi bırakmak ve başımı iki yana çevirmek için arkamı döndüm.

Öfkeyle bankın yanına gittim ve üzerine uzandım. Doktor beni görmek için hareket etti.

Evet, bu ona ters ters bakmama neden oldu. "Soruma cevap vermedin."

"Sana bunun kaybedilen kas tonusunu geri kazanmakla ilgili olduğunu söyledim-"

Barı tutarak homurdandım. "Swan hakkındaki soru. Neden endişeleniyorsun?"

"Yapacağımız bir konuşma değil." Bu ne lan?

Ona baktım, ama Doc bakışlarına karşılık verdi.

"O kısmı açıklamak ister misin?" dedim, kısmen reddedebileceği bir davette bulunmak istediğimden emin değildim. Yine de cevaplar istiyordum. Doktor, Emersyn söz konusu olduğunda benim göremediğim bir şey gördüyse, bunun ne olduğunu bilmek istiyordum.

"O benim hastam," dedi sanki her şeyi açıklıyormuş gibi. "Şimdi ne yaptığınıza odaklanın. Ağırılık hafif ama dirençten çok tekrarlara odaklanacağız."

Tutuşumu ayarlayarak barı kaldırdım ve göğsüme kadar indirdikten sonra yukarı ittim. Evet, hafifti. Elli kilo zorlamıyordu.

"Bana on beş ver, güzel ve sabit," diye emretti Doktor, ama ifadesini kafamda evirip çevirirken bu kısmı sadece yarım dinledim. "Bu iyi. Biraz nefes al..."

"Nefes almaya ihtiyacım yok." Ben de devam ettim ve o da yorum yapmadı. "O senin hastan," dedim tekrar yirmide. Hafif bir yanma kollarımdan omuzlarıma doğru ilerlemeye başlamıştı. "Yani gizliliği ihlal edeceğini düşündüğün her neyse."

Bize söylemediği başka bir şey mi oldu?

"Jasper," dedi Doc iç çekerek, barı yukarı ittiğimde kavradı ve tekrarlarımı durdurdu. "Beni sorgulayabilir ve bu endişeyi parçalara ayırabilirsin ya da iyileşmene ve daha iyi olmaya odaklanabilirsin. İkisini birden yapamazsın."

Onu bırakarak oturur pozisyona geçtim ve yüzümü ona döndüğümde yan tarafımdaki ani sancıya aldırmadım. "İkisini birden yapamayacağımı kim söyledi? Eğer bir şey onu etkiliyorsa beni de etkiler. Ne olduğunu bilmezsem ona yardım edemem."

"Sen de bayılırsan ona yardım edemezsin ve senin için endişelenmek onu daha fazla düğümler." Bu kuru gözlem yüzüne bir tokat gibi çarptı. Kollarını kavuşturup kapıya baktı, ben de aynısını yaptım. Hâlâ dışarıda değildi.

"Konuş benimle," dedim, sonra nefesimi üfledim ve "Lütfen," diye ekledim. Bu bana şaşkın bir bakış kazandırdı. İyi, siktir et, bunu hak etmiştim. "Doktor, o benim için önemli."

Bir elini başının üzerinde gezdirirken yüz ifadesi yumuşadı. "Evlat, onun senin için önemli olduğunu biliyorum."

Çok uzun zamandır bana çocuk dememişti. O zamanlar bundan nefret ederdim ama artık beni o kadar rahatsız etmiyordu. Genellikle Milo için kullandığı bir unvandı.

"O hepimiz için önemli."

Bu gerçeği olduğu gibi kabul ettim.

"Ama ona söz verdim, bana söyleyeceği ya da benimle konuşacağı her şey -Paylaşmam. Doktoru olarak zaten paylaşmazdım. Ben aynı zamanda onun arkadaşımı ya da yeniden arkadaş olmaya çalışıyorum."

Yüzümü buruşturarak ellerimi kalçalarımaya koydum ve ağırlıklara baktım. "Eğer kötüyse..."

"Ne olduğı önemli değil. Durumunuz ya da bana söylediğiniz herhangi bir şey hakkında benden söz isteseydiniz, ben de sizinkini paylaşmazdım. Aslında, paylaşmadım. Seninle değil. Milo'yla da. Ne de Kel. Hiçbiriniz."

Sikeyim.

Küfür etmek istedim ama aynı zamanda edemedim. "Buna saygı duymaktan nefret ediyorum."

Kıkırdadı. "İstediğın kadar nefret et ama kışını kaldırıp işinin başına dön." Bana bir basamaklı bankı işaret etti.

Ona baktım ve sonra ona baktım. "Merdivenlerden inip çıkabilirim."

"Sormadım. Kaldır kışını da oraya git. Ya da bu konuda tartışmaya devam edebiliriz.

buraya geldiğinde."

Her neyse. Benden ne yapmamı istediğini gösterdi. Oldukça basit görünüyordu. Yukarı çık, tut, sonra aşağı in, tut. Sadece, yukarı çıkarken tüm ağırlığımı bir bacağımda tutmam gerekiyordu çünkü tutuş diğer bacağım havadayken olacaktı. Sonra aşağı inerken de aynısı.

Ne kadar basit olsa da beşinci tekrarda terlemeye başladım. Dengem istediğim kadar sağlam değildi. Swan'ın onuncu basamağı gelmesi, Doktor'un nefes almak için mola verme emrini şikayet etmeden almamı sağladı.

Yan tarafımdaki lanet olası sancı da daha kötüydü.

"Yürü git," dedi bana, sonra parmaklarını kıvrarak Emersyn'i çağırdı.

"İyi misin?" diye sordu, bakışları bana sabitlenmişti. Elimden geldiğince ukala bir sırıtış takındım.

"Kıç tekmelemek ve isim almak. Doktor sana odaklanabilsin diye biraz ara verdim."

Alnında şüpheli bir kaş çatıldı ve dikkatini Doc'a çevirdi. Bizden ayrılmasıyla geri dönmesi arasında saçlarını topuzdan çıkarıp at kuyruğı yapmıştı. Ayrıca yüzündeki teri de yıkamıştı. Ya da belki de sadece serinlemişti.

Her iki durumda da, Roma'nın boya lekeli tişörtlerinden birini giymiş, yanına yaklaştığımda vanilya ve narenciye gibi kokan sevimli bir resim yaptı. Bu koku huzursuzluğumun bir kısmını yatıştırmaya yetti.

"O iyi, Küçük Bit. Sen kendi antrenmanlarına odaklan ki o da kendi antrenmanlarına odaklansın."

Bana söylediklerinin yankısı tam oradaydı ve turuma devam ederken ona bir bakış attım. Bakışlarımı kolayca karşıladı. Ona benim

zorladığımı ve sonunda biraz zayıf düştüğümü söyledi. Halterle aşırıya kaçtığımı ve dinlemediğimi söyleyebilirdi.

Onun yerine, sadece ona odaklandı.

Zeytin dalları gibi, kötü bir şey değildi. Onu serbest ağırlıkta çalıştırdıktan sonra ben de basamağa geri döndüm.

"Hâlâ bu işte miyim?"

Doktor rahat bir gülümsemeyle başını salladı. "Evet. Bir onluk set daha, sonra soğumak için yürüyün."

Swan bana bir bakış attı ama Doc dilini şaklatarak onun tekrar yaptığı işe odaklanmasını sağladı. Halter elli kilodan otuz kiloya kaydırılmıştı.

Benim ellilerle geçirdiğim kadar kolay bir zaman geçiriyor gibi görünüyordu, ama o bizim gücümüzü inşa etmiyordu.

Üçüncü basamaklara geldiğimde kaslarımın yanmaya başladığını ama pes etmediklerini fark ettim.

Halterden sonra Swan'a birkaç hafif beşlik verdi ve ardından ona yürüyen ciğerler yaptırdı. Bunların hiçbirisi *zor* ya da yoğun kas inşa edecek şeyler değildi. Ama bizi belirli bir performans seviyesini korumaya zorluyordu.

Orospu çocuğu.

Dayanıklılığımız üzerinde çalışıyordu.

Adımlarımın ortasında duraksadığımda Doc bakışlarımı karşıladı ve kaşlarını kaldırdı. Tamam, Doktor. Seni görüyorum. Ne yaptığını görüyorum. Sırıttım.

"Sırada ne var?"

BÖLÜM 38

OceanofPDF.com

EMERSYN

I Vandallar bizim için geleli neredeyse altı hafta olmuştu. Adam kendini benimle takas edeli kırk dört gün oldu. Freddie'ye göre, neredeyse seksen gündür ayıktı. Ayrıca Lainey'e tekrar veda etmek zorunda kalışımın üzerinden de bir gün geçmişti.

Milo için paketlenmiş bir hediye ve benim için de bir başka hediye bırakmıştı. İşte o zaman tatilin ortasında olduğumuzu anladım. Eve gitmesi gerekiyordu çünkü Andrea da eve gidecekti. Ailesine göre Adam hâlâ kayıptı ve bunun sonuçları olacaktı.

Amacı bunlardan mümkün olduğunca kaçınmaktı ama nasıl yapabilirdi ki? Gerçekten mi? Nerede olduğu hakkında hiçbir fikrimiz yoktu. Kimin elindeydi. Ya da ne zaman döneceğini. Bu bir zaman olmalıydı. Eşlere izin yoktu. Liam olasılıklar konusunda ihtiyatlı davranıyordu, ama bu sakladığı bir sırdan çok, ondan kaçmaya devam eden bir cevap gibi görünüyordu.

Davranışlarından dolayı kişisel bir hakaretti. Ayrıca bu konuyu ne zaman açsam değiştiriyordu. Tartışmak istemiyor gibi görünse de, endişelerini tam olarak gizleyemiyordu. Ne zaman yakınlaşırsak, geri çekildiğine yemin edebilirim.

Onunla geçirdiğim birkaç günden sonra, ortalıkta daha fazla görünmez olmuştu. Ona bağırarak istemiyordum ama Liam'ı takip etmenin tam zamanlı bir iş olacağını hissediyordum.

En azından artık PT'den o kadar nefret etmiyordum. Vaughn dönüşümlü olarak benimle ağırlık çalışıyordu. Jasper da benim PT seanslarıma katılmıştı ve giderek güçleniyordu. Mickey mi? Her zaman sabırlı ve istikrarlı görünüyordu ve daha ileri gitmek istediğimde bile beni dinliyor ve sonra beni yavaş ama istikrarlı yola geri yönlendiriyordu.

Sonuçlar ortadaydı. Daha güçlüydüm. Kollarımdaki ağrı her şeyden çok bir hayalet gibi görünüyordu. Başparmağımı yara izlerinden birinin üzerinde gezdirdim. Solmuşlar mıydı? Artık kırmızı ve kızgın değillerdi. Beyazlaşmaya başlamışlardı. Mickey sonunda onlara dövme yapmaya hazır olacağımı, çünkü yara dokusunun azalacağını söylemişti.

Vaughn, Rome'un kendi fikirlerini sunmasıyla birlikte bazı tasarımlar hazırlamaya bile başlamıştı. Freddie her iki kolumda da birer sosyal ölçüm cihazına ihtiyacım olduğu şakasını yapmıştı; biri arkadaşlık istediğimde, diğeri de insanların defolup gitmesini istediğimde kullanılmak üzere.

Yatak odamın kapısının çalınması beni melankolimden çıkardı. "Kapı açık."

Mobilyalarımız sadece son birkaç gündür buradaydı, bu yüzden hâlâ yeni alana alışmaya çalışıyordum. Yine de itiraf etmeliyim ki en sevdiğim şey Rome'un tavana yaptığı tabloydu. Gece gökyüzüydü ve yıldızların gerçekten parıldaması için bir şeyler yapmıştı.

Ona bunun ne olduğunu sormayı unutmamalıydım. Liam kapıyı iterek açtı ve ben de sııttım.

"Hey!" Poligondan döndükten sonra duş almıştım. Kellan atış antrenmanlarımı ciddiye alıyordu. Haftada iki kez, mazeret yok. Gerçi o gün olduğu gibi beni saatlerce atış yapmaya zorlamazdı.

Bana kurşun terapisinin bazı şeylere iyi geldiğini ama hepsine iyi gelmediğini söylemişti.

Günün bu geç saatinde, büyük boy bir tişörtün altına bol bir pantolon giyiyordum. Ama pantolon elimdeydi ve Liam'ı karşılamaya giderken yatağın üzerine bıraktım. Beni kucakladı ve dudakları sanki iki mıknaş birbirine yapışmış gibi dudaklarımı buldu.

Tenimin üzerinde elektrik sıçradı ve beni yukarı kaldırdığında bir inilti çıkardım. Kollarımı ona doladığımda, benimkiyle oynamak için içeri daldığında dilinin iyice istila etmesinin tadını çıkardım. Mırıldanarak ve yarı dönüp onu yatağa düşürmek istercesine, kalçamı nazikçe çimdiklediğinde inledim.

"Ne?" Homurdandım, başımı kaldırdım ve tüm ifadesi yumuşadı. "Ben de seni özledim, Hellspawn. Seni bu yeni yatağa yatırıp çığlıklarınla vaftiz etmekten başka bir şey yapmak istemesem de gözün görmeyene kadar ye seni, gitmemiz gereken bir toplantı var."

İçime bir sıcaklık yayıldı ve sözlerindeki o lezzetli vaat karşısında amımın kasıldığına yemin edebilirim. Sonra cümlesinin geri kalanı kaydedildi.

"Ne toplantısı?"

Duygusal dudaklarını keyifle kıvırdı ve dizlerim kalçalarının iki yanına gelecek şekilde yatağa oturmadan önce ağırlığımı değiştirerek bir kolunu kışımın altına koydu.

"Kel toplantısı alt katta toplanıyor. Vandalların işi."

Vandalların işi. Kalbim sıkışmıştı. "Peki benim gitmemde bir sorun yok mu?" Orada olmak istiyordum. Daha da ötesi, onlardan biri olmak istiyordum ama bazen her şeyi benim önümde konuşmak istemiyorlardı.

Başını arkaya yasladı ve gözlerini kısarak bana baktı. "Tabii ki gitmemde bir sakınca yok." Bir göz kırpışıyla diğeri arasında gözleri kısıldı. "Biri sana yapamayacağını mı söyledi?"

"Hayır, sadece... Bazen ben yokken bazı şeyleri tartışmanın daha kolay olduğunu biliyorum." Yani ben yokken de konuşuyorlardı ve her şeyin nasıl işlediğini bildiğimden değil...

"Hellspawn." Sesindeki emir cümlesi bakışlarımı onunkine çekti. "Seni almaya geldim çünkü hepimiz orada olana kadar başlamıyoruz. Sen hepimizin bir parçasısın."

Komutanın altında, özellikle "biz" dediğinde sessiz bir güven havası vardı.

"Döndüğüne sevindim," diye mırıldandım, sonra yanağını avuçladım. Bir gözünün köşesinde sarı-yeşil bir morluk vardı. Morluklar daha azdı ve daha seyrek, bu neredeyse iyileşmişti. "Vandallarla ve benimle."

Onu öpmek üzereyken başını biraz geriye eğdi ve bana baktı. "Sen bizden birisin."

"I-"

"Bu konuda tartışmak yok, Hellspawn. Aslında ne var biliyor musun? Pantolonunu giy çünkü o külotun çok ince olduğunu söyleyebilirim ve aşağı inmediğimiz için Milo'nun çenesini kırmak zorunda kalmak istemiyorum." Yanıt vermeme bile beklemeden ayağa kalktı ve beni ayağa kaldırdı.

Pantolonumu kapıp giymeme yardım etmek için diz çöktüğünde, yüzümün tekrar haşlandığına yemin edebilirdim ama pantolonu sabırsızlıkla sallaması beni acele ettirdi. Pantolonumu giyer giymez kaşlarını çatarak ayak parmaklarına baktı.

"Çoraplar-bir saniye."

"Ayakların neden bu kadar morarmış görünüyor?" Sesindeki hırıltı düpedüz yasadışı olmalıydı.

"Dans ediyorum," dedim yatağa oturup tüylü çoraplarımı çekiştirirken. "Antrenmanlarımı arttırdım. Dans etmek ayaklarımı çok yoruyor."

"Hmmm."

Birileri mutlu değildi. Ayağa kalkarak bir elimi göğsüne vurdum. Çenemi kaldırarak ona "Kabullen artık O'Connell," dedim. "Performans acı verebilir ama bu benim arzuladığım bir acı." Kapıdan çıkmadan önce çenesine bir öpücük kondurarak cümlemi noktaladım.

"Kahretsin," diye küfretti arkamdan nefesinin altında. "Bunu bilerek yaptın."

"Hayır," dedim ona, omzumun üzerinden bir bakış fırlatarak. "Sadece mutlu bir yan ürün." O beni yakalayamadan koridorun kapısına geldiğimde koşmaya başladım ve merdivenlerden inerken kahkahalar attım.

Son ikisinden atladım ve yeni ahşap zeminlerde sanki bunu yapmak istiyormuşum gibi kaydım. Aynı zamanda yeni tamamlanmış, içi doldurulmuş kanepeleri, yatar koltukları, doksan inçlik televizyonu, bilyardo masası, poker masası ve üç adet ayakta oynanan atari oyunuyla "oturma odasında" bulunan herkesin dikkatini çekti.

Bunlar geldiğinde biraz ürkmüştüm ama Rome sadece "Liam" dedi. Bu beni gülümsetti. Freddie Galaga'yı kendine mal etmişti ve şu anda en iyi yedi skora sahipti. Tahtada başka kimse yoktu bile.

Buna bayıldım.

"Kaçıyor musun, Sparrow?" Kellan bakışlarını arkama kaydırarak sordu ve ben de sııttım.

"Liam beni beklediğinizi söyledi ve ben de sizi bekletmek istemedim."

Dizini sıvazladı ve herkes yerini alırken ben de oraya yerleşmek için tırmandım.

Milo bize dikkatle baktı ve Kellan Milo'nun bakışlarını karşılarken bir elini kalçama kaydırıldı. Kardeşim hiçbir şey söylemeyip sadece başını sallayıp gülümsemesini sakladığında neredeyse yumruklarımı sıkacaktım.

Çok fazla kazanma.

Liam, Kellan'ın yanındaki sandalyeye doğru yürüdü ve içine çöktü. "Alarmımı kuruyorum. Yedi dakika içinde buraya geliyor."

"Bu toplantının ne kadar süreceğini düşünüyorsun?" Vaughn önce bana, sonra da Liam'a birer bira uzattı ve kendisi de bir bira içmek üzere kanepelerden birinin ucuna yerleşti. "Ve Freddie, şu oyunu durdur..."

"Neredeyse-"

"Freddie," dedi Jas ve Liam aynı ses tonuyla. Gülmemek için elimi ağzıma götürmek zorunda kaldım, özellikle de oyun karakterin öldüğüne dair sızlanma sesi çıkardığında.

"Anlaşılan," dedi Freddie, "işim bitti."

Bize katılmak için yanımıza geldi ve başımın tepesine bir öpücük kondurmak için yanımda durdu.

"Size katılıyorum çünkü Boo-Boo burada."

"Anlaşıldı," dedi Kellan azımsanmayacak bir eğlenceyle. "Hadi çocuklar, buraya gelin ve şu işi yapalım." Kellan beni dürttüğünde, kucığına daha da kaydım ve bacaklarımı sandalyenin koluna sardım. Kulağımın arkasına bir öpücük kondurmadan önce, "Daha iyi," diye mırıldandı.

Roma merdivenlerden indi, saçları nemliydi. Yukarı çıkmadan önce onu görmemiştim. Odanın içinde bir tur attı ve parmaklarını yanağımda gezdirmeden önce Jasper'ın yanındaki masadan bir bira aldı. Elini yakaladım ve sıktım. Bana baktı ve ben de ona gülümsedim. Başıyla onayladıktan sonra oturmak için hareket etti.

Yer değiştirene kadar Milo'nun neredeyse düşünceli bir şekilde beni izlediğini fark etmedim. Mickey kanepede onun yanına oturmuştu ve ben ona baktığımda sessiz bir selamla birasını kaldırdı.

Bu hoşuma gitti. Herkes buradaydı. Sadece Lainey eve gitmek zorunda kalmasaydı daha mükemmel olurdu.

"Artık hepimiz burada olduğumuza göre," dedi Kellan. "Konuşmamız gereken birkaç konu var. Liam ile başlıyoruz... Brixton hakkında şu ana kadar ne öğrendiniz?"

Bu benim dikkatimi ona çekti ve bunu yapan tek kişi ben değildim. Son birkaç hafta boyunca Brixton, şok tasması ve Roma'yı o dayığı yemeye zorlamak üzerinde durmamak için elimden geleni yapmışım. Ama onu unutmamışım.

O ya da Adam.

Liam kaşlarını çatarak, "Hiçbir şey," dedi. "Bu hafta başında kralla bir telefon görüşmesi yaptım. O daha da az şey biliyor ve bundan da memnun değil. Neredeyse her bir Kraliyet mensubu bu avın içine çekiliyor." Bu onu kesinlikle mutlu etmemişti. "Ortalık kan gölüne dönecek, çünkü bu kralın gözüne girmek için bir fırsat ve bu adamlardan bazıları daha önce hiç şans verilmemiş piyonlar."

"Seni vurma ihtimalleri nedir?" Milo sordu ve ben sertleştim. Ben daha tepki veremeden Kellan bacağımyı hafifçe sıktı. Ona baktığımda, gözlerinde onlara güvenme isteğini okudum.

Başımı salladım ve o da bacağımyı bir kez daha sıkıp ovdu.

"Bana bakmıyorlar bile. Kahretsin, yarısı adımı bile bilmiyor," dedi Liam homurdanarak. "Piskopos olmanın avantajları var. Gerçek şu ki, Brixton ve adamları iyi. İçeri girdiler, Rome ve Hellspawn'ı aldılar, Rome'u bir ringe attılar ve biz ortaya çıkana kadar onları kontrol etmeyi başardılar. Sonra da hiçbir iz bırakmadan ortadan kayboldular."

"Peki ya bu etkinlikleri yöneten insanlar?" Brixton'ın onları yönettiğini sanmıyordum, çünkü yine de bazı kurallara uymamız gerekiyordu. Aslında onlar daha yeri bile bulamadan biz dövüşlerden birine doğru yola çıkmıştık. Bu bir kontrol olduğunu göstermiyordu - tabii bu bir rol değilse.

"Sarayı yöneten adamları bulmak için savaşıacak çok fazla katman var. Hiçbir şey imkansız olmasa da Hellspawn, Brixton'ın paravan olarak kullandığı kişiler olmaları pek mümkün değil. Her şeyden önce, ikizimi çok iyi tanıyorlar. Rome benimle pek çok maça geldi ve ikincisi, bu onlar için çok fazla teşhir olur."

Nasıl olduğunu sormak istedim ama sesi emin geliyordu, ben de öylece bıraktım. Kralla ilgili başka sorularım da vardı ama yine ondan bahsetmedi, ben de bekledim.

Şimdilik.

Liam'ın alarmı çaldığında Kellan ona sadece bir bakış attı ve Liam da onu tersledi. Herkes güldü, ben bile. Brixton hakkında konuşmanın uyandırdığı gerginliğin bir kısmını hafifletmeye yardımcı oldu.

Tartışma kamyonlara ve sevkiyatlara döndü. Daha çok tadilatlarımız hakkında. İşin içine maliyetler girdi ve Kellan bir sonraki ay tekrar kara geçene kadar birkaç şeyi ertelemek zorunda kalacağımızı söyledi.

"Yardım edebilirim," dedim düşünmeden önce. "Yani, param var." Sadece hesaplarıma erişim sağlamam gerekiyordu.

"Yardım ediyorsun," dedi Kellan kararlılıkla. "Güvende kalıyorsun, kendini korumayı öğreniyorsun ve bize yardım ediyorsun."

Onlara nasıl yardım ediyordum?

"Hellspawn, şuna bir iğne koy. Şu anda paranızı almak için ailenizle uğraşmak zorundayız. Eğer yapmak istediğin buysa, bizi kaydet. -Ama hazır olana kadar onlarla uğraşmak zorunda değilsin."

Ailem. Doğru.

Kaşlarımı çattım.

"Ayrıca," diye devam etti Liam. "Daha fazla değişiklik olursa ben hallederim. Yani, buranın cehenneme dönmesinin nedenlerinden biri de benim."

Konuşma değışti ama ben hala ailemle ilgilenmeye devam ediyordum. Hesaplarım vardı. Emanetlerim bile vardı. On sekiz, hayır, on dokuz yaşındaydım. Bunlar erişebileceğim hesaplardı.

"Sparrow," dedi Kellan usulca, odadaki konuşma uğultusu yükseldiğinde. Tüylerim diken diken oldu ve Milo'nun hâlâ beni incelediğini fark edince kaşlarımı kaldırdım ama o başını salladı.

Bunu bir kenara bırakıp Kellan'a baktım. "Özür dilerim, düşünüyordum."

"Üzülecek bir şey yok; şu anda uğraşmanız gerekmeyen şeyler hakkında düşünüyordunuz. İhtiyacımız olan şeylere fazlasıyla sahibiz. Hiçbiriyle uğraşmak zorunda değilsin dediğimde ciddiymdim."

"Biliyorum. Liam da aynı şeyi söyledi." Sesimi tıpkı onunki gibi alçak tuttum.

"Şimdi bana söz ver, önce benimle konuşmadan onları alarma geçirecek bir şey yapmayacaksın." Hepsiyle değil, sadece onunla.

"Söz veriyorum," dedim. "Onlarla gerçekten konuşmak istemiyorum." Annemi görmek istiyordum ama bu, kafamın arkasında sürekli ittiğim, içimi kemiren bir duyguydu. Bazı günler onlardan herhangi biriyle akraba olduğumu neredeyse unutuyordum.

Bunu daha çok sevdim.

"Her şey yoluna girecek," dedi Kellan nazikçe. "Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Buna inanmak istiyorum," dedim. Ama bazen bu çok zor oluyordu. Bir an beni inceledi ve elini boğazıma doğru kaydırdığında, temasa doğru eğildim ve alnımı onunkine dayadım. Etrafımızda yükselen ve alçalan sohbetin uğultusu, erkeksi kahkahalarla karışarak daha da yardımcı oldu.

Her şey yoluna girecekti.

Belki bunu yeterince söylersem doğru olur.

BÖLÜM 39

OceanofPDF.com

Toplantıdan sonraki gün Little Bit'in fizik tedavisine geç kaldım. Jasper zaten bir teslimat için dışarıdaydı, ama onu egzersizlerini yaptığına dair kefil oldu. Dürüst olmak gerekirse, bu noktada, Jasper muhtemelen iyiydi. Onu tamamen taburcu edebilirdim ama...

Faaliyetlerinin yarı sınırlı olması hoşuma gitti. Eğer bu onu yüzde yüz iyileşene kadar kavgadan uzak tutacaksa, bu daha iyiydi. Sonra tekrar... hepsine çocuk gibi baksam da, değillerdi.

Ben geldiğimde Little Bit depodaydı. Spor salonu tam olarak bitmemişti ama bitmeye yakındı. Depoda da iş başında fareler vardı. Uzak taraftaki büyük bir palet yığınının yanında yoğun bir tartışma içinde olan bir gruba göz attım.

Dışarı çıkmaya hazır olmayan bir teslimat almış olmalılar. Dış kapı kapandığında kamyonundan dışarı kaydım ve kaşlarımı çattım çünkü elinde telefonla ağırlık sehpasında oturduğu yerden yaklaşık on beş adım ötede başka bir fare vardı.

Yüz ifadesi ekrana odaklanmıştı ve çoğunlukla çevresinden habersizdi. Milo kulüp binasının kapısından çıkana ve orada duran fare hemen doğrulana kadar rahatlamadım.

Milo bir elini kaldırdı ve fareyi diğerlerine doğru göndermeden önce kız kardeşine doğru bir işaret yaptı.

Beni bekliyorlardı. Hızlı bir tokalaşmayla Milo'yu selamlamak için karşıya geçtim. "Her şey yolunda mı?"

"Evet. Bazı sorunlarla karşılaştık. Kamyonlardan ikisi bozuldu. Kel onlarla ilgilenmek için yola çıktı. Rome'u da yanında götürdü, ben de burada Ivy'yle kaldım ve bu adamlara teslimat yapmam gerekiyor."

"Ama ben gelene kadar gitmiyordun." Anlaşıldı. "Liam nerede?"

"Toplantıda." Yüzünü buruşturdu. "Daha sonra Warrick'le görüşmek için onunla buluşmam gerekiyor. Yani bir süre sadece sen ve Ivy olabilirsiniz. Freddie Jasper'la birlikte yolda."

Bu, beklenmedik birkaç gecikmeden daha fazlasıydı. "En azından ikiniz dönene kadar buralarda olacağım." Kılıfındaki silahı kontrol etmeme gerek kalmadı.

Sırtımın alt kısmı. Ceket saklamıştı. Botlarımın içinde de bir çift bıçak vardı.

Kamyonda başka bir silah daha vardı.

"Nöbete dört fare bırakıyorum. İkinizi de rahatsız etmezler." "Bizim için endişelenme, evlat." Omzuna vurdum. Daha fazlasını yapabilirdim farelerle başa çıkmak. "Zor durumda kalırsam, Ivy'yi yanıma alırım."

"Doğru," dedi Milo yavaşça, sonra kız kardeşine baktı. Bize bakmıyordu ama konuşmanın farkında olduğunu hissediyordum. Hâlâ kırılğan bir havası olsa da, bu hava özündeki gücü gizliyordu. Olan biten her şeyi görmüyormuş gibi "davranmakta" ustalaşmıştı.

İnsan daha önce her şeyin ne kadar kötü olduğunu merak ediyordu. Yine de bu merak, üzerinde durmayı göze alabileceğim bir şey değildi. Bana gerçek bir cinayet planı yaptırdı. İlk kez değil, bu benim için sorun değildi. Barış istiyordum. Huzuru tercih ederdim.

Savaştan korkmuyordum.

"Seni ne yiyip bitiriyor?" Odağımı ona çevirdim. Son birkaç haftadır, özellikle de Rome ve Little Bit'i geri aldıktan sonra ve kız arkadaşı buradayken Milo sakinleşmeye başlamıştı. Dikenli tellerle çevrili alanın ortadan kalktığını söyleyemesem de, bir yol açılmıştı.

"Onun için endişeleniyorum," diye itiraf etti. "Liam için de endişeleniyorum. Bu... Brixton denen kişi, her kimin için çalışıyorsa ve Reed'e sahip oldukları gerçeği..." Ağzı ince bir çizgi halinde düzleşti. "Ailesiyle olan bu saçmalık." Bana bir bakış attı. "Ne kaçırdım Mickey?"

"Evlat," dedim ses tonumu sert ama sessiz tutarak. "Onun için her şeyi yaptın. Bu çocuklar için her şeyi yaptın. Sana hemen söyleyeyim, eğer bir şeyi kaçırdıysak, kaçırdığımızdan emin olmak için çok çaba sarf edildiği içindir."

"Pinetree?" Gözleri düzleşti ve burun delikleri açıldı. "Ona uyuşturucu vermişler. Elektroşok tedavisi." Evet, bunların çoğunun satır aralarını ben de okumuştum. Toksikoloji konusunda yaptığım gibi satır aralarını çoktan aşmamıştım.

"O orada değil. Bunun bir daha olmasına asla izin vermeyeceğiz."

Onun bir daha istismar edilmesine kesinlikle izin vermeyiz. Cinsel istismara değil. Fiziksel istismara değil. Zihinsel ve duygusal istismara da. Milo detayları bilmiyor olabilir ama çok yaklaşmıştı. Henüz bunu dile getirememiş olsa bile.

"Biliyorsun-"

"Yapma," dedim ona, bir elimi havada gezdirdikten sonra omzuna koymak üzere kaydırdım. Little Bit konuşmamızı fark etmişti. Hareketsizleşmişti ve dikkati artık elindeki telefonda değildi. "O kısma odaklanma. Önümüzdeki savaşlarla mücadele ediyoruz. Yaklaşan savaşlar için hazırlanıyoruz."

"Peki ya göremediklerimiz?" Bakışlarını benimkilere kilitledi. Bir an için karşımdaki adamda eskiden olduğu çocuğu görmek çok kolay oldu. Çok hızlı büyümüş ve ailesinin onu korumak için yanında olması gereken türden duygusal ve fiziksel fedakârlıklar yapmış bir çocuk.

"Ben senin arkadayım. Sen de benimkini. Biz de onun. Biz de onların. Onlar da bizimkini." Sonra, çünkü son zamanlarda bu giderek daha doğru hale gelmişti, "Onu ya da senin şu fişekçini hafife alma. Onlar bu savaşta yer aldılar ve bizi korumayacaklarından bir an bile şüphe duymuyorum."

Bakışlarımı kaydırdım ve onun bakışlarını yakaladım. Yüz ifadesi endişeyle doluydu ve ona gülümsemek için elimden geleni yaptım.

"Bu arada, ondan bir şeyler sakladığımıza karar vermeden önce gidip onunla fizik tedavi üzerinde çalışacağım."

Milo iç çekti ve bana dönmeden önce ona baktı. "Onun herkesle çıkmasını ya da bu hayatı aktif olarak seçmesini hiçbir zaman kabullenebileceğimi sanmıyorum."

Nedense bunun sadece benim için değil herkes için ne kadar açık olduğunu anladığından emin değildim. "Bu senin ayrıcalığın. Onun için dünyayı istiyorsun. Ama onun istediği de bu. Bazen... bu iki şeyin aynı olmak zorunda olmadığını kabul etmeliyiz. Önemli olan onun seçimleri."

Dudaklarında belli belirsiz ama gerçek bir gülümseme belirdi. "Dikkatli ol ihtiyar, duyguların ortaya çıkıyor."

"Sana ne kadar yaşlı olmadığımı hatırlatmadan ve seni yumruklamadan önce defol git buradan." Ona kendi dostça gülümsememi verdim ve kız kardeşine el sallamak için bir elini kaldırmadan önce kıkırdadı.

Ona doğru yöneldiğimde bizi görmezden geliyormuş gibi davranmayı bıraktı.

"O iyi mi?" diye sordu beni selamlamak için. Ayağa kalktığı anda, büyük beden kıyafetlerine, neredeyse ayaklarına büyük gelen spor ayakkabılarına ve at kuyruğu şeklinde topladığı saçlarına rağmen o kadar sert görünüyordu ki, parmaksız bir çift eldiven giymişti.

Ona çok yakıştı ve onu bunları giyerken görmek beni daha iyi hissettirdi. Son seansımızda bunları ona verdiğimde, biraz

Şüpheli.

"O iyi, Küçük Bit. Erkek kardeşlerin yaptığı şeyi yapıyor, yani kız kardeşleri için endişeleniyor."

"Ben iyiyim," dedi, savunma pozisyonu almak için kollarını kavuştururken bile çenesini meydan okurcasına kaldırdı.

"Bu endişelenmeyeceği anlamına gelmez. Tıpkı senin onun için endişelendiğin gibi."

Yüzünü buruştururken burnunu kırıştırdı. Her ne kadar doğal bir zarafeti ve klası olsa da, kardeşinin inatçı küçük pislği gibiydi. Bunu en başından anlamalıydım.

Lafı açılmışken... "İşe koyulalım mı?"

Telefonu bacağında fark etmediğim bir cebe sokmadan önce kardeşinin gittiği yere ve sonra bana bir bakış attı. Sıkıca oturmuştu ve telefonu yerinde tutuyordu.

"Ben hazırım," dedi bana. "Hemen sonra gitmek zorunda mısın?" "Hayır... Bir şey mi oldu?"

"Seninle konuşmak istiyorum... eğer zamanın varsa." Zaman yaratırdım.

"Tamamdır. Hadi yapalım o zaman."

Her ne kadar bana şimdi söylemesi için onu zorlamayı tercih etsem de, ona nefes alması için yer verdim. İyileşme sürecinde aldığı kilolar, sadece yaraları nedeniyle değil, özgüveninin aldığı darbeler nedeniyle de nefes kesici olmaya devam ediyordu. Dans ettiğini biliyordum ama ipeklere geri dönmemişti.

Herhangi birimiz gördüğünde değil. Bu onun görmediği anlamına gelmiyordu. Yani bu bir endişe alanı olmaya devam etti. Tekrar söylüyorum, zorlamıyorum. Henüz değil.

Tahmin edecek olursam, sabırları tükendiğinde onu kışkırtanlar Jasper ya da Liam olurdu. Onu zorlamak istemedim. Hele ki güveni yeniden inşa etmem gerekirken.

Öte yandan, hedeflerine ulaşamamasına izin verirsem ona iyilik yapmamış olurum.

Her seferinde bir adım.

Ona ağırlık kaldırma konusunda rehberlik ederken fazla konuşmadık. Kısa sürede kaldırdığı ağırlık miktarını artırmıştı. Tekrarları da artırmıştı. Milo ve sıçan ekibinin paletleri ve kasaları kamyonlara yükleyip yola çıkmaları neredeyse bir saat sürdü. Milo'nun sadece destek için farelerle koşmasından hoşlanmıyordum ama Little Bit'i burada tek başına bırakamazdık. Depodaki sesler

azalmış olsa da, rahatlamıştı.

Farelerin etrafındaki rahatsızlığı için bir şeyler yapmamız gerekiyordu. Anladım. Söylediklerini yapmak dışında ona karşı parmaklarını bile kıpırdatmazlardı. Ama o bunu biliyor muydu?

"Aşırıya kaçma konusunda dikkatli ol," diye hatırlattım ona. "Seni güçlendirmek istiyoruz, yorgunluktan tekrar sakatlamak değil."

"Biliyorum," diye mırıldandı. "Tekrarlarımı sadece on, ağırlıklarımı da beş arttırıyorum. Ama yanmayı hissetmem gerek."

Şüphecililiğimin bir kısmı ortaya çıkmış olmalı, çünkü kapüşonunun fermuarını açtı ve silkindi. Buranın soğuğuna rağmen çalışıyordu, bu yüzden serinlemek istediğini düşündüm. Kapüşonunu beline bağladıktan sonra bana baktı.

"Gerçekten biliyorum," diye beni temin etti.

"Seni duydum, Küçük Bit. Endişelenmeye hakkım var. Çok fazla ilerleme kaydediyorsun, bu yüzden hiçbir şikayetim yok."

Yüz ifadesi aydınlandı. Oh, bu muydu? Hay sikeyim. Kendimi tekmeleyebilirdim.

"Harika gidiyorsun," diye devam ettim. "Şu sıradakileri halledelim, sen su içtikten sonra bir kahve içebiliriz."

Daha sıcak bir gülümseme dudaklarını gerdi. "Bu hoşuma giderdi."

Kaldırmaya başlamak için ağırlık sehпасına geri döndüğünde, onu tespit etmek için takip ettim. Eğer övgüye ihtiyacı varsa, onu övgü yağmuruna tutacaktım.

Kendini çok zorlamasına izin vermektense, otuz dakika sonra bittiğini söyledim. Biraz daha zorlamak için itiraz etmemesi, her şeyden çok ya işinin bittiğini ya da gerçekten benimle konuşmak istediğini gösteriyordu.

"Duş almak ister misin?"

"Um..." Temkinli bir koklama kontrolü yaptı. "Çok kötü olduğumu sanmıyorum. Bu sabahki antrenmanımdan sonra duş aldım."

"Ter hiç kimseyi öldürmedi, Küçük Bit. Hadi sana kahve getirelim." Su içmeye devam et diyeceğim ama antrenmana başladığından beri termosla su içiyordu. "Buradan mı almak istersin yoksa gezintiye mi çıkmak istersin?"

Bu onu hazırlıksız yakaladı. Yavaşça gözlerini kırıştırdı. "Aslında ben biraz gezmek istiyorum. Tek başımıza gitmemizde bir sakınca var mı?" Etrafına hızlı bir göz gezdirdi. "Sadece bir çanta almam gerekiyor."

"Bize bir şey olmaz. Milo'ya biraz dışarı çıkabileceğimizi ve eğer gitmek zorunda kalırsam seni de yanımda götüreceğimi söyledim. Adamları benimle olduğun konusunda uyatabiliriz, böylece geri döndüklerinde endişelenmezler. Sen de telefonunu al..."

"Ki bu da takip ediyor." Sırtışındaki hız, kasıklarına inen bir başka tekme idi. Pinetree'de yaşadıklarının hemen ardından gelen bir kaçırılma olayı kesinlikle iz bırakmıştı.

On dakika sonra, o ve çantası kamyonetindeydi. O içerideyken Kel mesajına cevap vermişti. Ona bir gezintiye çıkacağımızı ve başımı dik tutacağımı söyledim. Pek heyecanlanmasa da, onu haberdar etmemi söyledi.

Liam'ın ukalasısı önümüzdeki bir saat içinde bu yöne gideceğini, telefonunu takip edeceğini söyledi. Bana uyar. Depodan çıktığımızda, ayaklarını gösterge paneline koymuş ve ellerini ceplerine sokmuştu.

"Tamam, Küçük Bit. Şimdi beni endişelendiriyorsun." Konuşmaya bu şekilde başlamak niyetinde değildim ama zamanı gelmişti. "Bana neler olduğunu anlat."

İç çekti. "Konuşmak istediğimi söylediğimi biliyorum ama şimdi... şimdi nereden başlayacağımdan bile emin değilim."

"Nereye istersen," diye önerdim. "Bana nasıl olduğunu anlat, gerçekten."

Başını çevirip bana bakarak, "Ben iyiyim. Sanırım iyiden de iyiyim. Çok yakından bakmak biraz korkutucu."

"Gerçek olup olmadığını bilmediğiniz için mi?"

"Gerçek olduğunu biliyorum ama... Şuna baksana, bayıldım." Sözünü kesti ve aniden öne doğru oturdu. Caddenin her tarafındaki ve farklı vitrinlerdeki süslemeler onu büyülemişti. "Neredeyse Noel olduğunu unutup duruyorum."

"Bu konuda bir şeyler yapabiliriz."

"Yapabilir miyiz?"

Onun için *kesinlikle* tatillerle ilgili bir şeyler yapıyorduk. "Yapabiliriz," dedim. "Yapacağız. Bana güveniyor musun?"

Son iki kelime, o taşı gölete atmak istemediğim için ağzımdan kaçtı. Geri çekilmek yerine dikkatle bana baktı. "İstiyorum."

"Tekrar yaparsan ben de sevinirim." Siktir et. "Ama hazır olduğun zamanı da bekleyebilirim."

"Mickey..." Derin bir nefes aldı ve sonra aceleyle verdi. "Sınavlarınızda benim hakkımda çok şey öğrendiğinizi biliyorum. Biliyorsun... saldırılar hakkında."

Direksiyonu tutuşum sıkılaştı ama her şeyi nötr tuttum.
Bu tarafsızlık tamamen bir yüz ifadesiydi ama buna ihtiyacı vardı. "Evet."

"Sen... beni otele götürdüğünde neden içeri girmediğimi sormuştun ama o zaman sana söyleyemedim."

"Hatırlıyorum."

"Sana nasıl büyüdüğümü anlatmam gerek. Ailem hakkında ve..."
Dudaklarını yaladı. "Pinetree gibi şeylerin neden olduğu hakkında." Sesindeki en ufak bir titremede bir elimi direksiyondan çektim ve ona doğru uzattım.

Kısa bir tereddüitten sonra elini benimkinin içine kaydırды. Parmakları buz gibiydi.

"Duyduklarınız hoşunuza gitmeyebilir."

Zaten nefret ediyordum. "Ben halledebilirim, Küçük Bit. Bilmemi istediğin şeyi söyle."

Bir nefes daha aldı ve sonra kelimeler aceleyle ağzından döküldü.
Hikaye tuttu ama her bir tepkimi saklamak zorunda kaldım.

Onunla. Amca.

Onu. Lanet olsun. Amca.

"Milo'ya söyleyemem," dedi o kadar ağır bir sesle ki kenara çekip onu kucağıma almak istedim, böylece yükü ben taşıyabilirdim. Henüz bir yerde durma zahmetine girmemiştım. Hayır, sadece sürmeye devam ettim.

"Küçük Bit, Milo seni bu gezegendeki her şeyden daha çok seviyor. Ona güvenebilirsin. Seni *asla* suçlamayacaktır."

"Sorun bu değil," diye itiraf etti. "Çok büyük hayal kırıklığına uğrayacak Mickey. Bana defalarca daha iyi bir hayatım olmasını istediğini söyledi. Beni evlat edinen ailenin... beni götürdükleri dünyanın... onun bana veremediği her şey olacağını."

Ve ona verdikleri her sözde başarısız olmakla kalmamışlar, onu *incitmişlerdi*. Ona güvenmediğini düşünmesi onu kırabilirdi.

Bu insanlar hakkında her şeyi bilmem gerekiyordu. Amcasının sadece bir kontrol manyağı olduğunu düşünmüştüm. Sınıf meselesi yüzünden onu kontrol etmek isteyen kibirli bir ahmak.

Bu o kadar uzaktı ki komik değildi.

Evet. Milo çok öfkelenirdi. Ama aynı zamanda onun için kan aramaya da giderdi. Hepimiz öyle yapardık. "Diğerlerine söyledin."

"Henüz herkes değil," diye itiraf etti, elindeki ince titreme bunun onun için ne kadar zor olduğunu gösteriyordu. "Ama üzerinde çalışıyorum. Ama Kel ve Vaughn

Doğru. Herkesin bilmesi gerekiyor. Hepimiz... birlikteyiz..." Bana sorgulayan bir bakış fırlattı ve onu itmeye çalıştığımdan beri ilk kez kapı tekrar açık görünüyordu. "Garip... Her anlattığımda biraz daha kolaylaşıyor."

Başımı dik tutacağıma söz vermişim ve öyle de yaptım. Liam arkamızdaki şeride doğru sürüklenirken onu fark etmemin tek nedeni buydu. Bana el sallamak istercesine elini kaldırdı ve ben de ona bakmadan önce başımı salladım.

"Liam biliyor mu?"

"Hepsi değil ama bir kısmı."

"Tamam," dedim, sonra elini kaldırdım ve parmak eklemlerine bir öpücük kondurdum. "Hemen arkamızda."

Yanaklarını ıslatan gözyaşlarını sildi ve arkasına bakmak için döndü. Ama bir kez olsun elimi bırakmadı. El salladığında ona göz kulak oldum. Onun varlığı ona yardım etti.

Hepsi yaptı.

Güzel. Buna ihtiyacı
var. Benim mi?

Kana ihtiyacım var.

A. Çok. Of. Kan.

BÖLÜM 40

OceanofPDF.com

EMERSYN

T Mickey'i anlatmak düşündüğümünden çok daha zor oldu. Her kelimeyi yorum yapmadan dinledi, ta ki ben

Bitti. Elini bir can simidi gibi uzattığında ona sarıldım.

Hikâyeyi anlatmak zorunda kaldığım her seferinde, sanki bir neşterle kendimi yırtıp açıyor, ruhumu söküyor ve tüm karanlık iç organlarımı incelenmek üzere ortaya döküyordum. Acıttı. Yine de her seferinde daha az acıyordu.

Kendimi yırttığım yerde yara dokusu büyüdüğü için mi yoksa her seferinde dökülecek biraz daha az karanlık olduğu için mi iyileşti, gerçekten bilmiyordum. Bilmek istediğimden de emin değildim.

Eğer sorsaydım, Kel'in benim için diğerlerine anlatacağından emindim ama bu... Bu benim sırrımdı. O kadar uzun süre bununla yaşamıştım ki, onlardan binlerce mil uzaktayken bile beni bağlamış ve ağzımı tıkamıştı.

Daha fazla değil. Beni tutsak eden bağları kesip atmam gerekiyordu. Hepsini temizleyebileceğimi hiç sanmıyordum ama belki kanayarak sistemimden atabilirdim.

"Hazır mısın?" Milo, az önce Uggs'larımı giymek için oturduğum oturma odasının açık kapısında duruyordu. Gözlerinin altındaki gölgeler biraz hafıflemişti. Son birkaç gün içinde saçlarını kestirmiş ve düzeltmişti. Kot pantolon ve polo tişört giymişti, sanki onu ilk kez yarı giyinik görüyordum.

Herkes gibi o da kot pantolon ve tişörtü tercih ediyor gibiydi. Kötü olduğundan değil ama polo ona farklı bir görünüm veriyordu. "Üşümeyecek misin?" Kısa kollu bir gömlekti. Ben kazak giymeyi tercih etmiştim, çünkü yaralarımı gizlemekten çok sıcak tutmak istiyordum.

Evet, yara izleri yaşananların somut kanıtlarıydı ama onlara alışmıştım. Son birkaç hafta içinde, Mickey'nin bana kullandığı yara jeli ve yuvarlama terapisi sayesinde pürüzlü izler solmuştu. Yok olmamışlardı.

Asla gitmeyeceklerdi. Ama artık onları gördüğümde irkilmiyordum.

Gelişme, değil mi?

Milo alaycı bir gülümsemeyle, "İyi olacağım, Ivy," dedi. "Eğer uzun süre dışarıda kalacak olsaydık, durum farklı olurdu."

Haklıydı. Kendime baktım. Yumuşak bir kazak ve bir çift tozluk giymiştim. Uggs ayaklarımı sıcak tutacaktı. Yanıma alabileceğim bir ceketim vardı ama bir süre dışarıda kalmadıkça onu giymeyecektim.

"Yanımızda bir şey getiriyor muyuz?" Ayağa kalkarken kazağımı düzelttim ve seslenmek için döndüm, "Freddie! Milo ve ben gidiyoruz. Vaughn aşağıda, sanırım Kellan ve Rome da birazdan akşam yemeğiyle dönecekler."

"Anladım," diye bağırdı. "Bize tatlı getirin, özellikle de Bayan Stephanie cheesecake yaptıysa!"

Sırıttım. "Yemin ederim."

Milo sesini biraz daha yükselterek, "Evet, cheesecake yaptıysa geriye pek bir şey kalmaz," dedi.

"Dostum, Raptor," diye yakındı Freddie. "Berbatsın. Boo-Boo arkamı kolluyor.

Değil mi, Boo-Boo?"

"Kesinlikle." Çantamı omuzlayıp Milo'ya katıldığımda hâlâ gülüyordum. Çantadan çok bir tote'ye benziyordu ama içinde silahımın yanı sıra bir kutu biber gazı ve yepyeni bir panik butonu da vardı. Kellan her ikisini de zula eşyalarım eklemişti.

Zimba yeni oturma odasının köşesinde, Freddie'nin kurduğu kendine ait masanın üzerinde duruyordu. Gülünç ve mükemmeldi. Üstünde, duvarda asılı bir balta vardı. Jasper bundan da oldukça memnun olmuştu ama Kellan sadece gözlerini devirmişti.

En çok keyif aldığım şey, buraya yerleşmekle ilgili küçük şeylerdi. Çocuklar burayı bir ev gibi yaptığımızı söyleyip durdular ama burası zaten sahip olduğum en iyi evdi.

"Beş dolarına bahse girerim ki tatlı kalmayacak," diye dalga geçerek onu koridorda takip etmemi işaret etti.

Mekândaki değişiklikler devam ediyordu. Roma ana koridorda bir duvar resmi yapmaya başlamıştı ve tüm erkeklerin çarpıcı bir yorumuydu. Kel bir araba üzerinde çalışıyor ve Jasper kenarda durmuş, omuzlarında sopayla bir şey bekliyordu. Vaughn bir dövme üzerinde çalışıyordu ama müşterisini göremiyordunuz. Freddie bile resmedilmişti ama göğsünde açık bir kitapla koltukta uyukluyormuş gibi görünüyordu.

Henüz Milo, Mickey, kendisi ya da Liam'ı eklememişti ama her gün yeni bir şey ortaya çıkıyordu. Buna bayıldım. Aşağıda, Vaughn kulağına dayadığı telefondan başını kaldırıp baktı.

"O ve Milo şimdi gidiyorlar," dedi ve parmağını bana doğru uzattı. Yanına gidip dudaklarına bir öpücük kondurmak için gerçek bir teşvike ihtiyacım yoktu. Göz kırparak telefonu kulağıma doğru kaydırıldı.

"Alo?"

"Bir randevun olduğunu duydum, Hellspawn." Liam'ın neşeli sesi içime bir ürperti gönderdi.

"Sanırım bu sabah size Milo ile Bayan Stephanie'de akşam yemeğine gideceğime dair mesaj atmıştım. Muhtemelen birkaç saat sürecek."

"Eğer yaparsa gizlice biraz cheesecake al."

Güldüm. "Freddie de az önce aynı şeyi istedi. Cheesecake'inin harika olduğunu varsayıyorum." Vaughn'un gözleri parladı ve sertçe başını salladı.

"Bayan Stephanie harika ikramlar yapıyor ama çikolatalı muslu cheesecake'i Mil için sakladığı özel bir şeydi - ya da en azından bitter çikolata parçacıklarıyla yaptığı türden."

Ağzımın sulandığına yemin edebilirim.

"Tamam, eve fazladan tatlı getirmeye çalışacağım."

Liam uzun bir "evet!" sesi çıkarırken Vaughn yumruğunu pompalama taklidi yaptı. "Döndüğünde orada olacağım." Liam'ın verdiği bu söz Vaughn'a

içim ürperdi. Doğru, kardeşimle, aileden saydığı bir kadınla ve yemeği bizimle paylaşması için davet ettiği aileyle akşam yemeğinden önce bu kadar tahrik olmamam gerekiyordu.

"O zaman görüşürüz," dedim ve bir öpücük gönderdim. Bu hem ona hem de Vaughn'a idi. Telefonu ona geri verirken Vaughn göz kırptı.

"Hadi gidelim," dedi Milo gülerek. "Aslında tatlı yemeyi planlıyorum, bu yüzden bu pisliklerin hiçbirinin tatlı alacağını sanmıyorum."

"Göreceğiz." Sadece bir parçam olsaydı, onlarla paylaşmak için geri getirirdim.

Yolcu koltuğuna oturduğumda Milo depodan çıkarken aklıma geldi, yedeğimiz yoktu. "Dışarı çıkarken her zaman üçüncü bir kişi olması gerekmiyor mu?"

"Bize bir şey olmaz," dedi Milo. "Arabalarda ve telefonunuzda takip cihazları var ve panik butonu da sizde." Başka biri olsa şaka yaptığını düşünürdüm. Ama Milo öyle değildi, son derece ciddiydi. "Herkes nereye gittiğimizi, ne zaman orada olmamız gerektiğini ve kontrol edeceğimizi biliyor. Söz veriyorum Ivy, bu işi halledeceğiz. Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim."

Ben de ona bir şey olmasına izin vermezdim. "Arkadayım," dedim ve bana hızlı bir sırtış attı.

"Biliyorum."

Onun cevabı karşısında içimde kabaran duyguyu açıklayacak kelime bulamadım. Tedirgin edici bir huzursuzluk ve daha da vahşi bir coşku damarlarımda dolaşıyordu. Sanki sahneye adımımı attığım anda sistemime adrenalin yağıyordu. Gerçeklik ve performans arasındaki o an, her şeyin birbirine karıştığı andı.

"Ağlıyor musun?" Milo sordu, sesinde keskin bir endişe vardı. Bir elimi sarsakça kaldırıp yanaklarıma götürdüm.

"Hayır, evet... belki." Kendi kendime güldüm. Kelimeleri düzgün bir şekilde oluşturmak bile benden kaçıyor gibiydi.

"Bunu açıklığa kavuşturduğunuz için teşekkür ederim. Sorun nedir?" Son iki kelime bir soru gibi görünse de, bir emir gücüyle çarptı. Ancak bu otoriter emir bile sarhoş edici aidiyet hissini ortadan kaldıramadı.

"Bir sorun yok," dedim, yüzümdeki nemin tüm izlerini sildiğimden emin olarak. "Sadece arkanı kolladığımı söylediğimde gözünü bile kırpmadın. Seni korumama gerek olmadığı için bana hırlamadın ve sen de-" Hem inançsızlık hem de sevinç olan bir duyguyu nasıl tarif edebilirdim? İkisi birbirini dışlamıyordu ama aynı tepkiler de değildi.

Bir süre sonra "Anladım," dedi. Bir trafik ışığında durmuştuk ve bana baktı. "Gerçekten anlıyorum. Güvende olduğunu ve seni koruyacağımı söylediğimde irkilmedin bile. Sadece sözümü kabul ettin ve bana inandın."

"Sana kesinlikle inanıyorum." Son birkaç ay içinde bir noktada, gerçekten de her zaman istediğim ve eksikliğini hiç hissetmediğim kardeşim olmuştu. Tüm şiddetli protestolarına ve erkeklere sert bakışlarına rağmen, onların yanında bana yer açtı ve benim için bir yer açtı.

Hala bazı kısımlarında tökezledik, ama aynı zamanda-

"Sana güveniyorum," dedim. "Senin yapmayacağın hiçbir şey olmadığını biliyorum ve seni güvende tutmak için elimden gelen her şeyi yapacağımı bilmen benim için çok önemli."

"Tamamdır," dedi neredeyse çok kolay bir şekilde. "Ama ben ağabey ayrıcalığını kullanıyorum, önce senin güvende olduğundan emin olmalıyım."

"Bu bir şey değil." Öyle bir şeymiş gibi gelmedi.

"Bu kesinlikle bir şey," dedi Milo kararlı bir şekilde. "Muğlak dil, sözleşmeyi yazan kişinin lehinedir. Önce ben geldim, kuralları ben koydum, dolayısıyla sözleşmeyi de ben yazdım."

"Ergo?" Yan döndüm ve onu inceledim. "Beni kanunlara uymaya mı zorlayacaksın?" Alay etmeye ısınmak biraz zaman alıyordu ama bu da giderek kolaylaşıyordu.

Bir süre sonra direksiyona vurarak "Huh," dedi. "Sanırım son zamanlarda okuduğum tüm sözleşmeler ve organizasyon dokümanları aklıma geliyor."

Yüzümü buruşturdum. "Özür dileyeyim mi?"

Kahkahası daha derin, biraz daha zengin ve gerçek bir mizahla doluydu. "Hiç de değil. İnce yazıları okumaktan hoşlanacağımı hiç düşünmezdim ama bu beni hukuk öncesi çalışmalarına geri götürüyor."

Oh. Kahretsin. Yüzümü buruşturdum. "Hâlâ hukuk okuyabiliyor musun?"

"Elbette," dedi omuz silkerek. "Ama biri hapisane avukatı tutar mı?" Bir an durakladı. "Biliyor musun, boş ver, tutabilirler. Ama davranış kuralları var, yıllarca süren dersler var ve... diyelim ki eskiden sahip olduğum sabır ciddi şekilde sınandı."

"Belki," dedim, bayram ışıklarına ve tüm süslemelere bakıp sırtarak. Pek dışarı çıkmamıştık ama çocuklar yakında bir ağaç yapmayı planlıyorlardı. Zamanımız vardı. O kadar çok tatili yolda geçirmiştim ki, süsleme yapmanın nasıl bir şey olduğunu unutmuşum.

Genellikle otellerde ve mekanlarda görebileceğim tüm süslemeler vardı.

"Bence inanılmaz sabırlı ve gerçekten zekisin. İsteseydiniz muhtemelen tüm deneyimlerinizi akademik krediye dönüştürebilir ve diplomalarınızı tamamlayabilirdiniz."

"Belki," dedi, daha önceki düşüncemi yineleyerek. "Göreceğiz bakalım. Şu anda o zamanki kadar kararlı değilim."

"Şimdi faydası olur mu?" Daha önce, tüm amacının özgeçmişini ve Vandalların servetini geliştirerek benim dünyamın bir parçası olmak olduğunu söylemişti. Hukuk okumasının tek nedeni bu muydu?

Hemen cevap vermedi; onun yerine düşünüyor gibiydi. Noel müziğini açtığında, cevap vermemesinden rahatsız olmadım. Bilmiyor olabilirdi ve ben buna *çok* aşınaydım.

Bayan Stephanie'nin araba yoluna girdiğimizde, tatil ışıklarının *çılğın* gösterisi dikkatimi çekti. Evinin önü bir filmde fırlamış kocaman bir sahne gibiydi. Işıklar dans ediyor ve farklı görüntüler yansıtıyordu. Çatısında bir Noel Baba, bahçesinde ren geyikleri ve hatta ağacına "çarpan" kızak yüzünden çimenlerin üzerine saçılmış hediyeler vardı.

"Bu-"

Milo yeni bir coşku dalgasıyla, "Biraz abartılı ama kesinlikle en iyisi," dedi. "Mickey Noel'i özlediğini söyledi, o yüzden bu Noel'in tadını çıkarmak için harika bir yol. Ağacını asacağını biliyorum."

Elimde çantamla aceleyle arabadan çıktım. Sonra tüm bu çılgınlığı içime çekmek için tekrar durdum.

"Ivy?"

Ona baktım.

"Avukat olmak şimdi yardımcı olabilir. Bunu düşünmeye devam edeceğim." Yavaşça sıırttım. "Neye ihtiyacın varsa."

"Hemen şimdi," dedi ellerini birbirine sürterek. "Seni içeri sokmam ve soğuktan kurtarmam gerek."

Gülerek onunla birlikte verandaya çıktım. Kapıyı açmadan önce iki kez çaldı. Parıldayan ışıklar ve zengin et aromaları ve sonsuz derecede tatlı ve kesinlikle çikolataya benzeyen bir şey dizisi üzerine tatil müziği yayıldı.

Milo'yu içeri kadar takip ederken karnım gurulduyordu. Ayakkabılarını çıkarıp kenara koydu, sonra Uggs'larımı çıkarabilmem için bana kolunu uzattı.

"İçeri gelin," diye seslendi Bayan Stephanie mutfaktan. Şenlikli bluzunun ve kot pantolonunun üzerine bir önlük giymişti. "Mickey çoktan geldi ve harıl harıl çalışıyor. İşkilerimiz ve ordövrümüz var ve hepimiz birbirimizi yakalayabiliriz."

"Mickey burada mı?" Milo'nun gülümsemesi biraz kendini beğenmiş bir hal alınca içimde bir şaşkınlık belirdi.

"Haydi," dedi. "İyi akşamlar Bayan Stephanie, Ivy'yi kesinlikle kardeşinizle tanıştırmalıyız."

Mutfakta, ocağın başında duran ve yüzünde alaycı bir ifade olan Mickey'ydi. İçimde yeni bir şok dalgası oluştu. Bakışlarımı Mickey'den Bayan Stephanie'ye, oradan da Milo'ya çevirdim. Bu da neydi böyle?

Mickey bana özür dileyen bir bakış atmadan önce Milo'ya, "Hıyarlık etme evlat," dedi. "Bayan Stephanie benim kız kardeşim, Little Bit. Bunu ona karşı kullanma. Güven bana, o gerçekten de görüldüğü gibi bir melek."

Bayan Stephanie ona vurduktan sonra aceleyle yanımıza geldi. Milo'ya sarıldı, Milo da ona kolayca karşılık verdi ve ben kaşlarımı çattım.

"Bunu nasıl bilemedim?" Tüm ipuçlarını tamamen kaçırmış mıydım?

"Çünkü bu çocuklar kendilerini komik sanıyorlar," dedi Bayan Stephanie, Milo ve Mickey'ye biraz sitem ederek. "Kucaklaşmaya hazır mısınız?"

Hâlâ ellerimiz kapalı mı?"

Milo'yla daha önce yaptığım konuşmadan, ışıklardan ve Mickey'yi burada bulduktan sonra, bazı konularda normalde olduğumdan çok daha rahattım. "Sanırım sarılmayı deneyebiliriz."

"Evet!" Bayan Stephanie ellerini zaferle havaya kaldırdı ve bana şiddetle sarıldı. Şekerli kurabiye ve bal gibi kokuyordu. "Harika. Ayrıca, seni son gördüğümünden çok daha iyi görünüyorsun."

Bizi masaya, bir kase sosu çevreleyen soğuk sebzelerin ve ince kesilmiş ekmekle birlikte biraz humusun olduğu yere doğru yönlendirdi. "Birkaç kişi olacağız, o yüzden keyfinize bakın. İstersen soda ve su da var Emersyn. Şarap ikram ederdim ama bunun için hâlâ çok gençsin."

Şaşkın bir şekilde koltuğa kaydım ve yüzünü buruşturan Mickey'nin gözlerine takıldım.

Kız kardeşi hakkında hiç konuşmamış mıydık? Bütün çocuklar biliyor olmalıydı. Yine de... Onları yakalayacaktım.

Bayan Stephanie, "Umarım mocha çikolatalı cheesecake seversin," dediğinde midemin guruldadığına yemin edebilirim. "Milo'nun favorisi olduğunu biliyorum ama küçük bir kuş bana bitter çikolata ve kahveden hoşlandığını söylediği için özel bir mus yaptım."

Yaptım. Gerçekten yaptım.

"Beni kimin gammazladığını sormayacağım bile," diyerek Freddie'nin kitabından bir cümle çaldım ve Mickey sırtırken Milo'dan bir kahkaha aldım. "Cheesecake'e *bayılırım*. Freddie ve Liam, sakıncası yoksa fazladan getirmemi istediler."

"Benim için hiç sakıncası yok. Hepsi için dilimimiz olduğundan emin olacağım." Bayan.

Stephanie memnun görünüyordu ama Milo gözlerini devirdi ve ben sadece sırttım.

Benim için bir puan.

BÖLÜM 41

OceanofPDF.com

VAUGHN

"T Yoldalar," dedim Liam'a. "Ne kadar uzaktasınız?" "Köşeyi dönünce," diye yanıtladı Liam. "Kel ve Rome zaten geri dönüyorlar. On dakikadan fazla sürmez. Jas orada olmalı."

"Öyle. Sadece bunun dışında kalmak zorunda olduğu için mutlu değil." Başparmağımı alt dudağıma sürttüm. "Dove'a ne yaptığımızı söylemediğimiz için heyecanlı değil."

"Bu bir temizlik işi," dedi Liam ve ses tonunun son derece makul olduğunu kabul etmek zorundaydım. Haksız değildi, bu bir temizlik işiydi. Bir an önce halledilmesi gereken bir temizlik işiydi. "Hellspawn bunu halledebilirdi ama halletmesine *gerek yok*."

"Saçları iyi ayırdığını söyleyen oldu mu hiç?" Bunu bir iltifat olarak söylememiştim ve gülüşü de pek mizah içermiyordu.

"Çok fazla pratik." İç çekti. "Bazen çok fazla. Beş dakika sonra görüşürüz."

Bir şey söylememi beklemeden telefonu kapattı. Jasper merdivenlerden inerken Freddie de arkasındaydı.

"Diğer herkes yolda," dedim ona.

Freddie kendini kanepeye attı ve yayıldı. "Eminim K babanın çoktan bir planı vardır."

Jasper ona bir bakış attı. "Ona böyle demeyi gerçekten bırakmalısın. Rahatsız edici."

"Hayır," dedi Freddie sırtarak. "Komik, özellikle de o suratı yaptığında."

Deponun kapısı açıldı. Alt katta yankılanan yumuşak ses uğultusu, her zaman birinin içeri girdiğini de duyacağımız anlamına geliyordu. Küçük şeylerdi. İkincil kapı bir dizi döner kilitle açıldı.

Çin yemeği kokusu havayı doldurdu ve ayağa kalktım. "Mutfak."

"Aww..." Freddie alaycı bir şekilde dudak büktü. "Ben rahatım. Hadi baba K. Vaughn'a burada kalıp yemek yiyebileceğimi söyle."

Kellan gözlerini devirdi ama sırtışı gerçekten sinirlenmiş olmaktan çok bıkkın bir eğlenceydi. Buna karşılık vermesi gerekmiyordu ama Freddie çoktan kanepeden yuvarlanmıştı.

Tabaklarla uğraşmadık, sadece kartonları ayırdık, kapları aldık ve içine daldık. İyi plan, çünkü açlıktan ölüyordum. Liam bira yerine su açtı. Ama hiçbirimiz içmiyorduk.

İş bitene kadar olmaz.

"Nereden başlıyoruz?" Dove dönmeden önce yapmak istediğimiz her şeyi yapmak için sınırlı bir zaman dilimimiz olduğu için sordum.

"İşte," diye cevap verdi Kellan ve ona uzun uzun bakan tek kişi ben değildim. "Son birkaç haftadır bunu düşünüyordum. Kamyon soygunları. Sparrow'un hareketleri hakkında ayrıntılar. Bizimkilerle ilgili detaylar. Birinin stüdyonun nerede olduğu da dahil olmak üzere kulüp binasının tüm planını bildiği gerçeği. Ayrıca duvarları delmek için doğru cephaneye de sahipler."

Yemeğini bir kenara bırakarak öne doğru eğildi ve kollarını masaya dayadı.

"Tesadüf mü? Tamamen mümkün. Örneğin," diye devam etti tek parmağını kaldırarak. "Amcasının bizi izlemeleri için adam tuttuğunu biliyoruz."

Bizi izlediler. Fotoğrafımızı çekti. Bizi korumak için bizi terk etmesi gerektiğine ikna etmesi için ona malzeme sağladı. Bu sorunların *bazılarıyla* başa çıktık ama hepsiyle değil.

"Bununla birlikte, 19D'lerin soygunlara karıştığını biliyoruz. İş yapıyorlardı, bizi izliyorlardı, kamyon hareketlerini rapor ediyorlardı. Bazı kamyonları takip ediyorlardı."

O gerçekleri sayarken bile ensemın kaşındığının farkındaydım. 19D'ler tarih olmuştu ama bu arada çok fazla soruna yol açmışlardı.

"Milo ve Mickey birkaç hafta önce bir koşucunun peşine düştüklerinde bir isim bulduk, Jason Chaser. Weavil'in anlattıklarına bakılırsa Warrick'in hayır kurumuyla bağlantılı olabilir ama orada Chaser adında biri yok ya da bizim bulabildiğimiz kadarıyla kayıtlarında yok. Liam'ın adamları başka birini buldu..."

"Constantine," diye ekledi Liam. "Adı mı soyadı mı bilmiyorum. Saray ekibiyle bağlantıları olduğunu biliyoruz ama bilgiyi doğrudan onlardan almıyoruz. Kral da kim olduklarını bilmiyor. Brixton'la bağlantılı olup olmadıklarını merak ediyorum. Şimdiye kadar onlara ulaşmak için başvurduğumuz her yoldan elimiz boş döndük."

Kardeşine şöyle bir baktı.

"Rome ve Hellspawn Brixton'la olan etkileşimlerini anlattılar. Onlara bir işveren için çalıştıklarını, Rome'a yaptırdığı her şeyin işvereni için olduğunu söylemiş. Ama işverenin adını hiç anmadı."

Roma bir kez başını salladı.

"Gardiyanların isimleri tekti ve bize fazla bir şey de söylemiyorlardı. Homurtular homurtudan ibarettir. Her yerden gelebilirler."

Buna Dove'un öldürdüğü de dahildi. Gurur içimi kemirdi. En başta o pozisyonda olmamasını dilemenin verdiği ekşi reflü tadıyla hafıfledi.

"Herkes aynı fikirde. Sorusu olan var mı?" Kellan yine liderliği ele aldı. Jasper sadece başını salladı.

Nedense daha fazlasını istemesini beklerdim. Sonra yine... Hepimiz gibi o da bu işin bitmesini istiyordu.

"Jas?" Kellan söyledi.

"Freddie ve ben fareleri inceliyorduk, hepsini. Ben yattığımdan beri onları izlemek için çok zamanım oldu."

Freddie açıkçası sinsî bir gülümsemeyle, "Ve bana tüm dikkatlerini veriyorlar," diye gönüllü oldu. "Pislikler zamanın yüzde doksanında kafamın güzel olmasını bekliyor. Ben yanlarındayken söyledikleri saçmalıklara şaşırırsın."

Bakışlarımı ona çevirdim ve yalnız değildim. Odanın içinde dalgalandı. Fareler görgü kuralları konusunda sert bir ders alacaklardı. Unutamayacakları bir ders.

"Yani, bunu kendi avantajımıza kullandık," diye devam etti Jasper. "Yaralı olsam bile, önümde defolup gitmemeleri gerektiğini biliyorlar. Ne yapacaklarını görmek için farklı yerlere baskı uygulamamızı sağladı."

"Güzel," dedi Liam yavaşça ve ben de kabul etmek zorunda kaldım. Bu çok zekiceydi. Gözlemlerini zamanlamak notlarını karşılaştırmalarını sağlıyordu. Aynı zamanda işi batırma ihtimali en yüksek olanları ortaya çıkarıyor ve onları sadece işlerini yapmak isteyenlerden ayırıyordu.

Jasper sırtarak, "Teşekkür ederim," dedi. "Benim de bazı anlarım oluyor."

Liam aynı tonda, "Şu anda bir tane doğurmak üzeresin," diye karşılık verdi. "Çocuklar," dedi Kellan kuru bir ses tonuyla. "Sizi ayırmak zorunda bırakmayın beni."

Rome masaya bir beşlik attı. Bir an geçti, sonra Freddie bir beşlik daha attı.

Liam onlara, "Kardeşlerim, benim üzerime bahse girseniz iyi edersiniz," dedi. Rome orta parmağıyla cevap verdi.

Kıkırdayarak elimi beşlinin üzerine koydum. "Bu bahsi sonraya bırakalım, çünkü ben paramı Kel'e yatırıyorum."

"Kahretsin," dedi Jasper. "Bu çok soğuk."

"Buz gibi," diye onayladı Liam. "Hepsini alabiliriz."

"Evet, yapabiliriz." Yeniden başlayan ittifaklarının sağlamlığı beni eğlendirdi. Muhtemelen bu kadar komik olmamalıydı ama siktir et. Ne zamandır birbirimizden uzaklaşıyor, birbirimizin arkasını kollamanın sağladığı zeminden uzaklaşıyorduk?

Kellan ayağa kalkıp yemekten kalan çöpleri temizlemeye başlarken, "şuna bir iğne batırın," dedi. "Roma... kime ihtiyacımız var biliyor musun?"

"Evet." Ayağa kalktı, yemek artıklarını kutuladı ve depoya gitmeden önce boş kartonları fırlattı. Liam onu takip etmedi. Hiçbirimiz takip etmedik. Roma gönderilecek en iyi kişiydi; hareketleri ve tepkileri onu tanımayanlar için tahmin edilemezdi.

Fareler onun dediklerini yapma eğilimindeydi çünkü o sormuyor ve "hoşluklar" için zaman kaybetmiyordu.

Bu kısmı kaçıracağım için biraz nefret ediyordum. Roma gider gitmez hepimiz harekete geçtik. Temizlik, sonra dışarı çıkıp temizlik yapardık.

On beş dakika sonra Kellan'ı ofise kadar takip ettim. Jasper ve Liam ana depoyu izliyorlardı ve Freddie de kameraların başındaydı. Rome misafirlerimizle birlikte içeride bekliyordu. Buzdolabının kapısı açıktı.

Kellan içeri girmek yerine masanın başında durakladı. Ofisin kendisi bugünlerde çok daha iyi durumdaydı. Yeni bir masa, sandalye ve düzen. Dosya dolapları ve daha fazlası estetiğe katkıda bulunuyordu. Sahte bir duvar buzdolabının kapısını gizliyordu, böylece onu kaydırarak kapatabiliyorduk.

Dove aylar önce kaçmaya çalışırken oraya düşmüştü çünkü saklanacak bir yer arıyordu.

"Sence ne kadar?" Kellan bana sordu. Söze dökülmeyen bu cümle, ne kadar şiddete maruz kalacağımı düşündüğümü ifade ediyordu.

Omuz silktim. "Ne kadar dediklerine bağlı." Ya da daha doğrusu ne kadar dediklerine. Bu yapmamız gereken bir konuşma değildi.

"Başlamak için sağlam bir şeye ihtiyacım var..." Hayır, bu konuşma buzdolabında bekleyen misafirlerimiz için bir gösteriydi. Onları oraya çağıran

Roma, şimdi oldukları yerde kalıyorlar ve bizi duyabiliyorlar.

Hiçbir şekilde sessiz kalmaya çalışmıyorduk. Önemli olan onların dinlemesiydi.

"Herkes yalan söyler," dedim ve yüzünü bana döndüğünde ifadesinde bir eğlence parıltısı yakaladım. Espri ciddiyetin ardında kayboldu. "Sağlam ya da değil, eğer sorularımız varsa, büyük ihtimalle bir konuda yalan söylüyorlardır. Eğer bir şey hakkında yalan söylüyorlarsa..."

"Her konuda yalan söylüyor olabilirler. Yaşlandıkça bıkkınlaşıyorsun Falcon."

Umursamaz bir omuz silkmeye, saçımı taramak için kullandığım elimle onu tersledim. Bir hareket diğerini gizlemek içindi. Bu tür oyunlar benden çok Liam'ın uzmanlık alanıydı. Ben doğrudan yaklaşmayı tercih ederdim.

"Bana gösterileni kabul ediyorum. Sözler sadece çok şey ifade eder. Eylemler? Onlar çok daha fazlasını söyler." Bu aramızdaki eski ama ciddi bir gerçektir.

"Haklı olabilirsin." Tercümesi: kabul etti. "Bizi başlatmaya ne dersin?" Haklı mıyım?

"İstedığimi yapabilir miyim?"

Düşünmek için zamana ihtiyacı varmış gibi bir kalemi avucuna vurdu. "Tamam, ama işe yarasa iyi olur." Kahretsin, bu cümleye kattığı bıkkınlık ve sabırsızlık neredeyse sinirlendiğini düşünmeme neden *olacaktı*.

Vakit kaybetmeden buzdolabının kapısına gittim ve çekip açtım. İç kısım temizlenmişti, hatta biraz daha temizlenmişti. Lekeleri çıkarmak için duvarlar hidrojen peroksit solüsyonuyla hortumla yıkanmış ve ardından birkaç galon sıcak sabunlu su ve çamaşır suyuyla yıkanmış. Aslında çok kötü kokmuyordu, sadece biraz küf kokuyordu. Bizim açımızdan iyi işti.

Roma içeride, kollarını kavuşturmuş, duvara yaslanmıştı. Yüzündeki nötr ifade neredeyse sıkılmış gibiydi. Benim ilgilendiğim onun tepkileri değildi.

İçeri girerken yavaşlamadım, sadece akışına bırakmaya karar verdim ve kapıya en yakın sıçan olan Shaun'u gömleğinin önünden yakaladım. Kumaş gerilmişti ama iki avucum olduğu için onu yarı kaldırıp duvara çarptırmak üzere sürüklediğimde fazla uzaklaşmadı.

Gözleri yuvalarından fırlayan Shaun, bana dönmeden önce Roma'ya -evet, o konuda yardımcı olamayacağım dostum- sonra da Kellan'a -ona iyi şanslar- vahşi bir bakış fırlattı.

"Ne oluyor lan? Ben bir şey yapmadım." Önce ellerimi soymaya çalışacakmış gibi kavradı. Tırnaklarının tenimdeki sıyrıkları neredeyse hiç fark edilmiyordu.

Ayaklarını yerden kesip duvara yapıştırmak için biraz esnemek gerekti. Ama ayaklarının çırpınmasına hazırdım. Cehennem gibi tahmin edilebilir.

"Hadi ama, Falcon-kelimeler adam. Ben hiçbir şey yapmadım!" Paniğe kapıldıkça sesi yükseliyordu. Birine bakmak onları sık sık tedirgin ederdi.

Bir ayağını yerden kaldırdığın birine bakmanın pek çok şeyi sarsmak için bir yolu vardı. Bana tekme atmaya çalıştı, hafifçe döndüm ve darbeyi kalçamdan aldım, sonra onu birkaç kez duvara çarptım.

Savaş ya da kaç tam bir sürtüktü. Lisedeki bir öğretmenim bir keresinde bana cüssemın diğer insanlarda bu duyguyu tetikleyebileceğini söylemişti. Büyüktüm. Heybetliydim. Bunun kişiliğimle hiçbir ilgisi yoktu ve her şey ilkel genetik kodlamayla ya da başka bir şeyle ilgiliydi.

İhtiyacı olanlara karşı nazik olmam gerektiğini ve şiddeti ima etmek ve ihtiyacım olanı almak için her zaman bir kelime söylemem gerektiğini hatırlatması dışında umurumda değildi.

İdrar kokusu havaya karıştığı anda Shaun'u yakaladığımı anladım.

"Sadece biraz oksi," dedi gevezelik etmeye başlarken. "Çok fazla değil. Biraz ihtiyacım vardı, çünkü ağrım vardı ve sonra daha fazlasına ihtiyacım oldu. Doktor bana reçete vermedi, ben de biraz aldım ve sonra biraz daha aldım ve nasıl olduğunu bilirsiniz, daha fazlasını istersem onlara bazı bilgiler vermem gerekiyordu..."

O konuşmaya devam ederken onu bıraktım ve dikkatimi odadaki diğerlerine çevirdim.

Yaratık. Ratchet. Bobby.

Bobby beni şaşırttı ama Bobby bir takipçiydi. Kendisi için düşünmezdi. Her iş kolunda bir sorun, ama özellikle bizimkinde. Bobby'yi genel angarya işlerin ötesinde pek kullanmazdık çünkü ikna edilmesi çok kolaydı. İçinde zerre kadar aldatma olmayan, gerçekten iyi bir adamdı.

Critter da Shaun gibi bir süredir buralardaydı. İkisi de JD ile birlikte gelmişti. Burada JD'nin değil de Shaun'un olması beni şaşırtmıştı. Sonra Ratchet. Terliyordu.

O üç kişiden sadece biriydi.

Arkamda Shaun, Kellan'a bir isim listesi verirken hüngür hüngür ağlamaya devam etti. Biri Jason Chaser'dı. Şuna bak. Ding ding ding. Bir kazananımız vardı.

Kellan nazik ve anlayışlı bir sesle, "Tamam, hepsini anlıyorum," dedi. "Uyuşturucu kaçakçılığını anlıyorum. Teslimat demeni anlıyorum çünkü sen

satış yapmıyorsun, sen sadece ayakçısın."

"Evet, işte bu. Yemin ederim. Durmak istiyorum. Denedim ama diz kapaklarımı kırmakla tehdit ettiler. Onlara çok şey borçluyum, Kestrel. Sırtımı da biliyorsun..."

"Anlıyorum," diye devam etti Kel, sesi yatıştırıcıydı. Kadife kaplı bir tuzaktı. "Bir bağımlılığınız olduğunda ve biri bunu size karşı kullandığında bu gerçek bir kaltaktır. Neden bizden yardım istemedin?"

"Neden-uyuşturucu yok. Kural bu. Bunu hepimiz biliyoruz. Ama bu bir reçeteydi. Bunu bilerek yapmadım."

"Hayır, tabii ki hayır. Ve tüm bunlar için gerçekten üzgünüm, Shaun. Gerçekten. Bize söylemek zor olurdu, bu yüzden bunun neden bir meydan okuma olduğunu anlayabiliyorum." Sıkılmış ve sadece bir kelime bekliyormuş gibi görünmeyi başarsam da gözüm Ratchet'in üzerindeydi. "Anlamadığım şey Freddie'yi ve bizi neden sattığın?"

"Ne?" Shaun'un sesi bir oktav yükseldi. "Ben-"

Ratchet kaçmaya çalıştı. Daha kapıya varmadan Rome onu yakaladı ve bana doğru fırlattı. Omzunu kavradım, gerçekten dostça. "Hey Ratchet, ne yapıyorsun?"

Bir bıçak parlaması oldu. Ratchet'i Critter'a fırlattım ve bir homurtu duyuldu. İkisi de neredeyse ağır çekim bir yuvarlanmaya başlarken Critter önce arkadaşına sonra bana baktı.

Bıçağı çekip çıkardıktan sonra Critter geri çekildi. Bobby başka bir köşeye kaçtı ve ben de parmağımla Critter'ı işaret ettim. "Dur!"

"Evet, üzgünüm çocuklar, bunu yapamam." Sonra kendi boğazını kesti.

BÖLÜM 42

OceanofPDF.com

JASPER

C Ritter'ın Ratchet'i öldürdükten *sonra* kendini öldürmesi hiçbirimizin beklediği bir son değildi. Shaun hıçkıra hıçkıra ağlayan bir çiş birikintisine dönüştü. Bu

Yeterince kötü, adam için gerçekten üzüldüm. Bobby ise tam bir panik modundaydı. Bobby'nin seçilebilmesinin tek nedeni aldığı talimatların ötesini düşünmemesiydi.

Ratchet'i stabilize etmeye çalıştık ama kanaması çok hızlıydı. Buzdolabının içi kan, idrar ve ölüm kokuyordu. Critter'ın kendi boğazını kestiği gerçeğini hâlâ aklım almıyordu. Bıçağı keskindi ama yine de. Liam şu anda Bobby'yi ofiste oturtmuş, adamla konuşuyordu.

Ratchet çok hızlı kan kaybettiği için ondan bir şey çıkaramadık. Critter, Vaughn'un üzerine atardamar kanı püskürttüktan sonra öldü.

Şerefsiz.

Buzdolabındaki kanlı dağınıklığa bakarken Freddie, "Bu tam bir bok gösterisi," diye yorum yaptı. O lanet şeyi temizlemek için ne kadar çaba harcadığımızı düşününce, pek de etkilenmemiştim. Özellikle de onlardan hiçbir şey alamadığımız için.

Ama...

"Jas..."

...Critter'ın bildiği her neyse, onu ifşa etmektense intihar edecek kadar temkinli davranmasına neden oldu. Bu ciddi bir bağlılık seviyesiydi. Ayrıca *hiç* bizim faremiz olmadığını da söylüyordu. Belki de bir sonuca varıyordum. Ama bu tür bir sadakat kazanılmalıydı, satın alınamazdı. Vandallara ihanet etmeden önce öldürdüm ama onlar benim kardeşimdi. Sıçanlardan biri için isteyerek ölür müydüm?

Bu cevap çok daha belirsizdi. Fareleri korumak için kesinlikle kendimi riske atardım çünkü onlar bizim.

"Jas..."

Şimdi sorun şu ki, Critter'ın zaten bildiğimiz düşmanlarla mı yoksa tanımlayamadığımız daha belirsiz figürlerden biriyle mi bağlantılı olduğunu bilmiyorduk.

Fareler arasında arkadaşları vardı. Bu arkadaşların sorgulanması gerekecekti. Ancak onun öldüğünü öğrendikleri anda, işe yarar olanlar muhtemelen tavşana dönüşecekti.

Ya da-

"Jas!" Freddie parmaklarını tam yüzümün önünde şıklattı ve ben de ona ters ters baktım.

"Ne?"

"Geri dönüyorlar."

Dikkatimi Emersyn'den bir fotoğrafı tuttuğu telefonuna çevirdim. Bitter çikolatalı cheesecake'in bir fotoğrafıydı. Milo'dan kurtulup bize ulaşması bile bir mucizeydi.

Öte yandan, Swan da biraz mucizeydi.

"Çocuklara haber ver. Shaun'la ilgilenmemiz gerekecek."

"Peki ya Bobby?" Freddie açık ofis kapısına doğru baktı. "O kötü bir adam değil."

"Hayır, değil. Sanırım bir süreliğine Bayan Thompkins'in yanına gitmesi için onu gönüllü yapacağız - ya da yetkili ben olsaydım ben de öyle yapardım." Yetkili olduğumdan değil.

"Bu iyi bir fikir," dedi Kel arkamdan ve ensesini ovuşturduğunu görmek için döndüm. Gözlerinde bir yorgunluk vardı. Bu tür bir yorgunluğu anlıyordum. Bırakamadığınız ya da bırakamadığınız bir yükü taşımaktan kaynaklanan türdendi. "Onu arayacağım."

"Yapabilirim," diye teklif ettim. "Vaughn iyi mi?"

"Yıkıyor." Başını iki yana salladı. "Bu hayatımda gördüğüm en berbat şeylerden biri olmalı."

Ona itiraz etmedim. Hayal etmesi yeterince garip bir düşünceydi ve ben sadece sonrasını gördüm. Ben odada değildim. "Biraz dinlen," dedim ona. "Bobby'yi halledeceğim. Shaun konusunda karar vermemiz gerekiyor. Sonra da diğer fareleri gözden geçirmemiz gerekecek."

İç çekişi neredeyse hissediliyordu. "Teşekkürler, Hawk."

"Tamamdır. Milo, Swan'la birlikte geri dönüyor. Sadece bir uyarı. O buraya geldiğinde hepimiz birlikte olmalıyız." Sadece ondan bahsetmek bile Kel'in yükünü hafifletmiş gibiydi, omuzları bir parça gevşedi ve çenesi yukarı kalktı. "Hey, Freddie, herkese kahve yapmak ister misin?"

Burada kalmaktan daha iyi bir işti. Özellikle de Shaun'la ilgili zor bir karar vermek zorunda kalırsak. Freddie'nin bu konuda endişelenmesine gerek yoktu.

"Bir yolunu bulacağım." Tartışmayı ya da başka bir şey yapmayı teklif etmeyi de ihmal etmedi. Bu onu sinirlendirmişti. Kel'i sarstığı gibi. Kahretsin, beni de sarstı.

"O iyi mi?" Kel, kulüp binasının kapısına doğru giden Freddie'yi takip ederek sordu.

"Hayır," dedim ona. "Ama olacak. Süreç için zaman ver. Şu anda kendine neyi kaçırdığınızı soruyor."

"Hiçbir şeyi kaçırmadınız," dedi Kel, gözleri parlayarak. "Her şeyi neredeyse mükemmel bir şekilde anlattınız. Bobby beni rahatsız ediyor ama bu olaya baktıkça, onu istismar edecek herhangi biriyle başa çıkana kadar Bobby'nin bu karmaşanın içinde olması gerektiğini düşünmüyorum."

Telefonumu ve bir paket sigaramı çıkarıp bir tanesini yakmadan önce duraksadım ve şöyle dedim: "Birinin istediğini elde etmek için bir masumu istismar etmeyeceği bir zaman yoktur. Bizi koruyacağı için onu kenara çekebiliriz, ama bunu ona yapacakları pahasına mı yapıyoruz? Ya da onu güvendiğimiz biriyle ortak ederek hem ona ihtiyacı olan korumayı sağlayıp hem de kendimizi koruyabilir miyiz?"

Başını eğen Kel bana uzun uzun baktı. "Bu senin için fazla makul."

"Bakın, sonuna kadar biraz çılgınca davrandığımı biliyorum ama Liam'la ne haltlar döndüğü ya da Milo'nun neden o anlaşmayı yaptığı hakkında çok az bilğim olduğu halde üç yıldan fazla bir süre boyunca işleri yürüttüm. İnsanlarımıza nasıl göz kulak olacağımı biliyorum."

Dudakları kısa bir süre seğiren Kellan başını salladı. "Evet, öyle. Pisliğin teki olabilirsin ama bizim pisliğimizsin."

"Rica ederim," dedim sırtarak ve telefonu kaldırdım. "Bobby'yi halledeceğim. Sen git patron gibi geri kalan işlerle ilgilen."

"Pislik."

Kıkırdayarak dağınıklıktan uzaklaştım ve Ronnie'ye ne söylemek istediğimi düşündüm. Veronica Thompkins hepimizi yeterince uzun süredir tanıyordu ve ona saçmalamamıza gerek yoktu. Bununla birlikte, *tüm* gerçeklere sahip olması gerekmiyordu. Sadece sahip olması gerekenleri.

Kapıyı dışarıya doğru iterek açtım ve sert soğuğa doğru adım attım. Depo serindi ama buradaki havada gerçek bir don ısırlığı vardı. Bir duman solurken gökyüzünü kontrol ettim ve sonra kapının hemen üzerindeki kameraya bir göz attım.

Stratejik olarak yerleştirilmiş bir düzine kameramız vardı. Görebildikleri tek kamera buydu. Bu sokağı mümkün olduğunca çok gören üç tane daha vardı. Liam'a geliştirdiği röntgenci Tom eğilimi yüzünden ağzının payını vermem gerekiyordu.

Kameralar hakkında çok şey biliyordu.

Bir ayakkabının sürtünmesi ve bir boğazın temizlenmesi, JD'nin duvara yaslandığı yere dönmemi sağladı. Benim gibi onun da elinde bir sigara vardı. Onunki yanmıyordu.

"Özür dilerim," dedi doğrulurken. "Buraya kafamı toparlamak için geldim ve-" Şaşkınlığı çok iyi yansıtıyordu. Ve tepkisini yargıladığım için kendimden nefret ettim.

Ne yazık ki, yapılması gerekiyordu. Telefonu cebime attım, sonra da ona bir çakmak fırlattım. Yakaladı ve ne olduğunu anlamadan önce bir dakika baktı.

"Teşekkürler."

Nefesimi verdim ve sigarasını yakmasını bekledim. Alevin titremesi yüzünü aydınlattı, gölgeleri ve endişeyi ortaya çıkardı. Sigarayı geri atmak yerine çakmağı bana uzattı.

"Doğru mu?" sorusu biraz düzensizdi, bu yüzden varsaymak yerine omuz silktim.

"Ne sorduğunuza bağlı." "Shaun uyuşturucu mu satıyordu?"

Oh. Şu küçük külçe. "Öyle olduğunu söyledi." Ona sunabileceğim fazla bir şey yoktu. "O senin arkadaşın, değil mi?"

"Evet, o benim kahrolası arkadaşım." Sesinde gerçek bir öfke filizlendi. "Geçen yıl sırtını incitti."

Hatırladım. "İyileşmesi birkaç hafta sürdü." Fizik tedavi için de ödeme yapmıştık. "Geri geldi ve gitmeye hazır olduğunu söyledi."

JD, kendisine zarar vermiş gibi sigarayı emerken sarsak hareketlerinde tedirginlikle volta attı. Dumanı ve sıcak nefes buharını soğuk havada dışarı verdi. "Lanet olsun. Biraz zorlandığını biliyordum ama iyi olduğunu söyledi. Sadece bir kedi sorunu."

"Yani hâlâ kullandığını bilmiyor muydun?" Konuşmaya devam etmeyi deneyebilirdim ama şu anda çok sinirlenmiştim. JD dönüp bana baktı. Omurgası kaskatı kesildi ama cevap vermedi.

Görünüşe göre, öfkeliyken bile ayakları üzerinde düşünebiliyordu. İyi kalite.

Söylediği ve yaptığı her şeyi takip etmemi ve ölçmemi engellemedi.

"Hâlâ kullandığını bilmiyordum... Yani çok fazla aspirin alırdı. Baş ağrılarından yakınırdı. Dediğim gibi, kedi sorunu." Dudaklarını büzdü, bazen başkalarının cevaplarındaki saçmalıkları çok geç fark ederdi. O zaman da ağızda bir tat kalıyordu.

"Amcığın bir adı var mı?"

"Bella? Blair-Beth-biliyorsam ne olayım, bu bir B-ismi. Göğüsleri, kışları ve sikilecek bir amları olup olmadığına o kadar dikkat etmiyorum."

Şaşırmadım.

"Bu yüzden striptizcilerle takıldık. Ben de bu yüzden onlarla takılıyorum. Genelde benim onları kullandığım gibi onlar da beni kullanıyorlar. Ama o bir tanesine takıldı. Son zamanlarda onun peşinde-" Yana doğru eğildi ve tükürdü. "Orospu çocuğu. Son birkaç aydır, sen o kızı getirmeden hemen öncesinden beri."

"Bu striptizciyle tanıştın mı?"

JD kollarını uzatırken bana boş bir bakış attı. "Belki mi? Az önce söyledim ya, kulüpte göğüslerini gördüm, sağ meme ucunun hemen yanında bir ben vardı ve sol kalçasında da aşağıya doğru inen bir ben daha vardı, bilirsin işte. Ama aynı zamanda bal gibi kokan ve tadı olan şu parıltılı tozdan da yapmıştı. Shaun leş gibi kokuyordu."

Bu aklımın bir köşesini gıdıkladı. "Kulüp binasında sikiştiğiniz kızlardan biri miydi?"

JD durdu.

Evet, Kellan bana bundan bahsetmişti. Onları öldürmemiştim çünkü uyarılarını almışlardı ve bildiğim kadarıyla bir daha yapmamışlardı. Onları daha yakından izliyorduk.

Yeterince yakın değil.

"Kahretsin, bilmiyorum Hawk. Olabilirdi." Aslında bu konuda oldukça üzgün görünüyordu. "Yani, o sadece bir striptizciydi."

Uh huh.

"Onunla ilgili her şeyi hatırla. Her ayırt edici işareti. Sonra onunla nerede tanıştığınızı. Shaun'un evinin nerede olduğunu biliyor musun?"

Çünkü gidip aramamız gerekiyordu.

Başını salladı.

"Her şeyi istiyorum, adresi. Onunla ne zaman tanıştığını. Kaç kez. Ondan ne sıklıkla bahsettiğini. Hiç çekip gitti mi?"

onunla tanışması için."

Hoşlandığı bir kız olabilir.

Ya da onu oltaya takmak için oltadaki yem olabilirdi.

Sigarasını söndürdü ve botunun altında ezdi. "Bunu şimdi yapacağım..."

"JD," dedim, o kapıya varmadan önce. "Söylemek istediğin başka bir şey Ben mi?"

"Hayır, başımı öne eğip işimi yapıyorum." "Shaun da öyle," diye hatırlattım ona.

"Ben uyuşturucu satmam," dedi JD bana açıkça. "Bira severim. Sigarayı severim. Am severim. Ara sıra erkeklerle takılmayı severim. Burada iyi bir işim var ve bunu mahvetmek istemiyorum."

"Güzel. Git listeyi yap."

Eğer bundan daha fazla rahatlık istiyorsa, yanlış kişiyle konuşuyordu. Zaten benim de çözmem gereken birkaç sorun vardı; Bobby'yi nereye göndereceğim ve geçen yıl başka neleri kaçırdığımızı bulmakla sınırlı değildi.

Düşmanlarımız uzun zamandır etrafı kokluyorlardı ama daha önce hiç bu kadar yaklaşan olmamıştı.

Bunun tekrar olmasına izin veremezdik.

Ronnie dördüncü zil sesinde cevap verdi. "Saatin geç olduğunu ve burayı açık bıraktığımı biliyorsun, değil mi?"

"Biliyorum, Ronnie," dedim. "Özür dilerdim. Ama bu acil bir durum ve bir iyiliğe ihtiyacımız var."

"Ne yapabilirim, Şekerim? Freddie değil. O burada değil." Bir anda sert ses tonu yerini çok daha dostane bir tona bıraktı. Dediğim gibi, kendi başına bir baş belasıydı, ama ihtiyacımız olduğunda bize arkadaş olmuştu ve insanlar onu ya da kızlarını hırpalamaya çalıştığında ona göz kulak olmuştuk.

"Bizim için birine göz kulak olmanı istiyoruz..."

BÖLÜM 43

OceanofPDF.com

FREDDIE

T Critter's -her ne haltsa- olayından iki gün sonra, adamların Noel ağacını taşımasını izledim. Şey, denemeye bir tane taşıyın. Cidden, en son ne zaman bir tane almıştık? Aslında Liam ve Vaughn'un birlikte taşıması gerekiyordu. Asıl zorluk, onu ön odanın köşesinden geçirip kulüp binasının içine sokmaktı.

"Bunu hiç düşünmemişsiniz," dedim, kapıları açtıkları ve ağacı köşeden çıkarmaya çalıştıkları yere doğru başımı sallayarak. Kolaylıkla yedi ya da sekiz metre boyundaydı. *Eğer* ön odaya sokabilirlerse oturma/oyun odası bölümüne sığabilirdi.

"Bir çözümünüz olmadığı sürece, tüm yorumları içeriye girene kadar bekletebilirsiniz." Vaughn, bir an sonra küfür etmesine rağmen, dedi. "Kesmemiz gerekebilir."

Liam, neredeyse giriş yolunu dolduran çam iğnelerinin uzak tarafından, "Bunu kesemeyiz," dedi. "Bunu yapabiliriz. Freddie."

Kanepeden inerken "Ben yapmadım," dedim. Bu şey çok rahattı. Aslında bir gece önce burada uyumuştum.

"Hellspawn orada mı yoksa stüdyosunda mı?"

"İkisi de değil, banyo yapmaya gitti. Doktorla PT'yi yeni bitirdi ve canı yanıyordu."

Vaughn hemen dönüp merdivenlere doğru baktı.

"Öyle acımıyor," diye onu temin ettim. "Sadece ağrısı vardı. Yeni banyoda ıslanmak istedi ve sıçrama ihtimaline karşı tüm takviyeleri eklemedik, bu yüzden tek başına banyo yapıyor."

Bunu yapıp yapmadığımız hakkında hiçbir fikrim yoktu ama Boo-Boo oldukça bitkin düşmüştü. Böylece kendine biraz zaman ayırabilirdi.

"Bu rahatlatıcı." Liam'ın bu kuru yorumu Vaughn'un sırtıtmasına neden oldu.

"Ben gidip onu kontrol ederken bunu çözmene izin vereceğim."

"Hayır," diye açıkladı Kellan merdivenlerden inerken. Saçları geriye doğru taranmıştı ve duştan dolayı nemliydi. Bütün günü bir motorun içinde geçirmişti ve öyle kokuyordu. "Bu şey ne kadar büyük?"

Mutlak bir sessizlik vardı ve dilimi ısırarak zorunda kaldım. Çok kolaydı. Bu yüzden.

Sikişmek. Sakin ol.

"Ne oluyor be?" Jasper'ın sesi uzaklardan geldi. Bu iş komik bir hal alacaktı. "Nerede yaşadığımızı unuttun mu?"

Düzelteyorum. Komikti. "Alçıpanı her zaman kesebiliriz..." Ciddi değildim. O duvarı daha yeni güçlendirmiştik, eğer kesmeye çalışırsak, bir testereden daha fazlasına ihtiyacımız olacaktı.

"Duvarı kesmiyoruz. Geri çekilin. Bunu dışarıda kurabilir ve burası için pratik bir tane bulabiliriz." Kellan'ın sesi yarı mağdur, yarı eğlenmiş geliyordu.

"Harika kokuyor." Milo merdivenlerden inerken etkilenmiş gibiydi. Burada olduğunu fark etmemiştim bile. Eve ne zaman gelmişti? Yine de yüz ifadesi etkilenmekten çok acıkmış gibiydi. "En son ne zaman gerçek bir ağacımız oldu?"

"Yapmadık," dedim. "Grup evine hiç gerçek bir tane koymadılar."

Dükkândan plastik olanları alırsak şanslıydık. Ama her zaman bir çeşit ağaç vardı. Genellikle birinin melek ağacında ya da yardım projesinde yer almanın doğrudan sonucu olarak hediyeler bile aldık, ancak sağlam bir hediyeğin değışimini buna kesinlikle değerdı.

"Bir tane vardı," dedi Jasper dışarıdan. "Seninle tanışmadan önce Freddie."

"Açıkçası, o kadar etkileyici olamazdı, ben orada değildim." "Doğru," dedi Milo. "Bayan Tappington'ın evi. O-" "Çılgındı," diye araya girdi Kellan. "Ama yemek yapabiliyordu."

Jasper, "Bu da iyi bir şey, çünkü bir halt pişiremez," dedi ve güldüler.

Vaughn'a baktığımda onun da benim kadar şaşkın olduğunu görmek beni rahatlattı. Bazen... bazen hepsinin daha önce yaşadıkları hayatları ve anıları olduğunu unutuyordum. O yıllar hakkında çok fazla düşünmemiştim ve şimdi de düşünmeye başlamayacağımdan emindim.

"Geliyor," diye seslendi Liam ve Roma'nın ağacın altından kayarak geldiğini görmek için eğildim. Neredeyse ağacın altından fırlayacaktı ve Vaughn ona basmadan önce yer değıştirmek zorunda kaldı.

Rome bana bakmadan önce "Plastik çarşaf ve bezler," diye duyurdu. Ona bir başparmak işareti yaptım ve merdivenleri koşarak çıktım.

"Emin misin?" Milo arkamdan sordu ve ben Roma'nın cevabını yakalayamadım. Boyama için kullanılan örtüler ve plastik kaplamalar güvenli bir yerdeydi.

Şu anda oda. Yeni yatak odalarının çoğunu bitirmiştik; sadece tüm mobilyaları taşımamıştık.

Hepsini aşağıya taşıdım. Kellan ve Milo merdivenlerin dibinde benimle buluşup yardım ettiler. On dakika sonra, etkilendiğimi itiraf etmek zorundaydım. Milo ve Kellan da öyle.

Roma tüm ağacı plastiğe sardıktan sonra duvarlara doğru kaydırmak için örtüleri kullandı. Ağacı devirmeden ve ana kapıdan içeri sokmadan önce ön odanın içinde -kısmen- ayakta durmasını sağladı.

Kaybettiğimiz çam iğnelerinin çoğu da plastik üzerindeydi; düşündüğümde çok daha iyi dayandı.

"Kulağını dört aç," diye emretti Kellan. "Aşağı inmeden önce dikkatini dağıtın."

"Tamam, ama ağacın süslenmesine yardım etmek istiyorum." Tedbirli olmak üzmekten iyidir, çünkü bu harika olurdu, elimde kitabımla yeni oturma odasına yöneldim.

O banyodaydı, bu yüzden onlar ortalığı temizleyip ağacı kurarken ben de buradaki büyük kanepeye yuvarlandım ve okumak için sırt üstü uzandım.

Tuhaf. Critter ve Ratchet'le olan çılgınlıklara rağmen, Bobby ve Shaun'dan bahsetmiyorum bile, iyi gidiyordum. Çocuklar Shaun olayından memnun değildi ama onunla biraz konuştum. Yapabileceği programlar vardı ve her ne kadar ben ağır kaldıramasam da en azından ilk elden deneyimim vardı.

Doktor onu burada, hala gözümüzün üzerinde olabileceği bir yere yerleştirdi. Sorun şu ki, uyuşturucu bazen anne sütü gibi geliyordu ve kafayı bulmak sesleri susturmanın tek yoluydu.

Orada yatarken elimin titreyip titremediğini kontrol ettim. Sabitti. Bu kalbimin hızlanmasına ve derimin nemlenmesine neden oldu. Başımı arkaya yatırarak tavana odaklandım ve nefeslerimi saymaya çalıştım.

Rakamları doğru sıraya koyamıyor gibiydim. Her şeyi berbat ettikçe, panik içimi daha fazla kemirmeye başladı. Shaun aylardır kafayı buluyordu ve kimse bunu fark etmemişti. Ben bile fark etmemiştim.

Muhtemelen kafam güzel olduğu içindir.

Bu hepimizi tehlikeye atabilirdi. Hiçbirimiz hakkında bilgi vermediğine yemin etmişim ama ben bunu düzeltmek için ne yapacağımı biliyordum.

Yana doğru yuvarlandım, doğruldum ve başımı eğdim. Ne yapardım? Şimdiden ne *yaptığıma* bir bak. Çaldım. Takas ettim. Neredeyse kendimi satıyordum... ama bu

Geçemeyeceğim bir çizgi vardı, bu yüzden bir hatunu evine kadar takip ettim, onu soyup soğana çevirdim.

Adını bile hatırlamıyordum.

Hatırlamak istemedim.

İçerideki metal duvarlar bana yankılandı.

"Freddie," diye yumuşak bir ses kasvete ve çığlıklara karıştı. Yaptığım hiçbir şey sesi kesmedi. "Freddie, dur, kendine zarar vereceksin."

Saçımı çekerken ellerim beni kavradı ve acı kafa derimi aydınlattı. Bir elimi kurtardım ve bıçağım elimdeydi. "Boo-Boo." Bıçak tam oradaydı, boğazındaydı, tek yapmam gereken biraz daha bastırmaktı.

Daha önce mevcut olmayan titreme tam oradaydı. Elim kabzaya sıkıca sarılmışken sarsıntılar başladı. Başını arkaya eğmişti, yumuşak kahverengi gözleri bana odaklanmıştı. Sonra elimi kendi eliyle kapattı.

"Merhaba," diye fısıldadı. "Beni şimdi görüyor musun?"

"Siktir!" dedim mi? Elini ya da boğazını kesmekten korktuğum için geri çekilmedim ama geri çekildim ve o da beni bıraktı. "Boo-Boo."

"Bunu zaten söylemiştin," diye mırıldandı ve bıçağı kaldırmadan önce çevirip salladım, sonra kapattım. Tanrım. Neredeyse boğazını kesiyordum. Bıçağı odanın öbür ucuna fırlatmak istedim ama çoktan cebime girmişti.

Titreyen ellerimi yüzüme sürerken Boo-Boo'ya tekrar baktım, kanepenin kenarında durmuş beni izliyordu. Saçları nemliydi ve çok ince olan atletinin üzerinden düz bir şekilde sarkıyordu.

Meme uçlarını görebiliyordum. Meme uçlarına bakmama gerek yoktu. Onlara bakmayı hak etmiyordum.

"Sana zarar verebilirdim," diye mırıldandım. İçimden kaçmak geliyordu ama çok hızlı hareket edersem onu korkutabilirdim. Allah kahretsin.

"Elini tekrar tutabilir miyim?" Bu soru kulaklarımdaki uğultuyu delip geçti.

"Ne?"

"Elimi tut," dedi ve serçe parmağını kaldırdı. "İhtiyacın olursa sırt sırta oturabiliriz. O zaman seni görmem konusunda endişelenmene gerek kalmaz. Ama yalnız değilsin Freddie."

"Sana zarar verebilirdim..."

"Yapmadın."

"Ama yapabilirdim." Anlamıyor muydu? Pazularını kavradım ve yüzünü bana dönene kadar onu yukarı çektim. Parmak eklemlerim bembeyaz kesildiği anda hemen tutuşumu gevşettim. Ona dokunmamalıydım bile. "Boo-Boo... Ben ürktüğümde insanları öldürürüm."

"Seni tehdit ettiklerinde insanları öldürürsün. Seni tehdit etmiyordum." Ama-

"Ve sen durdun. Kendini çok kaybetmiştin ve beni duymadın," diye devam etti, ben geri çekilecekken ellerimi tuttu. "Diğerlerine bağırmak istemedim."

"Yapmalıydın," dedim ona. "Seni incitmek istemiyorum."

"Bana zarar vermedin," diye tekrarladı. "Ve eğer bana ihtiyacın olduğunu düşünürsem senin için burada kalacağım."

O- "Kahretsin, Boo-Boo."

"Biliyorum, herkesi çıldırtıyorum," dedi küçük bir gülümsemeyle ve ben kaçma isteğimle savaştım. "Liam ve Kellan beni tokatlamakla tehdit ettiler."

Bu itiraf karşısında içimden zayıf bir kahkaha kaçtı. Bakışlarımı ellerinin benimkileri kavradığı yere bırakarak sarktım. Öylece oturmak istememiştim. Yine de bacaklarım tutmazken bile Boo-Boo bana sarıldı.

Bu çok dokunaklıydı ve aynı zamanda da çok güzeldi. Ben de ona aynı şiddetle sarıldım. Uyuşturucu deposunda John ve arkadaşlarını hakladığım gece gibiydi. Arkadaşlarını değil.

Boo-Boo da o zaman gelmişti. Hiç olması gerekmeyen bir yere.

İçeri girdi ve benimle kaldı. "Özür dilerim," diye fısıldadım.

"Ben de," diye cevap verdi. "Ama ben buradayım. Her şey yolunda. Bana zarar vereceğini düşünmemiştim ve haklıydım."

Tanrıya şükür haklıydı, çünkü içim içimi yiyecekti... "Boo-Boo," dedim, aniden geri çekildim çünkü bana inanmasına ihtiyacım vardı. "Beni bir daha böyle görürsen, odanın öbür ucundan bana bir şey fırlat. Sakın bana dokunma."

Yüz ifadesi buruştu, vahşet ve merhamet arasında gidip geldi.

"Ciddiyim," dedim ona. "O anda ben değildim... O'ydum. Oradaydım. Sesleri duyabiliyordum." *Onları duyabiliyordum.* Açıklamak istemedim. Açıklamak zorunda değildim. Anlayış gözlerini doldurdu.

"Özür dilerim-"

"Bana söz verir misin? Seni incitirsem ölürüm." Ben de ölürdüm. Bundan emin olurdum.

"Kendine zarar vermeyeceksin," diye tersledi beni.

"Bunu yüksek sesle mi söyledim?" Vay anasını.

"Hayır, ama yüzünü gördüm. Kendine asla zarar vermeyeceksin. Sana odanın öbür ucundan bir şey fırlatacağıma söz veriyorum ve sen de kendine asla böyle zarar vermeyeceğine söz veriyorsun."

"Bu-" Woah. Gözleri dümdüz oldu, ağzı sıkıştı ve gözlerinde gerçek bir şiddet vaadi titreşti. Adamım, sinirlendiğinde Raptor'a benziyordu.

Biraz komikti.

Muhtemelen bunu ona söylemenin zamanı değil.

İçimde kabarmaya başlayan çılgın kahkaha duygusuna teslim olmaktansa, "Önce sen," dedim.

"Bir şeyler fırlatacağıma söz veriyorum. Bunu zaten söyledim." "Doğru. Tamam. Bu iyi."

"Freddie..."

"Hırladığında çok seksi oluyorsun." Muhtemelen başlamak için en iyi şey değildi. Sonra sertçe yutkundü ve ben de irkildim. "Pardon, kötü bir ş a k a y d ı - süper seksi kısmı değil. Ya da hırlama kısmı. Güzel amcığın ısırtığı var..."

Gülmeye karşı verdiği savaşı kaybetti ve gözlerini devirirken vahşi bakışları kahkahaya dönüştü. "Berbatsın."

"Ve bunun için beni seviyorsun," diye bilgilendirdim onu.

"Belki," diye karşılık verdi ve ben göğsümü tuttum.

"Yaralı."

"Bana söz vermezsen olacaksın."

Uzun bir nefes alıp verdikten sonra alnımı onunkine bastırdım. "Söz veriyorum, Boo-Boo. Kendime zarar vermeyeceğim. Acı çekmeyi pek sevmem."

"Ben de öyle."

"Bu bir yalan," dedim ve onun göz kırpması üzerine omuz silktim. "Dans etmenin acı verdiğini ve bu acıya ihtiyacın olduğunu söyleyen sendin."

"Oh." Yüzünü buruşturdu. "İyi. O acıya ihtiyacım var. Senin acı çekmenden hoşlanmıyorum."

"Aynen." Sonra kollarını bana doladı ve sıkıca sarıldı. "Bu ne?" İtiraz ettiğimden değil. Zaten gitmesine izin vermek istemiyordum.

"Sınırlarını zorluyorsun," diye fısıldadı.

O zaman sorun yok. "Belki bir süre sarılabiliriz?"

"Evet." Hiç tereddüt etmeden. Sadece koltukta oturmaya devam etmek için elimi biraz gevşettim. Boo-Boo da onu takip etti. Ama tutuşu hiç gevşemedi. Yanağımı onun nemli saçlarına yasladım ve hızla atan kalbim sakinleşene kadar onun tatlı kokusunu içime çektim.

Sonra dayanmaya devam ettim.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 44

OceanofPDF.com

EMERSYN

T Ağaç *çok büyüktü*. Ona baktım, neredeyse *dokuz metrelik* ağaçtan biraz daha fazla etkilendim. Ölçü buydu.

Vaughn'a göre, ağaç tepesini yerine koymak için omuzlarına oturmamı temel alıyor.

"Ne düşünüyorsun?" Liam kollarını arkamdan dolayarak beni kendine doğru çekerken sordu. "Milo Noel'i özlediğini söyledi."

"Tam olarak özlemiyorum," dedim. "Tatil olduğunu unutup duruyordum. Onlar için eve pek gitmedim. En son Noel'i evde geçirdiğimde sekiz yaşındaydım."

Ve bu gerçekten düşünmek istemediğim iki ucu keskin bir kılıçtı. Son birkaç gündür derimin altında bir huzursuzluk hissi kaşınıyordu. *Nedenini* bir türlü çözemiyordum.

"Hmm." Liam başını benimkine yaslarken küçük bir ses mırıldandı. "Noel Baba'ya bir mektup yazman gerekecek."

"Gerçekten mi?" Ona bakmak için yarım büküm oldum. "Noel Baba mı?" "Evet, Noel Baba. Değil mi Kel?"

Kellan bilardo masasının kenarına yaslanmış, kollarını kavuşturmuştu. "Sanırım öyle. Çok ciddi bir mektup yazmalısın, Sparrow. Noel Baba senin yaramaz mı yoksa uslu mu olduğuna karar vermek zorunda kalacak."

Tamam, şimdi şaka yapıyorlardı. Gözlerimi devirdim ve güldüm. "Hediyeye ihtiyacım yok."

"Hediyelere asla ihtiyaç duyulmaz, birileri onlara sahip olmanızı istediği için verilirler." Liam çenemi yukarı kaldırdı ve ben karşı çıkamadan beni öptü. Dudaklarının dudaklarıma yaptığı yavaş ve duygusal bir masajdı bu. İçime bir ürperti yayıldı ve sonra bir tane daha.

Çünkü yalnız değildik.

Arkamda bir yerde Vaughn kıkırdadı. "Senin sıran, Kel."

"Evet." Sonra Liam dilimi emerken bilardo masasında bir topun diğerine çarpma sesi duyuldu. Beni kaldırmak yerine yüzümü kavradı ve geri çektiğinde neredeyse içine düşüyordum.

"Sırada ben varım," dedi Jasper.

"Benimle oynamak için mi yoksa Dove'u öpmek için mi?" Vaughn o kadar eğlenerek sordu ki yarı kıkırdadım.

Vücudumun her santimini sıcaklık kaplamıştı. Sonra Jasper, "İkisine de ne dersin?" dedi.

"Öpücükler için oynamaya ne dersin?"

"Siz ezikler kendi borçlarınızı ödemeye ne dersiniz?" Liam meydan okudu, bana göz kırparken gözleri parlıyordu.

"Öpücükler için oynamak istemiyor musun?" Alay ettim.

"Kahretsin hayır, seni eve götürmek için oynamak istiyorum."

"Kahretsin, saate bak," dedi Jasper. "Gitmek zorundasın. Daha önce bahsetmiştin."

"Isır beni, Hawk." Sesindeki huysuzluğa rağmen sırtıyordu. Alaylarını görmezden gelerek Liam'a odaklandım. "Gitmek zorunda mısın?"

"Maalesef." Kaşlarımı çatığımda, yüzüme bir öpücük daha kondurdu. Dudaklar. "Roma'yı çalmak..."

"Savaşacaksın."

Gözlerinin etrafındaki ve elmacık kemiğindeki çürükler çoğunlukla iyileşmişti, ancak bir iki yeni sıyrık vardı.

"Benim işim bu, Hellspawn. Roma arkamı kollayacak."

Yine de hoşuma gitmedi. "Brixton için avlanıyorsunuz. İkinizin de arkanızı kollayan biri olmalı." Liam cevap vermek yerine bir an için başımın üzerinden yukarı baktı.

"İyi olacaklar, Sparrow," dedi Kellan hemen arkamdan. "Bunu bir süredir yapıyorlar. Roma onun arkasını kollayacaktır."

Sırf bir süredir bir şeyler yapıyorlar diye... Asıl hedef Liam'dı.

"Evet," dedi Roma geldiğinde. Saçlarımı elinin etrafına dolayarak başımı arkaya yatırdı ve beni öptü. Derin ya da uzun süreli bir öpücük değildi bu, daha çok dudaklarını dudaklarımın üzerinde gezdirdi. Hafif bir dokunuş neredeyse daha samimi görünüyordu. "Ben ona göz kulak olurum."

"Roma, istedikleri kişi oydu." Bunu ona söylemek zorunda kalmamalıydım. "Biliyorum." Bana çok sert bir bakış attı. Evet, biliyordu.

"Hadi Hellspawn, bizi ön kapıya kadar götür, sonra da o tatlı kıcını içeri geri getir." Liam beni kolunun altına aldı. "Hemen dönecek çocuklar."

Jasper bir kahkaha atarak, "Zamanlıyorum," dedi ama o gri gözlerde bir dikkat vardı. Birbirlerine karşı bu kadar rahat olmaları hoşuma gitmişti ama hepsi de biraz fazla çaba sarf ediyordu.

Ya da belki de tüm bunları fazla düşünüyordum. Roma ikincil kapıyı arkamızdan kapattı ve Liam yüzünü bana dönecek şekilde döndü ve Roma sırtıma çarptı.

"Hellspawn," dedi Liam kararlılıkla, Rome kollarını bana sararken yüzümü kavradı. "Ben iyi olacağım. Bunu yıllardır yapıyorum, önce eğlence için, sonra da kral nezdinde itibarımı artırmaya yardımcı olduğu için. Beni tahta yaklaştırıyor. Bizi tehdit eden insanlara."

"Onun için dövüşüyorsun, böylece diğerlerine baskı yapabiliyor ve ona itaat etmeyenlere ceza verebiliyor. Bu *ona* güç vermektir, Liam. Bu senin gücün değil."

"Haklısın," dedi yavaşça. "Ve yanıyorsun. Bundan hoşlanmadığını biliyorum, özellikle de olanlardan sonra..."

"Elbette, olanlardan sonra bundan hoşlanmıyorum. Roma'ya zarar verdiler..."

Bana öylece baktı ve ben de iç çektim çünkü bağıryordum ve ona bağırmamı hak etmiyordu.

"Korkma," diye mırıldandı Rome. "Onu koruyacağım."

Bu sözler beni gülümsetti.

"Ve ben de onu koruyacağım," dedi Liam bana. "Seni koruyacağız."

"Ben ne yapacağım? Burada oturup güzel mi görüneceğim?" Bu beni sandığımdan çok daha fazla rahatsız etti. "Hepiniz risk alıyorsunuz. Bunu yaptığınız sessiz konuşmalarda görüyorum. Her saat gelip gitmenden anlıyorum bunu. Sonra da benim sorunlarımı ortaya atıyorsunuz..."

Kalmak isteyerek çok mu bencilce davrandım? Kapılarına daha fazla sorun getirmiştım. Düzeltmeye yardım etmeliydim.

"Senin sorunların," dedi Liam yumuşak bir sesle, "bizim sorunlarımız."

"O zaman senin sorunların *benim* sorunlarımdır." Gözleri donuklaştığında ters ters baktım. Sonunda tavana bakarken bıkkın bir iç çekti.

"Hellspawn, bunu daha sonra tartışacağız. Söz veriyorum. Şimdilik bizim için endişelenme. Söz veriyorum, işimiz bitince mesaj atacağız. Bu yardımcı olur mu?"

Tam olarak değil ama... "Sağ salim çıktığınızı bana bildirirseniz sevinirim." "Bitti," dedi Roma sert bir sesle. Başımı arkaya doğru eğdiğimde onu

Liam'a yumruk atacakmış gibi bakıyordu. Liam'ın bu bakışa neredeyse bana baktığı zamanki kadar sinirli bir bakışla karşılık vermesi beni gülümsetti. "İyi geceler, Starling."

Başımın üstünü öptü, sonra kapıyı açmak için şifreyi girdi. Liam'ın ağzının köşesini öptüm. "Dikkatli ol," dedim ona.

"Evet, hanımefendi," dedi alay etmekten ziyade biraz daha ağırbaşlı bir şekilde, ama alay hâlâ oradaydı. "Uslu dur."

"Bunu düşüneceğim," diye karşılık verdim ve o da güldü. Sonra Roma'yı öptüm ve beni tekrar içeri itmesine izin verdim. Kapı kapandıktan sonra iç çektim.

Jasper bana sarılırken, "İyi olacaklar, Swan," diye söz verdi. "Ne yaptıklarını biliyorlar ve eğer biri onları almaya çalışırsa, biz de gidip onları buluruz."

Bu kesinlikle yardımcı oldu.

Birkaç saat sonra, Jasper yattıktan sonra -sabah erkenden bir koşuya çıkacaktı ve Freddie de onunla gidecekti- yatağımın kenarına oturup saçlarımı taradım. Akşamın erken saatlerindeki huzursuzluk geri gelmişti.

Kellan kapının çerçevesine yaslanırken açık kapıya vurulunca başımı kaldırıp baktım. "İyi misin?"

"Ben..." Yalan söylemek istemiyordum ama bu... huzursuzluk hissi her neyse onu anlatacak kelimelerim yoktu. Kalkıp kaçmak, çığlık atmak ya da kendimi yatağa geri atıp öfke nöbeti geçirmek istedim. "Nasıl olduğumu bilmiyorum."

"Konuşmak ister misin?" Teklif etti ve ben de sanki saçlarımdaki her bir düğümü çözmem gerekiyormuş ve bu tuhaf his geçecekmiş gibi fırçayı saçlarımdan çektim. Muhtemelen gitmeyecekti ama aşağı inip kendimi stüdyoya kilitlersem çocukların ne hissedeceğinden emin değildim.

"Hayır mı?" Cevabı test ederek söyledim. "Evet mi?" İkisi de doğru gelmedi.

"Pekala, şimdi bunu açıklığa kavuşturduk." Kellan başıyla yatağı işaret etti. "İçeri girmemin sakıncası var mı?"

"Başımın üstünde yerin var," dedim ve yatağa doğru geçerken gülümsedi. "İzin almana gerek yok." Eğilip alnıma bir öpücük kondururken başımı arkaya yatırdım.

"Her zaman soracağım çünkü her zaman bir seçeneğiniz var. Çoğumuzun olacak." Bunu düşündüm. "Roma bunu yapmak zorunda değil."

"Hayır, çünkü ona zaten yapmaması gerektiğini söylediniz. Sizin ona tekrar söylemenizi bekleyecektir." Sözlerine şefkat damgasını vurmuştu. "Ona asla aldırmayacağından şüpheleniyorum."

"Hiçbirinizi umursayacağımı sanmıyorum."

Bunun üzerine Kellan kıkırdadı, sonra yatağa oturdu ve bir kolunu başının altına koyarak arkasına yaslandı. "Hmm-hmm. Liam ve Jasper?"

Bunu düşünmem gerekti ve sonra ona bir tokat attım. "Bu çok kaba." "Ama bunu düşünmek zorundaydın."

Ben söyledim. "Bu beni de kötü yapıyor."

"Sparrow, biz ele avuca sığmayız. Hepimiz. Bazen çok iyi anlaşıyoruz. Diğer zamanlarda ise aynı kemik için hurdalık köpekleri gibi kavga ediyoruz."

Bu karşılaştırma karşısında yüzümü buruşturdum ve tekrar ona baktım. "Lütfen kemik olmadığımı söyle."

Yavaş gülümsemesi yarı ciddi, yarı alaycıydı. Umarım yarı alaycıdır. "Biz sana *asla* kemik demeyiz."

"Hayır," dedi Vaughn kapı aralığından. "Sen bir kemik olamayacak kadar pirzolasın."

Kellan bir kahkaha daha attı ve ben de Vaughn'a yüzümü buruşturdum. "*Bunun* daha iyi olup olmadığını bilmiyorum."

"Tamamen daha iyi," dedi Vaughn bana. Sesinin tatlı tınısı bile bana biftek demenin kulağa hoş gelmesine yetmiyordu. "Yüzde bin daha iyi. Yine de bence sen daha çok çikolatalı dondurmanın çöküşüne benziyorsun."

"Çikolatalı dondurma," diye tekrarlardım başımı eğerek. "Bu yemek metaforunu sonuna kadar takip etmek istiyor muyuz yoksa sadece iyi mi demeliyiz?"

"Çikolatalı dondurmaya bayılırım," dedi Vaughn. "Seksi, tatlı ve dilimin üzerinde eriyor. Hoşuna gidecek bir şey gibi mi?"

Kellan gerçekten acı dolu bir ses çıkardı. "Falcon..."

"Sus," dedim ona, bakışlarım Vaughn'a kilitlenmişti. "Bu işin gidişatı hoşuma gidiyor." Kapıyı arkasından iterek kapattı ve yatağa doğru sürüklendi. "Dondurmanın en iyi yanı, onu en iyi arkadaşlarıyla paylaşabilmendir, çünkü her birine sadece bir kaşık yetecek kadar olsa bile, yine de

gelmiş geçmiş en iyi ikram."

Karnımda bir heyecan dalgalandı ve sonra tüm sistemime yayıldı. "Her birinden bir kaşık" düşüncesiyle biraz ürperdim. Bu kadar açgözlü ya da hedonist olabileceğimi fark etmemiştim.

"Sence iyi mi?"

Vaughn fırçayı aniden sinirlenmiş gibi görünen parmaklarımdan aldığı anda dudaklarımı yalamak zorunda kaldım. "Kulağa kesinlikle çok eğlenceli geliyor." Titredim, kulağa eğlenceden *daha fazlası* gibi geliyordu.

"Güzel," dedi Vaughn parmaklarını işaret edercesine kıvrırken ve ben de elini tuttum. Beni yukarı çekti ve bir öpücüğün içine doğru kaldırdı. Ağzının benimkinin üzerindeki sert hissi kafamın içindeki tüm gürültüyü bastırmaya yetti. Dahası, sistemimi istila eden huzursuzluğu ateşe vermiş gibiydi.

Hiç vakit kaybetmeden dilini dilime değdirirken saçlarını kavradım. Onun sıcak, erkeksi ısısı en ufak bir üşüme belirtisini bile kovuyordu. Alçalırken

Bizi yatağa yatırdı, dilimle düello yaptı, sonra alt dudağımı çekti. Boğazıma giden yolu öperken ağırlığıyla üzerimi örttü.

Gömleğimi kısa sürede çıkardı, ardından uyku şortumla birlikte külotumu da çıkardı. Dişlerine karşı emerken meme ucumun etrafına şiddetli bir baskı uyguladı. Diğer göğsümü okşadı ve sonra şehvetli yolunu karnıma doğru sürdürdü.

"Hmm, bu mürekkebi sevdim," diye mırıldandı.

Kellan cevap olarak neredeyse boş boş, "Biraz daha eklemem gerek," dedi. Kirpiklerimi kaldırdığımda Vaughn bacaklarımı ayırıp ağzını tam amıma dayamadan önce bir an bana baktığını gördüm.

Kel'in hala orada olduğunu unutmuşum.

"İşte bu, Sparrow," dedi elini saçlarımda gezdirerek. "Bırak Vaughn seni yesin. Kremayı sevmek konusunda şaka yapmıyormuş."

Oh kahretsin, içim dışıma çıktı. Vaughn klitorisimi okşarken mırıldandı. Beni yavaşça yükseltmek için hiç zaman kaybetmiyordu. Beni orgazma doğru itene kadar ne kadar gergin olduğumu fark etmemiştim bile.

Elini boğazıma dolayan Kellan beni öptü ve her bir çılgılığımı yuttu. Vaughn amıma karşı şehvetli öpücüğünü derinleştirdi, dilini sanki doyamıyormuş gibi bana doğru itti. Kellan boynumu sıkarken ve Vaughn iki parmağını içime sokarken ilk orgazm ikinciye çarptı.

Bir zevk seli içinde kime ve nasıl odaklanacağıma karar veremiyordum. Vaughn bana doğru kayarken bile Kellan'ın ağzı benimkine hükmediyordu. Ağzının aniden terk edilmesi duyularıma soğuk bir darbe indirdi. Yine de uzun sürmedi, çünkü kalçalarımı daha geniş itti ve sonra horozunun ağırlığı oradaydı. İçeri itti, amansız bir gerilme, mükemmel bir yanma.

"Değiştir," dedi Vaughn hararetli bir nefesle. Beni içinde boğdukları hazzın altından yüzerek çıktığımda bu kelime aklıma geldi. Kellan başını kaldırdı ve beni serbest bırakırken dudaklarımda hâlâ onun tadını alabiliyordum.

Vaughn bir anda oradaydı ve aynı anda hem kendimin, hem onun, hem de Kel'in tadını alabiliyordum. Ben üzerine çıkana kadar yuvarlandı. Kalçalarımı onunkilere göre sallayarak tenimizin değdiği her yerin tadını çıkardım.

Ellerini kalçalarımın kenetledi, itme ve çekme ortak bir çabaydı. Sıcak eller sırtımda gezindi ve kışıma doğru indi. Başımı yukarı kaldırdığımda dudaklarımdan bir nefes kaçtı.

Başımı çevirip onu öperken Kellan, "Buradayım, Sparrow," diye fısıldadı. Vaughn içimi doldurmaya devam etti, kalçalarının her hamlesi kıvılcımların dans etmesine neden oluyordu.

sistemimde. Daha fazlasını. Sadece daha fazlasını istiyordum. "Daha fazlasını alabilirsin," diye söz verdi Kel.

Vaughn patlayıcı nefesler arasında, "Her şeye sahip olabilirsin," dedi. "Buraya gel." Vaughn'a gitmeme izin vermeden önce beni bir kez daha öpen Kel'in dudağını ısırđım.

"Hâlâ buradayım," dedi Kellan ve kıcıma sıcak ve ıslak bir şey damlayana kadar nedeninden emin değildim. O an yaşadığım şokla nefes almayı unuttum ve tüm kaslarımı sıktım.

Vaughn altımda hareketsiz kaldı ama dudaklarıma doğru mırıldanırken kalçalarımı okşadı. "Güvendesin, Dove. Tamamen güvende. Sana kim dokunuyor?"

"Sen," dedim yarı
hıçkırıklarla. "Başka kim
olacak?"

Sıcak parmaklar kıcımın çatlağında bir aşağı bir yukarı geziniyor, anüsüme doğru ıslak bir şekilde yayılıyordu. "Kellan," dedim titreyerek. İsmi kırık dökük çıkmıştı.

"Evet, Sparrow, benim." Parmaklarını anüsüme bastırdı, hafifçe bastırdı. Oradaydı ve tekrar gitti. "Beni hissediyor musun?"

Nefes almak zorundaydım. Çaba sarf etmem gerekti ve gözlerimi açtığımda Vaughn önümde biraz dalgalandı.

"Tatlı Güvercin, bize kelimelerle anlatabilir misin?"

"Evet." Bunu yapabilirim. Bunu kesinlikle yapabilirim.

"Kurallar nedir?" Kellan bana sordu, dudakları kulağımda fısıldarken bakışlarım Vaughn'un güzel yeşil gözlerine takıldı.

Kurallar mı? Kurallar vardı. Vaughn alt dudağımı kemirdi. "Konuş bizimle, Dove. Seni duymamız gerek."

Neden? Neredeyse hıçkırmak istiyordum, neden düşünmek zorundaydım ki? Tek hissedebildiğim Vaughn'un muhteşem aletinin beni içine almasıydı. Deliciliği beni aydınlatıyordu. Parmakları kalçalarım karşı ağır ve güçlüydü.

Öpücükleri, öpücükleri en iyi uyuşturucu gibiydi. Çok daha fazlasına ihtiyacım vardı. Kellan, ah tatlı Kellan, oradaydı. Nefesi kulağımın kabuğunu okşuyordu ve öpücükleri ısırıklarla doluydu, veriyor ve alıyordu.

Kellan parmağını gergin kas halkasına doğru ittikçe anüsümdeki baskı arttı. Çok fazla. Çok fazla...

Basınç bir anda yok oldu ve yerini keskin, sıcak bir sızıya bıraktı; bir avuç içi kış yanaklarımdan birine tokat gibi indi. Nefesim kesilirken ciğerlerime hava doldu. Kellan'ın parmaklarının acıyan tenime yaptığı sıcak masaj beni eritiyor gibiydi.

Vaughn, "Bu çok yoğun," diye yemin etti.

"Burada bizimle yüzeye çıkmazsa durmaya hazır olun..." Kel'in ses tonu hiçbir tartışmaya izin vermiyordu. Emrin çatırtısı amımın Vaughn'un sikinin etrafında daha da sıkı kenetlenmesine neden oldu ve ikisinin de olmasını diledim.

"Buradayım," dedim, kelimeleri yarı hıçkırıkla söylemeye zorlayarak. Bir nefes daha çektim. "Buradayım. Lanet olsun, buradayım. Seni hissedebiliyorum."

"Aferin kızım," diye yatıştırdı Kellan, kadife davetiyenin içindeki çelik oradaydı. "Kiminlesin?"

"Vaughn... Kellan... İkinizle de beraberim."

"Çok iyi, Dove," diye cesaretlendirdi Vaughn, parmak tekrar anüsüne bastırırken, çatlağımdan aşağı daha fazla ılık sıvı damladı. Sıcaklığı neredeyse çok fazlaydı ama yeterli değildi. "Kellan'a kuralları söyle ki boşalmamıza izin versin."

Oh, kurallar. "Benim için acı yok." Vaughn'un zevkten gerilmiş ifadesinden Kellan'ın karanlık yoğunluğuna bakarken aniden kuruyan dudaklarımı yaladım. Gözleri benimkilere lazer tutuyor gibiydi ve içimdeki her şey açık ve çıplaktı. Umurumda bile değildi. "Bedenim benimdir."

"Evet, öyle," diye cesaretlendirdi Kellan parmağını daha da derine bastırırken ve ben kalçalarımı yuvarladım. Yapmak zorundaydım. Baskı çok yoğundu.

"Eğer kendimi sana vermek istiyorsam-" Kelimeleri zorlukla şekillendirebildim ama yapmak zorundaydım. "Yapabilirim. Beni inciten ya da korkutan bir şey olursa ya da sadece durmanı istersem -"Tek söylemem gereken durmak."

Kellan beni öpmeden önce "Oh, benim için çok tatlı," diye fısıldadı. Dilinin yavaş ve duygulu alaycılığı, parmağını içime bastırırken parmağını yansıttı ve Vaughn hemen yukarı itti.

"Çok mükemmel," diye yankılandı Vaughn, bir elini göğsüme kaydırıp ve okşamaya, kızdırmaya ve bükmeye başladı. Kellan ikinci bir parmak ekledi ve yanma yeniden başladı. Gerginlik çok fazlaydı.

Çok fazla, nefes almak için çırpınmaya başladım. Durdular ve hayır-hayır -Gözlerimi zorla açtım. Kellan'a doğru bakarken, "Daha fazla," dedim.

"Öyle mi?"

"Evet, daha fazla! Şimdi. Lütfen, Kellan..."

Acıyor." Durdular.

"Hayır, öyle acıtmaz." Boştaki elimi Vaughn'un göğsüne bastırırken gömleğini kavradım. "Çok doluyum... Daha fazlasına ihtiyacım var."

Kellan beni bir süre inceledikten sonra parmaklarını makaslamaya başladı, Vaughn itmeye başlarken kıcıma girip çıkmaya başladı ve orada bir yerde görüşüm beyazlaştı ve içimde ortaya çıkan zevkle titredim.

Yanık. Parmaklarının hareketi. Vaughn'un sikinin kalın ağırlığı beni geriyordu. İkisinin de beni hareket ettirmesi ve benim sarsılmam.

Sırtımı okşayan Vaughn'un sesinin yumuşak uğultusuyla enkazın etrafında bir yerde yüzeye çıktım. Kıçımda sıcak bir bez vardı ve tamamen Vaughn'un üzerine yayılmıştı. Terden yapış yapış olmuş ve titrerken gözlerimi açtığımda Vaughn'un gülümseyen yüzünü gördüm.

"İşte orada," diye fısıldadı. "Bak kim aramıza döndü, Kel."

Kellan onu görebilmem için yana doğru eğildi. Bu iyiydi, başımı kaldırabileceğimden emin değildim. Gülümsemesi içimi taze bir sıcaklık dalgasıyla doldurdu. Onu gördüğüme çok sevinmişim. Hem onu hem de Vaughn'u hissettiğim için.

Ağrım ve sızım vardı. Kıçımı kesinlikle hissedebiliyordum ama eskisi gibi değildi. Ben zevkten uçarken bu düşünce içeri girdi ve hemen geri çıktı. Bir noktada, konuşma yeteneği bana geri dönecek ve teşekkür etmek için kelimeleri hatırlamaya çalışacaktım.

Evet. Teşekkür etmek başlangıç için iyi bir yer olacaktır.

BÖLÜM 45

OceanofPDF.com

ROMA

S Tarling bugün bir önceki geceye göre biraz daha yavaş hareket ediyordu. Kavgadan sonra mesajlaştık ama onu uyandırmak için çok geçti.

Liam gece kalmak yerine evine geri dönmüştü.

Vaughn ve Kellan onunla yatmışlardı, bu da kötü rüyaları kovabilecekleri anlamına geliyordu. Yeni yatak odama gittim ve geceyi resim yaparak geçirdim. Kendimi bırakıp bir proje üzerinde çalışmayalı uzun zaman olmuştu.

O zaman bile... duvardaki gölgeler istediğim şekle sahip değildi. Starling uyandığında hala oradaydım. Bana kahve ve yemek getirdi ama ben resim yapmak istiyordum. Bir süre benimle oturdu, gerindi. Ama sonra dans etmek istedi.

En ufak bir tereddüt hareketlerini belirledi. Bir sertlik. Kendini mi incitmişti? Telefonum titrediğinde hâlâ bunu düşünüyordum. Liam'dan gelen mesajda sadece bir soru işareti vardı.

Starling nasıldı?

İçeri girdiğinde gülümsüyordu. Çıkarken de gülümsüyordu. Fiziksel ağrılar onu rahatsız etmiyordu. En azından ruh hali. Ona bir başparmak işareti gönderdim.

Yalnız mı?

Evet cevabını gönderdim.

Çaldığında açtım. "Ne?"

"Sana da güneydin Güneşliği," dedi Liam. "Bölüyor muyum?"

"Umurunda mı?" Liam'ın gerçekten önemseydiği zamanlar oldu. Çoğu zaman.

"Hayır, pek sayılmaz. Yanınızda Hellspawn yoksa, bu durumda telefonu ona verin."

"Hayır." Yalnız olup olmadığımı sorduğu için bu anlamsız bir soruydu. Duvardaki taslağı inceledim. Gölge ve renkler doğru değildi. Burada olması gereken şey net değildi. Sanki görüntü elimdeydi ama odaklanmamıştı. Planım onun bedenini kullanarak tekrar resim yapmaktı ama hâlâ yaratmak istediğim şeye ulaşmaya çalışıyordum.

"Ben de seni seviyorum."

"Biliyorum." Yine de bu duygu beni duraksattı. "Sorun nedir?"

"Yalnız mısın?"

"Bunu bana zaten sormuştun."

"Evet. Adam'dan bir mesaj aldım."

Gözlerimi duvardan ayırdım. "Hayır."

"Ne dediğini bile bilmiyorsun." Liam bunu inkâr etmiyordu. "Onunla tanışmak istiyorsun. İyi bir plan değil."

Ağabeyim iç çekti. "Belki değil ama son birkaç haftayı Brixton'la geçirdi. Eğer beni arıyorsa, bir ölçüde özgürlüğü var demektir. Ne bildiğini bilmemiz gerek."

"Size telefonda söyleyebilirdi."

"İşlerin böyle yürümediğini biliyorsun,

Rome." Ben karşı çıktım. "Ne zaman?"

"Ezra bana destek olacak." "Ne zaman?"

"Hellspawn'la kalmalı ve ona göz kulak olmalısın."

Hiçbir şey söylemedim ve bekledim.

"Lanet olsun Roma..." Küfürlere rağmen hiç sıcaklık yoktu. "Hellspawn'ın yanında kim var?"

"Freddie burada."

"Hayır, değil. Jasper'la birlikte yolda."

Unutmuşum. Kaşlarımı çattım. Kellan ve Vaughn'un bugün işi vardı. Starling öyle demişti. Duvardan uzağa baktım.

"Milo doktorla birlikte." Liam çoktan kontrol etmişti. Bu hiç hoşuma gitmedi.

"Onunla kalmalısın," diye devam etti ağabeyim. "Eğer öğrenirse, gitmek isteyecektir."

"Ona söylemeliyim."

İç çekişi telefon hattında yankılandı.

"Senin için endişeleniyor," dedim ona. "Sana sürekli söylüyor. Onu duymalısın."

"Onu duyuyorum. Geçmişinden bahsederken sesindeki acıyı duyuyorum. Söylemediği her şeyde yumuşak hıçkırık sesleri duyuyorum. Şimdi sahip olduğu özgürlüğü duyuyorum. *Onu* duydum. Senin için duyduğu korkuyu da duyuyorum."

"Ve sen," diye araya girdim. "Bundan hoşlanmayacak." "Pekala, sonra topaklarımı alabilirim."

"Bundan hoşlanmıyorum." Bensiz gitmesini değil. Ona söylememesi. İki seçenek de hoşuma gitmedi.

"Rome, bunu bir süredir yapıyorum. Bir şey çıkarsa takip edebilmen için sana haber veriyorum. Ayakkabımda bir takip cihazı var. Hellspawn için test ediyorum zaten. Yola çıktığımda bilgileri göndereceğim ve müsait olur olmaz bir mesaj göndereceğim."

"Eğer bana sorarsa, ona söylerim." Bu bir tehdit değildi, sadece ona yalan söylemek istemiyordum. "Söylediklerimi yalana dönüştürme."

"Anlaştık. Ona benden bir öpücük ver."

Bunu düşündüm. "Hayır." Telefonu kapattığımda gülüyordu. Dönüp tekrar duvarlara baktım. Hâlâ üzerlerinde ne olduğunu bilmiyordum. Onun odası, oturma odası, hatta diğer adamların odaları ve salon. Oraya ait olan sanat eserlerini görebiliyordum.

Neden ihtiyacım olanı göremiyordum?

Onu şimdilik bırakarak, bana getirdiği tabak ve fincanla aşağı indim. Mutfak çoğunlukla temizdi, bu yüzden onları bulaşık makinesine yerleştirdim.

Kel'in buzdolabına bıraktığı notta eve dönerken bazı malzemeler alacağı yazıyordu. Starling dışında hiçbir şeye ihtiyacım yoktu, bu yüzden su şişelerini aldım ve stüdyosuna doğru yola çıktım. Oturma odasında ya da salonda değildi, bu yüzden aklıma gelen ilk yer stüdyosuydu.

Düğmeye bastım ve bekledim. Kapı açıldı ve onun terli, kızarmış yüzü ortaya çıktı ve sırtıttı. Müzik etrafına yayılmıştı.

"Hey."

"Su," dedim ona bir şişe uzatırken. Bu kadar çok çalışacaksa su içmeliydi.

"Teşekkür ederim Rome," dedi ve beni öpmek için ayağa kalktı. Başımı onun için eğdim. "İçeri gelip izlemek ister misin?"

"Evet."

Onu görebileceğim ve onun da beni görebileceği bir yerde olmak istedim. Telefonum cebimdeydi. Liam benimle iletişime geçtiğinde, ikisinin de nerede olduğunu bilmek istedim.

Su şişesini açtıktan sonra, onu içeri kadar takip etmeden önce şişeyi ona uzattım. Kapı kapandı ve müzikle birlikte bizi içeriye hapsetti. İstersem telefonumdaki kameraları kontrol edebilirdim.

Liam bana nasıl yapılacağını göstermişti. Ama henüz stüdyoya kamera koymamıştı. Starling'le konuşmamış olmalı. Ya da Starling ona hayır dedi.

Şimdi hangisi olduğunu merak ediyorum.

Müzik değişti ve dikkatimi onun aynaların önünde durduğu yere verdim. Yarısından fazlası boşalmış şişesini bir havlunun yanına koymuş ve CD çaların üzerindeki parçaları değiştirmişti.

Liam ses sistemini yenilemek istiyordu ama zarar *görmemiş* birkaç şeyden biriydi. Köşeye oturmak için hareket ettim ve bacaklarımı çaprazlayarak yerleştim.

Yolun dışındaydı ama yeni bir şarkı seçerken onu tam olarak görmemi sağlıyordu. Başını kaldırıp aynadan bana baktığında, onun için bir gülümseme buldum.

Starling içimde gülümsemeler uyandırdı. Tıpkı gözlerine bakmayı kolaylaştırdığı gibi. İstesem bakabilirdim ama bakmak zorunda değildim. Kardeşim ve Sığırcık'ım. Asla benden daha fazlasına ihtiyaçları olmadı.

O hareket etmeye başladığında, diğer her şeyi unuttum. Sığırcık dansı en mükemmel sanattı. Onun yaptığını asla yaratamazdım. Hareketlerinin akıcılığı, güçten esnekliğe ve tekrar güce geçiş şekli. Sıçrayışları biraz daha yüksek, düşüşleri biraz daha alçaktı ve hiçbir noktada gerçekmiş gibi görünmüyordu.

Animasyon.

Animasyonun canlanmasını izlemek gibiydi. Bir keresinde bunu resmetmeye çalışmışım, hareketsizlikteki hareketi yakalamışım. Durağanlığı harekete dönüştürmek. Starling'i bütün gün izleyebilirdim ama asla onun kadar ustalaşamazdım.

Bir dönüşün ardından sırtını kavislendirdiğinde, bakışlarını yukarıda asılı ipeklere doğru takip ettim. Dokunulmamışlardı. Pinetree'den döndüğünden beri onlara uzandığını sanmıyordum.

Hayır, yapmadığını biliyordum. Bu yüzden Liam ve ben ona doğum gününde bir sürpriz yapmak istedik. Brixton'ın mahvettiği bir sürpriz. Liam ve benim bunu tekrar yapmamız gerekiyordu. Doğum günü gelip geçmişti ama Noel vardı.

Liam geldiğinde ona söyleyecektim. Şimdilik, yere inişini ve orada kalışını izledim. Göğsünün inip kalkması nefes alıp verişinin ne kadar düzensiz olduğunu gösteriyordu.

Müzik değişti ve amuda kalktı, sonra tekrar amuda kalktı. Bu dans çok daha atletikti. Stüdyonun bir tarafından diğer tarafına sıçradı. Havada taklalar atarken sıçrayışları onu çok yükseğe çıkardı.

Bir tüyden daha hafifken, şimdi bir yırtıcı hayvan gibi hareket ediyordu. Tüm gücü ve hakimiyetiyle odayı kaplıyordu. Her dönüşü, kaldırışı, vuruşu ve ritmi şarkıyla birlikte yankılanıyordu. Sonra bana doğru dans etti, her

Bir sonraki harekete geçmeden önce sanki bir saniye daha tutmuş gibi şimşek çakması gibi bir hareket.

Dizlerinin üzerine çöküp tam önümde durmasıyla kreşendo yaptı ve müzik sona erdi. Sessizlik neredeyse ürkütücüydü. Daha da ötesi, stüdyosunun arka planına karşı onu keskin bir rahatlamaya getirdi ve cildinin üzerinde kayan ter sadece dokuyu arttırıyor gibiydi.

Hareket.

Grace.

Güzellik.

"Senin resmini yapmak istiyorum." Bu dürtü bana ilk kez gelmiyordu. "Beni resmettin."

"Evet, senin resmini tekrar yapmak istiyorum."

"Şimdi mi?" Başını eğdi, ayağa kalktığımda elimi kabul etti.

Onu izlemeye dikkat ederek ayağa kaldırdım. Az önceki sertliği gitmiş gibiydi. "Hayır."

Henüz değil. Hareketi ve durgunluğu aynı nefeste yakalamak için ihtiyacım olan bir şey daha vardı. Bir parmağımı yanağına dokundurdum, sonra parmak ucumla boğazına doğru kayan teri takip ettim ve sonra göğsü boyunca ilerleyerek üstünün alt kısmında kayboldu.

"Acıyor mu?" Bu her zaman bir endişeydi.

"Hayır," dedi yavaşça. "Sanırım şeytanlarımla dans etmeye çalışıyorum."

Bu onun yere bakmasına neden oldu, ben de tekrar yukarı bakmasını istemek için parmağımı çenesine dokundurdum. "Hangi iblisler?"

"Kellan ve Vaughn sınırlarımı zorlamamda bana yardımcı oluyorlar. Beni inciten ve korkutan şeyleri alıp artık korkmamama yardımcı oluyorlar."

Kaşlarımı çattım.

"Onlara sordum," dedi bana ve gözlerinde hiç aldatma yoktu. "Bu -Harikaydı ve aynı zamanda... Bu sabah ağrım vardı ve sadece..." Tekrar başka tarafa baktı.

"Acı sana hatırlattı." Bir iç çekti.

"Yardım edebilir miyim?" Acıyı dindirmek için ne yapabilirim?

"Bana her zaman yardım ediyorsun." Elini göğsüme bastırdı ve parmaklarını kendi parmaklarımla kapattım. Starling'in bana dokunması hoşuma gidiyordu. Ona dokunmak hoşuma gidiyordu. "Bana ait olduğumu hissettiriyorsun."

"Sen buraya aitsin."

"Herkes böyle söyleyip duruyor," dedi. "Bu konuda kendimi daha iyi hissetmemi sağlamanızı beklemiyorum. Bazen kafamın içindeki sesler... Fısıldadıklarında bile sözleri yara izleri bırakabiliyor."

"Kelimeler acı verebilir." Sonra dudaklarımı saçlarına bastırdım ve fısıldadım: "Onları haykırmamız gerekiyor."

"O kısım üzerinde çalışıyorum." Gerçek bir kahkaha yüz ifadesini ışıkla doldurdu. Gözleri yumuşadı ve hâlâ kızarmış ve terli olmasına rağmen daha iyi görünüyordu. "Gerçekten öyleyim."

Bir an için odaya göz gezdirdim. Yapabileceğim bir şey vardı. Yap.

"Kal." Durduğu yeri işaret ettiğimde bana yarım bir gülümseme verdi, ama dediğimi yaptı. Aynaların yanına geçtim ve su şişesini kaptım. Ona verdikten sonra ayakkabılarımı çıkarmak için geri döndüm.

Ben CD'leri karıştırırken o beni bekledi. "Ne arıyorsun?"

"Bilmiyorum." Bilmiyordum. Ama bulduğumda anlayacaktım. Üçüncü CD'deydi. O CD'yi müzikçılardaki CD ile değiştirdim. Aradığım blues piyano melodisini bulana kadar seçenekler arasında dolaşmaya başladım.

Baş a döndüğümde aynadan ona baktım. "Benimle dans eder misin?"

Suyu bitirdi ve bana doğru yürümeden önce şişeyi oturduğum yere bıraktı. Oynat tuşuna basarak ona doğru döndüm.

"Bu benim ilk solo performansımdan."

"Gölge dansı." Hatırladım. "Gölgenle dans ederdin."

Defalarca izlemiştim. Yaşlandııkça dans değişmişti ama adımlar bana onun kalp atışları kadar tanıdık geliyordu. Hareket etmeye başladığında onu takip ettim. O geri çekildiğinde, ben ileri gittim. Bana doğru yükseldiğinde, geri çekildim.

"Gölgenle birlikte dans edebilirsin," dedi bir elini kaldırırken ve ben de hareketini yansıttım. "Ama asla dokunmayacaksın."

Ellerimiz birbirimizin aynası gibi hareket ediyordu. Adımdan adıma süzölürken gülümsemesi daha da büyüdü. "Gölgeler bizi takip eder," diye hatırlattım ona. "Onları görmüyormuş gibi davranabiliriz ama bizi asla terk etmezler."

Ellerini arkasında tutmaya başladığında, ayaklarımızdan çok buz patenlerinin üzerindeymişiz gibi süzölmeğe devam ettik. Onun hareketine karşılık ben de hareket ettim.

"Bu bir bakıma üzücü."

"Sadece sen öyle olmasını istiyorsan," dedim. "Gölgeler karanlıktır..."

"Gölgeler ışığı engellediğiniz yerlerdir. Siz olmadan var olamazlar. Fena değiller, Starling."

"Kırık kötü değil," diye mırıldandı ve ben de başımı salladım. "Gölgeler kötü değildir."

"Hayır. Liam benim gölgem."

"Kötü olabilir."

Bunu düşündüm ve sonra gülümsedim.

"Evet." "Ama o değil."

Başını eğdi, sonra göz kırptı. Birbirlerine benziyorlardı, kardeşim ve sığırcık kuşum.

"Hayır," diye kabul ettim. "Öyle değil."

Şarkı sona erdiğinde dizlerinin üzerine çöktü ve ben de onu takip ettim. Dizlerim güm diye tahtaya çarptı. Onunki çarpmadı.

"Danslarımı bilmene bayılıyorum." Bana hayret etti.

"Bir tane daha yapmak ister misin?" İpeklere bakmadım. Sığırcığımanın uçmak için bir kaldıraca ihtiyacı vardı ve ben bunu yapabilirdim.

"Evet," dedi, ayağa kalktı ve bana elini uzattı. "Bu sefer birini seçeyim mi?"

Ne isterse.

BÖLÜM 46

OceanofPDF.com

I Otoyolun kenarındaki zincir restoranın otoparkına girdiğimde öğle yemeği vakti bile değildi. En son ne zaman bunlardan biri mi? Hatırlayamadım bile. Ne kadar aptalca olsa da, olması gereken son yer burası olduğu için, Hellspawn'ın burada olmasını diledim. Hem Hellspawn hem de Roma. O zaman kelime oyunları ile dolu menüye bakarak kendimi eğlendirebilirdim.

Ama burada değillerdi. Hayatımın bu yönüne zaten çok fazla maruz kalmıştı. Tatil sonrasına kadar bekleyebilirdik, belki de kralın ve ailesinin icabına bakıldıktan sonra. Ya da önce ailesi, sonra kral.

Her iki durumda da ikisinin de gitmesi gerekiyordu. Kendime sağlam bir zihinsel sarsıntı verdim. Kafamı tekrar oyuna vermem gerekiyordu. Onun vücuduna gömülmeyi ve çığlık atana kadar onu becermeyi tercih etsem bile.

O zaman tekrar çığlık attır.

Aletim bu konuda tamamen hemfıkirdi. "Evet, bir tadımlık ve hepimiz onun için varız, ha?"

Aletimin cevap vermesine gerek yoktu. Mutfakta bana o tuzlu bakışını attığı ve sanki önemli bir şey değilmiş gibi pantolonundan kan akıttığı günden beri onun için her şeyi yapmıştık.

Hellspawn.

Bir kez daha zihnimi salladım ve ikincisini almadan önce telefonumu kontrol ettim. Kralla konuşmak için kullandığım telefon. O benimle gelmeyecekti. Onu konsola kilitledim ve içeri girdim.

Gökyüzü çelik grisiydi ve rüzgâr kesiyordu. Kapıya giden rampalı yolda ilerlerken omuzlarımı kamburlaştırdım. Tatil müziği hoparlörlerden süzülüyordu, ancak hafif tiz bir kalitesi vardı. Kasanın etrafındaki çeşitli düz yüzeyleri süslemeler kaplamıştı.

Çok fazla müşteri yoktu, belki bir düzineden az. Arkamdaki de dahil olmak üzere dört çıkış vardı. İki yangın kapısı, restoranın iki ucunda birer tane, sonra da arka tarafa açılan kapılar.

Mutfaklardan ve arka depodan her zaman çıkışlar vardı, sizi sadece çöp bidonlarına götürse bile. Bu bir çıkıştı. Çeşitli kokular

kahve, ızgara domuz pastırması ve daha fazlası havayı doldurdu. Midem homurdandı. Kesinlikle daha fazlası gibi kokuyordu.

Gümüş saçlı bir garson, kendi boyunun yaklaşık iki katı olan bir tepsiyi ustalıkla taşıyarak geçiş penceresinden aceleyle uzaklaştı. "Hemen geliyorum, tatlım. Ya da bir masa bulup istediğin yere oturabilirsin."

Cevabımı beklemedi, ben de restorandaki taramamı bitirdim. L şeklindeki tarafa doğru yöneldim. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde Adam beni arka köşede bekliyordu. Bu ona restoranın sağlam bir görüntüsünü verirken aynı zamanda onu doğrudan görüş alanının dışında tutuyordu.

Güzelmiş.

Karşısındaki koltuğa kaymadan önce ona bir göz attım. Yan dönerek sırtımı duvara dayadım, böylece onu ve restoranı izleyebilecektim.

"Sağlıklı görünüyorsun," dedim selamlama amacıyla. Sadece bu da değil, Hellspawn'a taktıkları o şok tasmaşını takmamış gibi görünüyordu.

"Görünüş her zaman aldatıcıdır."

Bu bir uyarıya çok benziyordu. Ona bir bakış attım, kaşlarım bir parça yukarı kalktı. "İkimizin de aşına olduğu bir şey."

"Bazılarımız diğerlerinden daha fazla," dedi kahvesinden bir yudum almadan önce.

"Kahve ister misin tatlım?" diye sordu gümüş saçlı garson yanımızdaki yeni boşalmış masayı karıştırırken. Tabakları dikkatsiz bir ustalıkla üst üste dizdi. Yine de muhtemelen aynı hareketi yüzlerce kez yapmıştı.

"Evet lütfen," dedim. "Sipariş verdiniz mi?" Sonuncusunu Adam'a yönelttim.

Başını salladı ve bana bir menü uzattı. Çevirip açtım. Ne istediğimi zaten biliyordum ama menüye bakmamı istediği için baktım.

Üzerinde telefon numarası olan tek bir not beni bekliyordu. On haneli, yani büyük olasılıkla bir telefon numarası. Ezberledim ve elime alıp buruşturabileceğim bir yere bıraktım.

Garson bana kahve getirdikten ve onunkini doldurduktan sonra siparişimizi verdik ve sohbet etmek için yanımızdan ayrıldı.

"Biliyor musun," dedi Adam yavaşça. "Sana bir şey sormak istiyordum."

"Kendini tutmak sana göre değil."

Homurdandı. "Şaşıracaksın."

"Sor," dedim kahveden bir yudum almadan önce. Taze ama bir o kadar da acıydı. Biraz benim gibi.

"Okulda bize tuzak kurdun," dedi yavaşça.

"Öyle mi?" Kaşlarımı kaldırdım. "Sana yaklaşmadım."

"Hayır, gerçekten iyi oynadın. Kendini ilgi çekici hale getirdin ve sonra da işe alınmayı bekledin." Sanki gerçekten düşünüyormuş gibi çenesini ovuşturdu. "İşe yarayacağını nereden biliyordun?"

"Tek yaptığım sakso çekmekti. Siz içeri giren adamlarsınız."

Homurdandı ve sonra başını salladı. "Bir gün bana nasıl bildiğini anlatmak zorunda kalacaksın."

Olabilir. Omuz silktim. "Bazı şeyler oldu bittiye getirilmişti."

"Doğru." Bir içki daha aldı. "O nasıl?"

"Benim kız arkadaşım mı, seninki mi?"

"Nişanlımı kastediyorsun," diye karşılık verdi Adam hafif bir tebessümle.

"Yani kız arkadaşın değil." Eğer beni iğnelemeye devam etmek istiyorsa, bu iyiliğine karşılık verebilirdim. Adam'ın gözleri bana bakarken düzleşti. "Kız arkadaşım iyi. Senin için endişeleniyor ama yeterince yara almış nazik bir kalbi var."

Kilit altında tuttuğu, kendisine karşı hiç de nazik olmayan bir hayatın enkazının altına gömdüğü fazla nazik bir kalp.

"Ben olsam düşünmezdim." Garson kız yemeğimizle dönerken durakladı.

"Siz beylere başka bir şey getirebilir miyim?"

"Biz iyiyiz," dedim. "Teşekkür ederim."

"Elbette. Birkaç dakika içinde kahveyi doldurmak için buralarda olacağım."

Mekânı bir kez daha boş boş taradım. Diğer müşteriler oldukları gibi görünüyordlardı. Yaşlı bir kadın bulmacasını çözerken yarım greyfurtunu kemiriyor ve etrafta koşturmadığı zamanlarda garsonla sohbet ediyordu. Bir çift kamyon şoförü.

Bizden uzakta bir masada küçük çocukları olan bir çift anne vardı ve çocukları birbirlerine yemek atarken konuşuyorlardı. Dağınık ama eğlenceliydi. Aralarında en az bir ya da iki öğrenci vardı ama bahse girerim bir tanesi hukuk öğrencisiydi.

"Konuşabilir misin?" Yan oturmak yerine yüzümü ona dönerken sordum. Adam'ın arkasındaki duvarda bulunan yansıtıcı cam sayesinde restoranın büyük bir bölümünü görebiliyordum.

"Biraz," dedi. "Biraz tasma kazandım. Ama seninle konuştuğumu bilecekler."

"Bazen biraz almak için biraz takas yapman gerekir." Oyunun nasıl işlediğini anlamıştım.

"Bu durumda, daha çok seninle konuşabilmem için bana bir tasma vermişler gibi oldu." Sonra Brixton ya da her kimse benden bir şey istedi. Yine de.

İlginç. "Dinliyorum." Yumurtanın bir kısmıyla birlikte sosisimden bir ısırık aldım.

"Vandallar ve kralla olan ilişkinizin doğasını göz önünde bulundurarak gelecekte onlarla çalışmaya açık olabileceğinizden şüpheleniyorlar."

Homurdanmadım ya da alaycı bir şey söylemedim. Bunun yerine yüz ifademi olabildiğince nötr tuttum. "Tamam."

"Kaypak ve kurnaz olabileceğinizi ama sadık olduğunuzu söyledim. Şu anda kral bu sadakate sahip."

Yorum yok. Bir üçgen tost aldım ve bir ısırık aldım. Yemek yemek bana naz yapma ve tepkilerimi maskeleye şansı verdi.

"Ayrıca seni ve kız arkadaşını yanlarına alarak sana kur yapmalarının muhtemelen en iyi planları olmadığını söyledim."

Teşekkür ederim, Adam. Gülümsemedim ama duygularını takdir ettim. Roma'yı korumaya devam etmişti.

"Hayır," dedim fincanımdaki son kahveyi de içmeden önce. "Kesinlikle değildi. Bırakın o tasmayı, ona ellerini bile sürmemeleri gerekirdi."

"O inatçı biri," diye karşılık verdi ama yüzünü buruşturması sahte değildi. "Tasma onların işbirliğine ikna etme yöntemi. Yine en iyi plan değil. Öğreniyorlar diyelim."

"Öyle mi?"

Garsonumuz elinde taze bir cezveye benzeyen kahveyle döndü ve fincanlarımızı doldurdu. "Siz beyler hâlâ iyi misiniz?"

"Sorun değil," dedi Adam ona. "Hesabı bırakabilir misin?" Bana işaret etti. "O ödüyor."

Gözlerimi devirmedim ama ona başımı salladım. "Teşekkür ederim."

Kıkırdadı, sonra cezveyi başka bir masaya koyarken çeki çıkardı, eliyle topladı ve yüzüstü masaya bıraktı.

"Bir şeye ihtiyacınız olursa bana seslenin."

Adam'a bakarken çeki görmezden geldim. "Peki, onların yöntemi senin işbirliğini ve güvenini sağladı mı?"

Adam omuz silkerek, "Bir bakıma öyle," dedi. "Benim için krala bir mesaj iletmeni istiyorum."

"Senin ölmüş olman gerekiyordu."

"Kesinlikle, ama şimdi değilim. Ölü olmak artık işime gelmiyordu ama bunu senden duymak daha iyi olurdu. İkimiz de bu insanların kim olduğunu araştıracağını biliyoruz. Ezra zaten tedirgindi; bu işleri daha da kolaylaştırmayacak, özellikle de..." Başını iki yana salladı. "Sadece ona söylemenin bir yolunu bul."

"Özellikle mi?" Ben sordum. "Özellikle ne yüzünden?"

"Bunun bir önemi yok. Eğer nişanlımla kalmaya devam ederse, ona göz kulak olmaları için sizin adamlarınıza güveniyorum."

"Hellspawn'a böyle demeye devam et," diye önerdim. "Seni kırık ve çürük olarak geri gönderebilirim."

Adam kıkırdadı. Dick.

"Kız arkadaşına gelince, bildiğim kadarıyla kız kardeşinin yanına döndü." Bir nefes verdi.

"Muhtemelen tatilden sonra dönecek ama Hellspawn'a sormadım. Ona bir mesaj iletmemi ister misin?"

Adam'ın neşesi kaçtı ve bana ters ters baktı. "Hayır."

Lanet olsun, bu iş karışacaktı. "Peki, krala ne mesaj vermemi istiyorsun?"

Adam son yemeğini bitirip peçeteyle ağzını silerken "Sakin ol," dedi. "Bu bir savaş."

Evet, bu sıcak ve bulanık olacaktı.

Bundan sonra fazla zamanımız olmadı. Adam bana Brixton ve adamları hakkında bildiklerini anlattı - ki bu beklediğimden şaşırtıcı derecede azdı. Bunun dışında... "Her kim için çalışıyorlarsa kurnazlar. Gizliler. Görünmez olmaları bakımından bana kralı hatırlatıyorlar ama parmak izlerinin her yerde olduğunu *biliyorsun*."

"Onlar için ne yapacaksın?" Benden savaşmamı istediler.

Ama bunun ne kadarı kralın dikkatini çekmek içindi?

"Hemen hemen her zaman yaptığım şey," dedi kolayca. Kendi çıkarlarını gözetmek, halkını korumak ve tasmayı kırmanın bir yolunu bulmak.

Mesaj alındı. "Tekrar konuşmak istersen bana haber ver."

Adam kabinden kayarak çıkarken, "Tamam," dedi. "Gitmeden önce bana on beş dakika ver. Takip etmeye kalkma."

"Bunu planlamıyordum. Yabancılık çekme."

Adam yumruğunu hafifçe omzuma vurdu ve sonra dışarı çıktı. Garson kız ona veda etti ve ben de onun restorandaki ilerleyişini yarı dinler gibi izledim.

Bu insanlar hakkında hâlâ yeterince bilgimiz yoktu ve o da tam olarak bir bilgi kaynağı sayılmazdı. Yine de muhtemelen ona pek bir şey anlatmamışlardı. Tüm bu süre boyunca konuşmaları dinlemiş olmaları beni şaşırtmazdı.

Bu, doğrudan Lainey'i sormak yerine *nişanlıma* odaklanmasını açıklıyor. Ezra'dan bahsetmesi de uyuyordu. Ama Roma'yı korumaya aldı. Sadece rakiplerimizin zaten bildiği konuları tartıştık.

Ona tam on beş dakika verdim ve ikinci fincan kahvemi bitirdikten sonra hesapları saydım ve garson kıza iyi bir bahşış bıraktım.

Nakit işlemler daha iyiydi.

Sabahın geç saatlerindeki kalabalık çoktan dağılmıştı ama öğle yemeği kalabalığı gelmeye başlamıştı. Ayrılırken başımı dik tuttum. Toplantı için şehirden ayrılmış olsak bile, bu başka birinin bizi izlemediği anlamına gelmiyordu.

Eve dönerken bir mola yerinde durdum ve arabamı gözden geçirdim.

Altını ve lastik yuvasının içi de dahil olmak üzere tüm kenarlarını kontrol ettim. İzleyiciyi ön yolcu lastiğinin yanındaki çerçevenin içine sıkışmış halde buldum.

Pislikler. Lastiğin hemen arkasında yere bıraktım, sonra süpürmeyi bitirdim. Tamamen hata ayıklamak için bunu garajlarımdan birine bırakmam gerekecek.

İzleyicinin üzerinden geri dönmek bana küçük bir zevk verdi. Yola geri döndüğümde Roma'ya bir mesaj gönderdim. Basit tuttum, sadece eve dönüyordum.

Baş parmağını kaldırması beni sırttırdı. Ona Hellspawn'ı sormak istiyordum ama bugün onunla şansımı çoktan zorladığımı düşündüm. Adam'la buluşmam gerektiğini söylediğimde çoktan yola çıkmıştım. Geri dönüş üç saatlik bir yoldu.

Düşünmek için bolca zaman.

Kral bana bir mesaj gönderdiğinde arabayı yeni bırakmış ve bir başkasıyla takas etmişim.

Zaman geçiyor. Bunu bir daha davetiye olarak vermeyeceğim. Kız arkadaşını benimle buluşmaya getir.

Uzun bir süre mesaja baktım. Onunla buluş. Hay sikeyim.

Şahsen mi?

Mesaj uzun süre okunmadan kaldı. Yeterince uzun bir süre sonra adamlarımın çektiği ikinci cipi çalıştırdım ve şehrin öbür ucundaki depoya doğru yola çıktım. Oraya vardığımda akşam olacaktı. Milo'yla konuşmam ve Hellspawn ile Roma'yı görmem gerekiyordu.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 47

OceanofPDF.com

EMERSYN

H Yemek her yanıma örtüyordu. Omzuma değen dudakların alaycı fırçası, içine gömülebileceğim tembel rüyama böldü. Sıcaklığın derinliklerine. Ağır ahşap kütük duvarlı bir sedir kulübesinin kokusu. Alevler odunları yalayıp geçerken şöminenin çıtırtısı. Kış gevrekliği ve bir parça misk burnumu gıdıkladı.

Serin hava yan tarafımı okşadı ve kendimi yanımdaki bedene sokana kadar kıpırdandım. Vücudunu saran kahkahalar onu sarstı ve uykunun son kırıntılarını da kovaladı. Bu kahkaha Roma'ya ait değildi.

"Liam," diye mırıldandım, adının dudaklarımdaki tadının tadını çıkararak. "Geri döndün."

"Evet, Hellspawn," diye yumuşak bir sesle cevap verdi bana, kahkahası her kelimeyi renklendiriyordu. "Benim için uyanacak mısın yoksa yine derimin içinde saklanmaya mı çalışacaksın?"

Cevabı tartıştım, özellikle de etrafımı saran bu kadar sert, sıcak kas varken. Biraz daha kıpırdandım ve ereksiyonunun ağırlığı tam oradaydı.

"Devam et," diye takıldı Liam ve gözlerimi kırıştıtararak açarken sııttım. Roma ve ben bir gece önce odamda yığılıp kalmıştık. Biz uyumaya gittiğimizde çocuklar ya geç kalmıştı ya da hâlâ aşağıda çalışıyorlardı. Ama teker teker evde olduklarını bildiren mesajlar atmışlardı.

Liam hariç hepsi.

Roma'dan bahsetmişken... Gözlerimi zorla açtım. Banyodan gelen ışık odanın her tarafına yayılıyor ve yanağımın altındaki, siyah mürekkebi ve yarısını dolduran karmaşık desenleriyle güzel sandığı aydınlatıyordu.

Liam sadece burada ve yatakta değildi, çıplaktı, taş gibi sertti ve her santimime bastırıyordu. Benim de onun üzerine yayılmış olmamın bir zararı yoktu. "Hmm, buraya nasıl geldim?"

Yatağın diğer tarafına baktım. Yastıktaki girinti hâlâ oradaydı. Çarşafılar o kadar da serin değildi. Banyodan gelen su sesi sorumu yanıtladı.

Roma hâlâ buradaydı.

Liam bana "Uyurken çok kıpır kıpır oluyorsun," diye bilgi verdi. Beni nazikçe sıktı, sonra kalçalarımın tutarak kaldırdı ve üzerine daha sıkı oturttu. Bu aynı zamanda aletin tam kalçalarımın arasına yerleşmesini sağladı. "Bu tişörsüz ve külotsuz halin de çok hoşuma gitti. Benim için çok güzel."

"Benim için de çok güzel." Çenesine sokuldum. Sabahki kirli sakal aşındırıcıydı ama aynı zamanda kendine has bir şekilde rahatlatıcıydı. Yatmadan önce düşünmüştü. Buraya geldiğinde gerçekten dışarıda olmalıydım.

Öte yandan, Roma ve ben günün yarısını dans ederek, akşamın yarısını da oynayarak geçirmiştik. Uyumaya gittiğimde çok yıpranmışım. Kalçalarımı yuvarlayarak Liam'ın aletin uzunluğuna sürtünürken, o da bir elini yukarı kaydırarak saçlarımı topladı. Çılgın bir kütle olmalıydı çünkü uyuduğumda örmemiştim ya da başka bir şey yapmamıştım.

Bir çekiştirmeye beni burunlarımız birbirine değene kadar yaklaştırdı. Işığın odaya vuruş şeklinden dolayı yüzünün yarısı gölgede kalmıştı ama mavi-yeşil gözlerinde öyle bir sıcaklık vardı ki, beyaz kumlu bir sahilden Karayip denizine bakmak gibiydi.

"Günaydın," dedim usulca.

"Günaydın, Hellspawn." Eğildi ve sistemimde birikmiş ısıyı ateşleyen ateşli bir öpücükle dudaklarımı yakaladı. Oksijen alevleri beslerken bir geri tepme gibiydi. Saçlarımı sertçe çekiştirirken kafa derim aydınlandı.

Ağzımı yutarken nefes alacak yer kalmamıştı. Kirli sakalının yanaklarıma sürtünmesi o ana başka bir acı ve zevk katmanı ekledi. İhtiyaç taşıtı ve bir elimi aramızdan aşağı kaydardım, böylece horozunun etrafına sarabilirdim.

Avucumu iterken bir ses çıkardı, sonra alt dudağımı ısırdı. "Bugün oyun yok, Hellspawn."

"Hayır mı?" Hayal kırıklığı içime doldu. Hiç mi yok?

"Hayır," diye tekrarladı ve kalçamı bırakarak elini benimkinin üzerine, aletin üzerine koydu. Dizlerimi yatağa doğru iterken başımı kaldırdım. "Sana çok ihtiyacım var. Beni şimdi alabilir misin yoksa seni ısıtmam mı gerekiyor?"

Oh... onu alabilir miydim? Bakışlarıyla buluşmak için gözlerimi kaldırdım ve başını girişime doğru itmeye başladım. Amım onun için tamamen hazır olmayabilirdi ama geri kalan her şeyim hazırdı ve onu *hissetmek* istiyordum.

Onu aynı hizaya getirdik ve kalçalarımın açısını ayarlarken ruhumun tam içine baktığına yemin edebilirim. "Evet," diye nefes aldım ve o yukarı doğru itip düzüşürken ben de üzerine kapandım. Yine çok doluydu. Kalınlığı beni sarsmak için yeterliydi.

Onun için kesinlikle hazırdım ama yine de üzerimdeki baskıyı ve acıyı hissediyordum.

Liam dikkatimi çekmek istercesine saçlarımı çekiştirirken, "Becer beni, Hellspawn," diye emretti. "Beni sert sik."

Ellerimi göğsüne koydum. "Ne kadar sert?"

"Sanki hayatım buna bağılıymış gibi." Sözlerinin altından süzülen karanlık ruhumda bir sızıya yol açtı. Yalnızlık. İhtiyaç. Öfke. Bir sürü çelişkili duygu. Ama bunda bir çatışma yoktu. Kendimi desteklemek için tırnaklarımı omuzlarına geçirdim.

Sert istiyordu. Ona sert verirdim.

Sırtımı dikleştirdim ve kalçalarımı kaldırdım, sadece ucu içeride olana kadar yükseldim, sonra tekrar aşağıya çarptım. Morartıcı güç içimde titreşti ve açtı onu daha derine itti.

"Evet," diye nefes verdi Liam ve ihtiyacım olan tek teşvik buydu. Hızımı kontrol ederken ona karşı sallanarak kıvrandım. O da benim itişime karşılık verdi. Zevk ve acı dokunduğumuz yerin ortasında bir yerde buluştu. Ter boynumu noktaladı ve tenim boyunca kaydı.

Her itiş bizi sınıra daha da yaklaştırıyor gibiydi. Bir elini saçlarımda, diğerini kalçamda tutuyordu. Bir dakika bile yavaşlasam, beni neredeyse şiddetle bir araya gelene kadar aşağı çekiyordu.

Liam ısırın öpücükler arasında, "Daha fazlasına ihtiyacım var," dedi.

"Al şunu," diye teklif ettim. Bizi çevirdi, böylece ben altta kaldım ve bacaklarımdan birini yukarı ve kolunun üzerine sürükledi. Hızını artırdığında nasıl nefes alacağımı unuttum. Her hamlesi içimdeki havayı dışarı atıyordu ve sonra bir başka öfkeli öpücükle ağızımla buluşmak için aşağı indi.

Tırnaklarımı geçirdim, sanki burada olduğumu ve yalnız olmadığını hatırlatmak istercesine boştaki bacağımı onun etrafında kilitledim. Beni sınıra doğru iterken görüşüm beyazlaşmaya başladı, sonra bir çığlık atarken başparmağı klitorisime doğru bastırdı. Önce onun orgazmı vurdu ve oh, sadece salıverilmesinin sıcak telaşının değil, aynı zamanda tüm yüzünün gerilmiş gibi görünmesinin de tadını çıkardım.

Acı ve coşkuuydu. Kendi orgazmım üzerime hücum etmeden önce bu anıya sarıldım ve alabildiğim her ten tene temas için savaşıarak doğrudum. Yüzünü boğazıma bastırırken kalçaları birkaç kez tekledi.

Sıcak nefes alış veriş hâlâ orada olduğunu hatırlatan bir başka şeydi. Boynuma değen kılların acısı. Kulağımın arkasına sıcak öpücükler. Ben

yavaş daireler çizerek sırtını okşamaya başladım. Beni rahatlatdığı kadar onu da rahatlatmak için.

Yatak yanımıza doğru eğildiğinde gözlerimi sürükleyerek açtım. "Merhaba," diye fısıldadım, Rome benden ağabeyine, sonra tekrar ona bakarken. "Sanırım beni özledi."

Roma'nın yüzüne yavaş bir gülümseme yayıldı. "Ona seni uyandırmasını söyledim. Uyandırmadı."

"Bir dahaki sefere bana ihtiyacı olursa beni uyandırırısın." Roma başını salladı.

"Kapa çeneni," diye homurdandı Liam ama gerçek bir güçten yoksundu ve bana ne kadar sıkı sarıldığıyla tamamen çözüldü. Onun ağırlığı her yerime baskı yapıyordu. Bugün Liam'ın izini taşıyacaktım.

Bu hoşuma gitti.

Onu her gün giymek istiyordum.

"Bir ya da üç dövme daha yaptırmalıyım," diye mırıldandım. Başını eğen Rome koluma baktı.

"Evet, onlar da var ama ben zaten sahip olduğum kuşlara yenilerini eklemeyi düşünüyordum. Hepinizin üzerinde bir yerlerde sarmaşık var. Hepiniz için kuşlarım olmalı."

"Vaughn yapacak," dedi Rome. "Benim mi yoksa onun mu çizmesini istersiniz?"

"Belki ikiniz de? Sanatınızı giymeyi çok isterim." Bu duygu baş döndürücüydü. Gülümsemesi büyüdü.

Liam bir şey söylemedi ama uzaklaşmaya da çalışmadı, ben de sırtını ovmaya devam ettim.

"Size tuhaf bir soru sorabilir miyim?"

Liam, "Bize her şeyi sorabilirsin, Hellspawn," diye mırıldandı. "Ama bir şeyi ya da birini öldürmemi gerektiriyorsa, bir dakikaya ihtiyacım olabilir."

"Ben bilmiyorum," diye gönüllü oldu Roma ve içimi gerçek bir kahkaha kapladı. Şaka yaptıkları ya da şaka olduğu için değil. Hayır, kesinlikle ciddiydiler ve bu... çok tatlıydı.

"Vandals dövmesi yaptırmakla ilgili bir şey soracaktım."

Liam başını kaldırdı. Yüz ifadesindeki gerginliğin yerini alan rahatlamanın tadını çıkarmamı sağladı.

"Biliyorum, teknik olarak ben değilim ama hepinizde var. Herkesinkini görmediğim için öyle varsayıyorum." Ama Liam'inkini görmüştüm, kolundaki mürekkebin içinde saklıydı. Gömülmüştü ama oradaydı. "Ben de bir tane olmak ya da en azından bir taneye sahip olmak isterdim... yoksa bu çok mu fazla?"

Birbirlerine baktıklarında bu soruyu sorma konusundaki güvenim bir anda yok oldu. O sessiz iletişim şeyini yaptılar. Yüzleri hareket etmiyordu, hiçbir ifade nüansı ne konuştuklarını ele vermiyordu, ama öyle olduklarına yemin edebilirdim.

"Giyin, Hellspawn," dedi Liam dudaklarıma sert bir öpücük kondurmadan önce ve sonra üzerimden yuvarlandı.

"Um..."

"Evet."

"Sormamalı mıydım?"

Liam etrafına bakınırken "Sorman sorun değil," dedi ve sonra bir çift boxer külotla çıkageldi. "Giyin hadi."

"Duş al," dedi Rome. "Sonra da giyin."

Ama hepsi buydu, başka bir şey söylemiyorlardı. Tartışabilirdim ya da giyinebilirdim. Bir gün öncesinin ağrısına bu sabahki sızı da eklenmişti ve Liam'ı hâlâ içime gömülmüş gibi hissedebiliyordum.

Hiç de kötü bir his değildi. Roma ve Vaughn'un duygularını yansıtıyordu. Sonra Kellan vardı. İçimden lezzetli bir ürperti geçti.

"Yürü, Hellspawn." Ve işte benim huysuz piçim. *Bunun* için acele etmedim, kıyafetlerimi çıkarmak için yavaşça şifonyere doğru ilerledim. Üçüncü çekmeceyi açmak acı verici bir zaman aldığında, Liam bir hırıltı daha çıkardı.

Bir sonraki şey, omzunun üzerinden benimle birlikte banyoya girerken muhteşem kışına bakmam oldu. Beni nazıkçe duşa soktu, dudaklarıma kalbimi kanatlandıracak kadar yumuşak, neredeyse tatlı bir öpücük kondurdu.

Sonra buz gibi suyu açtı. Çılgılığım onun sırtmasına neden oldu.

On beş dakika ve gerçek *sıcak sudan* sonra ikizleri aşağıya kadar takip ettim. Koridoru dolduran kahvaltı kokusu, kulüp binasını onarmaya başladığımızdan beri kalıcı hale gelmiş gibi görünen boya, temizlik malzemesi ve talaş kokularını kovalıyordu.

Mutfak tıklım tıklımdı, düşündüğüm kadar geç değildi. Kellan ocağın başındaydı, Vaughn kahve makineme bakıyordu, Freddie ise -Sandalyelerden birine oturdu, başını arkaya yasladı ve ayaklarını kaldırdı.

Jasper da geri dönmüştü, içeri girdiğimizde elinde telefonu vardı ve ben de ona sarılmak için hemen yanına kaydım. Milo çenesini kaldırdı.

oturmuş evrak dolduruyordu.

Bir kolunu bana dolayan Jasper telefonunu yere bıraktı ve beni kucağına çekti. "Eve en güzel hoş geldin bu. Yemek için yeterince güzel kokuyorsun."

"Önce onu besle," dedi Liam. "Ayrıca bir ya da üç dövme istiyor, değil mi Hellspawn?"

Bu Vaughn'un dikkatini çekti. "Daha mı? Daha fazlasını nerede istiyorsun, Dove?"

"Daha fazla kuş," dedi Rome. "Geri kalanımız için." Vaughn buna güldü.

"Önemli olanlara sahip." Jasper kulağımın arkasına bir öpücük kondurdu ve ben de ona bakmak için biraz döndüm. Kirli sakaldan daha fazlası vardı.

"Sakalını tekrar mı uzatıyorsun?" "Birisi özlediğini söyledi."

"Sanırım az önce ağzıma kustum," diye mırıldandı Milo.

"Aldırma," dedim ona. "Lainey'nin üzerinde bıraktığın morluklar hakkında sana tek kelime etmedim."

Bir an için dudaklarına gerçek bir gülümseme değdi ve kıkırdadı. Ama bir daha yorum yapmadı.

"Ve evet, her biriniz için birer tane istiyorum. Karnımda yeterince yer olmayabilir ama belki sırtımda da biraz yapabiliriz diye düşündüm."

Vaughn biraz daha geniş sırtarak, "Ne istersen yapabiliriz," dedi. "İstedیği tek dövme bu değil," dedi Liam, sonra da Vaughn. "Kenara çekil. Kahveyi ben yaparım."

"Çok şükür," diye mırıldandı Kellan ve Vaughn gözlerini devirdi, ama ben sadece güldüm. Bu-bu mükemmeldi.

"Başka hangi dövmeyi istiyorsun?" Kellan sordu.

"Hatırlat da sonra Liam'ın kışını tekmeleyeyim."

Rome, Jasper ve Milo aynı anda, "Ben yaparım," diye gönüllü oldular.

Liam hepimize göz gezdirirken bir süre sessizlik oldu. "Bana uyar, üçünüzle bir şansınız olabilir."

Çıldırılmışlardı ama kahkahalar iyi hissettiriyordu. Rome'un beni cesaretlendirmek istercesine başını sallaması nefesimi kesmişti. "Vandals dövmesi yaptırabilir miyim diye soruyordum."

Sessizlik odaya o kadar sert çöktü ki kahve değirmeni özellikle gürültülü görünüyordu.

Durur durmaz ekledim: "Biliyorum ben öyle değilim ama hepinizin sarmaşık dövmesi var. Ben de hepiniz için bir tane istedim. Anlamını bilmiyorum ama

-Biz mi?"

Biz biz miydik? Bunu fazla mı düşünmüştüm? Belki de bunu kuşlara saklamalıydım. Çocuklar hiçbir şey söylemedi, hepsi birbirlerine baktı ve sonra teker teker bakışlarını Milo'ya çevirdiler. Freddie bile ayağa kalktı. Jasper'ın kucağında dönerek Milo'ya baktım.

İfadesini çözmek zordu. Gerçekten imkânsızdı. Beni inceledi, ne aradığına dair hiçbir fikrim yoktu ama yüzü değişmedi. Gülümsemedi. Kaşlarını çatmadı. Sadece nötr.

"Kötü fikir mi?" Test ettim. "İyi mi?"

"Gerçekten bir Vandal olmak istiyor musun?" Sorunun yumuşaklığı hiçbir şeyi ele vermiyordu.

Yutkundum. "Her şeyi anlamayabileceğimi biliyorum ama bu şiddetli bir sadakat ve birbirimizi korumak anlamına geliyor. Ben bunu istiyorum. İstiyorum ki bu senin kurduğun aile Milo. Hepiniz için bir aile. Ben de o aile olmak istiyorum."

Bir tavadaki cızırtı dışında sesin yokluğu hissediliyordu.

"Uzun zamandır yeni bir Vandal eklemedik." Bu itiraf beni üzdü.

"Yani önce bir *sıçan* mı olmam gerekiyor?" Yüzümü buruşturdum ama hepsinden gelen yankılı "hayır" sesleri korkumu bastırdı ve beni güldürdü.

Milo başını salladı. "Uzun zamandır kimseyi aramıza katmadığımızı söyledim, Ivy. Sen bizden birisin. *Her zaman* bizden biri oldun."

Oh.

Bunu anlamam biraz zaman aldı.

Oh.

Aniden dönerek Liam'a ters ters baktım. "Bunu bana yukarıda da söyleyebilirdin, bu kadar dramatik olmadan."

"Hayır," dedi yavaş bir sırıtışla. "Yapamazdım. Bunu ondan duymam gerekiyordu ve onun da sana söylemesi gerekiyordu, Hellspawn."

Jasper, "Senin için onu yumruklayayım, Swan," diye teklif etti.

Kellan önüme bir tabak yumurta, kızarmış ekmek ve domuz pastırması koyarken, "Soruya doğrudan cevap vermek gerekirse, Sparrow," dedi. "Evet, bir Vandal dövmesi yaptırabilirsin. Vaughn muhtemelen istediğin her şeyi dövmene izin verecektir."

Vaughn geniş bir sırıtışla, "Evet," dedi. "Yapacağım."

Kellan kahvaltı hazırlamaya geri dönmeden önce başımın tepesine bir öpücük kondurunca içime bir sıcaklık doldu. Liam bana kahve getirdi ve Jasper çenesini omzuma yasladı.

İnançsızlık ve sevinç sistemimde üstünlük için yarıştı. Her şey mükemmeldi. Bu anları her gün yaşamasak bile, yaşadığımız zamanlara bayılıyordum. Milo'ya bir bakış attım ve onun yine beni izlediğini gördüm. Sadece kaşlarını çatmak ya da çatık kaşlar yerine küçük bir gülümseme vardı.

Sırttım ve pastırmamla onu selamladım, o da kıkırdadı.

Evet. Bu iyi bir duyguydu.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 48

OceanofPDF.com

EMERSYN

Bahvaltı, Vaughn ve Rome'un kâğıt kalem çıkardığı bir dövme tartışmasına dönüştü. Sohbet

kuşların ne kadar büyük ya da küçük olması gerektiği etrafında dönüyordu. Birden fazla kez dövmeyi göstermek zorunda kaldım. Bu Milo'nun gözlerini devirmesine neden oldu.

"Nereye koyacağımız umurumda değil," dedim. "Milo için kesinlikle bir yırtıcı kuş istiyorum. Ve siz söylemeden önce, evet, şahinlerin de yırtıcı kuş olduğunu biliyorum, ama Milo'nun kuşu olarak gördüğü şeyi istiyorum."

"Şuna bir iğne koy, Ivy ve bunu çözelim. Vaughn, kuşları ve egolarını senin üzerine koyduğu her yerde dengelemenin bir yolunu bulmak zorunda kalacak."

Bu beni güldürdü. Kahvaltı bittiğinde, kağıt üzerinde geçici bir planımız vardı. Bu kesinlikle son plan değildi. Vaughn bu konuda daha fazla zaman istedi ve ben de bunu takdir ettim. O emin olana kadar hiçbir şey tenime girmeyecekti.

Liam'a uyanmak, Vandal olmak ve bir Vandal'ın dövmesi hakkında sorular sormak, ardından kahvaltı? Günüm zaten muhteşemdi.

"Ne kadar eğleniyorsak o kadar," dedi Kellan. "İş toplantısı."

İniltiler bu ifadeyi karşıladı ama hepimiz teker teker ayağa kalktık. Biraz heyecanlıydım, ama ben-

"Sparrow, sen bir Vandal'sın. İstersen duyamayacağın hiçbir şey hakkında toplantı yapmıyoruz. Yine de kendi işini yapmak istersen kimse bir şey söylemeyecek."

Kellan'ın yarı azarlaması üzerine ona bir gülümseme gönderdim. "O kadar belli mi ediyorum, yoksa beni okumakta gerçekten iyi olmaya mı başladın?"

"Asla söylemeyeceğim," dedi nazikçe ve sonra parmağını çarpıttı. Jasper tabağı ve bardağı benden aldı, böylece kollarımı Kellan'a dolayabildim. Beni hafifçe öptü, sonra önünden iterek oturma odasına götürdü.

Suyun gelmesiyle mutfaktaki gürültü arttı ve sonra sadece ben ve Kel kaldık.

"Ciddiyim," dedi. "Kalabilir ve dinleyebilirsiniz. Anlamadığın bir şey olursa açıklayabiliriz. Ya da istersen gidip dans edebilir, kitap okuyabilir ya da yatağına dönebilirsin."

"Bunun bir parçası olmak istiyorum."

"Sen bizim bir parçamızsın, Sparrow. En değerli parçamız. Sana yalan söylemeyeceğim, konuşacaklarımızın bir kısmı korkunç." Parmaklarını yanağımda gezdirdi, sonra saçlarımı yüzümden uzaklaştırıp kulağımın arkasına sıkıştırdı. "Her ne kadar işleri yasal tutmaya çalışsak da kirleniyoruz."

"Yaptığın şeyleri gördüm," diye hatırlattım ona. "Seni incitmeye çalışmayan birini incittiğini hiç görmedim."

"Bunu takdir ediyorum," dedi bana, gözleri ağırbaşlı ve açıktı. "Ama hepimiz çok kötü şeyler yaptık. Muhtemelen, tüm bunlar bitmeden daha da kötüsünü yapacağız."

"Karanlık beni korkutmuyor." Belki de korkutmalı. "Mükemmel görünümlü, mükemmel giyimli ve mükemmel davranışlı mükemmel insanlarla çevrili olarak büyüdüm. Çoğu mükemmel derecede berbat insanlardı. Bazıları bundan daha kötü. Seni biraz kirlletebilirim Kellan. Gerekirse kirlenebilirim."

Zaten vardı.

Pinetree'deki doktorun yüzü gözümün önünden geçti. Silahını Liam'a doğrultmuş halde içeri dalan adam. Sonra da dövüşteki gardiyan. Gerekirse onları kana bulayabilirdim.

Kellan beni kucaklamak için kendine çekmeden önce, "Umarım bir daha buna mecbur kalmazsın, Sparrow," diye fısıldadı. "Ama istekli olduğun için teşekkür ederim."

Çok geçmeden çocuklar mutfaktan çıktılar. Liam bana taze kahve getirdi ve Kellan'ın yanına oturmadan önce beni çaldı. Liam'ın gerekçesi "Seni son toplantı için aldı," oldu.

"Onu bu sabah aldın," dedi Rome. "Artık benim."

Bu beni gülmekten kırıp geçiren başka bir tartışma başlattı. Kellan ısıklık çalıp tartışmayı kesmeden önce birkaç dakika tartışmalarına izin verdi. "İstedіği yere oturmasına izin versek nasıl olur?"

"Doğru, burada olmak istiyor," dedi Liam beni sırtım göğsüne gelecek şekilde yerleştirirken. "Kahvesi için masaya daha yakın."

Freddie sırtarak, "Evet, *işte bu* yüzden orada olmak istiyor," dedi. Bu yeni bir tartışma başlatmakla tehdit ediyordu ama aniden telefonunu çıkarmak için yer değiştirdi. "Vay anasını."

Bu hepimizi etkiledi. "Ne?"

"Bodhi burada," dedi Freddie ve ben gözümü kırptım. "Pinetree Bodhi mi?"

"Bodhi de kim lan?" Milo sordu ama ben Freddie'nin telefonuna bakmak için Liam'ın üzerinden inmeye başlamıştım bile.

"Bodhi bize yardım etti. O harika biri," dedim.

"O da deli," diye kabul etti Freddie. "Ama o harika biri ve evet, burada. Hemen dışarıda."

"Bu iyi, değil mi?" Freddie'ye baktım. "Ona nerede olduğumuzu söyledin mi?"

Dudaklarını büzdü. "Hayır. Ama aradım ve ona bir mesaj bıraktım." "Ne zaman?"

"Sen kayıpken, Swan," dedi Jasper ve Liam ile Kellan'dan karanlık bir bakış aldı. "Hepiniz bunu sineye çekebilirsiniz. Onun ve Roma'nın nerede olduğunu bilmiyorduk ve Freddie bu Bodhi denen adamın yardım edebileceğini düşündü, biz de ona bir mesaj bıraktık."

Liam silahı kontrol ederken, "Bu neden *burada* olduğunu söylemiyor," dedi. Silahı taktığını bile görmemiştim. Sırtındaki kılıfın içine sokmuştu.

"Dost canlısı biri," dedi Freddie. "Belki Braxton Limanı'ndan bahsetmişimdir?" "Daha önce bize yardım etmişti. Bence onu görmeliyiz..."

"Durun," dedi Kellan, bir elini kaldırarak. "Herkes sakın olsun." Herkes derken Jasper, Liam ve Vaughn'u, bir de Milo'yu kastediyordu. Milo *kızgın* görünüyordu. "Freddie, bu adamdan ne kadar eminsin?"

"Yüzde elli mi?" Freddie teklif etti. "O biraz sonradan edinilmiş bir tat. Ama ben onu sevdim. Boo-Boo'ya da göz kulak oldu. Dışarı çıkmamıza yardım etti. Bir keresinde benim hayatımı da kurtardı. Orayı yakmadan önce bizi dışarı çıkarmayı da sayarsan iki kez."

"Bunu sayıyorum," dedim

Freddie'ye. "Ben de."

"Evet," dedi Roma.

Kellan bana baktı. "Sparrow mu? Onun hakkında ne kadar eminsin?"

"Bana karşı iyi miydi?" Yavaşça söyledim. "Bodhi'yle ilgili anılarımın çoğu biraz bulanık. İnsanları öldürmek için gerçekten yaratıcı yollar bulurdu. Bu onun en sevdiği tartışma konularından biriydi."

Birbirlerine attıkları bakışlar neredeyse komik olabilirdi ama misafirimiz dışarıdaydı ve bekliyordu. Freddie'nin telefonu tekrar titredi. Bu sefer mesajı okuyabilecek kadar yakındım.

Seni ve güzel kedi kızı görmeye geldim. Bir hediye getirdim.

Mesaja bir selfie eşlik ediyordu ve kamerayı kapatmasına güldüm.

"Dışarı çıkıp onu görmemizin bir sakıncası var mı?" Çocuklar henüz hareket etmediği için sordum.

"Kameraları kontrol et," dedi Kellan sonunda. "Yalnız mı yoksa yanında başka biri var mı bilmek istiyorum."

Liam telefonunu kontrol edip farklı kamera açıları arasında gezinirken, "Çoktan hallettim," dedi.

Freddie Bodhi'den bize beş dakika vermesini istedi ama çocuklar dışarı çıkmayı kabul edene kadar on dakika geçti. Benim gitmemi hiç istemediler ama Bodhi'nin görmeye geldiği kişilerden biri de bendim.

Freddie, "Kıza şaşı bile baksa onu kendim bıçaklarım" dediği için yumuşadılar. Rahatlayın çocuklar. Bu korumacılıkla beni boğacaksınız."

Bir palto ve bot almam gerekti ve sonra dışarı çıkmama izin verecek kadar mutlu oldular. Liam arkasında durmamı istedi ama göğsümü yumruklamaktan biraz sıkılmışım.

Freddie onu depoya sokarken içeride *beklemeyi* kabul ettim. Vaughn, Freddie'yi Jasper'la birlikte gölgeledi. En azından sadece benim için biraz *aşırıya* kaçmıyorlardı. Yine de Pinetree'den sonra *aşırıya* kaçmaktan şikâyet edemezdim.

"Güzel Amcık Kız!" Bodhi içeri girer girmez seslendi. Yüzünde manik de olsa mutlu bir ifade vardı. "Görüşmeyeli uzun zaman oldu, onu kaybettiğini sanıyordum?" Freddie'ye baktı. "Hayır, durun, onu kaybettiniz ve sonra siz buldunuz. Daha erken gelirdim ama onu bulduğunuzu söylediniz, yani bunun için bana ihtiyacınız yoktu."

Bodhi o üçünden uzaklaşarak doğruca bana doğru yöneldi ve Liam ile Milo'nun tam önümde *belirdiğine* yemin ettim. Bodhi güldü.

"Yeni arkadaşlar, PPG?" Yeni lakap beni güldürdü ama muhtemelen iyi giderdi.

"Yeni değiller ve iyi insanlar. Onlar aileden." Adamların etrafında dönmeyi düşündüm ama şimdilik yerimde kaldım. Bodhi'nin sağı solu belli olmazdı ve umarım tepki gösterdikleri şey de buydu.

"Aile her zaman iyi demek değildir, PPG." Sustu, ben de Milo'yu dürttüm çünkü şu anda Liam'dan *daha çok* hareket edecek gibi görünüyordu. Liam o kadar kaskatı kesilmişti ki ağaç bile olabilirdi.

Bodhi hepsini inceliyor gibi görünüyordu. Şu anda onun etrafında yarım daire şeklinde dizilmişlerdi. İkisi arasında bir metreden fazla mesafe yoktu. Milo bakışlarını Bodhi'den ayırıp bana baktı.

"O benim arkadaşım," dedim sessizce. "Belki yakın bir arkadaş değil ama bir arkadaş."

"Oh, ben kesinlikle senin arkadaşını, PPG," diye ekledi Bodhi. "Senden hoşlanıyorum. Ondan hoşlanıyorum." Başparmağını Freddie'ye doğru salladı. "Bu adamları tanımıyorum."

"Onlar bizim arkadaşlarımız," diye gönüllü oldu Freddie. "Bizim ailemiz. En iyi aile türü."

"Sence en iyi tür onlar mı?" Bodhi bana sordu ve ben de gülümsedim. "Kesinlikle en iyileri. Onları gerçekten seviyorum."

"Tamam. Güzel. Seni çıkarmamı istersen söylemen yeterli. Gelip seni alırım."

Biraz çarpık olsa da çok tatlı bir teklifti. "Teşekkür ederim ama ben burada iyiyim. Bunca yolu sadece bizi dışarı çıkarmayı teklif etmek için mi geldin?"

Ne kadar uzağa gittiğini bilmediğimden değil. "Hayır," dedi Bodhi. "Sana bir hediyem vardı, onu getireyim dedim, sonra düşündükçe seni görmek istediğime karar verdim. Freddie iyi olduğunu söyledi, PPG, ama daha önce de kayıptın, değil mi?"

"Evet."

"İçlerinde öldürülmesi gereken var mı?" Gözlerindeki ilgi keskinleşti.

"Aslında-" diye başladım ama Milo inledi.

"Bir numaralı kural," dedi Bodhi. "*İddia* edilen kelime senin arkadaşındır." Dudağımı ısırdım.

"İkinci kural, biri sorduğunda her zaman 'sözde' dersiniz, sonra da şansınız olsaydı *nasıl* yapacağınızı söylersiniz - yani böyle hissediyorsanız. Ama asla öylece söylemezsiniz. İçlerinde öldürülmesi gereken var mı?"

"Hayır," dedim yavaşça. "Sanırım insanın şansı *olsaydı*, o zaman muhtemelen. Bunu nasıl yapacağımı bilmek ister misin, hani yapsaydım - sözde-?"

Freddie güldü ama Jasper bana ikinci bir kafa çıkarmışım gibi baktı çünkü sırtıyordum. Belki de bu bir "orada olmalıydın" anıydı.

"Kesinlikle," dedi Bodhi bana. "Ama sonra. Bu huysuzlar başımı ağrıttıyor ve onlardan kurtulmamı sağlayacak mutlu bir juju'm yok. O yüzden... sana hediyeni vermeme ve bir dahaki sefere tekrar konuşmamıza ne dersin?"

Bana doğru bir adım attı ve Liam daha da sertleşti. Liam'ın koluna bir el koydum, sadece orada olduğumu hatırlatacak kadar.

"Bak O'Connell, sopayı kışından çıkarıp PPG'nin önünde ağzını burnunu kırabilirim ya da sakinleşip ona bir hediyeye vermeme izin verebilirsin."

"Onu tanıyor musun?" Kocaman gözlerimi Liam'ın yüzüne diktim. "Oh, onu tanıyorum. Onu tanıdığımda adı Bodhi değildi."

"Bodhi annemin kızlık soyadı. Phillip'e tercih ederim. Phillip bir araç. Bodhi çok daha arkadaş canlısı."

Yani... *haksız değildi*.

"Tamam, Cavendish olduğunu biliyordum."

Bodhi yana doğru eğildi ve tükürdü. "Dediğim gibi, PPG, aile iyi demek değildir."

Burada tartışma yok.

"Çocuklar, biraz ara verelim. Boo-Boo'ya ne getirdin?" Freddie sordu.

"Bilgi, en iyi hediye türü." Bodhi bana sırttı. Oh, sıra bendeydi. "Ne tür bir bilgi?"

"Annenin nerede olduğunu biliyorum," dedi bana. "Burası Pinetree kadar kötü bir yer ve sen orada olmak istemediğine göre, Mayflower'da bir yolculuğa çıkmaya gönüllü olmadığını tahmin ediyorum."

Mayflower mı? "Bekle, ne? Annem nerede?" Midem bulandı.

O iyi miydi? Bradley Amca demişti ki.

Onu düşünmek bile kusma isteği uyandırıyor. Annem hakkında söylediklerini hatırlamaya çalışırken içimde sıcak ve soğuk rüzgarlar esiyordu. Hasta mıydı?

Bu bir yalan *değil* miydi?

"Pilgrim Hills, hassas durumdaki uzun süreli hastalar için bir hastane," diye yanıtladı Bodhi. "Pinetree, ama daha fazla hecesi var."

Hastanedeydi.

Onu da mı hastaneye kapatmışlar?

Milo'ya bakmak için döndüm, yüzünde sert bir ifade vardı. "Gidip onu almalıyız," dedim. "O oraya ait değil. O deli değil."

O deli değildi. Değil miydi?

"Onun orada olduğunu nereden biliyorsun?" Freddie sordu. "Onun Boo-Boo'nun annesi olduğunu nereden biliyorsun?"

Bodhi omuz silkti. "Sıkıldığım zaman, beni birisine teslim ettiririm. Lady'nin adı Sharpe'tı. PPG'nin adı da Sharpe. Bunu anlamak zor değil."

"Kellan..."

Beni hep sevmişti. Babamla ya da Bradley Amca'yla her zaman aynı fikirde değildi. Birden fazla kez birlikte kaçmıştık.

Ona ulaşmamız gerekiyordu.

Pinetree'yi asla kabul etmezdi. Etmedi, değil mi?

"Bekle, Sparrow," dedi bana. "Onu duydum. Bay Cavendish..."

"Hayır, bana Bodhi de."

"Peki, Bodhi. Onu nasıl bulduğunuz hakkında bize biraz daha bilgi verebilir misiniz? Ve nerede olduğu hakkında?"

Milo bir kolunu bana doladı ve beni kendine çekti. Bilgiler kafamın içinde dönen bir kurutucu gibi yuvarlanırken kendimi ona yasladım. Bir *hastanedeydi*. Ne kadar süredir oradaydı?

Bana yaptıklarını ona da mı yapıyorlardı? Daha önce de yapmışlar mıydı?

Onu yakalamak zorundaydık, değil mi?

Evet. Mecburduk.

O hala benim annemdi.

Vandallar Merhametsiz Casus'ta geri dönecek

Heather'ı ve tüm serilerini takip etmek için okuyucu grubuna katılın:

<https://www.facebook.com/groups/HeathersPack/>

OceanofPDF.com

MERCİLESS SPY

Şimdi Ön Sipariş Verin

Vahşi ikiz.

Karanlık kardeş.

Vahşi olan.

Etiketler umurumda değil. Hiç umursamadım. Konu ben olduğumda değil. Ama kardeşlerimden uzak dur. Hepsinden. Onlar için çok şey feda ettim ve çok daha fazlasını vermeye hazırım.

Eğer kanıma, terime, gözyaşlarıma ve hayatıma ihtiyaç olsaydı, hepsini verirdim. Her damlasını. Kardeşlerim için kaybetmeyeceğim hiçbir şey yoktu.

Ona kadar.

Pervasız, vahşi ve görünüşe göre mizaç ve ruh olarak benimle eşleşmek için doğmuş olan Hellspawn, herkesin sandığı gibi kırılgan bir çiçek değil. Hiç de öyle olduğunu sanmıyorum. Geride kalmayacak, saklanmayacak ve hayatın ona attığı saçmalıklara katlanmayacak.

Hayatlarımızı kurtardı, bizi savundu, bizim için savaştı ve bizim için kendini feda etti. Bizi ona karşı kullanmaya kalkarlarsa ne yapacağına dair hiçbir şüphem yok. İşte bu yüzden kimsenin onu bu teste tabi tutmasına izin vermeyeceğim. Bize kanıtlayacak hiçbir şeyi yok.

O bir Vandal.

Benim adım Liam O'Connell. Hellspawn benim. Emersyn bizim. Bir sonraki saldırı için beklemeyeceğiz. Hayır, savaşı doğrudan onlara götüreceğiz.

MERCİLESS SPY, düşman-sevgili/aşk-nefret temalarını içeren tam uzunlukta, olgun, karanlık, yeni yetişkin bir aşk romanıdır. Bu hikayenin karanlık romantizm yönleri

Devam edin. Lütfen bazı durumların okuyucular için rahatsız edici olabileceğini unutmayın. İhtiyaç duymanız halinde tetikleyici uyarılar önsözde bulunabilir. Bu bir neden seçim romanıdır, yani ana karakterin birden fazla aşk ilgisi vardır. Bu serinin yedinci kitabıdır.

OceanofPDF.com

SON SÖZ

Evet, öyle oldu.

Evet, biliyorum.

Rica ederim.

xoxo

Heather

Okuyucu grubu: facebook.com/groups/heatherspack

Spoiler grubu: facebook.com/groups/teammadatheather

OceanofPDF.com

HEATHER LONG HAKKINDA

USA Today çoksatan yazarı Heather Long, parkta uzun yürüyüşleri, bilim kurguyu, süper kahramanları, denizcileri ve dangalak olmayan erkekleri seviyor. Kitapları, Teksas yazı kadar sıcak bir romantizmle birbirine karışmış kahramanlar ve kadın kahramanlarla dolu. Heather, paranormal tarihi westernlerden çağdaş askeri romantizme kadar tür değiştirebilir, ancak tüm hikayelerinde bir şey doğrudur - karakterleri kitapları yönlendirir. Hayvan sürüsüyle uğraşmadığı zamanlarda zamanını ailesine ve aileden saydığı arkadaşlarına ayırıyor. Kahramanlarınızı göğsündeki taşları yalayabileceğiniz kadar gerçek ve kadın kahramanlarınızı tıpkı onlar gibi kadınlarla arkadaş olduğunuzdan emin olacak kadar sevimli seviyorsanız, onun dünyalarından en az onun kadar keyif alacağınıza inanıyor.

Heather'ı takip edin ve bültenine kaydolun:

www.heatherlong.net

[TikTok](#)

OceanofPDF.com

AYRICA HEATHER LONG TARAFINDAN

82. Sokak Vandalları

Vahşi Vandal
Gaddar Asi
Acımasız Hain
Kirli Şeytan
Acımasız
Savaşçı
Tehlikeli Hain

Her Zaman Bir Denizci Serisi

Bir Kez Onun Erkeği, Her Zaman
Onun Erkeği Cehenneme Geri
Çekil! Buraya Yeni Geldi Denizciye
Anlat
Denizcisine Hizmet
Etmekten Gurur
Duyuyor
Pişmanlık Yok, Teslimiyet
Yok Denizci Kovboy
İki ve Gururlu Bir Denizci
ve Bir Centilmen
Combat Barbie Viski
Tango Foxtrot
Denizciliğin hangi kısmını anlamadınız?
Bir Denizci İlişkisi
Denizci Sonsuza Kadar
Denizci Rüzgarda
Menfaatleri Olan
Denizci Bereketli Bir
Denizci
Ökseotu Altında Bir
Denizci İçin Mum
Kendinize Bir Denizci Noel'i Yaşayın

Eski Denizciler Unutulmasın
Onun Denizci Koruması
Duman ve Denizciler

Bravo Team Wolf
Tehlike Isırdığında
Ateş Altında

Kardinal
Günahlar
Öldürür Şarkısı
İlk Koro
Yüksek Nota

Chance Monroe

Toprak Cadıları Kolay Değildir
Şehir Dışından Plan Cadı Kötü
Cadı Yükseliyor

Elit Varlıkları

Featuring:
Saf Bakır Hedefi:
Tungsten Varlık:
Arsenik

Ateşli Kalpler

Hel Dorado Mareşali
Cesurlar Yalnızdır
Micah & Bayan Miller
Bir Avuç Hayal Raising
Kane
Aranıyor: Fevered or Alive
Vahşi ve Ateşli
Hızlı ve Ateşli

Wyatt Adında Bir Adam

Kraliyete Doğru

Bazıları Kraliyet Gibi
Bazıları Skandaldan
Hoşlanıyor Bazıları Ölümcül
Bazıları Gizli Sever
Bazıları Kolay Sever
Denizci Prensi
Engellendi

Nebula'nın Kalbi

Kraliçe Yapıcı
Anlaşma Bozucu
Taht Alıcı

Lone Star Leathernecks

Semper Fi Kovboy
Olduğunuz Gibi, Kovboy

Sihir ve Kargaşa

Cadı Şarkıcı Bridget'in
Cadı Günlüğü Büyülenmiş
Gelin

Mongrels

Mongrels, Mischief & Mayhem

Zincirlenmiş Ruhlar

Zincirlenmiş Succubus
Zincirsiz Succubus
Succubus Kutsanmış
Zincirlenmiş Ruhlar
(Omnibus)

Uzay Kovboyu

Uzay Kovboyu Hayatta Kalma Rehberi

Dokunulmaz

Kurallar ve Güller
Değişimler ve Çikolatalar
Anahtarlar ve Öpücükler
Fısıltılar ve Dilekler
Akşamdan Kalmalar ve Tatiller
Arsız ve Nefessiz
Denemeler ve Taçlar
Mezuniyet ve
Hediyeler
Meydan Okuma ve
Adanmışlık Şarkılar ve
Sevgililer Miras ve Aşıklar
Elvedalar ve Sonsuza Dek

Willow Bend'in Kurtları

Kanundaki Kurt
Kurt Isırığı
Kafesteki Kurt
Kurt İddiası
Yandaki Kurt
Serseri Kurt
Bayou Kurdu
Evcilleşmemiş
Kurt
Yararları Olan Kurt
Nehir Kurdu
Tek Kötü Kurt Çöl
Kurdu
Kar Kurdu
Gemideki Kurt
Holly Jolly
Kurdu Gölge
Kurt
Ay Çarpmış Kurdu
Şimşek Kurdu

Hayalet Kurt
Kanunsuz
Kurtlar Kurt
Serbest

OceanofPDF.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.